

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



please,
girl

DAISY JANE



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.



LÜTFEN, EFENDİM

BLUEBELL BRUISERS

KİTAP 1

DAISY JANE

Çeviri Kitaplar Telegram : <https://t.me/cevirigiller>

Copyright © 2025 by Daisy Jane

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ya da böyle bir anlam çıkarılmamalıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yapay zeka kullanılarak beyin fırtınası yapılmamış, planlanmamış, yazılmamış, düzenlenmemiş veya herhangi bir şekilde oluşturulmamıştır.

Kapak Tasarımı| Qamber Designs.

İÇİNDEKİLER

[Önsöz](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34 Sonsöz](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür](#) [Ayrıca](#)
[Daisy Jane Yazar](#)
[Hakkında](#)
[Tüm Aşkım Bölüm 1](#)

ÖNSÖZ

Bu, ana karakterler arasında yaş farkı bulunan ve büyük ölçüde baskın/itaatkâr, BDSM ilişkisine odaklanan kurgusal bir aşk romanıdır.

Bu kurgusal bir aşk romanıdır. Herhangi bir kink uygulaması için bir rehber değildir.

Son olarak, bu hikayede hassas konular var. Aşağıdaki konular sizi rahatsız ediyorsa duraklamanızı tavsiye ederim: sayfa dışı aile içi saldırı, sayfa içi küçük şiddet, BDSM yaşam tarzına eşlik eden eylemler ve ana zaman çizelgesi dışında sayfa dışı ebeveyn ölümü.

Bu kitabın içeriği hakkında daha fazla bilgi edinmek için lütfen okuma rehberimi ziyaret edin.

All My Love'ın bir bölümü için sonuna kadar kalın.

PROLOGUE



ÜÇ AY ÖNCE

Kir ve toz yükseliyor, Leah'nın beyaz BMV'sini park halindeyken sarıyor. Ön camdan bakarak manzarayı inceliyorum; sadece birkaç yüz metreyle ayrılmış iki ev ve arkalarında kilometrelerce uzanan yeşil bir otlak. "Geldik mi?"

Leah nane şekeri dolu metal kutuyu açıp bana bir tane uzatıyor. "Geldik," diyor iç çekerek ve dilinin üzerine keklik üzümü Altoid'i yerleştiriyor. "Şu evin arkasında, ahırın arkasında bir park yeri var" diyor, manikürlü uzun tırnaklarını oynatarak. I

Parmağını bir ahıra kadar takip etti ve uzakta arkasında sıkışmış birkaç araba gördü.

"Neden oraya park etmedik?" Ayaklarımı rahatsız espadrillerimin içine sokarak soruyorum. Klasik esparto ip takozları ve en büyüleyici tereyağı sarısı ve beyaz puantiyeli kumaş deseniyle çok sevimliler. Yaz için mükemmel, üzerimdeki beyaz pintuck sundress için mükemmel ve ilk izlenim için mükemmel. Ama bu sandaletleri şeytan yaptı ve beni başka türlü ikna edemezsiniz.

Her seferinde bir ayak bileğinden bağlarken, bağlanan fiyonk detayının mükemmel olmasına dikkat ediyorum. Ne de olsa fiyonk, bunları giyerek Şeytan'la üç saat boyunca tango yapmak istememin nedenlerinden biri; çok sevimli.

"Herkesin park ettiği yere park etmeyi sevmiyorum. Hiç şaşmaz, arabadan on adım uzaktayken bir ebeveyn beni yakalar ve eğitim sisteminin küçük Timmy ya da Sandy'ye nasıl yardım etmediğine dair anlatacak kocaman bir hikâyesi vardır."

Kaşlarımı çatıyorum. "Küçük Timmy?"

Çantasından rujunu çıkarmadan önce bir elini aramızda gezdiriyor. "Ne demek istediğimi anladınız. Ne zaman bir kutu şekerleme ve bir litre sütle, eşofman giyip *The Bachelor*'a dalmaktan ve yüzümü tıka basa doldurmaktan başka bir planım olmadan bu şeylerden birini terk etsem, biri beni durdurmayı başarıyor. Ve size şunu söyleyeyim, *The Bachelor*'ın üç bölümü beni bekliyor ve Dolores bugün kayalıklı yol şekerlemesi yaptı. Kendime zaman ayıracağım, lanet olsun." Allık tüpünü yuvarlayıp dudaklarında gezdiriyor. "Hudson sorarsa suçu senin üzerine atarım. Yeni olduğunu ve nereye park edeceğini bilmediğini söylerim."

"Teşekkürler," diyorum ona, emniyet kemerimi açarak. Parmaklarımı saçlarımda gezdirdikten ve açılır kapanır aynada son bir kez dişlerimi ve burun deliklerimi kontrol ettikten sonra, Leah ve ben nihayet arabadan iniyoruz.

"Yani tüm kasaba gerçekten bu şeye geliyor mu?" Evin diğer tarafındaki şirin çiftçi pazarına doğru ilerlerken soruyorum. "Ve Hudson, bunu yöneten adam mı?"

Takozlarımla çakıllı zeminde ilerlerken Leah koluna girmeme izin veriyor. "Evet, Hudson . Belki on yıl önce buraya taşınmıştır? Neyse, sen Willowdale'den geldin, bilirsin küçük kasabalar çiftçi pazarlarını sever. İnsanların buraya gelmesini ve burada kalmasını sağlayarak gerçekten iyi bir iş çıkarıyor. O buraya taşınmadan önce Bluebell şimdiki kadar sıkı değildi. Onun çiftçi pazarı kasabamız için en büyük şeylerden biri oldu."

Biriyle çıkmak istemiyorum ama çıkmamak da istemiyorum. "Hudson, ha?" Yürürken kaşlarımı oynatıyorum, çimenlerin kenarına ancak espadrillerim kirden nasibini aldıktan *sonra* varıyorum. Duraklıyorum, bir bileğimi kaldırıp kumaşı silkeliyorum.

Dengemi kaybedip Bluebell'e iç çamaşırlarımı göstermeden önce Leah beni kolumdan yakalıyor. "Şaka bile yapma," diye uyarıyor, sesi birden ciddileşiyor. Leah ile sadece iki yıl önce, bir bölge toplantısı için Willowdale'e geldiğinde tanışmıştım. Eşyalarını arabaya taşımasına yardım etmiştim ve arka camındaki Outlander çıkartmasını gördükten sonra o zamandan beri arkadaşız. Yine de yüzünün bu kadar çabuk sertleştiğini ya da sesinin bu kadar umutsuzlaştığını hiç görmemiştim. "Riley, ciddiym, Hudson'ın yakışıklı ya da sevimli olduğunu düşünmekle ilgili şaka bile yapma." Elini giyotin gibi ciddi bir kesinlikte indirdi.

Onun vücut ağırlığını desteklemesiyle, diğer sandaletin tozunu alma fırsatını değerlendiriyorum ve kirin oldukça iyi çıktığını görerek rahatlıyorum. "Sanırım taşralı insanlar bu yüzden bot giyiyor, hmm?" Esparto detayındaki son çakıl parçasını da temizlerken söylüyorum.

"Konuyu değiştirme. Bana anladığını söyle," diyor Leah ve beni omuzlarımdan tutup yoğun bakışlarıyla çimenlere sabitliyor. Aslında, bu yoğun bir bakıştan çok, kesinlikle dehşet verici, gözleri oyan bir bakış.

Ellerimi onunkilerin üzerine koydum, beni kavradı. "Leah, adamın neye benzediğini bile bilmiyorum. Sadece şaka yapıyordum, tamam mı?"

Gözleri gözlerimi arıyor ve sonra bakışlarım göğsüne düşüyor, orada zor nefes aldığını fark ediyorum. Kaşlarım çatıldı. "Leah, şu anda neler oluyor? Sen... Endişeleniyorum."

"Şu anda bu konuşmayı kesmezsen senin için endişeleniyorum," diye fısıldıyor Leah, sözleri paranoyak bir tıslamaya dönüşüyor. "Hudson evli, anladın mı?"

Başımı yana eğiyorum ve ellerimi kalçalarımın götürerek onunkileri üzerimden uzaklaştırıyorum. "Gerçekten evli bir adamla uğraşacağımı mı düşünüyorsun? Biraz alındım."

Leah ellerini saçlarında gezdiriyor, omzundaki çantasını düzeltiyor, hâlâ çimlerin üzerinde duruyor. Beyaz çadırlara doğru başımı sallıyorum. "Hudson yok, Tanrım, anladım. Şimdi gidecek miyiz?"

Çadırların altındaki uzak kargaşaya doğru bakıyor ve bana geri dönüyor. "Karısı çok sahiplenici, çok... bölgeci. Ve hayır, evli bir adamla çıkacağını, hatta ona aşık olacağını sanmıyorum."

Yani Hudson'la zar zor arkadaş olmaktan başka bir şey yapmayın. Her ne pahasına olursa olsun."

Leah kolunu benim koluma doluyor ve çadırlara doğru ilerliyoruz, bu arada ben Hudson denen adama kafamı bile çevirmeyeceğime söz veriyorum. Dürüst olmak gerekirse, daha önce pek umurumda değildi ama şimdi onunla ve şu sahiplenici karısıyla tanışmak için can atıyorum.

Biz yaklaştıkça, sahne doluyor. Etrafımızda *nasılsınız* ve *anneleriniz nasıl*, neşeli kahkahalar ve hafif müzik, yetişkinlerin bacakları arasında yarışan çocuklar. İnsanlar her yerde gülümsüyor ve mutlular, ağaçların arasından yumuşak bir esinti geçiyor, onları sallıyor ve dans ettiriyor, sonbaharın son sıcağını uzak tutuyor. Çakıllar çatırdıyor, bir balon patlıyor ve bir yerlerde bir bebek ağlıyor. Bu kargaşa pazarın her santimetrekaresine yayılıyor ve ben o anda kasabaya aşık oluyorum.

Aile benzeri bir topluluğun parçası olmak, son aylarda özlemini bir şey. İnsanların sizi tanıması, desteklemesi, sevmesi ve sizi görmekten mutlu olması? Belki bu bazı insanların kasaba halkından istediğinden daha fazlasıdır, ama benim istediğim bu. *İhtiyacım* olan şey bu. Leah haklıydı - eğer bu pazar kasabayı temsil ediyorsa Bluebell benim için gerçekten uygun bir yer olacak.

"Burayı seviyorum," diye nefes alıyorum, kelimelerim rüya gibi bir iç çekişe dönüşürken, şekerleme standını işleten sevimli, yıpranmış kadından, churros'un yanındaki bir stantta kum sanatı yapan küçük kızlara kadar her şeyi yavaşça özümsüyorum. Aileler masadan masaya sürükleniyor, yaşlı kadınlar sohbet ediyor, erkekler gülüyor, elma şarabı ve bira stantları var ve çok şey oluyor.

Ama herkes, ne olursa olsun, gülümsüyor. Bu hoşuma gidiyor. Buna *ihtiyacım var*.

"Oldukça harika," diyor Leah, tam da solmuş bir kovboy şapkası ve kirli mavi bir kot pantolon giyen uzun boylu, güçlü bir adam yaklaşırken. kafasından çekerek terli kestane rengi saçlarını ortaya ve Leah ile beni selamlamak için başını eğmeden önce kir yüklü iri bir elini saçlarının arasında gezdiriyor.

"Leah, seni gördüğüme sevindim. Bu Bayan Rivers olmalı? Bruiser ekibinin yeni üyesi." Gülümsüyor, muhteşem ve dişlek, koyu renk sakalı muhtemelen mükemmel yontulmuş bir çeneyi gizliyor. Leah beni tanıştırtırken gözlerim boynuna kaydı, boğazında tişörtünün eteklerinin altında kaybolan büyük morumsu pembe halkalara baktım. *Hickies*. Bu adamın her yeri hickie'lerle kaplı ve... bunlar diş izleri mi? Cennetteki Tanrım, onlar diş izleri.

Leah boğazını temizliyor çünkü muhtemelen işaretimi kaçırdım. Elimi uzattım. "Riley Rivers, tanıştığımıza memnun oldum."

Adam elini benimkinin içine sokuyor, sıcak ve güçlü. Sarsıntı, küçük bir erkek ve kız çocuğunun koşarak adamın bacaklarına sarılmasıyla kesiliyor. Beyaz tüylü saçları pembe kurdeleli şirin bir at kuyruğu olan küçük kız, "yukarı, baba, yukarı!" diye mızdımlanarak adamın cebine uzanıyor.

İkisini de tutuyor, kızı kalçasına koymadan önce oğlanı sırt üstü yatırıyor. Gülümsüyor ve odağını bana çeviriyor. "Hudson Gray, tanıştığımıza memnun oldum Riley."

Adını söylediğinde Leah boğazını temizliyor ve gözlerim hemen dün gecenin tutkusuyla delik deşik olmuş boynuna geri dönüyor. "Hudson, Bluebell'i bu kadar özel yapan şeyin senin pazarın olduğunu duydum."

Küçük çocuk, Hudson'ın şapkası oğlunun kafasında sallanırken, babasının başının etrafından bakarak, "Babam en iyisidir," diyor.

"Ben Honey," diyor kız gururla, süt dişleriyle dolu bir ağız ortaya çıkaracak şekilde gülümseyerek, dudaklarının köşelerinde çikolata var.

"Leah'nın bu kadar övgüyle bahsetmesi beni onurlandırdı. Pazarı seviyorum. Karım ve ben birlikte işletiyoruz, bu yüzden tüm övgüyü ben alamam." Çocukları nazikçe yere indiriyor ve şapkasını çocuğun başından alıyor. "Bear, Honey'i Ivy Teyze'ye götür." Çömelip küçük kızı burnundan öpüyor. "Bugün bal küpü dövmeni yaptırmayacak mıydın? Bear seni götürecektir, sonra uyku vakti gelecek."

Honey sıçırıyor ve çocuk onu tatlı bir şekilde elinden tutup götürüyor.

Hudson şapkasını başına yerleştirerek "Geçici," diyor. "Baldızım Law bir dövme sanatçısı ve pazarda tüm çocuklara eğlenceli, geçici dövmeler yapıyor. Gerçekmiş gibi bir stant kuruyor, onlara bir onay formu imzalıyor, hepsi bu. Çocuklar buna bayılıyor."

Leah profesyonel sesini kullanarak, "Bu çiftçi pazarını bu kadar özel kılan bir başka şey daha," diyor. "Ben Bayan Rivers'ı biraz daha insanla tanışması için gezdireceğim."

Hudson başını eğip gülümsüyor ve Leah'nın uyarısından ve boynunun görüntüsünden sonra çok uzun süre bakmaya korkuyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Rivers."

"Sen de," diyorum ona, tam da başka bir grup insan yaklaşıırken. Leah beni başka bir tanışma faslına soktu.

"Riley, bu Koç McAllister, futbol takımı koçu. Koç McAllister, bu Bayan Rivers, yeni sağlık öğretmeni ve JV amigo koçu."

Leah elini birimizden diğerine sallayarak bizi tanıştırdı.

Koç McAllister benden en az bir metre daha uzun, yemin ederim. Şapkasını kafasından çekip çıkarıyor ve kızıl sarı saçlarından oluşan nemli bir yumak ortaya çıkıyor. Elini bana uzatmadan önce bileğinin tersini alnındaki terin üzerinde gezdiriyor. "oldum Bayan Riley." El sıkışıyoruz ve ben amigo kızların asıl olay olan futbol için sadece anlamsız dikkat dağıtıcı unsurlar olduğuna dair cinsiyetçi bir işleme beklerken Koç McAllister'ın bir sonraki söylediği hoş bir sürpriz oluyor.

"Bu kızlar çok çalışıyorlar, gerçekten çok. Bayan Campbell'ın bir koç bulduğuna sevindim. Bu arayış birkaç yıldır devam ediyor, değil mi?" Bir başparmağını kemerinin halkasına takmış, şapkasını kalbinin üzerine koyduğu diğer eliyle tutarken gülümsüyor.

Leah bir sineği uzaklaştırmadan önce elini kolunda gezdiriyor. "Evet, sanırım Layla son birkaç yıldır birinci ve ikinci sınıflara koçluk yapıyor. Ama iyi şeyler zaman alır," diyerek kolunu benimkinin arasından geçiriyor. "Kısa kesmek istemezdim Koç ama Bay Cunningham hemen şurada ve" diye bağlı kollarımızı biraz sallıyor. "Onları tanıştırmam gerek."

Koç McAllister şapkasını başına yerleştirdikten sonra işaret parmağıyla başparmağını kalın bıyığının üzerinde gezdiriyor ve gülümsüyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan Riley," diyor ve sonra beni Bay Cunningham'la ve yaklaşık elli kişiyle tanıştırmaya götürüyor.

Bluebell Lisesi'ndeki diğer tek sağlık öğretmeni olan Bay Cunningham ile tanıştığımda, etrafımızda tanışmayı bekleyen küçük bir çember oluşmuştu. Ayakkabılarım çok güzel, ama bu insanların gülümsemem ve espadrillerim için gelmediklerini fark ediyorum - gerçek şu ki, personelde yeniyim. Benimle ilgileniyormuş gibi davranmak aynı zamanda müdürleri için iyi bir yüz ifadesi takınmakla da ilgili. Ama her biri ayrıldıktan sonra düşünmeye başlıyorum, bu insanların hepsi oldukça samimi.



BİR BUÇUK SAAT SONRA, LEAH'NIN ADINI BİLE ZOR HATIRLIYORDUM.

Ona tuvaleti kullanmam gerektiğini söyleyip çadırlı alandan kaçacağım. Tuvalet var mı? Çimenlikte hafifçe yürürken kargaşa azalıyor,

Marketin yanındaki ahıra doğru. Tuvalete ihtiyacım yok, sadece bir ya da iki dakikalığına mahremiyete ihtiyacım var. En fazla beş dakika.

Aynı anda bu kadar çok insanla tanışmak - bir yandan da... artık Willowdale'de yaşamadığım gerçeğini işlemek - çok fazla. Genelde endişeli bir insan olarak tanımlanmam ama şu anda ellerim titriyor ve göğsüm sıkışıyor, endişenin ötesindeyim.

Her şeyden bunaldım. Kiralık evimin anahtarını aldığımda neden aklıma gelmedi bilmiyorum. Ya da Leah ile birlikte evrakları imzaladığımda. Ya da "Willowdale'den ayrılıyor" tabelasının yanından geçerken. Hayatımın yirmi dört yaşında yeniden başladığı gerçeği neden bugün, yeni hayatımla tanışmaya başladığım sırada yüzüme çarpmaya karar verdi? Bilmiyorum, ama kendimi ahırın kenarlarında sürüklerken ve sırtımı güneşten ıslanmış ahşap duvara yaslarken, yalnız bir an geçirdiğim için mutluyum.

Parmaklarımı ahırın duvarında gezdirirken, her bir sivri oluğu ve bekleyen kıymığı hissederken gözlerim kapanıyor. Sıcaklık yüzümden akıyor ve çenemi gökyüzüne doğru eğiyorum, daha fazla özel sıcaklık ve huzur için açım. Süslü sandaletlerimden fırlayan ayak parmaklarım da güneşin onları bulmasıyla karıncalanıyor.

Sadece hepsiyle aynı anda yüzleştiğin için bunaltıcı, diyorum kendime, burnumdan nefes alıp yavaşça veriyorum, bunaltıcı değişim hissinin nefesimle birlikte bedenimi terk etmesini umuyorum.

"İyi misin?" Alçak, hırçın bir ses gözlerimin açılmasına neden oluyor ve şaşkınlıkla köprücük kemiğimi tutuyorum. Soluma, boğuk sesin geldiği yöne doğru gözlerimi kırıştırıyorum ve gözlerimi güneşten korumak için elimi kaldırmak zorunda kalıyorum. Birkaç kez daha göz kırptıktan sonra uzun boylu, iri yapılı bir adamı görüyorum; bir kovboy, çünkü Bluebell sadece onları yetiştiriyor. Yıpranmış deri çizmeler, solmuş ve kirli mavi kot pantolon, yeşil ve siyah ekose bir fanila giymiş, süslü bir deri kemer ve geniş bir gümüş toka ortaya çıkarıyor. Üst kısmındaki birkaç düğme açılmış, ince teni ve göğüs kaslarının arasındaki kas çizgileri ortaya çıkmış. Büyük, ter lekeli kovboy şapkası saçlarını gizliyor, ancak uçları dışarı fırlamış, gevşek, vahşi, sanki çalışıyormuş da şapkayı düşünmeden takmış gibi. Saçlar koyu, espresso ile açık kavrulmuş arasında bir yerde. Şapkasının kenarı gözlerini gölgeliyor, ama onu değerlendirdikçe yüzü daha da netleşiyor - güneşin tüm çabalarına rağmen.

Güçlü çenesinden birkaç gündür jilet kullanamayacak kadar meşgul olduğu anlaşılıyor. Dudakları düz bir çizgi halinde birbirine yapışmış, gözlerini bana dikmiş, dostça bir enerji yaymıyor ama bana iyi olup olmadığını soruyor. Gözleri, biraz sarhoş edici

Deniz yosunu ve kestane karışımı, şapkasının altında yanıyor ve nedense onlara bakmak nabzımı hızlandırıyor.

"Evet, iyiyim," diye nefes alıyorum, hâlâ gözlerinde kaybolmuş bir halde. Elimi ahıra karşı sabit tutmak için kullanırken avucuma bir kıymık batıyor, diğeri hala yüzümü koruyor. Geriye sıçıyorum ve elimi göğsüme götürüyorum, nefesimin altında küfrederek "kıymık" diye fısıldıyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve ben nereye bakacağımı bilemediğim için kemerine bakıyorum. Gerçek şu ki, gözlerinin içine bakmayı çok isterdim ama bu adamın Hudson gibi olduğunu ve ona çok uzun süre bakarsam Bluebell'in karısının gelip beni yumruklayacağını göze alamam.

Tıraş losyonunun kokusu bana doğru gelirken ona beceriksizce "Kemerini beğendim," diyorum. Yanıt olarak bir "mm" diye homurdanıyor ve kıvrılmış bir parmak eklemiyle şapkasını birkaç santim geriye atıyor. Muhteşem gözleri benimkileri buluyor.

"Getirmemi ister misin?" diye teklif ediyor. Görünüşe göre meme uçlarım doğrudan kendileriyle konuştuğunu düşünüyor ve güneş üzerime vuruyor olsa da, fark edilir şekilde sertleşiyorlar.

"Al... ne?" Göğsüme yerleşen ani utangaçlık krampinin etrafında soruyorum.

"Kıymığın," diye tekrarlıyor ve elimi işaret ediyor. Değerlendirmesi için elimi uzatıyorum ve gözlerinin tenimde gezinmesini izliyorum. Bir ter damlası boynunun etrafında kıvrılıyor ve göğsüne doğru yuvarlanıyor. Açık kumaşın V'sinin altında yüzene kadar izliyorum ve ateşli kovboyun beni izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum.

"Um," diye başlıyorum, ama ayaklarımın üzerinde duracak bir yalan bulamıyorum ve onun büyük elleri beni tutarken, beynim tam olarak doğru çalışmıyor. "Ben-"

Bakıyor olmamı umursamıyor gibi görünüyor ya da en azından beni rahat bırakıyor. Avucumu ağzına götürüp dudaklarını elime bastırıyor. Dişleri tenime nazıkçe değiyor ve geri çekilip çimenlere tükürmeden önce yanakları bir an çukurlaşıyor. Bir çekiştirmeye şapkasını geri indiriyor, sonra da "işte" diyor.

Avucuma bakıyorum, birkaç dakika önce kıymığın olduğu yerdeki küçük kırmızı noktaya. Onu emdi mi? Ve sonra tükürdü mü?

Ve nedense bunu çok seksi buluyorum.

Bluebell'de bir sürtük müyüm?

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. Sonra bu şapkalı yakışıklının da burada saklandığı aklıma geliyor. Dürüst olmak gerekirse, onunla birkaç dakika daha geçirmemi sağlayacağını düşünseydim muhtemelen ters taklalar ve dublör grupları hakkında konuşurdum.

"Kimsin sen, burada neyi saklıyorsun?" Gözlerim tekrar süslü kemere kayarak soruyorum. Fark ediyor ama gözlerimin onunkilere dönmesini bekliyor. Beni izlemesi kalbimin göğsümde çılgınca çarpmasına neden oluyor ve başım dönüyor.

"Burada artık benimle birlikte olmak istemeyen biriyle birlikteydim," diyor ve bu adamın bu cümlede benimle çoğu gün konuştuğundan daha fazla konuştuğu izlenimine kapılıyorum. Az konuşan bir adam çok seksidir.

Bekle. "Birisi burada, *seninleydi* ve başka bir yerde olmayı mı tercih etti?" Bir kadın *onu* burada mı bıraktı? Diğer adamın ne kadar ateşli olduğunu hayal bile edemiyorum, Tanrım. Yanıyor bile bu adamın yanından ayrılacağımı sanmıyorum. Botlarına bakıyor, farkında olmadan bana omuzlarının genişliğini, göğsündeki gücü ve kalçalarının kot pantolonunu nasıl test ettiğini görme fırsatı veriyor.

Başını kaldırıp sessiz bir an gözlerimin içine baktıktan sonra elimi işaret ediyor. "Eve gittiğinde temizlersin." Elimini tokatlıyor, iri avucunu benimkine bastırıyor ve elimdeki kemiklerin hafifçe ağrımasına neden oluyor. Ağrıyı, acının donuk alevlenmesini, yeni hisleri seviyorum. "Üzerine devam et, daha iyi hissedeceksin." Başka bir şey söylemeden ahırın etrafında kayboluyor. Etrafa göz atıyorum ve pazar kalabalığına geri dönmesini izliyorum.

Avucuma bakıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, tenimdeki ağzının anısıyla bacaklarımın arasında sıcaklık artıyor.

Yeni bir başlangıç için buradayım. Sağlık öğretmek ve amigoluk koçluğu yapmak için.

Ama gözlerim açılıyor, hâlâ gizemli kurtarıcımı izliyorum ve odaklandığım tek şey ne? *Onun kıcı*.

BÖLÜM BİR



GÜNCEL GÜN

"İnanılmaz, değil mi?" Dean harmanlanmış limonatasını yudumlamadan önce çenesinin kenarını kaşıyarak soruyor.

"Hmm," diye homurdanıyorum, tığımı esnek deri şeridine batırıyorum, ucu elimde sıkı sıkı tutuyorum, tenime karşı tereyağı gibi. Tığı tekrar tekrar alacalı malzemenin üzerinde gezdiriyorum ve ardında birleşik hilal desenleri bırakıyorum.

Dean boş fincanını masamın altındaki çöp kutusuna atarken, "Birbirlerine söyleyecek çok şeyleri var ama bize söyleyecek hiçbir şeyleri yok," diyor. "Ofisimde oturuyorum ve bir sürü konuşmayı dinliyorum - yani çoğunlukla atlar, futbol ve mastürbasyon hakkında ama yine de. Ben dayanamayana kadar konuşuyorlar.

Ama ofisimden çıktığım anda bir iki kelimedenden fazlasını söylemek onlara acı veriyor." Ayaklarını masamın kenarına diziıyor. "Gençler başka bir şey, değil mi?"

Tığımın sapı çatlıyor ve masanın altından malzeme çantama uzanıp bir rulo siyah elektrik bandı alıyorum. Çuvaldızı sarmaya başlıyorum ve beyaz çadır denizine bakarak onun uzun, koyu renk at kuyruğunu arıyorum.

"Sanırım onlar seninse durum farklı, değil mi?" Dean sandalyesini benim standımda yeniden konumlandırarak devam ediyor. "Jo Jo öyle biri değil, değil mi?"

Bandı ağzıma götürüp dişlerimle yırtıyorum ve ruloyu çantaya atıyorum. "Jo Jo'dan birkaç kelimedenden fazlasını ancak bir konuda tartıştığımızda duyabiliyorum." Oturuyorum ve önümdeki deri kemere odaklanıyorum, birkaç kasaba sakini yanıma gelince rahatlıyorum.

Dean uzun zamandır dostum ama bugün havamda değilim. Jo Jo ve ben yıllardır bu standı birlikte işletiyoruz, ancak sadece son birkaç aydır hafta sonları gelmeyi bıraktı. Bugün benimle geldi ama botları yere basar basmaz "Geri döneceğim" ya da "Sonra görüşürüz baba!" demeden arkadaşlarının yanına gitti.

Terapistim bunun normal bir ergen davranışı olduğunu söylüyor ve ben de ona inanıyorum. Mesele şu ki, bunu içime sindiremiyorum. Her geçen gün daha da büyüyor, kendi kişiliğine bürünüyor ve ben bunu görmeyi seviyorum. Ama sanki dönüştüğü kişi benimle ya da bu hayatla hiçbir ilgisi olmayan biriymiş gibi geliyor. Terapistim de bunun normal olduğunu söylüyor.

Nefret ediyorum.

Sadece kızımı geri istiyorum. Onu ergenlik kaygıları yüzünden kaybetmişim gibi hissediyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum.

"Ne olursa olsun, okuldayken çok mutlu görünüyor. O ve Brownstock kızları, birbirlerinden hiç ayrılmazlar, sürekli kıkırdarlar ve birbirlerine sokulurlar."

Başparmağımı tasarımın üzerinde gezdiriyorum, ortaya çıkan sonuçtan memnunum.

"Varil, kement, kesme, dizginleme, inek atı, çiftlik, gençlik, iz ve zevk! Jake Turner'ın eyerleri Bluebell'in en iyisidir!" Dean masama yaklaşan beyefendileri selamlıyor ve ben de işimden başımı kaldırıp bir çift tanıdık yüz görüyorum. Kasabanın çiftçileri.

Tığımı çantama atıyorum, elimi kalçamda gezdiriyorum ve sipariş formunu uzatmadan önce her biriyle tokalaşıyorum. Yaşlı adam Guy, yıllardır benden eyer sipariş ediyor. Çiftçi pazarı açılmadan önce beni şehir merkezindeki dükkanım Turner Saddlery'de ziyaret ederdi. Şimdi ise beni sadece burada görüyor, çünkü pazarın hemen ilerisinde yaşıyor. Bugün Guy'ın yanında arkadaşı Marv var ve Marv bana torununa hediye olarak özel bir eyer almak istediğini söyledi.

"Çok ata biniyor mu?" Doldurduğu formun kenarına notlar alarak soruyorum.

"Biraz," diyor Marv, "ama oğlumun onu daha fazla binmeye teşvik etmeye çalıştığını biliyorum."

Birkaç not alıyorum ve ona bakıyorum. "Ona atına iyi uyan bir eyer aldığımızda, bu yardımcı olacaktır. Kızım Jolene ve ben haftada birkaç kez birlikte ata biniyoruz. Buna bayılıyor."

Marv elini, üzerinde yarı saydam yağ lekeleri olan beyaz bir kâğıt torbanın içinde gezdiriyor. Juniper Ellington'ın örnek reçel kavanozlarından birini çıkarıyor ve tekrar içine dalmadan önce masaya koyuyor. Sonunda bir beignet çıkarıyor ve biz sipariş formunu birlikte bir kez daha gözden geçirirken böreğini reçele batırmaya devam ediyor.

Ödemeyi yaptıktan ve her şey hazır olduktan sonra Dean formu saklamam için çantama koyuyor ve ben hâlâ o koyu renk at kuyruğunun peşinde masalara bir kez daha göz atıyorum.

"Sen ve Jo Jo hâlâ birlikte ata biniyorsunuz, ha?" Dean ayağa kalkıp çadırımın altından geçerek kulübemden çıkıp çıkmadığını soruyor.

Tığımı tekrar elime , üzerinde çalıştığım kemere odaklanıyorum. "Evet, elimizde kalan tek şey bu. Pazarlar ve ata binmek bizimdi, o ilkgençlik ve gençlik yılları ne kadar zor olursa olsun, geleneklerimize bağlı kalacağımızı düşünürdüm hep. Ama" diyorum, son bir kez bakışlarımı kaldırıp Bluebeller kalabalığında kızımı ararken nefesimi üfleyerek. "Elimizde kalan tek şey ata binmek."

Dean, "Bunu bir araya getirdiğine göre, bir şeylerin var demektir," diye öneriyor, kaşları belirsizlikle kıvrılıyor. "Kahretsin, bilmiyorum. Benim kendi çocuğum yok. Sadece yılda birkaç ay ödünç aldığım altmış çocuk var." Sırtımı sıvazlayıp şekerlemelere doğru uzaklaşırken beni sırtımda yavaşça batan bir güneş ve yeni siparişlerle dolu bir dosyayla bıraktı.

Her şeyi topladıktan sonra, tam Dorthea'ya kızımın nerede olduğunu soracaktım ki, uzakta, ahırın yakınında koyu renk bir at kuyruğunun sallandığını fark ettim. Gözlerindeki o ışıltıyı ya da o kadına verdiği gülümsemeyi hiç görmediğim için göğsümü daraltan bir şekilde hararetle *hararetle* sohbet ediyordu.

Üç ay önceki lanet nakavt. Ahırın arkasında panik atak geçiren.

Kıymığı olan.

Bugün Daisy Dukes giyiyor, içine küçük beyaz bir atlet sıkıştırılmış, açık kahverengi Tecovas baldırlarının çoğunu kaplıyor ve sıkı, düzgün kalçalarını ortaya çıkarıyor. Parlak altın rengi saçları yüzünün etrafında iki örgü halinde toplanmış, geri kalanı sırtından aşağı dökülüyor. Başparmaklarını şortunun içinden geçirerek kahkahayla başını geriye atıyor, beyaz dişlerini ve boynunun ağzımı sulandıran ince kıvrımını ortaya çıkarıyor.

Ama odaklanıyorum ve minyon sarışının kızımın olan etkileşimini izliyorum. Görüldüğü kadarıyla kızım bu kadını örnek alıyor. Kafamın arkasını kaşıyorum, o gün isim alışverişi yapıp yapmadığımızı hatırlamaya çalışıyorum ama... hayır, tabii ki yapmadık.

Janie'den beri bir kadına ilgimi çekmek için adını sormamıştım.

Sohbetleri sona eriyor, güzel kız Bluebell Lisesi'nin müdürü Leah Mitchell ile kol kola giriyor ve çadırlar arasında dolaşırken onları gözden kaybediyorum.

Uzun kot pantolonu ve Turner Saddlery tişörtüyle Jo Jo dönüyor, gözleri bu kadar uzaktan bile benimkilere takılıyor. Yüzündeki mutluluk azalıyor, ama gözlerini botlarına indirip bana doğru yönelmeden önce bana küçük bir gülümseme veriyor.

Fazla bir şey söylemiyor ama bir eliyle masanın bir ayağını tutuyor ve daha önce birçok kez birlikte yaptığımız gibi kolaylıkla katlıyor. Aletlerimi kaldırıyorum, Hudson'a elimden geleni yapıyorum ve sessizce Jo Jo ve ben kamyonetime doğru yürüyoruz. Klima birkaç dakika çalıştıktan ve yola koyulduktan sonra ayıyı biraz dürtüyorum.

"Toplanmadan hemen önce konuştuğun kadın kimdi?" İlk randevumdaymışım ve gerginmişim gibi klimanın havalandırmasıyla oynayarak soruyorum. Ama lanet olsun Jo Jo beni geriyor. Tanrı aşkına, kızımın iyi bir ilişkim olsun istiyorum. Tek istediğim buydu ama şimdi sanki tek yaptığım onu kızdırmakmış gibi geliyor. "İkiniz güzel bir sohbet ediyor gibiydiniz."

"Bu benim sağlık  ğretmenim, Bayan Riley. Okulun yeni amigo ko u," diye cevap veriyor Jo Jo, ses tonu alışılımadık bir şekilde sabit, sanki konuşma onu rahatsız etmiyormuş gibi. Nabzım heyecanla atıyor, belki de bu baba-kız gibi konuştuğumuz, güzel bir öğleden sonra geçirdiğimiz sürüş olacak.

"Sağlık. Bu ilginç bir şey olmalı-"

"Bugün ona bu yıl amigoluk için seçmelere katılacağımı söylüyordum."

Neyse ki durduk, yoksa Bluebell şehir merkezinin ortasında frene basmak zorunda kalabilirdim. "Amigoluk mu?" şapkamı kafamdan çıkarıp a ık koltuğa bırakarak soruyorum. Kirl  bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum, gözlerim üstümüzdeki kırmızı ışıkta. "Beş yaşından beri dans bile etmedin Jo. Sen-"

"Yani? Beş yaşından beri Disney filmi izlemedim, bu şimdi izleyemeyeceğim anlamına mı geliyor?" diye karşılık veriyor, tonu  oktan sinir bozucu seviyelere tırmanmıştı.

"Ben  yle demiyordum," diye başlıyorum, ışık yeşile döndüğü için mutluyum. Hızlanıyorum, sinyal lambamı yakıyorum ve dikkatle taksinin onun tarafına doğru bir bakış atıyorum. "Demek istediğim, tezahürat yapmakla ilgilendiğini bilmiyordum, hepsi bu."

"Sanki neyle ilgilendiğimi biliyormuşsun gibi," diye mırıldanıyor alttan alta, sözleri kaburgalarımın arasında acı verici bir yankı bırakıyor. "Ben yine de yapıyorum. Antrenman her gün okuldan sonra saat 5'e kadar."

"Her gün m ?" Salı ve Perşembe günlerini, yani hafta i i birlikte ata bindiğimiz iki günü düşünerek soruyorum. "Salı ve Perşembe günleri ata biniyoruz-"

"Biliyorum baba," diye karşılık veriyor ses tonunda öyle bir keskinlik var ki göğsüm gerçekten ağrıyor. "Artık bunu yapmıyorum. Tezahürat yapıyorum."

şimdi başka bir ışıktayız ve sanırım yeşil yanıyor çünkü arkamızdaki biri korna çalıyor ve bir dakika sonra Jo Jo, "Alo? ışık."

Onu yumrukluyorum ve göğsümdeki acı patlamasına rağmen iyi tarafı bulmaya çalışıyorum. Evimiz yolun aşağısında görünürken ona "Pekâlâ," diyorum. "Belki hafta sonları tekrar benimle pazara gelmeye başlarsın." Gözlerimi ileriye dikiyorum. "Hâlâ hafta sonları ata binebiliriz."

Yolun geri kalanında arabayı sürerken aramızda hiçbir konuşma geçmiyor, kamyonun yan tarafına çarpan çakıllar aramızdaki tek ses. Çiftçi pazarındaki standımda nadiren benimle birlikte oturuyor ve

Şimdi onu da mı hafta ortasında kaybediyorum? Janie aklıma geliyor ve ne yapabileceğini düşünmeye çalışıyorum ama o kadar uzun zaman oldu ki bilemiyorum. Limonlardan limonata yapın, Dr. Tanner ergenlik dönemindeki duygusal büyüme sancıları sırasında hep bunu önerir.

Jo Jo kemerini açıp koltuğa izin verirken kamyoneti park ediyorum. "Cumartesi günleri maç günü baba. Cumartesi günleri arabaya binemem." Kapıyı açıyor ve gözlerimiz aramızdaki boşlukta birleşiyor. Sadece bir koltuk ama sanki bir dünya gibi. "Ben sadece... bir süreliğine seninle gelemem, tamam mı? Amigoluk yapıyorum."

Kapı kapanıyor, kamyonet sarsılıyor ve ben direksiyonun arkasında kalıyorum, at kuyruğu ön kapıya giden merdivenleri çıkarken gözlerim onun üzerinde. Evinin anahtarını kullanıyor ve kapı kapanmadan önce bana dönüp bakma zahmetine girmiyor.

Artık ata binmek yok.

Yıllardır kimseyle çıkmadım, Janie'yle çıktığımdan beri çıkmadım. Yine de şu anda kırık bir kalbe çok aşınayım.

BÖLÜM iki



KAPIDAKİ ZİL TAKIRDIYOR AMA KAFAMI KALDIRIP BAKMIYORUM. SALI SAAT 10'DA Beşi geçti. Kim olduğunu biliyorum.

"Jo Jo takım için seçmelere mi katılıyor?" Dean soruyor, tembel tembel içeri giriyor, çizmelerinin her bir topuğunun aşınmış doğal ahşap zeminimde sürüklenmesine izin veriyor. Lacivert bir Bluebell Bruisers kazağı giyen Dean, çalışma masamda karşımdaki tabureye oturuyor. Şapkasını yüzeye bırakıyor ve uzun bir iç çekişle parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Ben başımı salladıktan sonra, "Dostum, havanın soğuması gerekirken hala sıcak." diyor.

Bakışlarını karşılamak için başımı kaldırıyorum ve elimdeki parlaticıyı tezgâha indiriyorum. Son birkaç aydır Jo Jo için bir eyer üzerinde çalışıyordum.

Planım bu okul yılının sonunda ona mezuniyet hediyesi olarak vermektir. Her sınıftan mezun olduktan sonra ona el yapımı bir deri eşya verme geleneği oluşturdum. Küçükken buna bayılırdı. Bozuk para cüzdanları, sandaletler, saç bantları; babamın yaptığı her şeye bayılırdı. Ama şimdi benden ve geleneklerimizden uzaklaşıyor. Yine de eyeri ben yapıyorum.

"Buraya hava durumu hakkında konuşmak için gelmediğinizi biliyorum, o yüzden sadece gelelim."

Dean kıkırdıyor ve arka cebine uzanarak üç katlı bir grafik kâğıdı çıkarıyor. Deri ve alet parçalarının arasında çalışma masamın üzerinde düzeltiyor ve göğüs cebinden mekanik bir kalem çıkarıp iki kez tıklıyor.

Buna hazırım, kabaca kesilmiş kenarları düzeltmeye yeniden odaklanmak için aletimi elime alıyorum. Ama Dean'in bakışlarını üzerimde hissediyorum ve sinirleniyorum. "Ne?"

Çevremde omuz silktiğini fark ediyorum. "Sadece... bilirsin işte. Jo Jo'nun Bluebell Bruisers amigo takımına girmeye çalıştığından pek bahsetmedin, hepsi bu." Yakıcımla tekrar indiriyorum, bu sefer sinirli bir iç çekişle. "Hadi ama Dean. Sence ben nasıl hissediyorum? Kız arkadaşımın sırf benimle vakit geçirmemek için zerre ilgi bir spora hissediyorum. Büyürken onu kaybediyormuşum gibi hissediyorum ve nefes alışımından bile rahatsız oluyor!"

Dean dinliyor, çok sık ciddi konuşmuyorum ama konuştuğumda dikkatini veriyor. "Lisede her şey uyum sağlamakla ilgili," diyor usulca, ellerini çoktan düzleşmiş kâğıdının üzerinde gezdirerek.

"Seninle aynı liseye gittim. Nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum," diye takılıyorum, parlaticının parmaklarına batmasına izin veriyorum çünkü şu anda sıcaklık göğsümdeki yanmayı hafifletiyor.

Dean kâğıdının kenarını düşüncesizce kıvrırken başı sallanıyor, odağı benim üzerimde. "Evet ama... Ben orada çalışıyorum, Jake. Neredeyse her gün sınıfta ve sahada bu çocuklarla birlikteyim ve sana söylüyorum, Jo Jo sadece kendine uygun bir yer bulmaya çalışıyor." Kaşlarını kaldırıyor, yüzü temkinli ama ciddi. "Bu onunla ilgili, seninle değil."

Söylediklerinin mantıklı olmasından nefret ediyorum ve haklı olabileceğinden daha da çok nefret ediyorum. Eğer benimle ilgili değilse, bunu düzeltemem. Şu anda tek yapmak istediğim somurtmak ve sızlanmak. "Surat asmayı bırak, Jo Jo yine seninle gelecek. Daha bitmedi. Ama şimdilik beklemeye alsın." Tezgahın altına uzanıp

altı kutulu buzdolabından iki bira çıkarıyor. İkisini de açıyor. Dean diğerini bana uzattıktan sonra kenarındaki köpüğü h  p  rdetiyor, sonra daha uzun bir içki alıyor. "Tüm o bilgece tavsiyeler. Bu birayı hak ettim."

Benimkini içiyorum, ama önce gözlerimi devirmeden değil. Önümdeki deriye yeniden odaklanarak ona "İ  e koyul," diyorum. Ő u anda bağcıklar için delikleri çalışıyorum. İlk   zel eyerinin kenarlarının deri ba  cıklarla süslenmesine karar verdim ve Ő imdi delikler tamamlandığına göre vadinin içinden ağacı görebiliyorum ve bu muhteşem.

Dean boğazını temizler ve kaleminin ucunu kağıda bastırarak ilk satırdan ba  lar.

"Tanner Colt." Bana doğru bakma zahmetine girmiyor ama ben yine de zorunlu soruyu soruyorum.

"Kolu nasıl? Hâlâ hareket ediyor mu?" diye soruyorum, parlaticı ısındığı için parmaklarımda bir yanık oluşuyor. Cam aletime uzanıyorum ve onları değiştirim, her bir rondelanın pürüzlü kenarları üzerinde çalışmaya devam ederken elimi so  utuyorum.

"Kolları düzgün. Harika atıyor. Aynı Tanner, doğal lider, harika bir tutum."

Başımı salladım. "Oyun kurucu."

Dean bir onay işareti ve   ocuk listesini gözden geçirmeye devam ediyor. On yedi yıl önce öğretmenlik diplomasını aldığından beri Bluebell Lisesi'nde futbol koçluğu . Kendisi de yıldız bir oyun kurucu, hem çocuklarla hem de gençlerle arası çok iyi ve ba   antrenör olmak için yaratılmış. Yine de her ma  tan önce ilk onbirini benim önümden geçirmeyi seviyor ve yarın ilk antrenmanlarını yapacaklar. Dean her zaman antrenmandan önce çocuklara bir gün izin verir. Dinlenmek için olduğunu söylüyor ama gerçek Ő u ki, buraya gelip ilk 11'ler için beyin fırtınası yapabiliyor.

Her Ő ey bittiğinde, selenin rondelalarının yarısı pürüzsüz hale geldi, diğer yarısını da yarına bıraktım. Dean'in sırası ayarlandı ve masanın altındaki mini buzdolabı boş.

Telefonum çalıyor ve saatin altıya yaklaştığını biliyorum. Jo Jo'nun onu almam için beni aradığı saat. Son birkaç haftadır hayatı okul sonrası amigo kamplarından ibaret. O günlerden birkaçında eve altıdan önce geldi, bazılarında beş civarındaydı, hatta bir gün dördü biraz geçe   ıktı. Ama Ő imdi, Jo Jo'ya göre, her gün neredeyse altı olacak. Sekizden önce çıkıyor ve ben onu altıya kadar görmüyorum, sonra da doğruca odasına gidiyor.

Dean yanımdan süzülerek kapıdan çıkarken sırtımı sıvazlıyor. "Sağ ol dostum. Jo Jo'ya selamımı söyle. Ve başardığında onu tebrik ettiğimi söyle. Başaracağını biliyorum."

Turner Saddlery'nin kapısını kilitliyorum ve şapkamı düzeltiyorum, akşamın öğle sığağını geride bıraktığını hissetmekten memnunum. "Lisede her gün liselilerin yanındasın," sözlerini ona tekrarlıyorum ve ekliyorum, "ona kendin söyle." Sonra sırtıyorum. "Söyleyeceğim."

Başını sallıyor ve hemen ön tarafa park ettiği kamyonetine doğru adım atıyor. Kapıyı kapatmadan önce başını bir kez daha dışarı çıkarıyor, şapkasının kenarı bu açıdan neredeyse tüm yüzünü gölgeliyor. "Jo Jo bahsetmediyse diye söylüyorum, veli bilgilendirme gecesi yarın. Okulun spor salonunda. Saat altıda."

Elimi kaldırıp ona hoşça kal diyorum ve kızımı amigoluktan almak için yola çıkıyorum.



PARMAKLARIMI DIREKSİYON SIMIDİNDE GEZDIRİYORUM.

eski bir country şarkısının ritmi hoparlörlerden yükseliyor. Jo Jo, onu rahatsız eden bir şey yaptığımı söyleme şekli olan sivri bir iç çekiyor. Müziğin sesini açıyorum ve parmaklarımla davul çalmayı bırakıyorum.

Onu sahada amigoluktan alıp amigoluk toplantısına gidiyor olmama rağmen, amigoluğun nasıl gittiğini sorma zahmetine girmiyorum. Son birkaç gecedir onu almaya gittiğimde aptalca sorular sorduğum için kafamı ısıyorlar. İyi ve güzel gittiğini zaten biliyorum, bu yüzden bu sabah gazetede gördüğüm bir şeyden bahsetmeye karar verdim. Hudson'ın aromalı sütü hakkında konuşmak istiyor muyum? Pek değil, ama kızımın konuşmak istiyorum. Onun da benimle konuşmak istemesini istiyorum.

"Bu sabah gazetede Hudson'ın bu hafta sonu markette kök birası aromalı süt satacağını gördüm. Biraz ev yapımı vanilyalı dondurma alsam ve birer bardak alıp shake yapsak mı? Kulağa oldukça hoş geliyor," diyorum temkinli bir şekilde, o küçükken birlikte yaptığımız dondurma ve shake'lerden bahsetmeden. Bu birlikte yaptığımız pek çok şeyden biriydi. Bekâr bir baba olduğum için her şeyi birlikte yapmıyorduk. Bir dadım olabilirdi. Yatılı biri. Bir hizmetçi, bir . Hepsine sahip olabilirdim. Kızımı başka birinin büyütmesini istemedim. Bu yüzden

Yaptım. Ama bugünlerde sanki hayatı boyunca yokmuşum gibi hissediyor ve bunun için bana kızgın.

"Bu hafta sonu pazara gitmek istemiyorum," diyor gelişigüzel bir şekilde, parmakları akıllı telefonunun klavyesinde gezinirken büyük olasılıkla biriyle mesajlaşıyor.

Göğsüm ağrıyor ve ağır ağır yutkunuyorum. "Hadi ama, pazar harika." Bu bizim olayımız.

Yüzü bana dönük, batan güneş profilinin bir tarafına gölge düşürüyor, diğer tarafını aydınlatıyor. Bazen Jo Jo'nun yüzünde Janie'yi o kadar net ve saf görüyorum ki neredeyse nefesimi kesiyor. Bu da o anlardan biri.

"Annen gibi çok güzelsin, bunu biliyor muydun?" Radyo DJ'i reklam arası için bizi uyarırken usulca söylüyorum.

"Baba," diyor sinirli bir şekilde, sanki bu kelimenin kendisi gözlerini deviriyormuş gibi. "Hadi," diye dürtüyorum, dizini dürtmek için koltuğun diğer tarafına uzanıyorum. "Kök birası

babamla sallarız. Güzel bir Cumartesi gecesi olabilir."

İç geçiriyor, sanki ben sipariş etmişim ve bana kızgınmış gibi telefonunu çantasına tıktırıyor. "Markete gitmeyeceğim. Artık süt bile sevmiyorum baba. Cumartesi gecesi arkadaşımın evine gidiyorum."

"Cass ve Pey?" En iyi iki arkadaş olan Brownstock kardeşleri soruyorum. Bluebell'de yaşıyorlar ve aileleri Oakcreek'ten gelse de kızlar iki yaşından beri Bluebell'de. Jo Jo anaokulundan beri onların sınıfında.

"Jasmine ve Alexa," diye düzeltiyor Jo Jo, "onlar da ponpon kız seçmelerine katılacaklar." Ensemi kaşıyorum ama hâlâ her zamanki gibi rahatsızım.

Ve biraz da kaybolmuş. "Onlardan bahsettiğini hiç duymadım," diye cevap veriyorum. "Umarım Cass ve Pey'i bir kenara atmamışsındır."

"Gerçekten bunu yapacağımı mı düşünüyorsun baba? Amigo kız olmaya çalışıyorum diye Cassidy ve Peyton'la arkadaşlığımı keseceğimi gerçekten düşünüyor musun? Yapmazdım. Tanrım. Bunu sorman çok sinir bozucu."

Kollarını göğsünde kavuşturup yüzünü benden olabildiğince uzağa çevirdiğinde lisenin spor salonuna varmıştık ve kamyonetimi park etmişim.

İçimi çektim. "Seninle nasıl konuşacağımı bilmiyorum, Jo Jo."

Başını çevirmiyor ama gözlerinin penceredeki yansımaları fark ediyorum. Cam gibi ve geniş. O üzgün ve ben bundan nefret ediyorum. Nefret ediyorum.

buna neden oldu ve nasıl olduğunu bile bilmiyorum. "Toplantıya gitmiyorum. Kamyonunda bekliyorum."

"Jo, eminim arkadaşların içeridedir. Benimle oturmak zorunda değilsin. Onlarla gidebilirsin." Uzanıp elimi dizine koyuyorum. Elimi ittiğinde gözlerim yanıyor.

"Ben kamyonunda kalıyorum."



OTUZ SEKİZ YAŞINDA BİR ADAM OLARAK BU SPOR SALONUNA GERİ DÖNMEK küçük görünüyor. Yine de bu alanda gerçekleşen her şey çok önemli hissettiriyor. Danslar. Pep mitingleri. İlk öpücükler. Dean'in lise hakkında ne dediğini biliyorum, ne kadar zor olduğunu ve gençlerin sadece kendi yerlerini aradıklarını. Bunu anlıyorum. Ama neden lisede yerini bulmak Jo Jo'nun benden bu kadar nefret etmesine neden oluyor? Bu kısmı hiç anlayacağımı sanmıyorum.

Ama ben sabırlıyım. Ve bu her neyse atlattığında da burada . Çünkü sabırlı olmanın yanı sıra umutluyum ve bunun sadece talihsiz bir evre olduğuna inanmayı seçiyorum.

Ebeveynler tribünlere dağılmış durumda; yarısı iş kıyafetleri ve spor salonunun ışıkları altında parlayan ayakkabılar içinde, diğer yarısı ise yıpranmış kot pantolonları ve kirli kovboy çizmeleriyle bana çok benziyor. Herkes yorgun görünüyor; tüm gün çalışmanın, yemek hazırlayıp paketlemenin ve huysuz gençlere yol göstermenin yorgunluğu her bir kaz ayağında ve koyu halkada yazılı. Ama mutluluk da var. Bir fısıltıyı paylaşmak için bir araya gelen kafalar, insanlar sevdikleriyle geçirdikleri günün kalitesini tartışırken duvarlarda yankılanan kahkahalar, ebeveynleriyle birlikte gelmek zorunda kalan gençler spor salonunun zemininde güreşip oynasırken parlak parkeye vuran spor ayakkabılarının gıcirtısı. Böyle zamanlarda kendimi yalnız hissediyorum.

Arkadaşlarım ve Jo Jo var. Ve nadiren yalnızım. Ama çok yalnızım.

Okul etkinliklerinde etrafım ailelerle çevriliyken kendimi hem yalnız hem de yalnız hissediyorum. Jo Jo'nun bunlardan hiçbirini hissetmemesi için dua ediyorum. Desteklendiğini ve sevildiğini hissetmesini istiyorum ve ona sahip olduğumu ve ne olursa olsun her zaman sahip olacağımı bilmesini istiyorum.

Acaba kamyonetin içinde tek başına otururken bunu hissediyor mudur?

Kurşuni bacaklarla merdivenleri tırmanıp rahatsız bir ahşap tribüne oturuyorum ve yerleşirken inliyorum. Gözlerimi içeri girerken elime aldığım kâğıda dikmiş, Bluebell futbol ve amigo takımlarının mali gerekliliklerini, toplum hizmeti için gereken saatleri ve not ortalaması şartını okuyorum. Kâğıdımın üzerine bir gölge düştüğünde ve Hudson Gray yanıma oturduğunda ince yazıları gözden geçiriyorum. Aynı şapkayı takıyoruz ve Cattleman'ını bana doğru uzatıyor.

"Güzel şapka."

Sırıyorum ve elimi uzatıyorum. O da sıkıyor. "Hudson Gray, nasılsın?"

Dirseklerini dizlerine dayayarak iç geçiriyor. "Oh, iyiyim. Gerçekten iyiyim."

Çok yorulduğum ama iyiyim."

Bakmak istemiyorum çünkü başka bir adamın partneriyle olan mahrem hayatını bilmek doğuştan ilgilendiğim bir şey değil. Ama Hudson'un boynundaki diş izlerini görmezden gelmek zor. Elini bilinçli bir şekilde boynunda gezdiriyor, koyu renk sakalının altından yanakları alev alev yanarken sessizce "Dolly. Yumurtlama döneminde."

Birkaç hafta önce genç eşi Dolly'yi çiftçi pazarında gördüğümü hatırlıyorum. "O zaten hamile değil mi?"

Hudson kıkırdıyor. "Ben de öyle dedim ama..." diye omuz silkiyor, sonra da dikkatimizi aşk hayatından başka yöne çekiyor, bunun için minnettarım. "Jo Jo şimdi neşeleniyor mu?"

Başımı salladım. "Evet, öyle. Yakında deniyor."

Hudson bir an etrafına bakınır. "Nerede o?" "Kamyonette oturuyor çünkü içeri gelmek istemedi."

Dilini şaklatıyor. "Honey ve Mabel'in ergen olmalarını dört gözle beklemiyorum."

Kaşlarını çatıldı. "Hey-Bear ve kızlar genç. Senin burada ne işin var?"

Kulaktan kulağa gülümsüyor. "Bağış toplamak için takıma pazarda bir stant veriyorum. Tüm sezon boyunca, her hafta sonu." Eğiliyor. "Göründüğü kadar yardımsever değil. Tüm sezon boyunca antrenmanlardan sonra süt dağıtımını yapmayı kabul ettiler." Ellerini kalçalarında gezdiriyor. "Buna nasıl hayır diyebilirdim ki?"

Başımı salladım. "Reddedemeyeceğin bir teklif."

"Gerçekten de öyle." Ensesini kaşıyarak sessizce ekliyor: "Jo Jo ponpon kızlara harika bir katkı olacak. Ama amigo antrenmanları haftanın her günü olduğuna göre, ne zaman birlikte ata bineceksiniz?"

O anda Hudson'ı kıskandım, boynundaki diş izlerinden dolayı değil, çocukları küçük olduğu için. Çoğu hala bebek. Onların gözbebeği olmak, onları etkilemek ve öğretmek, onları sevmek ve karşılığında sevgilerini kolayca hissetmek için daha yılları var. Küçük çocukların en büyük sorunu meyve suyunun tadının yeterince sulu olmaması ya da çizgi filmin onları kızdırmasıdır. Günün sonunda, çocukları her zaman onunla konuşuyor ve onu seviyor. Ve şu anda, Jo Jo'yu bu şekilde geri almak için her şeyimi verirdim.

"Yapmayacağız, en azından tezahürat bitene kadar," diyorum ona, omuzlarımı silkerek, sanki artık birlikte ata binmemek içime saplanan bir bıçak gibi gelmiyormuş gibi. "Hazır olduğunda tekrar alırsınız."

Spor müdürü spor salonuna girip mikrofonu ayarlarken düşünceli gözlerini üzerimde hissediyorum. "En azından siz ikiniz hâlâ çiftçi pazarına sahipsiniz. Her zaman aranızda olacak" diyor ve sessizce vedalaşıp kapının yanındaki gönüllüler masasına yönelmeden önce sırtımı sıvazlıyor.

En azından siz ikiniz hala çiftçi pazarına sahipsiniz.

Pazarda o kadar meşgul ki farkında değil. Jo Jo ve ben bir aydır Turner Saddlery standını birlikte yönetmiyoruz. Hudson'ın sözleri beynimde dönüp duruyor ve Jo Jo'nun birkaç dakika önceki sözleriyle çarpışıyor. *Sütü sevmiyorum bile baba. Markete gitmeyeceğim baba.*

Tanıdık bir sızı göğsümde yuvarlanıyor ve kapalı yumruğumu göğüs kafesime götürerek onu yoğurmayı umuyorum. Sancı devam ediyor ve ben de çocuğumun takıma girmesi halinde ondan neler beklendiğine dair bir saat süren bir toplantıya katılıyorum. Kuralları öğreniyorum, paramın ne kadarını istediklerini öğreniyorum ve sonra somurtan genç kızımı eve götürüyorum. O odasına gidip kapıyı çarpıyor, ben de garaja bir bira götürüp yeni bir parça yumuşak, açık kahverengi deri çıkarıyorum. Parçayı kesme tahtamın üzerine seriyorum, X-Acto'mu alıyorum ve ince çizgiler kesmeye başlıyorum. Gün boyunca Bluebell'e sattıklarımı yapıyorum, çoğunlukla eyerler, ama çantalar ve kemerler de var. Fıçı yarışçıları için de iyi bir binicilik ürün yelpazem var ama rodeonun ötesine geçen her şey burada üretiliyor.

Özel atölyemde.

Bira bitene kadar ölçüp biçiyorum ve sonra devam ediyorum. Örgülü ham deriyi sapın etrafına sarıp alttaki kirişi serbest bıraktığımda saat neredeyse on bir oluyor. Her şey bağlandıktan sonra sopayı çalışma masamdaki lambanın altında tutup avucumun içinde çeviriyorum.

Bu atlar için değil. Normal bir kırbaçtan daha fazla kırbacı *olan bir kırbaç bu*. Çizmelerimi yere koyarak arka duvarı kaplayan metal dolaba doğru ilerliyorum, park halindeki kamyonetimin arkasına sıkışmış bir dolap. Kemerimdeki anahtarları kullanarak dolabı açıyorum ve kırbacı boş bir kancaya, yaptığım diğer şeylerin yanına asıyorum.

Bunları kullanmanın nasıl hissettireceğinden emin değilim ama hayal kurmayı sevdiğimi biliyorum. Mahsullerimden birinin esnek derisinin, bunu yapmama izin verecek kadar bana güvenen bir kadının tenini işaretlediğini hayal etmek? Dolabı kapatıp yeniden kilitlemeden önce kendimi hızla ayarlıyorum. Belki bir gün, belki de değil.

O zamana kadar, tüm hayal kırıklıklarım ve kalp ağrılarım bu tasarımlarda ortaya çıkıyor, sadece diğer duygularımla birlikte kilitlenmek üzere.

BÖLÜM ÜÇ



BILIYORUM, ÇOĞU ÖĞRETMEN MUHTEMELEN GÖREVDEKİ İLK BİRKAÇ GÜNÜNÜN sınıflar en kötüsüdür ve öğrencilerini tanıdıktan sonra işler nispeten yoluna girer.

Bunlar geometri ve dil sanatları gibi güzel şeyleri öğreten öğretmenlerle aynı öğretmenler. Kitap isimleri ve son teslim tarihleriyle birbirine zımbalanmış kağıt paketlerini dağıtan öğretmenler. Tabii ki en büyük engelleri sınıf palyaçosunun kim olacağını bulmak ya da mükemmel masa düzenini bulmaktır.

Beni koç yap, çünkü bunu halledebilirim.

Okul yılının üçüncü ayında, birkaç zorlu hafta geçireceğimin farkındayım. Neden mi? Çünkü ben *sağlık* öğretmeniyim ve bu

ay üreme ünitesine başlıyoruz.

Bugün mü? Önce kadın üreme sistemini, sonra erkek üreme sistemini ve bu sistemler birleştğinde neler olduğunu inceleyeceğiz.

Kapı açıldığında neon mor profilaktikleri parçalıyorum. Gözlerimi devirmeye ve bir öğrenciyi kovmaya hazırım çünkü *lanet olası on dakikam* var ve ders öncesi o on *dakika* çok değerli. Bu benim aklı başında zamanım.

"Ereksiyon birimi mi?" Leah, tipik müdür kıyafetlerini giymiş olarak içeri girerken soruyor: Sıkıştırılmış , ona uygun bir blazer ceket ve ipeksi bir bluz ve bir kolye. Bugün mü? Takım sarı, kolye ise turkuaz. Okuldan sonra koçluk yaptığım için öğretmen stilim daha çok... mavi kot pantolon, Bluebell Lisesi'nin klasik polosunu ve botlar - aylar önce çiftçi pazarından sonra satın alıp giymeye başladığım botlar. Artık espadrillerimi lekelemek yok. Günün ilerleyen saatlerinde amigoluk zamanı geldiğinde botlarımı Nike'larla değiştiriyorum ve hazırım.

Başımı salladım ve ona mor bir prezervatif attım. "Evet."

Bir eliyle göğsüne bastırıyor, sonra önünde tutup inceliyor. "Bunları artık mor mu yapıyorlar?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, prezervatiflerden nefret ediyorum."

Leah bana geri fırlatıyor. "Kimse prezervatif *sevmez* ama büyükannemin her zaman dediği gibi, kullanmazsan geri zekalının tekisin."

Diyet koladan aldığım ilk yudumda neredeyse boğuluyordum ve lezzetli içeceğin polomdan aşağı damlamaması için geri sıçradım. "Kahretsin, bunu beklemiyordum."

Leah ders planımı karıştırarak bana doğru geliyor. "Ben de öyle. Ve bunu ilk söylediğinde dokuz yaşındaydım." Elini başının üstünde salladı. "Sadece yardım etmeye çalışıyordu. On iki çocuğu vardı ve eminim torunları için isteyeceği son şey onların da doğum sırasında altlarına kaçırmaları olurdu."

Bu sefer diyet kola masanın üzerinden uçarak öğle yemeği çantama ve çantama sığıyor. Markasız Kleenex kutusundan bir mendil kapıyorum ve gülerek siliyorum. "Ahh, bir büyükannenin torunlarına aktardığı gelenek," diyorum ellerimle başımın üzerinde bir işaret yaparak. "*Kıçını patlatma, lastik kullan.*"

Leah başını sallıyor, hala benim planlarımı takip ediyor. Yukarı bakıyor, artık gülümsemiyor. "Bunu duyacağını biliyorsun, değil mi?" Fransız manikürlü tırnağıyla kâğıda vuruyor.

Omuz silkiyorum. "Kitaptan. Bay Cunningham'ın sürekli ders planından gördüğüm kadarıyla tek bir sayfasını bile öğretmediği devlet onaylı kitaptan." Ben işe alındığımda, Bay Cunningham'a birkaç ders saati verildi ve tek sağlık öğretmeni olarak yükü hafifledi. Laminasyonlu ders planını benimle paylaştı ve bu plan yirmi iki yıl önce yazılmıştı. Planında yer alan bilgilerin hiçbirisi eyaletten alınan gerçek ders planına ait değil. Bu haliyle Bluebell'de 9. sınıflara çoğu 8. sınıf öğrencisine öğretilenleri öğretiyoruz. Ve iyi bir iş bile yapmıyoruz. Şimdiye kadar değil tabii ki.

Leah ders planını yere bırakıyor ve bana doğru ciddi bir bakış fırlatıyor. "Kimse kendi çocuğu olduğunu düşünmüyor, biliyor musun? Bir genç huzurevine zarar verir, hamile kalır, araba çalar, uyuşturucu kullanır, her ne yaparsa yapsın, hiç kimse çocuğunun bunu yapabileceğine inanmak istemez. Bu yüzden," diyor prezervatif kâsesinin kenarını çizerek, "onları eve prezervatifle göndermek annelerin yaklaşık yarısını çileden çıkaracaktır."

Kıçımın masama yaslanıyorum ve ders planlarını kaptığım gibi göğsüme bastırıyorum. Bu odanın eczane kolonyası ve vücut kokusu gibi kokmasına beş dakika var. Hazır olmam gerekiyor. Girdiğim ilk dakika içinde kâğıtlar masalarında olmazsa, telefonlar çıkar ve zamanımın çoğunu onlarla savaşarak geçiririm. Telefonları yenmenin yolu? Hazır olmak.

Leah'ya bir surat yaptım. Ona doğru ama ona değil. Bahsettiği ebeveynlere yüzümü dönüyorum. "Prezervatifler ilgilerini çekecektir. Ve ebeveynler, bir hayal dünyasında yaşayabilirler ya da on dört ve on beş yaşlarında nasıl olduklarını hatırlayabilir ve bu çocukların bazılarının zaten cinsel olarak aktif olduğunu fark edebilirler. Belki tam anlamıyla değil ama-"

Leah, "En azından parmak tokuşturalım," diyor ve biz de kendimizi tutamayıp çocukça bir kahkaha patlatıyoruz.

"Belki de bu dersi verecek yaşta değilimdir," diye iç geçiriyorum kahkahalar azalınca. Saatine bakıyor ve kapıya doğru geri geri yürüyor, bir avucu dışarıda, kapıyı yokluyor.

"Gitmem gerek. Dersinde iyi şanslar. Bir dahaki sefere yeşil olsun." Prezervatifleri işaret ediyor. "Yapılacak patlıcan şakaları yüzünden," diye uyarıyor elini başının üzerine koyarak.

Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim. Leah koridora çıkıyor, kapı kapanmadan önce bir sırt çantası denizine gömülüyor, beni düşünceler ve prezervatiflerden başka bir şey olmayan boş odama kapatıyor.

Bu çocuklarla haftada beş gün kırk iki dakikam var. Bu üniteye kadar sağlık dersiyle ilgili hiçbir şey dinlenmiyor ya da ciddiye alınmıyor. Seks ünitesi. Ve Leah'yı duyuyorum. Muhtemelen mutsuz e-postalar alacağımı biliyorum, belki bir ya da iki telefon görüşmesi. Ama işim bu. Ve bu okulda bu dersi veren diğer tek öğretmenin, anatomiye "*bunun ne olduğunu biliyorsunuz*" ve "*şuradaki şey*" dışında bir şey olarak tanımlamayı reddeden altmış yaşında bir adam olması, yapacak daha çok işim olduğu anlamına geliyor.

Unutmayın, başladığınız her şey öğretmek için onaylanmıştır. Çizmelerimi muşamba zemine vurmaya başladığımda, polomun altından boynuma doğru kaygan bir ter damlası süzülürken kendime *her bir parçayı* hatırlatıyorum. Çabucak kâğıtları yere bırakıp saçlarımı topluyorum ve ensemden uzaklaştırmak için bir tokayla tutturuyorum. Eğer gergin ve terliysen, bunu görecektirler. Gençler korkunun kokusunu alır ve onunla koşarlar.

Bunu son okulumda iki yıl boyunca amigoluk koçluğu yaptığım için biliyorum. Terlediğinizi görmelerine asla izin vermeyin. Gerçek ve mecazi anlamda.

Kapı açılıyor, kalbim sıkışıyor ve öğrencilerim çok yavaş bir şekilde içeri süzölmeye başlıyor. Cep telefonları çantalara tıktırılıyor, kızlar iki kişilik sıralara yerleşirken kollarını birleştiriyor ve herkes oturup yerleştğinde oda cinsiyete göre oldukça bölünmüş oluyor. Birkaç yıl içinde bu şekilde olmayacak. Ancak birinci sınıf öğrencileri hala temelde ortaokul öğrencileridir, sadece aniden havalı davranmak ve her şeyi biliyormuş gibi davranmak zorunda kalan ortaokul öğrencileri.

Birinci sınıf amigo kız adaylarından birkaçı - Jo Jo, Jasmine ve Alexa - önde oturuyor, Jasmine ve Alexa Jo Jo'nun iki yanında yer alıyor. Bir öğretmen ve koç olarak, resmiyette ve dış görünüşte, tüm öğrencilerimi ve sporcularımı seviyorum. İçten içe ya da ben, Leah ve bir şişe bira arasında favorilerim var.

Jo Jo kolay bir favori.

Kimse izlemediğinde iyi davranan bir kız ve ben bunu seviyorum. Eğer herkes böyle olsaydı, muhtemelen hiç zorbamız olmazdı. Arkadaşı Alexa beklenmedik bir şekilde regl oldu ve Jo Jo utancını bir kenara bırakıp gelip bana gizlice -ama sınıfın önünde fısıldayarak- tamponum olup olmadığını sordu. Onun için olmadığını bile söylemedi. Ama Tampax Pearl Lights'larımdan biriyle sırasına döndüğünde, onu sıranın altından Alexa'ya uzattığını gördüm. Sınıfın geri kalanında çocuklar ona köpekbalığı yemi dediler ve o hiç irkilmedi bile.

Sert biri ama iyi bir arkadaş ve ondan hoşlanıyorum.

O da bu yıl amigolukta yeni. Birinci sınıf koçu Cadence Caine ona çok yükleniyor. Ona becerilerini geliştirmesini söylüyor; daha düz kollar, daha büyük bir gülümseme, splitler üzerinde çalışması gibi. Jo Jo antrenman sırasında ne yaparsa yapsın, Cadence'in her zaman onun üzerine gittiğini duyuyorum, bu da diğer kızların ona sataşmasına neden oluyor. Bu yüzden her antrenmandan sonra bir yolunu bulup Jo Jo'ya rastlıyorum ve ona gerçekten harika olduğunu düşündüğümü ve herkesin bir yerden başladığını söylüyorum.

Bakışlarımı yakalıyor ve gülümsemelerimizi değiş tokuş ediyoruz. Alexa değiş tokuşumuzu izliyor ve Jo Jo'ya dirsek atıyor, "öğretmenler evcil hayvan" diye fısıldadığında dudaklarında çarpık bir gülümseme var.

Bir zamanlar ben de onlardan biri olsam da, genç kızları asla anlayamayacağım. Jo , amigoluk yaparken bile Alexa'ya çok iyi davranıyor ve burada onunla alay ediyor. Boğazımda düğümlenen siniri yutkunarak bastırıyorum ve karşılık vermemek için kendimi zor tutuyorum. "Günaydın," diye selamlıyorum onları ve karşılığında esnemeler, bir el sallama ve birkaç baş sallama alıyorum.

"Geçen hafta hangi gıdaların vücudumuzu en iyi şekilde beslediğini ve gıda seçimlerimizin anlık ve uzun vadeli sağlığımız üzerindeki etkisini öğrendiğimiz beslenme ünitemizi bitirdik" diye özetliyorum. "Ve bugün, başlıyoruz-"

"Mor prezervatifler!" Bir çocuk
bağırıyor. "Kahretsin!" Bir başkası
da katılır.

Yumuşak bir sohbet başlıyor, hızla yükseliyor, ta ki on saniyeden kısa bir süre içinde gevezeliğin içinde boğuluyormuşum gibi hissedene kadar.

"Hadi bakalım," diyorum sesimi biraz yükselterek. "Herkes sessiz olsun. Tamam mı? Kimseyi Bayan Mitchell'ı görmeye göndermek istemiyorum."

Oda sessizleşir, çünkü çocuklar Bayan Mitchell'den ve onun öğle yemeği cezası verme eğiliminden korkmaktadır. Hiçbir şey on dört yaşındaki bir çocuğu sosyal zamanlarını kaybetme tehdidinden daha fazla korkutamaz.

"Dostum," diyor bir çocuk sessizce ama duyulacak kadar yüksek sesle. "Onu aşağı çekersen sakin gerçek bir patlıcan emojiğine dönüşür."

Sınıf kahkahalara boğuldu. Yanaklarım alev alev yanıyor ve bu üniteden rahatsız olduğum için değil. Hiç de bile. Ben yirmi dört yaşındayım. Onlar on dört yaşında. Okula öğretmek için gittiğim şeyleri öğretmekten utanmam için hiçbir neden yok.

Alexa sarı saçlarından bir tutamı kaleminin etrafına sarıp tekrar sararken, "Bak," diye azarlıyor. "Bayan Rivers utanıyor."

Zihinsel olarak, ona kuşu veriyorum. Utanmadım, sinirlendim, ama bunu onlara söyleyemem çünkü öğrencilerinize sinirlenmek bir tür

kaba. Bunun yerine, gülümsemelerimden birini takınıyorum ve şöyle diyorum: "En ufak bir utanç duymuyorum. Sadece dersi anlatabilmek için herkesin sakinleşmesini bekliyorum. Bu dersi ne kadar erken verebilirim, masanın üzerindeki kâseyi tartışmaya o kadar yaklaşıyoruz."

Alexa sandalyesine biraz gömülür, odadaki gürültü azaldıkça kendini beğenmiş ifadesi azalır. Mor prezervatifleri istiyorlar. Onların yaşında olduğumu hatırlıyorum. Hala her şeyin nasıl çalıştığından %100 emin değilsiniz ama bunu itiraf edemeyecek kadar da havalısınız, bu yüzden insan vücuduyla ilgili her konuda bir dahi gibi davranıyorsunuz. Sessiz ve dikkatli yüzleri bana prezervatif konusuna gelmenin onlar için önemli olduğunu söylüyor.

Öyle olacağını düşünmüştüm.

O bir kase mor üreme ünitesinin sonuna kadar işe yaramıyor ama bu bir pazarlık kozu. Mor prezervatifleri dışarıda tutuyorum çünkü güvenli seks hakkında bilgi verirken aslında ilişkilendirilebilir olmaya çalışıyorum ve oraya varana kadar lanet olası işimi yapabilmem için çenelerini kapalı tutuyorlar.

Anneler küçük çocuklara M&M'lerle rüşvet veriyor, ben de gençlere prezervatif ve seksin nasıl işlediğine dair bilgilerle rüşvet veriyorum. İkisi de aynı şey.

Arkada soluk Bluebell Bruiser forması giyen bir çocuk çekingen bir şekilde elini kaldırıyor. Onu işaret ediyorum çünkü adını hatırlayamıyorum ve yemin ederim kampüste onun bir karbon kopyasını gördüğümü düşünüyorum.

"Evet?"

Koltuğunda öne doğru kayıyor, yanağının içini çiğniyor. Altın sarısı saçları her yere dağılmış, forması ve kot pantolonu buruş buruş olmuş. Uzun bir gece geçirmiş bir üniversite birinci sınıf öğrencisi gibi görünen bir lise birinci sınıf öğrencisi. Konuşurken soluk teni renkten renge giriyor. "Tuvalete gidebilir miyim?"

Duvardaki beyaz ve siyah plastik saate bakıyorum. On geçiyor. "Tabii, devam et."

Çocuk ayağa kalkıyor, sürünerek geçiyor, diğer öğrenciler de sınıf kapısı kapanır kapanmaz onunla dalga geçme fırsatını değerlendiriyor.

"Ereksiyon oldu."

"Birini çekip çıkarmaya gitmiştim."

Boğazımı temizliyorum. " gelmeden önce," diyorum, kasenin dikkatlerini çekmek için ne kadar iyi çalıştığına içten içe sıratarak. "Bu üniteye kadın bedeni ve üreme yetenekleri ile başlıyoruz."

Nedenini bilmiyorum ama Jo Jo'ya bakıyorum ve gözlerini masasına dikmiş, yüzünü perdelemek için saçlarını parmaklarıyla tararken yanakları kızarmış bir halde yakalıyorum. Alexa ve Jasmine hiç etkilenmiyorlar ve Alexa'nın kâğıdının altında bir telefon olduğundan ve sosyal medyada gezindiğinden yüzde doksan eminim. Tüm ünite için ilgili derslerin ve bölümlerin listelendiği bir paket dağıttıktan sonra odanın önüne geri dönüyorum ve herkesin okumayı bitirmesini bekliyorum.

Tecrübelerime göre, erkekler bu kısmı umursamıyor. Elbette vajinalardan falan bahsedeceğim ama çoğunlukla yumurtlamayla ilgili olacak ve önemsedikleri tek 'o' kelimesi yumurtlama değil. Genellikle kızlar gergin olur, özellikle de geç çiçek açanlar ya da sosyal duvar çiçekleri. Jo Jo'nun geç çiçek açanlardan olup olmadığını merak ediyorum, çünkü odadaki yüzlere bakıyorum ve gözle görülür şekilde rahatsız görünen tek kişinin o olduğunu fark ediyorum.

Üniteye başladım, sadece dört kez durup yüzümü dinlendirmek zorunda kaldım, ki bu da oldukça iyi bir şey. Zil çaldığında, bu ünitenin gerçekçi olarak ne kadar süreceği konusunda iyi bir fikrim var ve günlük planıma bazı notlar alıyorum. Kapı nihayet kapandığında, Jo Jo'nun bir sonraki dersine henüz gitmediğini görmek için başımı kaldırıyorum.

"İkinci dersten kaçmak mı?" Hafifçe soruyorum, çantama uzanıp bir sonraki dersim için bir yığın kâğıt daha çıkarıyorum.

Ben organize ederken cevap vermiyor, bu da beni duraksatıyor. Geriye uzanıp saçlarımı açıyorum, sırtımdan aşağıya ve omuzlarıma düşmesine izin veriyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve saçlarımın tekrar aşağıya inmesinin ne kadar iyi hissettirdiğinin tadını çıkarıyorum. Ellerimi başımın üzerinde gezdirerek göz kırpyorum ve sessizce itiraf ediyorum: "Dersten önce biraz gergindim, bu yüzden terlememek için saçlarımı topladım. Gergin olduğumda terlerim."

Jo Jo gülümsüyor ama gözlerini kaldırmıyor, bu yüzden artık bir nedenden dolayı geride kaldığını biliyorum. Gençlerle, özellikle de kızlarla konuşmak, kurtarmaya çalıştığınız başıboş bir hayvanı ürkütmemeye çalışmak gibidir. Çok hızlı hareket ederseniz, giderler. Yanlış bir şey söylerseniz, giderler. Yanlış ses tonu kullanırsanız, yarılırsınız. Yaltaklanma olarak gördükleri bir şey mi yaparsınız? Unutun gitsin.

Kollarını kendine sarmış, kapüşonunun kollarını kısmen avuçlarının üzerine çekmiş, sandalyesinde biraz sallanıyor.

"Okul nasıl gidiyor? Amigoluk nasıl gidiyor? Seçmeler için heyecanlı mısın? Sen nasılsın?" Masamın arkasından kağıt havlu rulosunu ve sprey temizleyici şişemi kaparak soruyorum. Bir dizi soru soruyorum, umuyorum ki onu rahatsız eden her neyse, verdiğim bilgilerle bir şekilde ikna edilebilir. Konuşurken bir yandan da masaları temizlemeye başladım.

Çünkü buna ihtiyaçları var, ama onun yanında ya da önünde oturursam çok fazla baskı olur. Meşgul olmak, oyalanmadan ya da gezinmeden orada olmak, Jo Jo gibi bir kızla oynamak budur. Biliyorum çünkü... On yıl önce ben de ona çok benziyordum.

Yardımsever arkadaş. Amigo takımındaki sessiz kız. Herkesi mutlu etmek isteyen ama kendini nasıl mutlu edeceğini bilmeyen kız.

"Okul iyi. A alıyorum. Hepsi A," diyor kolayca ve ben de bundan şüphe etmiyorum. Benim sınıfımda Jo Jo mükemmeldir.

"Güzel. Bu iyi, Jo Jo. Ebeveynlerin her zaman okulun önemli olduğunu ve iyi notların çok kritik olduğunu söylediğini biliyorum ve genç bir insan olarak sana şunu söylemek için buradayım-" Masayı karıştırmayı bırakıp ayağa kalkıyorum, temizlik beziyle dolu elimi bir kalçamın üzerine koyuyorum. "Yirmi dört yaşıdayım. Sizin için yaşlı sayılırım ama yine de gencim. Güven bana."

Jo Jo kıkırdıyor.

"Her neyse, size ebeveyn olmayan genç bir insan olarak söylüyorum, bu doğru. İyi notlar önemlidir. Aferin sana. Umarım kendinle gurur duyuyorsundur, çünkü kesinlikle duymalısın."

Jo Jo iç çekiyor, kendine olan bağlılığını serbest bırakıyor, bu da güvensizliğinin bir kısmının azaldığının işareti. Bileklerini masanın kenarlarında gezdiriyor, iz sürüyor ve konuşurken kendini izliyor. "Okulda her zaman iyiyimdir. Yani mesele bu değil."

Tereddütlü ve sessiz, emin değil ama açılıyor ve ben buna saygı duymalı ve onurlandırmalıyım. Bu yaşta zor. Karmaşık.

Biraz daha lavanta kokulu dezenfektan sıkıyorum. "Bir sorun mu var?"

Başını sallıyor, hâlâ masasını inceliyor.

"Tezahürat yapmaktan nasıl keyif alıyorsun?" Püskürttüklerimi silip süpürüyorum ve sandalyelere doğru ilerliyorum. Masasına geri dönmeden önce gözleri bir an bana kayıyor.

"Hoşuma gitti." İz sürmeyi bırakıyor. "Yani, tam olarak uyum sağlayamadığımı biliyorum. Henüz. Ama... Umarım başarırım." İz sürmeye devam ediyor ve sanırım biraz daha uzun oturuyor. "Bir kez başardığımda uyum sağlayacağım. Zaman alacak. Bunu biliyorum."

Başımı sallıyorum, sandalyenin Nixon başkan olduğundan beri dokunulmadığına emin olduğum yerlerini temizliyorum. İğrenç. "Evet, ama birinci sınıflar iyi anlaşıyor gibi görünüyor, hepiniz kızlarsınız." Alexa ve Jasmine'in isimlerini vermeden söylüyorum, giderek daha takıldığı kızlar. Anlıyorum.

Ama Jo Jo'nun iyiliği için Brownstock kızlarına da zaman ayırmasını isterdim. Okul başladığında, üçü her gün birlikte öğle yemeği yedi. Bazen Peyton amigoluk antrenmanlarını izlemeye gelirdi. Ama son birkaç haftadır Jo Jo'yu sadece Alexa ve Jasmine ile görüyorum. Amigo kızlara karşı değilim çünkü ben de onlardan biriyim. Yani, şu anda değilim, ama bir kez amigo kız olduysam, her zaman amigo kızımdır.

Ama henüz sadık olduklarını kanıtlayamadılar. Alexa'nın içinde tehlikeli bir çizgi var, bir kızın dikkat çekmek için her şeyi yapmasına, hatta arkadaşlarına zarar vermesine neden olan bir çizgi. Sonradan pişman olacaktır ama olmuştur. Ve Alexa gibi kızlarda her zaman zarar vardır.

Jo Jo başını sallıyor, bir elini masasından kaldırıp saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Sandalyesinde hafifçe dönerek bana bakıyor ama sanki dağları yerinden oynatıyor. Şimdi temiz olanın yanındaki sandalyeye sprej sıkıyorum.

"Annem öldü," diyor aniden, duygu yok, sadece gerçek, sanki bir artı bir iki eder ve annem hayatta değil.

"Aman Tanrım," diye bağırarak şişeyi ve bir tomar kâğıt havluyu masanın üzerine bırakıyorum.

Bir avucunu kaldırıyor, gözleri kapanıyor. "Hayır, sevmedi, sadece öldü."

Acelemi durduruyorum ve koridorun karşısındaki koltuğa gömülüyorum. Başını dirseğine dayadığı elinin içine bırakıyor. "Ben dört yaşındayken öldü. Ama her neyse, demek istediğim, annemin bir fotoğrafını buldum ve amigo üniforması giyiyordu. Çok güzel görünüyordu. Gülümsüyordu, güneş parlıyordu, ıslıl ıslıldı, üniforması üzerine tam oturmuştu ve alt köşeye el yazısıyla çok güzel bir imza atmıştı. İ harfinin üstüne küçük bir kalp yapmıştı."

Gülümsememi saklayamıyorum. "Kulağa muhteşem geliyor."

Jo Jo gülümsüyor ve bu kez gözlerini kaldırıyor. "Öyleydi. Amigo kız olduğunu bile bilmiyordum. Bilmiyordum... Yani, onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ama-" gözlerini kıstırıp kapatıyor, düşüncelerini fiziksel olarak yeniden yönlendirmek istercesine başını sallıyor. "Geçen yıl o resmi gördüm ve sadece... Amigoluk yapmak istedim, bilmiyorum..." yere bakıyor, tırnağının kenarını ahşap masadaki bir çizgide sürüklüyor. Yanakları yakut rengine bürünüyor. "Ona yakın hissetmek ya da ona bağlı olmak falan istedim. Bilmiyorum." Başını sallıyor ve yüzünü saçlarına gömmeye başlıyor.

Cesur bir hamle yapıp ayağa kalkıyorum ama masasının önünde çöelmeyi tercih ediyorum. Çenemi yumruklarımın üzerine koyarak iç geçiriyorum. "Bence bu çok güzel." Gözlerimi bir an kapatıp açıyorum, Jo Jo ve annesine odaklanmaya ve kendi gözlerimi düşünmemeye çalışıyorum. Onarılmamış çatlaklar yüzünden göğsüm ağrıyor. "Gerçekten Jo Jo. Buna bayıldım. Seninle gurur duyuyorum." Ayağa kalkıp şişeyi ve kâğıt havluları topluyorum. "Ne olursa olsun, ben de seninle gurur duyuyorum."

Çantasını omzuna atarak ayağa kalkıyor. Onu izliyorum, göz teması kurmak isteyip istemediğini görmek için bekliyorum. Göz göze gelince gülümsüyorum. O da karşılık veriyor.

"Sıkı çalışmaya devam edin. Herhangi bir beceri ya da dansı öğrenmek için yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver." Rahatça omuz silkiyorum. "Bluebell'de ailem yok ve sadece bir arkadaşım var. O yüzden antrenmandan sonra biraz daha kalmak o kadar da büyük bir mesele değil." Sırıtiyorum. "Netflix bekleyebilir."

"Teşekkürler," diyor gülümseyerek.

"Ne zaman istersen, Jo . İyi günler." O masama geri dönüyorum ve içeri girmeye başlayan bir sonraki öğrenci sınıfı için kapıyı açık tutuyorum.

Bir sonraki derse boncuk boncuk terlemeden giriyorum, çünkü aklımı Jo Jo'dan ve annesiyle ilgili hikâyeden alamıyorum.



ALTINCI DERSTEN SONRA KAMPÜSÜN DİĞER TARAFINA GEÇTİM VE NIKE AYAKKABILARIMI GIYDIM.

Leah'nın ofisine cinayet ihbarı yapar gibi daldım.

Resmen nefes nefese kaldım.

Masasından sıçradı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne?"

Ellerimi pantolonumun önünden aşağıya indirip bir an nefesimi tutuyorum. "Buraya kadar geldim çünkü öğrencilerimden biri bugün bana çok güzel ama hüznü bir hikâyeye anlattı ve ben de... Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim ama sonra bu kapıları açar açmaz," diyorum başparmağımı ofis kapılarına doğru uzatarak. "Bunun biraz iğrenç olduğunu fark ettim. Yani, bu kız bana kendini açtı. Daha fazlasını bilmemi istiyorsa, bana söyleyecektir. Sana sormamalıyım, değil mi?"

Leah sandalyesine geri yaslanıyor ve beni dikkatle inceliyor. Gözlerinin arasında o küçük çizgiler oluşuyor ve hatta başını biraz yana eğiyor.

"Çocuk kim?"

Ağzım birden kurudu ama dudaklarımı yaladım. "Jo Jo Turner."

Leah başını sandalyeden kaldırıp geriye atıyor ve gözlerini dramatik bir şekilde kapatıyor. "Uhhh, kahretsin," diye inliyor, sandalyesinin kollarını tutuyor. Hatta ince topuklu ayakkabılarından birine bile basıyor.

"Ne? Bu ne anlama geliyor?" Masasına yaklaşıyorum, meraklı zihnim kontrolden çıkıyor, hevesli kalbim hızla çarpıyor. Bu çocuk için iyi bir şey istiyorum. Çok tatlı ve neden bilmiyorum ama onunla bir şekilde ilişki kuruyorum. "Kızdan gerçekten hoşlanıyorum." Artık bilmekten neredeyse korkuyorum.

Babası annesini öldürdü ve şimdi hapiste ve Jo Jo onu soğuk çorba içmeye ve yerleri fırçalamaya zorlayan kötü kalpli yaşlı bir kadın tarafından mı büyütülüyor? Ya da Jo Jo'nun annesi uzun süren bir hastalıktan dolayı öldü ve babasının kalbi kırıldı, sisli bir pencereden dışarı bakıyor ve bir daha hiç konuşmuyor mu? Jo Jo, zavallı tatlı Jo Jo. Aklım korkunç olasılıklarla dolup taşıyor.

Leah ayağa kalkıyor ve ellerini avuçlarının içine alarak masasının üzerine koyuyor, yoğun bakışlarını bana yöneltiyor.

"Leah, eğer tükürmezsen-"

"Babası büyük ihtimalle Bluebell'deki en ateşli kovboy." Gözlerini kapatıyor ve derin bir duaya dalmış gibi başını sallıyor. "Tam bir kış parçası."

Çenem yere düştü, yemin ederim. Şok içinde elimi göğsüme vurdum. Ve... Neden Leah Jo Jo'nun babasının seksi olduğunu biliyor da ben bilmiyorum diye biraz sinirleniyorum? Tek bir konuşma, Jo Jo'nun hayatı hakkında yıllar boyunca Bluebell'de Jo Jo'nun büyüdüğünü gören Leah'dan daha fazla şey bilmem gerektiği anlamına gelmez. Yine de omurgamdan aşağı bir miktar kızgınlık kayıyor.

"Leah!" Azarlıyorum.

Omuz silkiyor. "Ne? Sadece biz varız." Kaşlarını kaldırıyor ve bir süre sessizce başını sallıyor. "O kesinlikle muhteşem."

Kalbim hızla çarpıyor ama Jo Jo'ya olan ilgimi en başta neyin tetiklediğini hatırlıyorum. "Annesine ne oldu?" diye sordum.

Leah daha uzun oturur ve ciddileşir. "Janie Turner," diye iç geçirir, "bu çok üzücüydü."

Boynumu yoğuruyorum, aniden tenimi sıcak buluyorum.

"Jo Jo bana annesinin dört yaşındayken öldüğü dışında hiçbir şey söylemedi," diyorum, bu ağır anda bir şeyler söylemem gerektiğini hissederek,

Orada aç bir şekilde oturup bu tatlı kızın trajik hayatının parçalarını yalayıp yutmak yerine bir şekilde katkıda bulundu.

"Kara buzda arabasıyla takla attı ve yoldan çıktı. İçeride sıkışmış. Çok geç olana kadar kimse onu bulamadı." Bir an düşüncelere dalıyor ve bu ailenin yaşadığı kayıp karşısında kalbim sızlıyor. Yaşadıkları şey.

"On yıl önce her şeyi şimdiki gibi takip etmiyorduk. Onu bulmakta biraz zorlandık," diye ekliyor Leah, sesi yumuşuyor, sanki gelecek olan ağırlığa yer açmak istercesine inceliyor. "Kurtarma ekipleri beş gün boyunca gözlerini kırpmadan onu aradılar. Sonra... onu buldular."

Ellerimi yüzüme götürüyorum ve nefesimin keskin çekişini emmek için ağzımın üzerine koyuyorum. "Tanrım," diye nefes alıyorum, nabzım hızla atıyor, kulaklarım çınlıyor. Zavallı Jo Jo.

Leah iç geçiriyor, sanırım Janie'nin başına gelenlerle bugün arasına mesafe koymaya çalışıyor. "Beşinci sınıf öğretmeniymen, yani bundan önce, ona ben öğretmenlik yapmıştım," diyor masasını işaret ederek ve müdürlük pozisyonunu kastederek. "Çok zekiydi. Sessiz, tatlı." Leah sandalyesine yaslandı, gözlerini bana dikti. "Ve Jake Turner'ın kesinlikle muhteşem olduğunu bilmek dışında, sahip olduğum tek şey bu."

Bir öğrenci Leah'nın ofisine dalıp beni öne doğru itiyor. "Bırakayım da sen hallet," diyorum Leah'ya ve ofisinden çıkıp antrenman için spor salonuna doğru hızlı adımlarla ilerliyorum.



KIZLAR İYİ İŞ ÇIKARIYOR. BELLİ Kİ RUTINLERİNİ ÇALIŞIYORLAR, ve tutumla ilgili bazı gerekli konuşmalardan sonra, antrenmanda sadece birkaç hafta için işler oldukça iyi görünüyordu. Seçmelere birkaç gün kaldı ve onlar hazır.

Alexa'nın Jo Jo'ya sataştığını duydum ve onun susup çenesini kapattığını gördüm.

Eve gitmek üzere arabama bindiğimde, bütün gece Janie, Jake ve Jo Jo Turner'ı düşüneceğimi biliyorum.

Söylemekten ne kadar nefret etsem ve kendimi ne kadar suçlu hissetsem de, onları düşünmek aileme ve tüm sorunlarımıza odaklanmamı engelliyor.

Ve buna ihtiyacım var.

Sonuçta, ailemin bana biraz saygısı olsaydı, Bluebell'de bile olmazdım.

BÖLÜM DÖRT



BU KONUŞMAYI NEDEN BAŞLATTIĞIMI BILMIYORUM, GERÇEKTEN BILMIYORUM. I ayıyı dürttüm. Daha iyisini biliyordum ama yine de yaptım. Onu anlamaya çalıştığım için çok özür dilerim. *Bu ne cüret.*

"Ben sadece... anlamaya çalışıyorum, hepsi bu," diyorum şu anda örümcek öldürür gibi mutfaktaki eşyalara çarpan Jo Jo'ya.

Bir elinde tabak, diğerinde kaşıkla bana dönüyor, yanakları öfkeyle alevlenmiş. Onun dizginlenemez öfkesini görünce kalbim bir kez daha sıkışıyor. Öfkesi bana yönelmişti.

"Sen ata binmeyi seviyorsun diye ben de sevecek değilim! Zaten seninle çiftçi pazarına ve yanında oturmamı istiyorsun.

Lanet olası yürümeye başlayan çocuk!" diye bağıyor ve bu kelimeyi kullandığında gözlerim hemen onunkilere kayıyor.

"Bu evde o dili kullanmaya cüret etme," diye uyarıyorum onu, sert ve kararlı bir şekilde ama yüksek sesle değil. Sesimi duyurmak için yüksek sesle konuşmama gerek yok. Evin reisi olmak en gürültücü olmak demek değildir ve ben bu defnenin üzerinde dinleneceğim.

Burun delikleri açılıyor ve göğsüm o kadar sıkışıyor ki zor nefes alıyorum. Benden o kadar nefret ediyor ki. "Her şey seninle ilgili değil. Seninle ata binmek istemiyorum. Oturup senin deri eşyalarını satmak istemiyorum ve sana neden tezahürat yapmak istediğimi açıklamak istemiyorum! Zaten umurunda da değil!" diye bağıyor ve topuklarının üzerinde dönerek tabakları itiyor. Öfkeli ve sessiz, hışımla yanımdan geçip koridorda ilerliyor ve yatak odasının kapısının tanıdık çarpma sesiyle karşılaşıyorum.

Koridorda yavaşça yürüyorum, kapısının önünde duruyorum. Ağlamıyor. Ağlamak, kapıdan duyabileceğimi öğrendiğim bir şey. Yazmıyor ya da telefonla konuşmuyor. Kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum ama sonra ne olacak? Ne söylemek için? Bu noktada bir şeyleri değiştirecek ne söyleyebilirdim ki?

Elimi indiriyorum ve zihnimi birkaç saatliğine bundan kurtarabileceğim tek yere gidiyorum. Garaja.

Ellerim deriye ulaşmak için kaşınıyor, zihnim bir sonraki kırbaç için bir fikir geliştiriyor. Daha uzun kuyruklu, daha ince, daha fazla kırbaç ve daha fazla acı veren bir kırbaç. Çalışma tezgahıma oturuyorum ve tasarıma odaklanıyorum, bunu yaratmanın getirdiği ara sıra sertleşmeyi görmezden geliyorum.

Karımdan beri bir kadınla sikişmedim ve bu on yıl önceydi. Bu kırbaçları yaparken zihnimde gördüğüm kadın aslında belirli bir kadın değil, sadece... sevdiğim bir sonraki kadın. Eğer bunu tekrar yaşayabilirsem. Olmazsa, bu parçalar kendi başlarına birer başarıdır - ne istediğimin bir itirafı. Ne aradığımın. Bir dahaki sefere yakınlaştığımda ihtiyacım olan şey.

Evliliğim çok güzeldi ama Janie'nin kaybı beni değiştirdi. Artık farklı şeylere ihtiyacım var, yeni ihtiyaçlarım var.

İğneli tekerleğimi oyuncağın şaftına dönüştürmeyi planladığım deri parçasında gezdirirken, geçen ay ahırın arkasındaki muhteşem sarışını düşünüyorum. Elim onun eline vurduğumda gözbebeklerinin nasıl parladığını.

Kırbaacı yaparken, kot pantolonumu cehennem gibi daraltan ve kalbimi kıran şeylerin hiçbirini istemediğim tüm şeyleri düşünüyorum.

Kıymıklı sarışın benim kaçışım.



JO JO VE BEN BİR SÜREDİR ANLAMLI BİR ŞEY KONUŞMADIK AMA

Son birkaç gündür? Daha önce imkansız olduğunu düşündüğüm ekstra radyo sessizliği. En sevdiği yemeği yapıp yapamayacağımı, film izlemek ya da Scrabble oynamak isteyip istemediğini ya da bu Pazar benimle için dükkana gelip gelemeyeceğini sordum. Hatta birkaç arkadaşını davet edebileceğini ve pizza sipariş edebileceğimizi bile söyledim. At binme ya da çiftçi pazarından bahsetmedim, sabah kahvesini içene kadar bekledim - ki bu yeni bir şey - hatta bazen kullandığım "sinir bozucu" sesi kullanmadığımdan emin oldum (bunun ne anlama geldiğini bile bilmediğimden değil).

Yine de, neredeyse hiçbir şey.

Bruiser spor salonunun önünde rölantide Jo Jo'nun seçmelerden çıkmasını beklerken Dean'in antrenman ofisinden çıktığını görüyorum. Kamyoneti park edip kayarak çıkıyorum ve onu park yerinde pikabına doğru ilerlerken yakalıyorum.

"Selam Jakey, nasıl gidiyor? Jo Jo'yu alacaksın, ha?" El sıkıştıktan sonra kamyonetinin kasasına doğru ilerleyip yan tarafa yaslanarak güneşin gökyüzündeki düşüşünü izliyoruz.

Şapkamı bir iki santim geriye ve terli alnımı ısırarak serin havayı memnuniyetle karşılıyorum. "Evet, bu hafta sonu Saddlery'nin envanterini çıkarmam gerekiyor, bu yüzden günlerimi kısa kesmeye ve Cumartesi ve Pazar günleri boş olduğu için bu hafta onunla biraz daha fazla zaman geçirmeye çalışıyorum."

Dean başını sallıyor ve kamyonetin kasasına uzanıp plastik bir ay çekirdeği kutusu çıkarıyor. Ağzına bir avuç dolusu atıyor. "Nasıl gidiyor?"

Ağır bir iç geçirdim. "Ben vebayım."

Dean çitirdiyor, kabukları tükürmek için başını çeviriyor. "Evet," diyor, "kesinlikle öylesin. Bütün ebeveynler o yaşta öyledir."

Çantaya uzanıyorum ve bir avuç alıyorum. "Bundan nefret ediyorum." Birlikte sessizce geviş getiriyoruz ve sonra bencilliği bırakıp soruyorum: "Sıralama nasıl gidiyor?"

Dean sırtarak bana bakıyor. "Katil."

Kaşlarım kalktı. "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Belki de bizden sonra şampiyonaya giden ilk takım." Göğsünü yumrukluyor. "2008 canlanması."

Gölmekten kendimi alamıyorum ve Dean de bana katılıyor. Çünkü o yıl kazanmış olabilirdik, evet, ama en iyi ihtimalle C-stringer'lardan oluşan bir takımdık. Eğer ikimizden biri gerçek bir yeteneğe sahip olsaydı, o bir okul öğretmeni ve koçtan daha fazlası olurdu ve ben de hiç kullanamadığım eyerler ve kırbaçlar yapmaktan daha fazlasını yapardım.

Dean göğsüne yapışan Bluebell Bruiser polosunu çekiştirerek, "Biz kötünün iyisiydik," diye gülüyor. Güneş batıyor ve mevsimler değişiyor olmasına rağmen bu gece hâlâ sıcak.

Bu geceki hava bana Jo Jo'nun çocukluğunu hatırlatıyor. Dean tohumları çıtırtatıp her dakika tükürürken aklıma özel bir an geliyor.

Janie ve ben arka verandadayız, Jo Jo gecelik giymiş, çoktan yıkanmış ve yatmaya hazır, çimenlerin arasında koşuyor, karahindiba topluyor. Güneş onun üzerinde eriyor, onu bir Rönesans tablosu gibi gösteriyordu. Jo Jo'yu izleyen Janie'ye baktım, o da aynı şekilde görünüyordu, yüz hatlarına turuncu ve sarı damlıyor, doğal güzelliğini vurguluyordu. O anın kendisi çok güzeldi ama spor salonunun kapıları açıldığında o an aklımdan çıkıverdi.

"Varsity kızları," diye not düşüyor Dean, terli görünen kızların tembel tembel salondan çıkışını ve birbirlerini tebrik eden beşlik çakışlarını izlerken.

Jo Jo'nun dışarı çıkmasına sadece birkaç dakika kaldığını bildiğimden kamyonetin yan tarafına tutunuyorum. "Bunun için ata binmekten ve çiftçi pazarından vazgeçti ve ben sadece... Anlamıyorum. Takım sporlarını bile hiç sevmezdi."

Dean şapkasını düzeltiyor ve tohum torbasının fermuarını çekerek çantasını kapatıyor. "Bize bir bakın. Birlikte top oynadık ve hâlâ arkadaşız. Sana daha önce de söylediğim gibi, muhtemelen kendini ait hissedeceği bir yer bulmaya çalışıyor." Elini omzuma vurdu. "Belki de sadece seçimini desteklemelisin, çünkü bu onun için iyi bir şey olabilir."

Çiftçi pazarındaki kadın tekrar aklıma geliyor. Omuzlarıma çok yakışacak o küçük sandaletleri olan muhteşem sarışın - Jo Jo'yu birlikte gördüğüm kadın, Jo Jo'nun öğretmenlerinden biri. Merak etmeden duramıyorum... Jo Jo'yu amigo olması için ikna etti mi? "Koçu hakkında ne biliyorsun?" Hayal meyal soruyorum, çünkü Jo Jo'nun koçunun adını bir türlü hatırlayamıyorum. Buzdolabının üzerine yapıştırılmış büyük bir listede yazdığını bilsem de şu an için hatırlayamıyorum.

"Bayan Cadence? O iyi biri. Ev ekonomisi öğretmeni olduğu ve ofisime yakın olmadığı için onu çok iyi tanımıyorum ama..."

güzel."

Daha fazla kız süzölüyor ve uzun, sarı saçları, beyaz gülümsemesi ve parlayan iki mavi gözüyle bir kız gördüğümde kasıklarım ısınıyor. Ufak tefek ama bir avuçtan fazla göğsü var ve sinir bozucu bir nedenden ötürü kendimi ondan etkilenmiş buluyorum.

Hatta ekstra uzun duşlarım sırasında birkaç kez aklıma gelmeyi başardı.

Hiçbir nedenim ve işim olmamasına rağmen Dean bakışlarımı takip edene kadar ona bakmaya devam ediyorum.

"O Bayan Cadence değil. Bu Bayan Riley Rivers, JV koçu. Yeni sağlık öğretmeni de." Son çekirdeği kırıp kabuğunu botlarımızın arasına tükürüyor. "Bayan Riley bu yıl Bluebell'de yeni."

Riley Rivers. Sadece adı bile içimi ısıtıyor ve boynumdaki tüyler diken diken oluyor.

Sonra bir dirsek yanıma çarpıyor ve beni Riley'ye bakmaktan alıkoyuyor. "Jo Jo," diye fısıldıyor Dean ve ben de dönüp kızımı görüyorum, yanakları yorgunluktan kıpkırmızı olmuş, saçlarını atkuyruğu yapmış, gevşek parçaları dışarı sarkmış, spor çantası omzunda.

"Alo? Hadi gidelim."

Rahatsız bir şekilde gülümseyen Dean'e bakıyorum ve ekliyorum: "Hepinize iyi geceler. Hoşça kal, Jo Jo."

"Hoşça kal Dean," diyor ve kamyonete atlayıp kapıyı çarparak kapatıyor. Sürücü koltuğuna geçiyorum ve spor salonunun önündeki pavyona bir daha baktığımda sarışın gitmiş oluyor.

Jo Jo emniyet kemerini bağlıyor ve bana bakmadan, "Seçmeler bu akşamdı. Takıma girdim."

Onu cevapsız kalan tebrik yağmuruna tuttuktan sonra bizi eve bıraktım ve Jo Jo benimle sessizce sandviç yedikten sonra odasına çekildi.

O gece bir kırbaç daha yaptım, ardından ekstra uzun bir duş aldım.

BÖLÜM BEŞ



KENDİMİ BİR BAŞKASI İÇİN HAZIRLIYORUM.

To RileyRivers@BluebellHigh.edu

Subject I do not consent!

Miss Rivers:

I do not want my child exposed to birth control forms of any kind! I do not give my consent to you to fill my baby's brain with ideas that they should be having sex! No, no, no! I will be seeing Ms. Mitchell immediately, if not sooner!

Sincerely,
Angela McGunther

Bilgisayar ekranımdaki tüm düğmeler arasında bu küçük X benim favorim oldu. Geçen hafta ona tıklamak bana büyük bir huzur ve neşe getirdi. Ve bu notla birlikte, X'e tıkladığımda okunmamış bir e-posta daha açıyorum.

To RileyRivers@BluebellHigh.edu

Subject You Should Be FIRED!

Miss Rivers,

You are sick! How dare you show my son a condom! I did not want him knowing about these matters until he was eighteen!

I'll have your job!

-Lila Fields

Leah sınıfıma giriyor, bugünkü kıyafeti kraliyet mavisi, vurgulu kolyesi ise sakız gibi canlı bir pembe. Kıyafetini gösteriyorum. "Bayıldım buna."

Benim masamın karşısındaki bir öğrencinin masasına çöktü ve gülümsedi. "Teşekkür ederim. Ben de teşekkür ederim. İnanılmaz görünmek işimi çok kolaylaştırıyor."

Gülümsüyorum. "Eminim." Ekranıma yeniden odaklanarak bir sonrakini bu kez yüksek sesle okudum. "Sevgili Bayan Rivers, oğlum Jon'un on dört yaşında bir kızı nasıl hamile bırakacağını bilmesine gerek yoktu, onu nasıl bu şekilde yoldan çıkarırsınız? Yasal yollara başvuracağım. Saygılarımla, Jacob Martin."

Burnumu kırıştırıyorum. "Yasal işlem mi? Ben sadece Kaliforniya Eyaleti tarafından onaylanan kurs yönergelerini takip ediyorum."

Leah tırnaklarını masaya vuruyor. "Bu ebeveynler beni öldürüyor. Siz okulda üreme ünitesine başlayana kadar Jon'un seks hakkında bir şey bilmediğini mi düşünüyorlar? Jon muhtemelen gizli internet sekmelerinde ustadır, Jacob Martin." Gözlerini deviriyor. "Özür dilerim Riley. Sanırım sizi, çekirdek müfredatı planlandığı gibi öğretirseniz bunun konusunda uyarmaya çalışmalıydım. Bluebell

buna alışık değil. Bay Cunningham daha çok deodorant ve diş fırçalama hakkında konuştu. Onlar sadece... hazırlıklı değillerdi."

Başımı sallıyorum, durumu anlıyor ve üzerime gelen tüm olumsuz ilgiden dolayı umutsuzca depresyona girmemeye çalışıyorum. "Ben gerçekten sadece işimi yapıyorum. Prezervatifler öğrencilerimin odaklanmasını sağlamak için. Ve dürüst olmak gerekirse, işe yarıyor."

Leah oturduğu masayı karıştırıyor ve bir stres çarkı çıkarıyor. "Bunları hâlâ kullanıyorlar mı?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum." Kırk iki mesajın beklediği bilgisayar ekranıma tekrar bakıyorum. "Sana beni şikayet eden e-postalar mı gönderiyorlar?"

Leah oyuncağı döndürüyor ve tutuşunu kaybediyor, oyuncak masanın üzerinde, yerde, odanın diğer ucunda takırdıyor. "Ve arıyor," diyor. "Ama merak etmeyin. Sezonun ilk maçı önümüzdeki hafta. Kasaba futbolla ve sonbahar çiftçi pazarıyla meşgul olacak. Çocuklarının eğitimine gösterdikleri özen ancak başka bir şey olmadığında ortaya çıkıyor."

Ayağa kalkıyor ve masamdaki küçük şeker kâsesinden bir nane şekeri alıp ağzına atıyor. "Cadence nasıl bu arada? Amcıklık yapıyor mu?"

Kahvemi yudumlarken neredeyse boğuluyordum. "Cunty? Leah!"

Bir nane şekeri daha çalıp bu kez takım elbisesinin cebine atıyor. "Şey, Caine JV amigo işini istedi."

Leah'nın bana dürüstçe cevap vermesini umarak yanağımın içini çiğniyorum. "Bu işi sadece arkadaş olduğumuz için almadım, değil mi?"

Leah ciddi bakışları üzerime yağarken kollarını gevşekçe iki yanına bırakıyor. "Öncelikle, bu hiç etik değil ve ben böyle biri değilim. İkincisi, hem öğretmenlik hem de koçluk konusunda mükemmelsiniz. Neden mükemmelliği işe almayayım ki? Arkadaşım olduğun için mi? Asla olmaz. Arkadaşlığımız artılar ve eksiler listesinde bir eksiydi ama sonuçta sen vazgeçilemeyecek kadar iyisin." Gülümseyerek gerginliği azaltıyor. "Her neyse, Cadence amigo kızların lideri olmak istiyor, koçu değil. JV için uygun değil ve çoğu zaman birinci sınıflar için de uygun olup olmadığını sorguluyorum." Odanın diğer ucuna geçip yerdeki stres çarkını alıyor ve bana fırlatıyor. "Bu iş için doğru kişi sensin. Sağlık ve tezahürat. Güven bana, müdürüm, çok zekiyim." Göz kırıyor ve beni orada cevaplanmamış bir sürü nefret mektubuyla, ama eskisinden çok daha iyi hissederek bırakıyor.



"İNANIN BANA, KALABALIĞIN ÖNÜNE ÇIKTIĞINIZDA

hırıltılı ve nefessiz kalmak istemiyorum. Kondisyon benim güç gösterisi yapmamla ilgili değil, tamam mı? Ben iyi ayarlandım. Sizi gizlice kontrol etmeme gerek yok. Bu sizi daha iyi sporcular yapmak için, bu yüzden çizgileri ciddiymişsiniz gibi çalıştırın ya da yapana kadar kalın."

Yirmi kırmızı ve terli yüz, ben ileri geri yürürken beni takip ediyor ve bir noktaya değiniyor. İntihara koşuyoruz çünkü takımın yarısı devre arasını CrossFit oyunlarını yeni bitirmiş gibi davranmadan geçiremiyor.

Takım kaptanı olarak atadığım atlet Priscilla, tişörtünün eteklerini alnına doğru çekerek terini silkeliyor. Nefes almakta zorlanırken bana "Sanırım bir kez daha üzerinden geçeceğiz, benim hesabıma göre," diyor. "Sahaya çıktığımızda seni duyamazsak, benim saydıklarımı takip edebilirler."

Başımı salladım. "Katılıyorum." Ellerimi ağzıma götürüyorum ve bağıryorum, "Ailenize mesaj atın. Yirmi dakika daha," diyorum kızlara ve Priscilla'ya dönüyorum. "İki kez daha tekrarlayın, ben de yarınki antrenman programını iki kez kontrol edeyim." Spor salonunu ponpon kızlarla paylaşmak zorundayız, bu yüzden yarınki antrenman normalden daha da geç olabilir. Bundan nefret ediyorum ama tezahürat, bu seviyede sadece kadın sporu olduğu için, alabileceğimiz her şeyi almayı öğrendiğimiz sporlardan biri.

Birinci sınıfların antrenmanının önünden geçerken Cadence'in bazı kızları disipline soktuğuna kulak misafiri oluyorum ama program kontrolü görevime odaklanıyorum. Priscilla'yı devre arası dansını yönetirken yakalamak istiyorum.

Ya asfaltta antrenman yapmamız gerektiğini ya da kapalı alandaki antrenmanımıza iki saat geç başlayacağımızı doğruladıktan sonra kızların yanına dönüyorum. Ya da en azından kızlarımın yanına dönmeye niyetliyim.

Cadence'in yüksek perdeden bağırması tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor ve elimde olmadan durup neler olduğuna bakıyorum.

"Bu bizi daha kötü bir durumda bırakır, Jolene. Tamam mı? Noelle kolayca yoldan çekilebilirdi ve o zaman iki yerine bir kız eksilmiş olurduk. İki kişi bunu bir gösteri haline getirir. Bu her şeyi açık eder, anlıyor musun?"

Jo Jo başını sallıyor. Yanakları kıpkırmızı, çok zor nefes alıyor ve ikiye bükülmüş, dizlerini kavrayarak nefes almak için savaşıyor. "Evet," diyor

Cadence'e duymak istediği şeyi söylemeye çalışıyor. Jo Jo'nun yanında, yerde yatan, ayak bileğini tutan, yanakları efordan değil gözyaşlarından pembeleşmiş bir amigo kız daha var.

"Ne var ne yok?" diye soruyorum ve Cadence dönüp koçluğunun dikkatimi çektiğini görünce gözlerini deviriyor.

Saçlarını omzunun üzerinden atarken üst dudağı hırıltıyla yuvarlanıyor. "JV'yi benden aldığın yetmiyormuş gibi, şimdi de birinci sınıflara koçluk mu yapmak istiyorsun?"

Ona göz kırpıyorum. Cadence çok güzel. Kocaman siyah gözleri, ipeksi bal rengi saçları, benim kadar uzun olmasına rağmen benimkinin iki katı uzunluğunda bacakları var. Günün hangi saati olursa olsun makyajı tazeymiş gibi görünen, tırnakları her zaman mükemmel görünen ve kıyafetleri her zaman ya yeni ya da ütülü olan kadınlardan biri. O yürüyen bir mükemmellik ve benim deneyimlerime göre, tüm bu mükemmellik genellikle bir şeyi koruyor.

Cadence'in durumunda, bence bu şey boktan bir kişilik.

"Sadece birinin yaralanmış olabileceğini duydum, hepsi bu." Kızların yüzlerini tararken atletik koşucularımın yeniden bağlanması gerekiyormuş gibi davranıyorum.

Kızların bizi duyabildiğinin farkında olan Cadence boğazını temizliyor, elindeki panoyu beyaz parmak eklemleriyle göğsüne bastırıyor. Eğer şu anda yüzüme bir yumruk atıp kurtulabilseydi, bunu kesinlikle yapardı. Hesapçı gözlerinde bunu görebiliyorum. Ama yapamaz, bu yüzden gülümsüyorum ve cevap vermesini bekliyorum.

"Bayan Rivers, kızlardan birinin ayağı takıldı ve ben de onlara gösterinin devam etmesinin durup olay çıkarmaktan daha iyi olduğunu anlatıyordum."

Yerde bileğini tutan kıza bakıyorum ve sonra Cadence'e dönüyorum. "Oldukça yaralı görünüyor. Biri yaralandığında yardım etmek için durmak tam da yapılması gereken şey gibi görünüyor." Jo Jo'ya bakıyorum, gözlerimiz buluştuğunda ağzı bir an için kenarlardan kalkıyor. "İşte böyle bir amigo kız takımını korur, herkesin böyle bir kız olması gerekir. Takımı daha güçlü kılar," diyorum Cadence'e. Sesim yüksek çıkıyor, açık spor salonuna yayılıyor, hem birinci sınıf hem de ikinci sınıftaki kızlar sözlerimi özüksüyor.

Cadence nefesinin altında tıslarken ağzını zorlukla oynatıyor, "O zayıf ve yetenekleri berbat, bu yüzden onu çok seviyorsan, onu al."

Gözlerim Cadence'a kayıyor, sıkı çeneli ve dik sırtlı, şeytani bakışlarını sadece biraz dans etmek ve eğlenmek isteyen on dört yaşındaki bir gruba dikmiş. Jo Jo muhtemelen yükselmeye hazır değil ama gerçek şu ki, amigo sporundan nefret etmesini değil, sevmesini sağlayacak bir takıma ait.

"Jolene Turner," diye yüksek sesle sesleniyorum takımın sessiz fısıltıları arasında. "Hadi ama, JV'ye yükseliyorsun. Bu gece gösterdiğin takım sportmenliğine sahip bir kız işime yarayabilir."

Cadence inliyor. "Onu gerçekten alamazsın. Şimdi bir sıra aşağıdayım."

Bu göreve gelmeden önce tüm kuralları ve yönetmelikleri okudum, her bir ayrıntılı bilgiyi gözden geçirdim. Bu şekilde hazırlıklı olmayı seviyorum, çünkü çok nadiren de olsa garip durumlar ortaya çıkabiliyor. Bunun gibi. Ve şimdi, tüm gayretli okumalarım ve araştırmalarım sayesinde hazırlıklıyım.

Kızlara gülümsüyorum ve Cadence ile sessizce konuşuyorum. "Aslında yapabilirim ve az önce yaptım. O yüzden Jo Jo'nun yerine geçsen iyi olur yoksa kötü görünecek." Çeneme vuruyorum, yüzünü buruşturan tuzlu ifadenin tadını çıkarıyorum. "Bir kızı kaybetmek mi daha kötü görünür, yoksa başkaları yaralandığında onlara yardım eden bir kıza sahip olmak mı?" Omuz silkiyorum. "Sanırım artık bir önemi yok." Başparmağımı antrenmanıma doğru uzatıyorum. "Jo Jo, hadi gidelim."

Birinci sınıf kızlarından fısıltılar yükselmeye başladı.

"Dersten sonra Bayan Riley ile konuşmak için kaldı, ne merak ediyorum," diyor bir ses ve bakmadan Alexa olduğunu anlıyorum. Boynumun arkasına bir sıcaklık yayılıyor ve mideme huzursuzluktan kramplar giriyor. Burnumdan hızlı bir nefes alıp ağzımdan veriyorum ve kızlara dönüyorum, Jo Jo da peşimde. Bu Cadence'in işi ama Cadence, Leah'nın da uygun bir şekilde ifade ettiği gibi, yetişkin bir kadından çok liseli bir kız olduğu için, görünüşe göre bu iş bana düşüyor. Gerçek seks eğitimiyle birlikte.

"Söylemeye degecekse, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle söyle." Alexa'nın yüzü kızarıyor ve gözleri ayakkabılarına kayıyor, sonra tekrar ebedi yardımcısı Jasmine'e kayıyor. Bu iki kızın Jo Jo'nun müttelikleri olması gerekiyordu ama Alexa yine kaptan koltuğuna oturmuş, gemiyi arkadan bıçaklamak için yönlendiriyor.

Liseli kızlar çok acımasız, yemin ederim.

"Alexa, söylemeye değer miydi?" Zorluyorum, istediğim için değil, ama bu noktada küçük bir kontrole ihtiyacı varmış gibi hissediyorum. "Jo Jo'nun dersten sonra kalmasının seninle bir ilgisi var mı?" Spor salonuna bakıyormuş gibi yapıyorum. "Burası sağlık sınıfı mı?" Diğer kızlara dönüyorum. "Kızlar, burası sağlık sınıfı mı?"

Kızlar neredeyse hep bir ağızdan başlarını sallıyorlar. Eğer dikkat çekmeye çalışan şımarık bir baş belası değilseniz, insanları memnun eden birisinizdir. On dört yaşındaki kızlar için sadece iki seçenek vardır.

"Hayır, öyle değil. Şimdi de başka bir derste başka birinin yaptığı bir şey hakkında konuşuyorsun. Bu senin için antrenmanı yarıda kesecek kadar önemliydi, o yüzden lütfen öne gel," diyorum ve kızların önünde durmasını işaret ediyorum. "Az önce ne söylediğini herkese anlat lütfen, çünkü bu *kadar* önemli."

Cadence bir düdük çalıyor. "Pekâlâ kızlar, bir kez daha üzerinden geçelim," diyor ekibe, ama Alexa'nın öfkeli gözlerinin olması gerekenden bir an daha uzun süre üzerimde kaldığını fark etmiyorum.

Alexa bunun kişisel olmadığını bilmiyor. Bu yaşta başınıza gelen her şey zihninizde son derece kişiseldir, ancak gerçekte hiç de öyle değildir. Ondan nefret ettiğimi düşünerek onu eve göndermeyeceğim ama zorbalara da müsamaha göstermeyeceğim.

"Jo Jo, git takımına yetiş," diye gülümsüyorum ve dönüp ikinci sınıf kızlarının ikinci kez devre arası danslarını yaptıklarını görüyorum. "Alexa," diye sesleniyorum ama Cadence beni durduruyor.

"Herkes anlıyor, sen esneyebilirsin çünkü Leah senin arkadaşın." Sanki bir şeyin tozunu alıyormuş gibi elini bana doğru salladı. "Artık gidebilirsin."

Leah hakkındaki yorumu ele almıyorum ve bunun yerine Alexa'yı bir kenara çekiyorum.

Bana doğru yürürken sürekli ters ters bakıyor.

"Ne?" diye tıslıyor.

Sabırlı bir gülümseme takındım. "Hepimiz Bruiser'ız. Hepimiz aynı üniformayı giyiyoruz. Biz bir takımız. Frosh, JV, Varsity, hepimiz aynı takımdayız."

At kuyruğunu sıkıyor, bu da kaslı bir adamın dövüş öncesi parmaklarını kırmasına benziyor ama hiçbir şey söylemiyor.

"Jolene bir gün dersten sonra kaldığı için JV'ye yükselmiyor. Tamam mı? Bence bunu biliyorsun. Ayrıca diğer kızlara kötü davranan bir kız olmanın hoş olmadığını da bildiğini düşünüyorum."

Alexa'nın dudakları nabzımı hızlandıran bir gülümsemeyle kıvrılıyor. On yaş büyüğüm ama yine de gülümsemesi ürkütücü. "Oh, ve havalı olan ne biliyor musun, hmm?" Ayaklarıma bakıyor, üzerlerinde en sevdiğim siyah beyaz Nike ayakkabılarım var. "Güzel ayakkabılar, büyükanne."

Bununla birlikte, dönüp zaten dansları üzerinde çalışmakta olan kız grubunun içine geri sığıyor.

Cadence bana kendini beğenmiş küçük bir gülümseme veriyor ve durduğu yerden ne konuştuğumuzu duymasının imkansız olduğunu bilmeme rağmen, yine de çok memnun görünüyor.

Her neyse.

Ona bir ders vermeye çalıştım. Denedim.

Ve bazen bir koç ve öğretmen olarak yapabileceğimiz tek şey denemektir.

Ya

p.



"CEP TELEFONUNU PEK SEVMEZ," DIYE ANLATIYOR JO JO BANA babamı bir kez daha aramaya çalışıyor. "Yani, o biliyor- Baba?"

Cep telefonundan kalın bir ses titriyor ve Leah'nın Jake Turner'ın güzelliği karşısındaki erimiş ifadesi aklımdan geçiyor.

"İşim bitti. Artık gelebilirsin." Hoşça kal demeden, antrenmanın nasıl geçtiğine ya da aç olup olmadığına dair ayrıntı vermeden telefonu aniden kapatıyor. Yapacak ne kadar ev ödevi kaldığından ya da başka birinin arabaya ihtiyacı olup olmadığından bahsetmiyor. Bir kız ve ebeveyn arasındaki en soğuk, en kısa, en hüzünlü konuşma.

Şey, bir . Ailem Jake Turner'ın su dökemez. Jo Jo telefonunu çantasına koyar ve at kuyruğunu yeniden yapar.

"Bu... özlü oldu." Bana öyle bir bakıyor ki avuçlarımı masumca kaldırıyorum. "Sadece fark ettim," diye yorum yapıyorum sırtarak.

O da sırtıyor ve bu havayı yumuşatıyor.

"JV'ye yükselmek senin için sorun olur mu? Dalga geçmiyordum, biliyorsun. Takım ruhunu seviyorum. Yardım ettiğin gerçeği-" Kahretsin, adını bilmiyorum.

Jo Jo yardım eder. "Maribelle."

"Evet, devam etmek yerine yaralı bir takım arkadaşına yardım etmen hoşuma gitti, cidden. Cadence sanki büyük bir müsabakada minderdeymişiz gibi konuşuyor. Ama burada işler o kadar ciddi değil. Yarışmıyoruz, sadece eğleniyoruz, sıkı çalışıyoruz ve bu arada dans etmeyi öğrenmeye çalışıyoruz. Araya biraz da tezahürat katıyoruz ve... diyelim ki, bir performansın ortasında birinin yerde yaralı bir şekilde oturmasına izin verecek kadar ciddi değil."

Gülümsemesi geniş ve o kadar içten ki, karşılık olarak göğsümde bir sıcaklık oluşuyor. "Katılıyorum."

Saçımla oynuyorum. "Yükselme konusunda iyi misin? Daha önce de teklif ettiğim gibi, yeteneklerini ya da danslarını geliştirmene yardımcı olabilirim."

Başını sallıyor, uzun siyah saçlarının ucunu parmağının etrafında tekrar tekrar döndürüyor. "Evet, bence harika. Teşekkür ederim."

"Ve biliyorsun ki," diyorum ona sertçe, "seni JV'ye çekmemin geçen gün dersten sonra seninle sohbet etmemizle hiçbir ilgisi yok. Bu sadece Alexa'nın kıskançlığı."

Yanağının içini çiğniyor, hâlâ saçlarını karıştırıyor. "Biliyorum."

Alexa'nın belki de hassas bir konu olduğunu söyleyebilirim, bu yüzden onun yerine ona babasını soruyorum. Ve Leah'nın sözlerini aklımdan çok ama çok uzak tutuyorum. Sanki Jake'in seksiliği hakkındaki hikâyesini bulmak için bir harita ve pusulaya ihtiyacınız varmış gibi. Evet. Kesinlikle, kesinlikle bunu düşünmüyorum.

"JV'ye geçmen baban için sorun olur mu? Aynı süreye bağlı ama bilmiyorum, sadece onun için sorun olmayacağından emin olmak istiyorum."

Jo Jo gözlerini devirir gibi yaptı. "Sanki ne yaptığım onun umurunda."

Ailemi düşünüyorum ve aniden Jo Jo'nun ateşli kovboy babasının fantastik görüntüsünü canlandırabilmeyi diliyorum.

"Önemsiyor. Tabii ki umursar. Ebeveynler her zaman önemser," diye onu temin ediyorum, çünkü bu doğru. Sizi ölü görmek istemedikleri ve her zaman sizin iyiliğinizi düşündükleri anlamında doğru. Buradaki anahtar kelime *düşünmek*. Her zaman en iyi şekilde ilgilendiklerini düşünürler, ancak bazı ebeveynler, çoğundan daha iyi bildiğim gibi, kendi çıkarlarını öne ve merkeze koyarlar ve bunları çocuklarının en iyi çıkarları olarak gizlerler.

Bu ebeveynlerden bazılarının bunu yaptıklarının farkında olmadıklarına inanmak istiyorum.

Buna inanmayı her şeyden çok istiyorum.

"Ailen nasıl insanlar?" Jo Jo soruyor ve ayakkabımın bağından başımı ona baktığımda, yüz ifademi incelediğini, yüz hatlarımı okuduğunu ve tam olarak nasıl hissettiğime karar vermeye çalıştığını görüyorum. Ben de gülümsemeye çalışıyorum çünkü bu gençlere yardım etmek için buradayım, başka bir şey için değil.

Ama ben daha lafı uzatmadan bir kamyon gümbür gümbür otoparka giriyor, ama sonunda durup park ediyor.

"Seni yürütecek!" Ona takılıyorum.

Bana ters ters bakıyor. "Ona beni oradan almasını söylerim." Ayağa kalkıyor ve çantasını omzuna atıyor, atkuyruğunun ucunu kayışın altından çıkarıyor. "Beni JV'ye götürdüğün için teşekkürler. Ve sanırım sadece... havalı olduğun için de teşekkürler."

Ona başımla selam veriyorum ve kamyonu binip geldiği yolda kaybolana kadar onu izliyorum.

Sonra eve gidip uzun bir koşuya çıkıyorum ve kendime, ebeveynlerimizin bizi her zaman istediğimiz gibi sevmemesinin

bizi daha az sevdikleri anlamına gelmez.

Sekiz mil koşuyorum ve eve , sekizinci milde birinci milde koştuğumdan daha fazla emin değilim.

Önemli olan Jo Jo'nun buna inanması.

BÖLÜM ALTI



BU CUMARTESİ YAPABİLECEĞİM HER ŞEYİ YAPTIM.

Ertelemediğim bir şey var.

Yerleri süpürüp paspasladım, pencere kenarındaki bahçeme domates ekтім, kendime neon sarısı bir pedikür yaptırdım, kuponları kırıptıktan sonra market alışverişimi yaptım, eski iş kıyafetlerimden bazılarını Goodwill'e götürdüm ve altı millik bir koşuya çıktım.

Şu an saat 11:04.

Sıcak bir banyo yapıyorum, suyun altına lavanta köpükleri döküyorum ve at kuyruğunu saçımdan kurtarıyorum. Tanrım, koşudan sonra at kuyruğuyla kafa derimi kaşımak iyi hissettiriyor. Sanırım uzun bir günün ardından sütyeninizi çıkarmakla neredeyse yarışıyor.

Banyo yapacağım - saç maskesi, bacak tıraşı ve yüz bakımı ile tamamlanan bir banyo - ve inanılmaz derecede stressiz ve harika hissedeceğim. Peki ya banyodan sonra? İşte o zaman *o şeyi* yapacağım. Korkunç, şeytani, berbat, sinir bozucu, strese neden olan, kan basıncını yükselten *şeyi*.

Göğüslerim erik gibi görüne ve çöl seviyesinde susuz kalana kadar o suyun içinde kalıyorum. Saçlarımı tarayıp uçlarına yağ sürdükten sonra kendime gülsuyu ile yüz bakımı yaptıktan sonra resmen dikkatimi dağıtacak bir şey kalmıyor. Lise birinci sınıftan beri sahip olduğum gri eşofman altımı giyip yeni Bluebell Bruisers tişörtlerimden birini tercih ediyorum, kanepeye uzanıyorum ve aramayı yapıyorum.

"Riley!" Babam telefonu açıyor ve selamlamak için adımı haykırıyor. Babamın yatıştırıcı sesini duyunca içgüdüsel olarak oluşan gülümsemeyle yanaklarım yanıyor. Ama kas hafızam her şeyden daha güçlü olduğu için bu gülümsemeyi bastırıyorum ve babam annemi telefona çağırırken gülümsemem ne yazık ki sönüyor.

"Ry! Sen misin? İki hafta oldu! Sesini duymak ne güzel!" Annem sevinçle haykırıyor ve kızını özleyen ve seven bir annenin sesini duymam gerekirken, tek duyduğum şikâyet oluyor - iki haftadır aramadığım için. Dudaklarım seğiriyor ve bu dürtüye karşı koyamıyorum. Şu anda çok güçsüzüm.

"Bu çetele her iki taraf için de geçerli anne," diyorum, en azından biraz kontrollü bir şekilde karşılık vermek için elimden geleni yapıyorum.

Her zaman olduğu gibi, çizdiğim çok geçerli noktayı kabul etmiyor ve bunun yerine amigoluk hakkında sorular soruyor.

Amigoluk hakkında herkesin kafasını patlatabilirim. Ciddiyim. Beş yaşındaki bir çocuğu on dakikalığına önüme koyun ve sepet atmanın ne olduğunu bilerek yürüyüp gitsin. Son sınıflar için tombala çekeceğim ve sonunda kupalar ve el ilanları hakkında konuşacaklar.

Ancak ailemle amigoluk hakkında konuşmak rüzgara kum atmak gibi. Söylediğim hiçbir şeye tutunmaya çalışmıyorlar bile - bu sadece dikkatimi gaslighting'den uzaklaştırmak için.

Hem dikkatim dağınık değil hem de sinirliyim ama kendime bunu aşmam gerektiğini hatırlatıyorum. İlerlemek zorundayım. Onlar değişmeyecekler, bu yüzden onları hayatımda istiyorsam bunun üzerinde çalışmalı ve yoluma devam etmeliyim. Sade ve basit.

Bu da normal bir konuşma yapmak ve aramayı sonlandırmak anlamına geliyor. "Amigoluk çok iyi gidiyor, teşekkürler," diyorum aileme, doğrudan
dizlerimi göğsüme çekerken annemin sorularını yanıtlıyorum.

ikinci el küçük kanepemin köşesinde oturuyorum. Solmuş üniversite mezunu battaniyemi ayaklarımın üzerine çekiyorum ve nemli bir tutam saç parmağımın etrafında döndürerek rahatlamak için elimden geleni yapıyorum. Rahatlamamanın cazibe gibi bir şey olduğunu öğrendim; onu zorlayamazsınız. Beni iyi hissettiren her şeyi yaparsam, iyilik gelecektir.

Olmak zorunda.

Hatta Netflix'i açıyorum ve arka planda *Gilmore Girls*'ün sessiz yayınını başlatıyorum. Yine de annem ve babam bana sorular yağdırdıkça içimdeki öfke yarış pistindeki safkan bir at gibi dörtnala koşuyor. Bu tam anlamıyla sözlü bir saldırı.

"Orayı Willowdale'den daha mı çok seviyorsun?"

"Oradaki sınıflar nasıl? Bluebell'in Willowdale'den daha küçük olduğunu duydum. O zaman daha küçük sınıflar olmalı, değil mi?"

"Amigo programı Willowdale'deki gibi futbol programıyla birlikte mi finanse ediliyor?"

"Sağlık öğretmenliği mi yapıyorsunuz yoksa şimdilik size ayarlayabildikleri tek şey koçluk mu?"

Her soruya sakince cevap vermeye çalışıyorum ve görüşmenin beşinci dakikasında babam devasa fili rastgele odaya geri getirdiğinde oldukça iyi olduğumu düşünüyorum.

"Son zamanlarda Michael'la konuştun mu?" diye dürtüyor, ses tonu güvenli ve tereddütsüz, sorunun uygun olup olmadığına dair ikinci bir düşünce yok. Sadece soruyor, tıpkı çöp kutularını dışarı çıkardığımdan emin olup olmadığını sorduğu gibi.

"Hayır," diye cevap veriyorum, sessiz ekrana bakarak, Rory'nin hiç kuşkusuz annesine mantıksal bir gevezelik akışını serbest bırakmasını izliyorum. Sorunları eğlenceli, TV sorunları, gerçek değil, annesinin onu sevip sevmediğini bile sorgulamasına neden olan öz-değer çalma sorunları.

TV sorunlarına TV çözümleri istiyorum.

"Bana ulaşabileceğini söyledi, o yüzden sordum," diyor babam ve babamın eski erkek arkadaşımın arasının iyi olmasına şaşırırsam da bundan nefret ediyorum ve bunu ona söylemenin hakkım olduğunu düşünüyorum.

"Michael'la konuşuyor musunuz?" Doğrulamasını bekleyerek soruyorum.

Ama annem devreye giriyor, çünkü ne zaman işler zorlaşsa, annem mikrofونun kontrolünü ele geçirmek için herkese baskı yapıyor. Her şeyi kontrol eder, gerçekten.

"Riley," diyor, beni azarlarken adımı bir silah gibi kullanıyor. "Rhodes'lar yıllardır arkadaşımız. Sen ve Michael birlikte . Tabii ki onunla konuşuyoruz." Bir duraksama oluyor ve ardından gelen kelimeleri ağzımdan çıkarabiliyorum, ailemi ne kadar iyi tanıdığımı ve onlardan ne kadar emin olduğumu gösteriyor. "Onu sürekli şehir kulübünün etrafında görüyoruz. Ne yapmamız gerekiyor? Onları tamamen görmezden mi gezelim?"

"Evet," diye kestirip atıyorum. "Evet, başınızı dik tutmanız ve onları görmemiş gibi davranmanız gerekiyor, çünkü suçsuz taraf böyle davranır. Gidip onunla ve ailesiyle arkadaş olmazsınız."

En büyük anlaşmazlık kaynaklarımızdan biri olan suçluluk suçlamalarımın üzerinden geçip gidiyorlar. "Biz gidip onlarla arkadaş olmadık Riley. Onlarla yıllardır arkadaşız. Ben de bunu söylüyorum - Michael'ın telefonunu kabul edip birlikte çalışarak işin aslını öğrenemez misiniz?"

Isı görüşümün içinde yüzüyor ve kenarlarını geçici olarak bulanıklaştırıyor. Ter enseme ve koltuk altlarımı da ıslatıyor. *Birlikte çalışmak*, bu anın dışından bakan biri için kulağa çok zararsız geliyor. Ama benim için, içinde bulunduğum durumda, Michael'la "birlikte çalışmamı" istemek ya da sadece önermek, bunu uydurduğumu söylememi istemekle, hepimizin yoluna devam edebilmesi için yalan söylediğimi söylememi istemekle eşdeğer.

Ama yalan söylemedim çünkü ben
yalan söylemem. Hiç yalan
söylemedim.

Dürüst bir kız olarak büyüdüm ve bu özelliğim ailemin tüm arkadaşlarına karşı gururla övündüğü bir şeydi. Babam dürüstlüğümden dolayı avukat ya da başarılı bir satıcı olamayacağımı söyleyerek şaka yapardı.

Yine de bugünlerde, çocukluğumu karmaşık yalan ağları örerek geçirdiğimi düşünebilirsiniz çünkü kesinlikle bir yalancı muamelesi görüyorum.

"Dibine inmemi gerektirecek bir şey yok anne," diye cevap veriyorum, gözlerime hararetli yaşlar dolarken burun deliklerim alevleniyor. Rory ve Lorelei ekranda bulanıklaşıyor ve sıcaklık enseme yüzüyor. Bacaklarımı tekmeleyerek battaniyemi parke zemine gönderiyorum. *Sakin ol Riley*, diyorum kendime, kanepeden kayarak odanın diğer ucuna geçip ön kapımın yanındaki büyük aynanın önünde duruyorum. Leah beni ilk kez götürdüğünde çiftçi pazarından almıştım ve çok sevmiştim. Ama şu anda süslü metal çerçeveyi takdir etmek için bakmıyorum. Kendime bakmam gerekiyor. Güçlü kalmak için yansımamı görmeliyim.

Aynanın önünde, gözlerimi kapatmadan önce uzun uzun bakıyorum, aynadaki görüntümün yerine kendimin görüntüsünü koyuyorum.

Gece.

Uzanıp sol gözümün altına dokunuyorum, neden olduğu acının hatırası derimin altında çırpınıyor. Dudağımın titremesine izin vermeyi reddediyorum. "Senin için önemli miyim? Hmm? Senin için önemli miyim, baba?" Babama soruyorum, hat çoktan sinirli iç çekişlerle dolmuş.

"Kendini bu kadar kaptırma-" diye başladı babam ama sözünü kestim.

"Senin için önemli miyim? Önemsiyor ? Çünkü kendimi önemli hissetmiyorum. Kendimi Sanki beni hiç umursuyormuşsun gibi. Tek umursadığın şey iyiymişim gibi davranmamış gibi hissediyorum."

"İyi olman elbette umurumuzda," diyor annem, sesi kızgınlık ve küçümseme karışımı, sanki onları bu berbat duruma sokan *benmişim* ve bunun için beni cezalandırmak istiyormuş gibi.

Tek yaptığım birlikte büyüdüğüm çocuğa aşık olmak ve onu tüm kalbimle sevmekti. Beni ve kalbimi kırdığında, gitmeniz gereken tek yere gittim. Aileme.

O gece onları ilk kez kusurlu insanlar olarak gördüm. Onları ailem olarak görmedim. Onlar sadece tamamen berbat öncelikleri olan iki insandı. Öncelikleri aramıza büyük bir kama soktu ve bunu geri almanın bir yolu olduğundan emin değilim.

"Bluebell'e iyi olmak için geldim. Sizi hayatımda istiyorum ama hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam edemezsiniz. Benden Rhodes'la yakınlaşmamı beklemeye devam edemezsiniz. Dahası, onlara yakınlık incitici ve iğrenç. Hâlâ Michael'la konuşuyor olmanız beni sırtımdan bıçaklıyormuşsunuz gibi hissettiriyor."

Aynadan uzaklaşıyorum, telefonda sıcak ve güçlü gerçekler süzülürken mide bulantısı başını kaldırıyor. Bana saygı duymalarını, dahası yaşadıklarına saygı duymalarını istiyorum.

Ama babam nihayet konuşmadan önce hat bir süre sessiz kaldı. "Yeni eve taşınma hediyesi olarak sana bir para ağacı aldım. Seni görmeye gelmeyi çok isteriz. Belki Bluebell'de öğle yemeği de yeriz."

Dudaklarımı birleştiriyorum. "Belki birkaç hafta içinde." Etrafıma bakıyorum, evim düzenli, süslü ve tertemiz. Yalan söyleyip evin dağınık olduğunu söylemeyeceğim. Günah işlemeye değmezler. "Şu anda biraz boşluğa ihtiyacım var," diyorum onlara ve bunun doğru olduğunu fark ediyorum. Bu telefon görüşmesine dayanarak, geri adım atmadılar, ama mesele şu ki, ben de geri adım atmayı reddediyorum. O zamana kadar bir çıkmazdayız.

Annem takımımın antrenman videolarının gönderilmesini istiyor ve babam garajımdaki sıcak su ısıtıcısı ve triger kayışı hakkında birkaç soru soruyor

taşınmadan hemen önce bana sorun çıkaran arabamda. Havadan sudan konuşmalar bittikten sonra görüşmeyi sonlandırıyoruz.

Bacaklarımı göğsüme doğru çekip saçlarımı kıvrıcık dalgalar halinde kuruttuktan sonra *Gilmore Girls*'ün sesini açıyorum ve şakaların gözyaşlarımı bastırmasına izin veriyorum.



BUGÜN YENİ BİR TÜR CEHENNEM.

Ailemle yaptığım konuşmadan sonra gözlerimin altında torbalar oluştu, bu sabah regl oldum ve sanki rahmim bir bıçak çıkarmış ve diğer organlarımı öldürüyormuş gibi hissediyorum, saçlarım düz durmayı reddediyor ama aynı şekilde kıvrılmıyor, kaşımın hemen altında bir sivilce çıktığını hissediyorum ve çok acıyor, ve şimdi? Çocuklar derse erken gelmeye karar verdiler, yani ilk dersten önce yalnız geçireceğim zaman kesinlikle yok.

FML, dedikleri gibi.

Jo Jo, Alexa ve Jasmine ön taraftaki en sevdikleri masaya oturuyor, Alexa ve Jasmine bir cep telefonunun etrafında toplanıyor. Jo Jo kendi içine kıvrılıyor, başını kollarına yaslıyor ve bana dik dik bakıyor.

Gerçekten göz kamaştırıcı.

O kadar ki, bir düğmeyi atlayıp atlamadığımı görmek için aşağıya bakıyorum ama hayır, çünkü bugün Bluebell Cheer warmups giyiyorum - tereyağı sarısı biye ile lacivert eşofman, göğsümde Bruiser logosu işlenmiş. Üzerimde kahve damlaması, çörek parçaları (kahvaltım) ya da sütyen görünmesi gibi bir ihtimal olmadığını keşfettikten sonra, sivri bir bakışın ucunu yakalayarak tekrar ona bakıyorum. Gözlerini kapatıp kollarının arasına kıvrılıp dersin başlamasını beklerken göğsüm içbükey bir alıyor.

Bu bir tesadüf değil.

Jo Jo Turner bana kızgın ve bana bilerek öyle bakıyor.

Ve ilk ders boyunca, yaklaşık birkaç dakikada bir gözlerim ona kayarken, Jo Jo'nun bana kızgın olmasından rahatsız olduğumu fark ediyorum. Bir öğrencinin benden hoşlanmaması ya da notuma kızması hiçbir zaman iyi hissettirmez ama hiç bu kadar kişisel olmamıştı.

Zil çaldığında onu yakalayıp, "Hey, Jo Jo, bir saniye" diyorum.

Isınma kıyafetlerini giymiş, mavi boyalı metal kapıya bakıyor, uzun siyah saçları kıvrılmış, kabarık bir at kuyruğu. "Ne?"

Boğazımdaki düğümün etrafında yutkunuyorum, bana bakmak bile istemediği için üzgünüm.

Devam ediyorum. "Ne... ?"

Döndüğünde gözleri kızarıyor ve yanağından aşağıya sulu, koyu bir çizgi iniyor. Ağlıyordu. Jo Jo'yu ben mi ağlattım? Hayır. Yapamazdım.

Değil mi?

"Jo ," diye başlıyorum, aramızdaki boşluğu birkaç adımla kapatarak. "Sorun nedir, sen-"

Genç kızlar duygularının bu kadar hızlı değişmesiyle çita gibidirler. O günleri hatırlıyorum. Jo Jo'nun gözleri kısıldı ve elleri iki yanında yumruk oldu. "Sen beni JV'ye gelmeye ikna edene kadar her şey yolundaydı! Şimdi birinci sınıf kızları benden nefret ediyor, heteroseksüel olmayan arkadaşlarım benden nefret ediyor ve hepsi senin suçun!" diye bağırıyor ve bağırıyor dediğimde ciddiğim.

"Jo-" tek kelime etmeme bile izin vermiyor ve onunla arkadaşlarının arasında her ne oluyorsa suçu açıkça bana ve JV'ye atıyor.

Ona "JV ile başa çıkabilirsin" diyorum, çünkü bu doğru. Sadece üstesinden gelmekle kalmaz, aynı zamanda zaman ayırır ve bu kızların onu kızdırmasına izin vermezse daha büyük takımlarda da başarılı olabilir.

"Beni orada istemiyorlar ve birinci sınıf kızlarının hepsi sorulduğum için benden nefret ediyor. Benden nefret ediyorlar, Bayan Riley!" diye tekrar bağırıyor ve gözyaşlarını siliyor.

"Jo Jo, senden nefret etmiyorlar, sadece kıskanıyorlar. Bir alışma dönemi var ama daha iyi olacak," diyorum ona, çünkü olacak. Liseliler bazı şeyleri çabuk atlatır. Sadece dayanması gerekiyor.

Kapı açılır ve Leah'nın başı görünür. Jo Jo'ya gülümser ve "Özür dilerim, Bayan Rivers ile konuşmak için gelmişim ama size yardım ediyorsa geri gelebilirim" der.

Leah'ya cevap verirken Jo Jo'nun gözleri benimkilerle kesişiyor. "Sorun değil Bayan Mitchell, Bayan Rivers bana hiç yardımcı olmuyor. Hem de hiç." Sırt çantasını omzuna atıp Leah'nın yanından geçerek koridora doğru ilerliyor.

Leah temkinli adımlarla içeri girer, bugünkü parlak leylak rengi takım elbisesi ve gösterişli pembe altın kolyesi sadece geçici bir dikkat dağıtıcıdır.

Alt dudağımın titremesiyle savaşıyorum ve Leah ellerini usulca omuzlarıma koyduğunda savaşımı kaybedip gözyaşlarına boğuluyorum.

"Ahh, Ry," diyerek beni yatıştırıyor ve annemin sarılmalarını hatırlatan bir sarılmayla beni kendine çekiyor. Leah eliyle saçlarımı okşuyor ve sessizce, "Ergenlik hormonları çok kötü, değil mi?" diyor.

Başımı sallıyorum ve masamdan bir mendil alarak geri çekiliyorum. Leah gözyaşlarımın iz bırakmadığından emin olmak için takım elbisesinin ceketini incelerken ben de burnumu siliyorum.

"Dün gece ailemle kötü bir görüşme yaptım," diye itiraf ediyorum, çünkü öğretmenliğimin üçüncü yılında birinci sınıf amigo kızına yenilmek, Leah müdürden önce arkadaşım olsa bile inanılmayacak kadar utanç verici. "Ve sonra Jo Jo... bana çok kızdı."

Leah masamdaki naneleri karıştırıyor ve bir keklik üzümü buluyor. Plastik ambalajını açıp çöpe attıktan sonra arkasına yaslanıp naneyi ağzına atıyor. "Hepsi karamsar. Endişelenme." Bana doğru bir bakış fırlatıyor, dudakları seğiriyor ve şöyle diyor: "Ayrıca, senden nefret eden öğrenciler değil, veliler, unuttun mu?"

Gülüyorum ve amigo çantamda sakladığım pudrayı kullanarak makyajımı düzeltmeye başlıyorum. Ben konuştukça Leah da konuşuyor. "Bu arada o öfkeli veli e-postalarına cevap vermemeni söylemiştim ya? Sanırım onlarla nasıl başa çıkacağımıza dair bir çözüm buldum."

"Biz mi?" Everlast Maskarayı alt kirpiklerime sürerek soruyorum.

Gülümsemesi bana planı olan bir kötü adamı hatırlatıyor. "E-postalara zamansız yanıt vermenizin bir nedeni de okul müdürüyle görüşüyor olmanızdı."

"Ahh, peki neye karar verdik?" Pudraya batırılmış süngerle yanaklarımdaki pembe lekeleri silerken soruyorum.

Leah'nın yüzü ciddileşiyor, kararlılık yüz ifadesine kazınıyor. "Bir gazete makalesi, ama tabii ki."

Günün geri kalanı Leah sayesinde biraz daha iyi geçti.

BÖLÜM YEDİ



"HADI JO JO, EĞER BINMEK İSTİYORSAN, KALDIRMALISIN. I

Bu sabah gitmem gereken bir yer var," diyorum ona yatak odasının kapısını üçüncü kez çaldıktan sonra. Koridordan mutfığa geçip seyahat kupamı biraz daha sıvıyla dolduruyorum.

Jo Jo yanımda beliriyor, kupasını uzatıyor. Tek kelime etmeden onun fincanını da dolduruyorum ve süt ile inanılmaz miktarda şeker eklemesini izliyorum. Neredeyse ona bunun artık kahve tadı verip vermediğini sormak istiyorum ama aklıma gelmiyor.

Buzdolabını karıştırıp atıştırmalıkları tezahürat çantasına yerleştirirken ona "Tamam, hadi," diyorum. "Gitmeliyiz, Jo."

Kapıyı çarparak kapatıyor ve içeride yarı kullanılmış salata sosu şişeleri ve zeytin kavanozları birbirine çarpıyor. "Merak etme, Dr. Tanner'a zamanında ulaşacaksın."

Yanaklarımdaki sıcaklık artıyor ve ekose gömleğimin düğmelerini iliklemeye odaklanıyorum, sonra kuyruğunu kotuma sokuyorum, kemerimi bağlıyorum. Hâlâ Dr. Tanner'la görüştüğümü biliyor mu? Yıllar boyunca randevuları teyit etmek için aramış olmasına rağmen bundan hiç bahsetmedim. Yine de beni çoğunlukla görmezden geliyor ve tek kelime bile etmedi.

"Yani senin hayatın söz konusu olduğunda konuşmak istemiyorsun, ama benim hayatım söz konusu olduğunda her şey mübah mı oluyor?" Sütlü ve şekerli kahve bardağının kapağını açıyor ve saçlarını omzunun arkasına atıyor. Koyu renk gözleri bana parıldıyor. "Bu arada, artık Jo Jo ismini kullanmıyorum."

Şapkamı başıma geçirip cüzdanımı kot pantolonumun arkasına yerleştiriyorum ve yorumuna homurdanıyorum. "Hayır mı? Senin adın ne? Günişığı mı? Tatlım?" Dirseğimle dürterek ona hafifçe takılıyorum. Dirseğim asitmiş gibi zıplayarak benden uzaklaşıyor. Her zaman dokunuşlarımdan kaçıyor ve bu sık sık olsa da yine de her zaman acıtıyor. Eskiden benimle vakit geçirmek ister, sarılmam için yalvarır, açık kollarıma koşardı. Şimdi ise onunla konuşurken gerçek adını kullanmamı bile istemiyor.

"Sana şimdi ne dememi istiyorsun?" Vitamin dolabına dönüp bir antiasit çıkarıp çiğniyorum.

"Lene." Sırt çantasını omzuna atıyor ve tek ayağıyla garaj kapısını açıyor. "Ben kamyonette olacağım."



İLK DR. TANNER'I GÖRMEYE BAŞLADIĞIMDA BUNUN OLDUĞUNU DÜŞÜNMÜŞTÜM.

Geçici olarak. Gelecek yıllar için mümkün olduğunca çok iyi bilgi ve tavsiye topladığımı ve onunla trajediden doğan durumsal bir ilişkiden başka bir şey olmadığımı sanıyordum.

Ama şimdi, on yıl sonra, onu hala ayda iki kez görüyorum ve gerçek şu ki, onu görmeyi bırakmaya hazır hissedeceğimi hiç sanmıyorum.

Kulağa saçmalık gibi gelecek, her erkeğin tüm duygularını ve sorunlarını bir psikiyatriste anlattığı keşfedildiğinde söylediği bir şey gibi, ama gerçek şu ki, kendim için orada değilim.

Yani, kendi sorunlarım değil.

Hay sikeyim. Demek istediğim şu ki, Dr. Tanner'ı görüyorum çünkü kızımın nasıl iletişim kuracağını ve ona nasıl bakacağını bilmiyorum. Elbette başını sokacak bir evim var -şikayet ettiği ev kasabadan çok uzakta- ve karnını doyurabiliyorum -yaptığım yemeklerden şikayet etmediğini söylemiyorum- ve onu hayatta tutabiliyorum. Ama duygusal sağlığıyla ilgilenmek? Akıl sağlığıyla? Düşüncelerini ve duygularını paylaşabileceği birileri olduğundan emin olmak, ona sorunları ve endişeleri için gelebileceği bir yer vermek? Bunu yapabilirim ama beni kabul etmesini sağlayamam, bana açılmasını sağlayamam. Ve bu sorun için, Dr. Tanner var.

"Bugün kendini nasıl hissediyorsun Jake?" Dr. Tanner koltuğuna yerleşirken bacak bacak üstüne atıp açarak soruyor.

Avuç içlerimi uyluklarımdan aşağı sürüklüyorum ve dizlerimi kavriyorum, boynumu bir tıkrı ve patlamayla açıyorum.

"Jolene amigoluktan nasıl keyif alıyor? Seninle bu konuyu çok tartıştı mı?" Dr. Tanner sessizliği dürtüyor ve uzun süre sessiz kalmama asla izin vermiyor.

İçimi çekiyorum, bir cevaba yaklaşırken dizlerimden biri zıplıyor.

"Bana bunun onun için önemli olduğunu kesin bir dille söyledi." Dudaklarımı yalıyorum ve gümüş yuvarlak gözlüklerle çevrili gözleriyle buluşuyorum. "Veli gecesine gittim. Üniformalarını ve otobüs masraflarını ben ödedim. İstedığı zaman onu antrenmandan ben alıyorum. Ben soruyorum ama o pek bir şey söylemiyor."

Dr. Tanner gözlüklerini burnunun kenarından aşağı doğru kaydırarak bir eliyle göğsüne dayadı. "Jolene uyum sağlamanın, arkadaşlara ve desteğe sahip olmanın çok önemli olduğu bir yaşta. Amigoluğa bu ani sıçrayışı sosyal bir destek çevresi arayışının göstergesi olabilir mi?"

Dr. Tanner bana çok yardımcı oldu, bu yüzden ona hak veriyorum. Dean'den iki gömlek üstün bir tavsiyesi var ama şu anda nefret ettiğim şeyi yapıyor. Normal bir soruyu daha yoğun ve süslü hale getiriyor. "Hiç arkadaşı olmadığı için mi ponpon kızlara katıldı?" Ona doğru ciddi bir bakış fırlatarak tekrar soruyorum. "Sana söyledim, hayatı boyunca Brownstock kızlarıyla yakın oldu. Bu yıl da birkaç dersi birlikte aldılar. Arkadaşları var." Omuz silkiyorum. "Bugün bana artık Jo Jo adını kullanmak istemediğini söyledi." Dr. Tanner, Janie'nin Jolene'e bu lakabı henüz iki yaşındayken taktığını biliyor. "Pazarda benim standımda çalışmak istemiyor," diye tekrarlıyorum, onun sivri tonunu zihnimde tekrar duyuyorum. "Jolene pazarda

benimle ata binmek ister misin?" Yan tarafıma rahatsız edici bir kramp giriyor ve boğazımın derinliklerinde bir yumru oluşuyor. "Ve Lene olarak gitmek istiyor."

Dr. Tanner başını sallıyor, sanki insanların kalplerinin nasıl parçalandığını duymak işinin bir parçasıymış gibi. Ve onun için, sanırım öyle. Bir şeyler karalıyor ve sonra bana bakıyor. "Kimlik değişimi. Bu yaşta, belki de şu anki haliyle hayal kırıklığına uğramış hissediyor ve lise için kendini yeniden keşfetmek istiyor. Bu dört yıla farklı biri olarak girmek istiyor."

"Farklı biri mi?" Ben de karşılık verdim. "O daha on dört yaşında. Daha kim olduğunu bile bilmiyor, nasıl başka biri olmak isteyebilir ki?" Elinde maytapla merada koşan kızımı düşünüyorum, yanakları pembe, gözlerinde ay dans ediyor. "Anne! Dada!" diye bağırdı ve Janie oradaydı, Jo Jo'yu yakalamak için çimlerin üzerinde dizlerinin üzerine çöktü. Küçük bir kızken bacakları diğer bacaklarından daha hızlı hareket ederdi ve en sevdiği şeylerden biri elinde maytapla annesine koşmaktı. "Jo !" Janie gülerek Jo Jo'yu kucağına aldı ve başına bir öpücük kondurdu.

"Janie gitti ve uzun zamandır da gitmiş durumda. Bununla barıştım. Onun bir fotoğrafını başparmağımla okşamıyorum, geceleri onunla konuşmuyorum ya da buna benzer bir şey yapmıyorum. Ben... onun gittiğinin farkındayım." Böylesine savunmasız bir gerçeği söylemenin verdiği rahatsızlıkla yutkunuyorum. "Ama Jo Jo ismini bilmiyorum. Sanırım şimdiye kadar fark etmemiştim ama bana Janie'nin Jolene için burada olduğunu hissettirdi, anlıyor musun?"

Dr. Tanner kalemini kağıdının üzerinde kaydırarak bir not alıyor. Tekrar kafasını kaldırdığında, "Duygusal bağılıklar ilk yas ve iyileşme sürecinde önemlidir, takma isme bağlı olmanız çok mantıklı. Ama bu onun adı ve eğer şu anda yapmak istediği şey bu adı değiştirmekse, yapabileceğiniz en iyi şey ona destek olmaktır." Defterini kapatıyor ve arkasındaki masaya koyuyor. Dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Dayan biraz. Ne kadar zor olursa olsun, ne olursa olsun yanında olduğunu bildiğinden emin ol."

Ben ayağa kalkıyorum, o da kendi ayağına kalkıyor. El sıkışırken ekliyor: "İki yetişkin kızım var. Ergenlik yılları her iki ebeveynle de yeterince zor. Ama tek başına, sadece hayal edebilirim. Dayan Jake. Elinden geleni yapıyorsun ve yapabileceğin tek şey de bu."

Dr. Tanner beni kapıdan çıkarıp küçük, taba renkli lobiye yönlendirmeden önce biraz gülümsüyor. İki hasta daha bekliyor ve sabahın serin havasına çıkarken onlara da şapka çıkarıyorum. Bugün iki hastam var.

Eyerini yeniden diktirmeye gelen bir kadın ve yaklaşan bir yarışma için gösteri eyerini almaya gelen bir adam. Bunun dışında, üzerinde çalıştığım bir dizi patika eyeri ve eşleşen quirts var ve bir kovboy kasabасыndaki bir eyercinin hayatındaki bir gün için oldukça yavaş bir gün.

Güzel.

Konuşacak havada değilim.

BÖLÜM SEKİZ



"DEUCE BURALARDA DEĞİL Mİ?" HUDSON'A SORUYORUM, BEŞİNCİ BOŞ SIGARAYI süt kasasını kamyonetinin kasasına koymuş.

Duruyor, kollarını kamyonetin kasasına sarkıtıyor, eldivenli elleri sallanıyor ve şapkasının siperliğinin altından bana bakıyor. "Lanet olsun, Jake Turner. Bana söylemeden bana yardım etmek istemediğini söyle." Sırıttıyor.

Çenemin kenarını kaşdım ve eldivenlerimi çekiştirerek bir yığın süt kasası aldım. Onları kasaya kaydırıp kamyonu hızla dolduruyorum. "Hayır, o değil," diye iç geçiriyorum, son kucak dolusu yükü de kasaya yerleştirdikten sonra bagaj kapağını kapatıyorum. "Bugün pek iyi bir arkadaş değilim."

Hudson eldivenlerini çıkarıyor ve ben de aynısını yapıyorum, kapıları açıp kamyona atlamadan hemen önce. Bir dakika çalışmasına izin veriyor, motorun ısınmasını beklerken sıcaklık yüzümüze vuruyor. "İtiraf etmeliyim ki küçük bir art niyetim var." Sırtarak avuçlarını kaldırıyor. "Seninle vakit geçirmek istemediğimden değil, Jake," diye takılıyor.

Uzanıp normalde takmadığı güneş gözlüklerini çıkarıyor. Buraya geldiğimde neredeyse onlarla ilgili bir şaka yapacaktım ama vazgeçtim çünkü evde üç bebeği olan bir adam çok fazla dinlenen bir adam değildir. Bunu belirtmeye gerek yok.

Ama gözlüğü arabanın ön paneline fırlattığında, bu sabah gözlük takmasının uykusuzluktan kaynaklanmadığını anlıyorum.

"Lanet olsun Hud," diye nefes alıyorum, sol gözünün rengini bozan morluğu kontrol etmek için koltukta dönüyorum. Kıkırdıyor, elini kaldırıp yüzüne hafifçe dokunuyor, ince temastan biraz tıslıyor. "Beni buraya birini dövmeye yardım etmem için mi davet ettin?" Şişmiş ve morarmış eti daha iyi incelemek için eğildiğimde yarı ciddi bir şekilde soruyorum. "Kahretsin dostum," diye nefes alıyorum, "ne kadar büyüktü? Kimdi o?" Yüzünün diğer tarafını incelemek için etrafına bakıyorum. "Sadece bir yumruk mu?"

Hudson biraz gülüyor ama gözleri benimkilerle buluştuğunda bir parça rahatsızlık hissediyor ve kafamı karıştırıyor.

"Ne?" Bluebell'den birinin Hudson Gray'le dövüştüğü ya da ona vurduğu fikri kalbimi yerinden oynatırken soruyorum. Hudson tanıdığım en iyi adam.

Pamuk şeker aromalı süt yapıyor, Tanrı aşkına. Kim böyle bir adama vurmak ister ki?

"Sana morarmış gözümü göstermek için benimle şehre gelmeni istemedim," diyor, sesi rahatsız edici bir şekilde titriyor. İşte şimdi gerçekten ilgimi çekti.

"Hayır mı?"

Başını sallıyor, baş ve işaret parmaklarını dolgun sakalının kenarlarında gezdiriyor. "Dinle, karım Dolly'yi tanıyorsun, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki Dolly'yi tanıyorum." Çiftçi pazarında sulu boya tebrik kartları yaptığı bir standı var ve Gray Farms standını işletirken yerel sanatçıların da standı işletmesine izin veriyor. Jo Jo, Dolly'nin kartlarını ve Ellington kardeşleri çok seviyor. Kasabadaki herkes seviyor. "O nasıl? Bekle, biri Dolly'ye saldırdı mı-" Morarmış göze tekrar bakıyorum ve beynim fazla mesaiye kalıyor.

Hudson iç çekerek başını sallar. "Hayır, hayır, aklının şimdi çalışmaya başlamasına izin verme. Dolly iyi." Dudaklarını birbirine bastırıyor, göğsünde küçük bir inilti yankılanıyor. "O... iyiden de öte," diye iç geçiriyor ve kıskançlık beni yutmadan önce bakışlarımı bir saniyeliğine ön camın dışına doğru zorlamam gerekiyor.

Dolly'ye karşı gizli bir aşk beslemiyorum. Hudson adına çok mutluyum çünkü çok mutlular.

Ondan değil.

Hudson ve ben birlikte bekar ebeveynlerdik. Çocuklarımızın yaşları hiçbir zaman birbirine yakın olmadı, bu yüzden her zaman yalnız uçma yelpazesinin farklı uçlarındaydık, ama yine de bir şekilde bu işin içindeydik. Son dört yıldır ben de böyle hissediyorum.

Sonra Dolly ile tanıştı. Ve ben hala bekarım.

Jo Jo kendisine Lene denmesini istiyor ve ata binmek istemiyor. "İyi misin?" Hud sözleriyle beni dürterek soruyor.

"Özür dilerim," diye cevap veriyorum, içimdeki sızıyı gizlemek için sesim boğuk çıkıyor. "Gözüne ne oldu?"

Hudson sırtıyor, ama boynundan yukarı tırmanan ve yanaklarına yerleşen hafif pembeliği kaçırmıyorum. "Dolly," diyor tepkimi inceleyerek.

"Dolly?"

Başını sallıyor.

Hudson'ın beni buraya *Dolly'nin ona vurduğunu* söylemek için getirdiğini düşünerek fazla mesai yapıyor.

Genç karısı onu taciz mi ediyor? Ama birbirlerine tutkuyla aşıklar?

Bu... hayır, *bu olamaz, değil mi?*

"Hudson, karın... canını yakıyor mu?" Soru kulağa çok yabancı geliyor ama aynı zamanda, eğer yardım isteme şekli buysa, ona şaka yapıp yapmadığını sorarsam hıyarlık etmiş olurum. Dolly'nin tutkulu olduğunu biliyorum, belki bu tutku şiddete de dönüşüyordur?

Aramızda sessizlik yayılıyor ve sinirlerim geriliyor. Tanrım, Dolly Ellington-Gray tacizci mi? Tam bu düşünceyi ciddi bir şekilde değerlendirmek üzereyken Hudson kahkahayı patlatıyor.

Başını geriye atıp öyle bir gülüyor ki baş ve işaret parmaklarını yüzüne götürerek gözlerinden akan yaşları çimdikliyor. Hudson kahkaha nöbetleri arasında, "Oh be," diyor. "Bu... Yani, bu bir şaka değil.

Eş istismarı ciddidir. Ama senin yüzün. Jake," diyerek tekrar gülüyor ve başını sallayarak beni de biraz güldürüyor.

"Kahretsin Gray, bilmiyorum. Beni buraya süt kutularını yüklemeye getirdin, sonra da bana morarmış gözünü gösterip Dolly hakkında konuşmaya başladın. *Kendi üslubunla* bana istismara uğradığını söylediğini ve benim de bunu ciddiye almaya çalıştığımı sanıyordum!"

Bunun üzerine Hudson öyle derin bir kahkaha patlatır ki, nefes almak için sessizce mücadele ederek soluk soluğa kalır.

Elimi bastırarak yeterli olduğunu gösteriyorum. "Pekâlâ. Eğlendiniz."

Kıkırdamaları kovmak için cesurca çabalarken sesini buluyor. "Bu morluk," diyor şişmiş gözünün kenarına dokunarak. "Bu bir çürük... *tutku* çürüğü."

Ona göz kırpyorum. "Of pass-ooooh." Oh lanet olsun. Çürüğe tekrar bakıyorum, bu sefer farklı görüyorum, ne olduğunu görüyorum. Dolly'nin yumruğunu geriye doğru kaldırdığını hayal etmeye çalışıyorum, ama lanet olsun, o izi bırakabilir mi? "Tutku," diye tekrarlıyorum, hâlâ Hud'ın gözünü inceleyerek. "Tanrım, gerçekten yumruk atabiliyor, değil mi?"

Hudson tekrar kahkahayı basıyor ve başını sallıyor. "Tutkulu yumruklaşmalardan hoşlanmıyor, Jake." Kendini tuttuğu belli olan bir kahkahayla dudakları titriyor. "Bu onun dizindendi..." elini düzeltiyor. "Yerini bulmaya çalışıyordu ve ilk seferinde biraz ıskaladı."

Onun koltuğu mu? *I-oh*. Hassiktir. Tamam. "Senin hakkında çok şey öğrendim," dedim ona.

Sırıttıyor. "İşin bitmedi."

"Ne?" Hâlâ gözümdeki morluğa bakarak soruyorum. "Yalan söylememi ve sana yumruk attığımı falan mı söylememi istiyorsun?"

Hudson yine gülüyor.

"Tüm bunları bu kadar eğlenceli bulmana çok sevindim," diye homurdanıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"Gözümün nasıl morardığını herkesin bilmesinde bir sakınca görmüyorum. İnsanlara karımla çok aktif bir seks hayatımız olduğunu söylemekten çekinmiyorum."

Yüzümü . "Senin günlüğün olmak istemiyorum."

"Yeterince adil." Önce botlarımı, sonra kemerimi işaret ediyor. "Seni buraya çağırmamın nedeni, biraz da özel olarak, Dolly'nin ne kadar sapık olduğunu söylemek değildi." Dudakları soru sorarcasına aşağı doğru kıvrılırken başını yana eğiyor. "Yani, tam olarak değil ama bir bakıma öyle."

"İşe koyul," diye kestirip atıyorum.

"Bana bazı *eşyalar* yapabileceğinizi umuyordum." Boğazını temizliyor ve bana gözünü gösterdiğinden beri ilk kez biraz rahatsız görünüyor. "Bazı oyuncular."

Kemerime ve ayakkabılarıma bakıyorum. "Özel parçalar mı?"

Bana göz kırpmıyor. "Saracın arka odası kırbaçlarla dolu değilse, evet, özel bir şey." Aklıma garajımdaki kilitli ve anahtarı her zaman üzerimde olan dolap geliyor. Dolap, hiçbirinin atlarla tek bir ilgisi olmayan kırbaçlar ve kırbaçlarla dolu.

"Daha önce hiç böyle bir şey yaptın mı?" diye soruyor, yalnız olmamıza rağmen sesi öncekinden daha sessiz.

Kolumdaki düğmeyle oynayarak ona bakıyorum. "Evet."

Nabız yoklar gibi yavaşça başını sallıyor. Hudson bekar olduğumu biliyor. Ve kimse beni daha önce bir kadınla görmedi, Janie'den beri. Şu anda muhtemelen gizli, uğursuz bir hayatım olup olmadığına ya da sadece üzgün ve yalnız olup olmadığıma karar vermeye çalışıyor.

Şu anda keşke ilki olsaydı diyorum.

"Pekala, tamam..." Ön camdan dışarı bakmadan önce çenesinin yan tarafını kaşıyor, şüphesiz işler tuhaflaşmadan tam olarak ne istediğini nasıl soracağını çözmeye çalışıyor. Gerçek şu ki, karısının onun ışıklarını söndürdüğünü düşündüğümde garipliği dakikalar önce aşmıştık.

"Ne istiyorsun?" Ben soruyorum.

"Dolly bana bir liste verdi" derken dikkatini kamyonun dışındaki ahırdan ayırmıyor. Cebini karıştırıp bana mor kalemle yazılmış, her kelimesi el yazısıyla yazılmış, i'leri kalplerle noktalanmış, buruşuk bir kâğıt uzatıyor. Listeyi okurken tenime bir sıcaklık yayılıyor, damarlarımda uyarılma hissi alevleniyor. Hudson'ın yanında tahrik olmaya çalışmadan listeyi katlayıp cebime sokuyorum. "Bunu yapabilirim."

Başını sallıyor. "Yaşlı karımı çok mutlu edeceksin."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Peki ya sen?"

Gülümsemesi kulaktan kulağa. "O mutlu, ben mutluyum." Kamyonu çalıştırdı ve çiftliğe geri dönmek üzere yola çıktı. "Bu çok komik. Bir daha aşık olacağımı hiç düşünmemiştim. Ya da evlenmeyi. Yıllar önce, Bear daha bebekken ve eski sevgilim yeni gitmişken kendimle karşılaşabilseydim ve *Hudson, dayan, çünkü muhteşem sarışın genç bir şey hayatını kurtaracak, sadece beş yıl dayanmalısın, diyebilseydim*

bir loto bileti al." Nefes nefese kaldı. "Çünkü loto kazanma ihtimalinin daha yüksek olduğunu düşünmüştüm."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden listesi için bir tahminde bulunmaya karar veriyorum. "Bir haftadan fazla sürmez. İki üst. Birkaç parça hazırlayabilirim.
bu liste tek bir gecede."

Deri direksiyon simidi Hudson'ın avuçlarının altından kayarak bir dönüş doğru sürükleniyor. "Pekala. Bu çok hızlı!"

"Şey," diye iç geçiriyorum, yolun aşağısındaki büyük meşe ağacına bakıyorum, onun arazisi ile Ellington'ların evi arasındaki işarete. "Artık Jo Jo benimle ata binmek istemediğine göre, öğleden sonraları yapacak hiçbir şeyim yok. Akşamları da yapacak hiçbir şeyim yok. Yani... bir hafta. En fazla bir buçuk hafta."

Kamyonetten inip kendi arabamın kapısını açtım. Hudson kaputun üzerinden bana gülümsüyor. "Amigoluk nasıl gidiyor?"

Omuz silkiyorum. "JV'ye yükseltildi." Bayan Riley Rivers aklıma geliyor.

Hudson başını sallar. "Aferin ona." Bir elini kaldırır. "Pekâlâ Jake, tekrar teşekkürler. İçeri girip Dolly'ye iyi haberi vermeliyim."

Tam o sırada ön kapı açılır ve bir gümbürtüyle eve çarpar. Dolly, saçları dağınık bir şekilde başının üstünde toplanmış, boya fırçası saçlarına batırılmış bir halde dışarı çıkar. Üzerinde geceliğe benzeyen beyaz bir elbise, ayakları çıplak ve yüzü makyajsız, bir elini bebeğinin büyümekte olduğu karnına koyuyor. Diğer eliyle tirabzanı kavriyor. "Çok uzun zamandır yoktun," diye sızlanıyor. Hudson basamakları ikişer ikişer çıkıyor, onu kollarının arasına alıyor, dudakları bir iniltiyle birleşiyor.

Bu benim .

Kamyonetime binip toprak yoldan caddeye doğru ilerliyorum ve garip bir nedenle o oyuncakları kullanmanın nasıl bir his olacağını düşünüyorum.

Ama ben Hudson'ın Dolly'ye kırbaça vurmasını düşünmüyorum. Bayan Riley Rivers'ı düşünüyorum.

Kırbacımın yumuşak, gevşek kuyruğunu çıplak omzunda sürüklesem nasıl tepki verirdi? Çıplak kıcını kırbaçlasaydım, benim için yüksek sesle sayar mıydı yoksa özgürlük için çılgılık mı atardı? Yaptığım bu şeyler... Onları hiç kullanmadım ama geceleri yatağымda gözlerimi kapattığımda hayal ediyorum.

Kırbacımla kıcında bir iz bırakmanın, dudaklarımı o izin pürüzlü, pembe kenarlarına götürmenin ve o başka bir vuruş için güç kazanırken acıyı öpüp yok etmenin nasıl bir his olabileceğini. Bunu çok sık düşünüyorum ve

Şimdi, cebimde yapılacaklar listesi varken, meşru bir nedenim var.

Turner Saddlery'ye dönerken yol boyunca aklımdan çıkmıyor ve o öğleden sonra Dolly'nin listesi üzerinde çalışmaya başladığımda da hala aklımda.

Özel düşüncelerle ilgili olan şey, kimsenin bilmek zorunda olmamasıdır. Ve bu şekilde, Bayan Riley kafamın içindeyken bu yönümü keşfetmek mutlak en iyi kaçış.

BÖLÜM DOKUZ



LEAH İLE ARKADAŞ OLMANIN AVANTAJLARI VAR, AMA BİR DE DEZAVANTAJI VAR,

Bu da kıskançlık. Eğer birisi lanet olası beynini kullansaydı, Leah Mitchell'in kariyeri için çok çalıştığını ve kariyerini önemsedğini ve bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağını fark ederdi. Ancak lise öğretmenleri hala lisede ve benim en büyük hayranlarım olmadıklarını açıkça gördüm. Leah ile olan bağlantımı kıskanıyorlar ve bu bağlantıyı kayırma için ücretsiz bir geçiş olarak görüyorlar, bu da hem bir öğretmen hem de koç olarak ihtiyacım olan şeyleri elde etmeme eşittir.

Bluebell Lisesi'nin fazladan para sıkıntısı var, bu yüzden gerçek şu ki, bu yıl kimse hiçbir şey almıyor. Eminim bu yılın geri kalanını

işime ayırdıkları bütçe. Yine de bakışları ve fısıltıları bana kendimi mevcut personelle bütünleştirmek için daha çok çalışmam gerektiğini söylüyor. Arkadaş edinmek için daha çok çabalamalıyım.

Lisenin kolay olduğu bir zaman asla , değil mi?

Öğretmenler odasından kahkahalar ve sohbetler yayılıyor, yeni ısıtılmış lazanya ve tereyağlı patlamış mısır kokusu duyularıma sızıyor ve bana kahvaltıda sadece bir granola bar yediğimi hatırlatıyor. Sinirlerime rağmen midem gurulduyor. Ellerimle eteğimi düzeltiyorum - evet, bugün etek giydim. Çünkü öğretmen arkadaşlar edinme çabalarım sırasında, her zaman rahat giyinmenin de bunun bir parçası olabileceğini fark ettim. Yeni başlayanların koçu Cadence Caine her gün topuklu ayakkabı ve etek giyiyor ve sadece antrenmanlarda kot pantolon ya da ısınma kıyafeti tercih ediyor. Belki de ben çok rahatım. Belki de Leah'yı şahsen tanımam ve doğru şekilde giyinmememin bir kombinasyonudur?

Dudaklarımı birleştirip dalgalarımı parmaklarımla tarayarak içeri girdiğimde kendimi iyi hissettiğimden emin oluyorum. Derin bir nefes alarak kapıyı itiyorum ve on bir kafa bana bakmak için dönüyor. Konuşmalar duruyor, çatallar ağızlara doğru yolculuklarına ara veriyor ve telefonunda başka bir öğretmene bir şeyler gösterdiği belli olan fen bilgisi öğretmeni yüksek bir sesle ekranını kilitliyor.

Cadence burada, ama vücut dili onunla oturmamı istemiyor ve gözleri yeşillik ve protein dolu plastik kabından hiç ayrılmıyor. İyi. İkimiz de tezahürat yapıyoruz diye Cadence benim arkadaşım olmak zorunda değil. Kapı arkamdan kapanıyor, kıcıma çarpıyor ve beni birkaç adım öne gönderiyor. Ellerimin arasında naylon öğle yemeği çantamla, futbol sahasına bakan açık pencere koltuğuna doğru yürürken çenemi yüksek tutuyorum.

Buraya arkadaş edinmek ya da en azından sosyal olmaya çalışmak için geldim ve şimdi tek başıma tek bir koltuk için sıraya giriyorum. Hadi Riley, diye mırıldanıyorum içimden, başarılı olmaya kararlıyım. Bir şeylerin yolunda gitmesine ihtiyacım var ve oturup bunun kucağıma düşmesini ummayacağım. Peşindeyim, lanet olsun.

Görkemli boş pencere kenarı koltuğundan birkaç adım önce durup, çoğunlukla dolu bir masadaki sandalyeye oturuyorum ve çantamı yere bırakıyorum.

"Merhaba," diyorum beceriksizce, tüm oda tarafından duyulmamak için sesimin yüksekliğini test ediyorum. Yavaş yavaş konuşmalar tekrar artıyor, etrafımı dolduruyor ve nefes almama izin veriyor.

"Merhaba," diyor başka bir kadın, koridorlarda, spor salonunda ya da... hiçbir yerde görmediğim bir kadın. En azından henüz değil. Elini bardağına doğru uzatıyor.

kahverengi pirinç ve somonla dolu bir kap. "Ben Denae, Bayan Mitchell'in yönetici asistanıyım."

"Ahh," diye başımı sallıyorum, çünkü Leah birkaç kez yeni asistanından bahsetmişti. Onunla neden tanışmadığım şimdi daha iyi anlaşılıyor; her zaman meşgul. "Tanıştığımıza memnun oldum Denae. Ben Riley Rivers, ben de bu okul yılında buraya başladım. Sağlık öğretmeniyim ve aynı zamanda JV tezahürat koçluğu yapıyorum."

Benimkine bitişik masadan, lavanta rengi dökümlü eteği ve çiçekli pembe bluzuyla Cadence kaşığına yoğurduna daldırıyor ve herkesin dikkatini çekmek için boğazını temizliyor. "JV koçluğunu nasıl buldunuz Bayan Riley?" diye soruyor plastik kaşığındaki vanilyalı yoğurdu yalayarak. Sade vanilya isterdi ve plastik kaşığı gezegeni mahvediyor. Gözlerimi kısıyorum ama gülümsüyorum.

"Gerçekten beğendim, teşekkür ederim."

Kaşığın ucunu çenesine vuruyor. "Son okulunda kaç yıl birinci sınıflara koçluk yaptın?" Sorunun retorik olduğunu biliyorum ama bu dinlenme odasındaki herkes Cadence'in oynadığı oyunu biliyor mu bilmiyorum ve cevap vermezsem sadece kendini beğenmiş bir pislik gibi görüneceğim, bu yüzden sahte gülümsememle "Üç" diyorum.

Başını sallıyor, parlak sarı saçları neredeyse gözümü alıyor. Bunu nasıl yapabiliyor? Cidden ve günün bu saatinde makyajı nasıl hala bu kadar mükemmel görünüyor? Öğle yemeği vakti. İlk kat rimelimi saatler önce terleyerek sürdüm. Ama tabii ki, yoğurt yiyen, kıyafetleri ütülenmiş, parlak saçları olan Cadence öğlen vakti bile mükemmel görünüyor.

Gözlerimi devirmek istiyorum ama yapmıyorum.

"Vay canına, demek koçlukta yenisin," diyor ve ben daha onurumu koruyamadan ekliyor: "Dokuz yıldır birinci sınıf kızlara koçluk yapıyorum. Bu aslında benim onuncu yılım."

Bir saniye durup kendimi kontrol etmem gerektiğini biliyorum. Kontrol etmeliyim. Ve bir dahaki sefere yapacağım. Ama üç aydır Cadence'den ters ters bakışlar ve sümüklü sözler işitiyorum ve bıktım. Bir öğrencinin yaralanmasına izin verdi, kızlarla bok gibi konuşuyor ve o bir lider değil.

"Gölge etmek istersen, başımın üstünde yerin var." Öğle yemeği çantamı açıp hindili ve peynirli sandviçimi çıkarıyorum. Mayonez ılık, peynir yumuşak ama öyle bir güvenle yiyorum ki sandviç reklamı çekiyorlar sanırsınız.

"Gölge mi oluyorsun?" diye gülerek sıkıcı yoğurttan bir ısırık daha alır.

Yutmadan önce ağızımdaki lokmayı fazla çiğnedim. "Evet, demek istediğim, terfi ettirecek şekilde nasıl koçluk yapılacağını görmek istiyorsan, beni gölge gibi takip et. Sana bir şeyler öğretebilirim."

Yanımdaki masada oturan ve Koç Dean McAllister olduğunu öğrendiğim adam acı biber lokmasını boğazına tıkıyor. Ona metal su şişemi uzattım. "Su mu?"

Başını sallıyor ve portakal yağıyla lekelenmiş bir peçeteyi dudaklarına götürüyor. "Hayır, hanımefendi," diyor. Belki de ilk kez masama bakıyorum ve Denae dışında kimsenin benimle göz teması kurmadığını fark ediyorum. Başlarımız komplocu bir şekilde bir araya gelirken ona "Ben bir pislik değilim," diye fısıldıyorum. "Aylardır bana karşı çok kaba davranıyor. Benden nefret ediyor ve biliyor musun? Ben iyi bir insanım. Gerçekten. Gerçekten öyleyim. Bu yüzden bundan bıktım, anlıyor musun?"

Denae büyük yeşil salata çatallarını yerken bana odaklanmaya devam ediyor ve başını sallıyor. "Aferin sana. Yani, doğru olmayan bir şey söylemedin."

Ne kadar mahremiyetimiz olduğunu ölçmek için masanın etrafına bakıyorum. Koç Dean masadan uzaklaşmak için elinden geleni yaparak biberini yudumlarırken, diğer ikisi telefonlarına dalmış durumda.

"Yani, herkes gerçekten Leah ile arkadaş olduğum için işimi aldığımı mı düşünüyor? Çünkü bu tam anlamıyla delilik."

Denae çatalını bebek bir domatese saplıyor, ama sürtünme çok fazla oluyor ve domates tabakta kayıyor, fırlıyor, havada uçuyor. Yemin ederim, yere düştüğünü duyduğumda bakmama gerek kalmadı. Bu ses, masaya sıçrayan yoğurdun eşsiz müziğidir.

Denae yavaşça etrafıma bakıyor ve ben de başımı çevirdiğimde Cadence'in yüzünün beyaz yoğurtla işaretlendiğini, bebek domatesin yüzeyde durduğunu görüyorum.

Başını çeviriyor, yüz ifadesinde o kadar büyük bir acı ve nefretle bana bakıyor ki panikliyorum.

"Bir kazaydı," diye ağızımdan kaçırdım. "İsteyerek yapmadı," diye devam ediyorum. "Plastik çatal, kaygan sebze. Kaygan meyve, çünkü domates de bir meyvedir, biliyor musun? Tabii ki biliyorsun. Sen bir öğretmensin. Her neyse, bu talihsiz bir kazaydı."

"Özür dilerim," diye ekliyor Denae sessizce.

Cadence ayağa kalkıyor, yoğurt alnından aşağı kayıyor. Üzerime gelip yoğurdunu ters çeviriyor ve soğuk sütlü tatlı damlalar kafama, yüzüme ve güzel kıyafetlerimin üzerine damlıyor.

"Tüh," diyor sırtarak, yoğurt kabını kafama düşürmeden önce. "Çabuk, koş ve Leah'ya söyle." Mola odasından çıkarken plastik bardak yere devriliyor. Yüzünü düzeltmek için banyoya gittiğinden eminim ve her ne kadar peşinden gitmek istesem de gitmiyorum.

Yanaklarım utançtan alev alev yanarken dinlenme odasına göz gezdiriyorum. Denae kolunu benimkine doluyor ve Leah'nın ofisine gitmek için fen binasının içinden dolanıyoruz. Üzerimi değiştirip yedek beden eğitimi kıyafetlerimi giydikten sonra Leah'nın masasının önüne çöküyorum, Denae de yanımda.

"Ofisimi neden soyunma odası olarak kullanma ihtiyacı duyduğunu ve Salı günü öğlen vakti neden lise spor kıyafetleri giydiğini paylaşmak ister misin?" Leah arabadan makyaj çantasını aldıktan sonra ofisine dönerken soruyor.

Eşyalarını karıştırıp rimel ve dudak parlatıcısı arıyorum. Onları bulduğumda, yoğurdun berbat ettiği şeyi düzeltmeye başlıyorum.

"Cadence dinlenme odasında saçmalıyordu," diye başlıyorum ama Leah sözümü kesiyor ve masasının üzerindeki dağınık kıyafet yığınının kaleminin ucuyla dürtüyor.

"Hem neden etek ve bluz giyyordun ki?" diye soruyor, yüzü tiksintiyle buruşmuş bir halde ve dürüst olmak gerekirse bunun yoğurdun onları kapladığı gerçeğinden değil, o kıyafetleri giydiğim için şoktan kaynaklandığını düşünüyorum.

Alt kirpiklerime neredeyse siyah bir maskara sürüyorum. "Çünkü buradaki herkes benden nefret ediyor ve ben de uyum sağlamaya çalışıyordum." Birkaç kez daha sürdükten sonra tüpü kapatıp küçük gümüş çantaya geri koyuyorum. "Ya seninle arkadaş olduğum için benden nefret ettiklerini sanıyordum," diyorum dudak parlatıcısının kapağını açarak. "Ya da her zaman çok şık giyindiğim için. Her iki durumda da, bugün bu sorunları düzeltme girişimim oldu." Parlatıcıyı sürdükten sonra dudaklarımı birbirine sürterek yeniden kapatıyorum. "Ama sonra Cadence kafama yoğurt döktü ve eminim o dinlenme odasındaki herkes beni eskisinden daha az seviyor."

Denae ayağa kalkıyor ve masanın üzerindeki giysileri toplayarak altındaki klasörü kurtarıyor. "Bunlar için sana bir çanta bulayım," diyerek bir süreliğine ofisten dışarı çıkıyor.

"Yani onu giydin ve sonra ne oldu? Cadence Caine'den yıllıkları değiştirmesini istedin ve o da saçına bir Yoplait mi attı?" Leah dudaklarını büken bir sırıtışla soruyor. En iyi arkadaşınızın sizden çok daha büyük olmasının bir faydası var. Ne zaman terlemesi gerektiğini biliyor ve eğer o dinlenme odasında mini bir yemek kavgası için terlemiyorsa, ben de terlemiyorum.

"Hayır," diye savunuyorum. "Bunu giydim ve sonra arkadaş edinmek için ögle yemeğini dinlenme odasında yemeye karar verdim. Bilirsin, sen olmayan arkadaşlar," diye takılıyorum ve sandalyeye gömülürken uzun bir iç çekiyorum. "Boktan bir hafta oldu. Bu daha da boktanlaştırdı."

"Başka neler oluyor?" Leah çekmecesini açıp büyük boy bir Snickers çikolatası çıkararak soruyor. "İstiyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Hayır, yerine koy. Büyük boy Snickers yememeyi tercih ederim." Masanın öbür ucuna uzanıp elinden kapıyorum ve hemen açıyorum. Sandalyeye geri gömülürken ilk ısırık cennetti. "Tamam, bu yardımcı olur."

Dizüstü bilgisayarını açarken okuyucularını kaydırıyor. Her zaman meşgul olmasına rağmen bana zaman ayırmasını seviyorum, muhtemelen sinir bozucu olsam bile. Bunu ona asla söylemem çünkü bu onun aklını başından alır ama... Keşke benim annem de Leah gibi olsaydı.

"Peki, haftayı başka ne boktan hale getirdi, tabii ki Snickers'tan önce?"

İç çekiyorum. "Jo Jo Turner hâlâ bana kızgın. Jo Jo'yu çok seviyorum. Onda kendimden çok şey görüyorum ve sadece onun mutlu olmasını istiyorum. Cadence'in Jo Jo'nun gelişmesine yardımcı olamayacağı ve Jo Jo'nun sunabileceği çok şey olduğu için onu JV'ye çekmenin hem Cadence hem de Jo Jo için iyi olacağını düşündüm. Ama sanırım genç kızlar onu kıskandı ve ponpon kız olmayan arkadaşları da onun ponpon kız olmasından hoşlanmıyor ve-" İçimi çektim. "Bu kızı neden bu kadar önemsemişimi bilmiyorum. Ama önemsiyorum."

Leah omuz silkiyor. "Bazen insanın içine işlerler. Yıllar içinde benim de böyle birkaç tane oldu."

Başımı salladım. "Jo Jo'yla olan şey her şey değil." Sertçe yutkunuyorum ve Snickers'tan kocaman bir ısırık daha alarak kaçınılmaz olanı uzatıyorum. Leah bir süre düşündükten sonra gözlerini kaydırarak benimkilerle buluşuyor. "Başka ne var?"

Mavi şortuma bakıyorum, üzerinde parlak sarı boyayla PROPERTY OF BLUEBELL HIGH yazıyor. "Pazar sabahı ailemle yaptığım o korkunç görüşmeyi düşünüyordum."

Leah dizüstü bilgisayarını kapatırken tıkırdıyor ve tüm dikkatini bana vermek için gözlüklerini çıkarıyor. "Paylaşmak mı?"

Telefon görüşmesinin nasıl geçtiğini ve zamandan beri nasıl gittiğini göstermek için yarısı yenmiş canavar büyüklüğündeki Snickers'ı kaldırıyorum. Leah başını sallıyor. "Yine de anlat bana." Derin bir nefes alıyorum ve kısa bir

özet geçiyorum, çünkü gün ortasındaki elli üç dakikalık özgürlüğüm neredeyse dolmak üzere. "Michael, Brian ve Linda ile dostlar. "Michael, Brian ve Linda ile dostlar.

Michael'dan bir telefon geldi ve tırnak içinde söylüyorum, *tüm bunlara bir son verecek.*" Annemin duygusuz sözlerinin etrafına tırnak işareti koymak için parmaklarımı kullanarak ona söyledim.

"Hâlâ gaz verme aşamasındalar, değil mi?" diye yüksek sesle tahmin yürütüyor ve başını sallıyor.

"Michael'ın yaptıklarını uyduruyormuşum gibi davranıyorlar. Ama o itiraf etti! Bunun için onlardan özür diledi ve onlar da kabul ettiler ve şimdi annem tarihi tamamen ve tamamen yeniden yazdı. Michael hiçbir zaman yanlış bir şey yapmadı ve şimdi sorun benim, onların mükemmel şehir kulübü yaşam tarzına çomak sokan kişi benim. Bu delilik. Kesinlikle delilik ve yemin ederim Leah, eğer bir gün çocuğum olursa, çocuğumun bana söylediği her şeyi dinleyeceğim. Onları duyacağım ve kırılganlıklarını inanç ve eylemle onurlandıracağım." Bir noktada gözlerim doldu çünkü şimdi yanaklarımdan aşağı sıcak ve geniş bir şekilde akıyorlar.

Leah sessizce "Siktir et onları" derken bana hüznü, uzlaştırmacı bir gülümseme veriyor.

Koltuğa geri gömülüyorum ve Snickers'tan kocaman bir ısırık daha alıyorum. "Hayatım boyunca dünyanın en iyi ebeveynlerine sahip olduğumu düşünerek yaşadım. Nazik, destekleyici, sabırlı. Ama teste tabi tutulduklarında bana şunu gösterdiler... Onlar yabancı. Çünkü beni desteklemeyi reddeden bu iki insanı tanımıyorum."

İlk zil çalıyor ve Leah masanın üzerinden bana uzanıyor. Elimi onunkine koyuyorum ve o da sıkıyor. "Üzgünüm Riley. Keşke bunu farklı şekilde ele alsalardı. Keşke hak ettiğin şekilde senin yanında olsalardı."

"Teşekkürler," diye fısıldıyorum, ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

Leah geriye yaslanıyor, dudaklarında yavaşça kıvrılan bir gülümseme beliriyor. "Yoğurt için Cadence'i tutuklamamı ister misin?"

Denae ofise geri döndü, kıyafetlerim şeffaf bir plastik torbadaydı. Onları bana uzattı. "Tekrar çok özür dilerim, bu tamamen benim hatamdı." Leah'ya baktı. "Plastik bir çatalla kiraz domates yemeye çalışıyordum ve patladı," diyor elleriyle küçük bir patlama taklidi yaparak. "Havaya fırladı ve Cadence'in yoğurdunun içine düştü. Mükemmeldi..." diyor gülümseyerek.

"Misilleme yapmak için kendininkini senin üzerine mi attı?" Leah dürtüyor.

Denae devralıyor ve bu bana Snickers'ı kampüsün diğer ucuna gidip beşinci sınıf öğrencilerine gece ereksiyonu hakkında ders vermeden önce bitirme şansı veriyor.

Güzel.

"Cadence Riley'e eski okulunda kaç yıl koçluk yaptığını sordu ve ardından Cadence'in JV amigo koçluğu işini kendisinden çaldığını ima etti ve ayrıca on yıllık deneyimi olduğu için daha nitelikli olduğunu ima etti."

"Ben de basitçe, eğer beni gölgelemek istiyorsa bunu yapabileceğini, çünkü terfi almadan geçen on yılın uzun bir süre olduğunu ve belki benden bir şeyler öğrenebileceğini söyledim."

Leah elini uzatıyor ve ben de elimi onunkine vuruyorum. "İşte böyle yapıyorsun. Zorbalara karşı duruyorsun," diye övüyor ve Cadence'in bir zorba olduğunu ancak o zaman anlıyorum.

Elimi aramızda sallıyorum. "Evet, aslında buraya koşup sana söyleyeceğimi söyledi ve bu konuda yanılmadı," diye itiraf ediyorum.

"Ama sen gevezelik etmeye gelmedin," diyor Denae, giysi çantasını kaldırarak. "Üstünü değiştirmeye ve arkadaşınla konuşmaya geldin."

Başımı salladım. "Biliyorum." Bunun doğru olduğunu bilsem de, Cadence'in sözlerinin ağırlığı bugün omuzlarıma ağır geliyor.

Leah ayağa kalkıyor ve Denae de onu takip ediyor. İkinci zilin geleceğini bildiğim için ben de isteksizce ayağa kalkıyorum. Denae daha önce kurtardığı manila klasörünü bana uzattı.

Leah ona dokunuyor. "Bu zaten senin için, bu yüzden uğraman harika. Makale için bir araştırma. Belki bu gece buna başlamak aklının bir yere gitmesini sağlar."

Dosyaya bakıyorum ve planlarımızı hatırlıyorum. Başımı salladım. "Evet, bu iyi. Bunu dikkat dağıtmak için kullanabilirim." İçindeki kâğıtlara göz gezdiriyorum ve Leah ile Denae'nin arasına bakıyorum. "Bu gece bitirirsem sana gönderirim."

Leah başını sallıyor. "."

Tam dışarı çıkıyordum, kampüsü koşarak geçmeye hazırdım ki Leah beni durdurdu. "Unutma, seni neden işe aldığım konusunda yanılıyor."

"Teşekkürler, Leah."



İLE ARASINDA İLE ARASINDA SON ÜÇ SINIF İLE SADECE BİR BİRKAÇ
Neden ödünç beden eğitimi kıyafetleri giydiğime gülüyorlar ama amigo
antrenmanı başladığında duygusal olarak tükenmiş oluyorum.

Jo Jo hala bana soğuk davranıyor ve her ne kadar etkilenmemiş gibi
davranmak istesem de yapamıyorum. Jo Jo'nun zor durumda olmasından
nefret ediyorum, bunun acısını benden çıkarıyor olsa bile, yine de onun adına
nefret ediyorum ve bunun değişmesini istiyorum.

O gece, altı mil koştuktan ve kafatasımdan daha büyük bir kase
makarnadan sonra, manila klasörünü açıyorum ve yazabileceğim en iyi
makaleyi yazmaya başlıyorum. Bitirdiğimde de düzeltmesi için Leah'ya
gönderiyorum. Eminim bazı şeylerin değiştirilmesi gerekecek ve onun da
üslubumu kontrol edeceğinden hiç şüphem yok, ama sonuçta ilk taslağı çok
sevdim ve gazeteye çıkmaya hazır olduğunda nereye varacağını görmek için
sabırsızlanıyorum.

Ve haklıydı da. Kendimi daha iyi hissetmemi sağladı ya da en azından
beni birkaç saatliğine serseri ruh halimden uzaklaştırdı.

BÖLÜM ON



ALARMIM ÇALİYOR VE ÇALDIĞINDA ÇOKTAN UYANMIŞ, DUŞUMU ALMIŞ OLUYORUM, ve sıcak bir fincan kahve dolduruyorum. Dün gece bok gibi uyudum ve doğruyu söylemek gerekirse her zaman da öyle uyurum. Janie'nin öldüğünü ve bir daha asla sevemeyeceğimi kabul ettiğim gibi, bir daha asla tam anlamıyla iyi bir gece uykusu çekemeyeceğimi de kabul ettim.

Yalnız uyumakta iyi değilim. Uzanıyorum ve soğuk çarşaflara ve boşluğa uzandığımda, zihnim koşmaya başlıyor ve alt yarım tekrar birine sahip olma düşüncesiyle mırıldanmaya başlıyor.

Bu sabah, bunu gerçekleştirmeye çalışmak yerine, sadece ve güne şimdiden başlamaya karar verdim. Kızarmış yumurta ve domuz pastırması ile kendime

bir fincan kahve ve bugünün gazetesini kapalı tutan lastik bandı kaydırın.

Pastırmayı ocaktan alıp birkaç parça koparıyorum ve yerleşiyorum, ilk lokmayı dişlerime geçirirken gazeteyi genişçe yayıyorum.

Kısa kesiyorum ve yumurta sarısı gazetenin dibine bir gümbürtüyle damlıyor.

Bluebell Leader'ın ön sayfa manşeti, uzun ve kalın harflerle, cesurca *EVET, LİSELİ ÇOCUĞUNUZ SEKSİ BİLİYOR* yazıyor. Bunun altında, daha küçük ama daha az kalın olmayan harflerle, alt başlıkta *VE ONLAR DA BUNU YAŞIYOR OLABİLİRLER* yazıyor: *Lise cinsel eğitimi hakkında bilmeniz gerekenler ve bunun aslında ne kadar önemli olduğu.*

Koridorda Jo Jo'nun kapalı yatak odasının kapısına bakıyorum ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Jo Jo seks yapmıyor. Hiç erkek arkadaşı bile olmadı ve bir aşktan bahsettiğini de duymadım... ama... ben bahseder miydim? Ponpon kızlık antrenmanının bittiğini bile bana söylemek istemiyor, seks yapıyorsa neden bana söylesin ki?

Çatalımı yere bıraktım, yumurta artık iştah açıcı değildi. Kahvemi yudumlayarak makale üzerinde çalışmaya başladım, her cümleyi, her istatistiği okudum, soluk siyah mürekkeple basılmış her küçük grafiği ve grafiği aldım. Sonuna geldiğimde, Bluebell'in çoğu küçük kasaba gibi seks yokmuş gibi davranmayı sevdiğini düşünürsek, bunu yazmaya kimin cesaret ettiğini merak ediyorum. Son satırı okurken o sarı-beyaz ayakkabıları ve üzerine oturan küçük sundress'i düşünmeden edemiyorum.

BAYAN RILEY RIVERS TARAFINDAN YAZILMIŞTIR

BLUEBELL HIGH SAĞLIK ÖĞRETMENİ VE AMİGO KOÇU

Cesareti var ve her ne kadar Jo Jo ve arkadaşlarının seksin ne olduğunu bilmediğine inanmak istesem de, ben o kadar aptal değilim. Bir zamanlar ben de onun , Janie de. O zamanlar tek düşünebildiğim onun pantolonuna girmekti.

Makale, 14-16 yaş grubuna ilişkin çok sayıda istatistikle birlikte, çocuklarınızla seks hakkında konuşmanın en iyi yolunu da ortaya koyuyor ve Bluebell Lisesi'nin bu konuyu ele alış biçimini de ele alıyor.

Bu makalede beni şaşırtan, katılmadığım ya da hoşlanmadığım tek bir kelime bile yok. Makaleye bayıldım.

Jo Jo benden nefret ederken bu makaleyi evde hayata geçirme fikri? Bundan daha olası boş hayaller var.

Kâğıdı katlıyorum, sonra da Jo Jo'ya okula gitmeye hazır olup olmadığını sorarak onu kızdırmak için koridora çıkıyorum.



ÖĞLEDEN SONRA İKİ CIVARI, JO JO BANA MESAJ ATIP UYUYUP UYUYAMAYACAĞINI SORDU.

Alexa'nın evinde, bütün kızların orada olduğunu söyledi. Adresi, ailesinin adını ve telefon numarasını aldıktan ve gerçek bir yatıya kalma olduğunu doğruladıktan sonra kabul ediyorum.

Barmen tarafından bırakılan ikinci biramı bana uzatan Dean'e, "Onu küçük düşürdüğümü ve başka hiçbir ebeveynin gerçekten yatıya kalıp kalmadığını sormak için aramadığını söyledi," diye hatırlıyorum. Bir yudum alıyorum ve birkaç yudumda ikinci biramı da bitiriyorum.

Dean bana göz kırpmıyor, çilek rengi saçları ürünle taranmış, üzerinde en iyi ekose gömlek ve yelek kombinasyonu var. Onu değerlendirmek için biraz geri çekiliyorum. "Bekle, sonra bir randevun var mı?"

Birasının yüzeyine bakıyor. "O iptal edene kadar öyleydim."

İçimi çektim ve barmenin dikkatini çekmek için parmağımı kaldırdım. "İki tane daha."

"Randevun için üzgünüm," diyorum ikinci birasını da bitirmiş olan Dean'e. Elinin tersiyle bir geçirti yakalıyor ve iç çekiyor.

"Umurumda değil. Kalbim zaten bu işte değildi." Yüzünü bana döndü. "Jo Jo için üzgünüm."

Sırıtıyorum. "Hangi kısmı? Benden nefret etmesi mi, yaptığım her şeyden nefret etmesi mi yoksa... nefes alışımından nefret etmesi mi?"

Dean kaseden bir avuç karışık fındık alır. "Yukarıdakilerin hepsi."

Eski antep fıstığı ve kaju çiğnemesini izliyorum, botumu yere vuruyorum, üçüncü bira için sabırsızlanıyorum. "Lisedeyken Janie'yle her seviştiğimizde bir arkadaşının evinde kalıyordu," diyorum son iki kelimeyi tırnak içine alarak, "o yüzden aramak zorundaydım. Özellikle de bu sabah gazeteyi okuduktan sonra. Aman Tanrım. Şunu gördün mü?"

Ellerini kalçalarının üzerinde gezdiriyor. "Ah evet. Bugün kampüsteki kilisede osuruk gibi geçti."

Kafam karışırken kaşlarım birbirine çarpıyor. "Neden? O makaledeki hiçbir şey yalan değil. Ebeveynlerin uyanması gerekiyor."

Dean sanki bu konuyu tartışmış ve artık yorulmuş gibi bir iç çeker. "Eğer bu konuyu okulda konuşursan, daha büyük bir şansın olur."

evde konuşmak için. Ve ebeveynler çocuklarıyla seks hakkında konuşmak istemiyorlar. Çocuklarının mastürbasyon, orgazm, yüz bakımı gibi şeyleri bildiklerini bilmek istemiyorlar..."

"Yüz bakımı mı?" Barmen bir sonraki turu getirirken ona göz kırpmıyorum. "Yüz bakımı mı?" diye tekrarlarlarken gülmekten kendimi alamıyorum. O makalede yüz bakımı hakkında hiçbir şey görmedim."

Gülüyor. "Biliyorum, sadece bir noktaya değiniyorum."

Ben de şapkamı çıkarıyorum. "O randevuda neler olabileceğini hayal ediyorsun, ha?" Alay ediyorum, bu da ikimizi de güldürüyor.

"Sadece... ebeveynler çocuklarının tüm bu şeyleri yaptığını düşünmek istemiyorlar. Makale, evet, gerçeklerle dolu olsa da, sadece kaçınmaya çalıştıkları bir unsuru burunlarına sokuyor."

Kabul etmesem de ne dediğini anlayarak başımı sallıyorum. "Peki sorun ne? Makale yüzünden kızgınlar mı yoksa?"

Çenesinin yan tarafını kaşıyor. "Bence makale bir tepkiydi. Bayan Rivers geldi ve en başından beri öğretilmesi gereken müfredatı öğretmeye başladı. Cunningham kanatlandı ve çocuklar kolay A'yı aldılar, ailelerin haberi bile olmadı. Ama Bayan Mitchell, Bayan Rivers'ı işe alınca, müfredatı yeniden gözden geçirdiler. Bayan Rivers müfredatın aynısını öğretiyor ama yıllardır öğretilmediği için velileri üzüyor. Çocukların dediği gibi, "*sarsıldılar*."

"Çocukların dediği gibi mi?" Başımı sallıyorum. "Ne zaman bu kadar yaşlandık?"

Yeleğindeki bir fıstık kırıntısını silkeliyor. "Bilmiyorum ama... dostum, bazen neyi merak ediyorum biliyor musun? Bunu nasıl başardık? Liseyi nasıl bu kadar yara almadan atlattık?"

Bir kadın yanımdaki bar taburesine kayarken omuz silkip biramdan bir yudum alıyorum. Mekan dolup taşıyor ve aklımdan Jo Jo'ya mesaj atıp pijama partisinin nasıl gittiğini sormak geçiyor ama kendime barda içmenin ve telefonumu kullanmamanın en iyisi olduğunu hatırlatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, çocuklar birbirlerine karşı çok acımasız. Kontrol edemedikleri şeyler yüzünden. Eğer bir çocuk eski kıyafetler giyiyorsa, onunla dalga geçiyorlar ve bu berbat bir şey dostum. Çocuklar sahip oldukları şeyleri kontrol edemiyorlar. Öğretmenler de daha iyi değil."

Bira bardağımın kenarını parmağımın küt ucuyla çiziyorum, dudaklarım cevapsız sorularla seğiriyor. Dean'e Riley hakkında pek soru sormamıştım, o yüzden şimdi sormak beni ilgileniyormuş gibi göstermeyecekti. Ayrıca ben ilgilenmiyorum, merak ediyorum. Arada bir fark var.

"O makaleden sonra Bayan Rivers'in durumu nasıldı?"

Dean'in gözleri büyür. "Makale bile değil. O... zor bir dönem geçiriyor. Kadın için üzüldüğüm, gerçekten. Bluebell harika biri ama o lise kampüsüne bir kez adım attınız mı, yemin ederim herkes adil bir oyun haline geliyor."

"Ne demek sadece makale değil?" Riley'nin aylar önce ahırın arkasındaki tatlı halini hatırlayarak soruyorum. Jo Jo'yu amigoluk yapması için cesaretlendirmişti ve keşke Jo Jo ve hala birlikte ata binebilseydik diye düşünsem de, işin acı tarafı, Jo Jo'nun yeni sporundan keyif almasından mutluyum. Ben olmasam da örnek alacağı bir yetişkin olduğu için de mutluyum. Bayan Riley Rivers bir öğretmen ve antrenör ve eğer Jo Jo'yu ikna edecek ya da ona ilham verecek biri varsa, o kişi Riley olduğu için kendimi şanslı hissetmeliyim.

"Cadence Caine bu hafta yemekhanede başından aşağı yoğurt döktü. Tek arkadaşının Leah olduğuna eminim," diyor Dean, barda yanına sokulan birkaç çiftçiye selamlamak için bir anlığına benden uzaklaşarak. Oğulları futbol takımında ve Dean de koçluğunu yapıyor. Birkaç dakika sahada konuştuktan sonra Dean dikkatini bana veriyor.

"Leah onun... arkadaşı mı? Ondan yirmi yaş falan büyük değil mi?" Müdür aklıma geldi. İlk senemizden beri orada. Bu arkadaşlık nasıl oldu?

Dean gülerek, "Tahmin ediyorum ama patronuma kaç yaşında olduğunu sormadığım için emin değilim," diyor. "Nasıl arkadaş oldular bilmiyorum ama... öyleler. Leah her zaman onun sınıfına gider. Riley de sık sık Leah'nın odasına gidiyor. Bu diğer öğretmenleri rahatsız ediyor."

Buna gülüyorum. "Neden? Bunun onlarla bir ilgisi yok ki."

"Katılmıyorum ama... Bilmiyorum. Kıskançlık, belki?" Birasını bitiriyor. "Bence yazdığı makale zekiceydi. Ben bir ebeveyn değilim, o yüzden bu konuda söz hakkım olup olmadığını bilmiyorum ama sana şunu söyleyeyim Jake. Yılın yarısında bütün gün ve hafta sonunun yarısında genç erkeklerin yanındayım. Bu şeyleri duymak için çok küçük değiller. Güven bana. Ergen erkeklerin sevişmekle ilgili konuştukları her şey için yürüyen bir eş anlamlılar sözlüğüyüm."

Buna homurdanmadan edemiyorum. O yaşta seks yapıyor olsanız bile, iyi bir iş çıkarmış sayılmazsınız. "O da bizdik," diye hatırlıyorum, şimdi neredeyse utanarak.

Dean kendi bardağını benimkiyle tokuşturuyor, ikisi de boş olmasına rağmen. "Birkaç gün önce ona kanepelerimden birini verdim," diyor.

Şaşkınlıktan kaşlarım birbirine çarpıyor ve o da açıklıyor. "Yenisinin gelmesini bekliyordum ve eskisinden kurtulmak istediğim için dinlenme odasına astım. İlanı alanın Bayan Rivers olduğunu bilmiyordum. Beni aradı, adresini verdi ve Bluebell'in kuzey tarafındaki boş küçük bir eve gittim ve onu içeri taşımama yardım etti."

Yıllardır hissetmediğim kıskançlık içime işliyor ve ayak parmaklarımı botlarımın içinde kıvrırmama neden oluyor. "Bu doğru mu?"

Başını sallıyor. "Evet. Ona nasıl olduğunu sordum, çünkü biliyorsun, o yogurt olayı gözümün önünde oldu. Ve öğretmenlerin koridorda o makale hakkında konuştuklarını duydum."

"Öğretmenler söz konusu olduğunda o makaledeki zararı hâlâ anlamış değilim," diye itiraf ediyorum. "Ebeveynler bundan hoşlanmıyor, anlıyorum. Aynı fikirde değilim ama anlıyorum. Ama diğer öğretmenler neden umursuyor ki?"

"Leah ile olan bağları nedeniyle gazetenin ön sayfasına çıktığını düşünüyorlar. Ne isterse alacağını düşünüyorlar. Daha iyi bir koçluk işi. Gazete makaleleri. Ne isterse Leah onu gerçekleştiriyor sanırım." Elini havada salladı. "Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse kampüsteki tüm dramalardan uzak durmaya çalışıyorum."

Aşırı ilgili görünmemeye çalışarak birkaç saniye sayarken yanağımın içini çiğniyorum. "Peki nasıl dayanıyor?"

"Bugün herkes onu görmezden geldi." Bara bakıyor, üç biranın sersemliğiyle bir şeyler hatırlamaya çalışırken alnında çizgiler oluşuyor.

Başımı sallıyorum.

"Ondan hoşlandım. Bence iyi bir makaleydi. Amigo kızlar onu seviyor. Bence o harika biri."

"Harika, ha?" Ona şüpheyle bakıyorum ve kendimi tutamadan "Onunla yatmak mı istiyorsun?" diye soruyorum.

Midem bulanıyor ama Dean Riley'den hoşlanıyor diye midemin bulanıp ısınması hiç mantıklı değil. Aç karnına içtiğim biralardan olmalı. Barmenin dikkatini çekmek için parmağımı kaldırıyorum, sonra kendime bir hamburger ve patates kızartması sipariş ediyorum.

"Onunla yatmak mı? Hayır, hiç yatmam. Ona karşı çok arkadaşça bile davranamıyorum çünkü o bekar ve ben de bekarım ve eğer çok iyi davranırsam herkes beni onunla yatmak istemekle suçlayacak."

"Gerçekten istemiyor musun?"

Başını sallıyor. "O çok tatlı. Çok da komik. Evinde bana öyle bir fıkra anlattı ki gözlerim yaşardı. Ama hayır. O benim tipim değil. Öyle olsa bile, futbol sezonundayız. Sik-straksiyonlarına ihtiyacım yok."

"Şirin."

Sırıttırıyor. "Kız arkadaşını arayıp onu kontrol edecek misin?"

"Bayan Rivers?" Neredeyse bar taburemden düşüyordum. "Neden arayayım ki-"

"Ben *Jo Jo*'dan bahsediyordum," diye cevap veriyor sırtarak. "Ama kimi düşündüğünü görmek güzel."

Gözlerimi deviriyorum.

"Evet, sende de hâlâ biraz lise havası var," diyor Dean, gülmekten yanakları kızarmış. Ya da belki biradan. İkisi de olabilir.

"En iyisinden öğrendim," diyorum ona, sonra telefonuma bakıyorum. "Hayır. Onu aramayacağım. Pijama partisinin tadını çıkarmasına izin vereceğim. Hamburgerimi bitirdikten sonra eve gideceğim, sıcak bir duş alacağım ve-"

"Mastürbasyon mu?" Dean kaşlarını kaldırarak teklif ediyor. "Evde genç bir kız varken mastürbasyon yapmanın oldukça... zor olduğunu tahmin ediyorum."

Ona "Duş, kamyon, garaj," diyorum çünkü yatak odamın kapısında kilit yok.

"Mastürbasyonun göçebesi," diyor dördüncü birasını su bardağıma vurarak.

Çeviri Kitaplar Telegram : <https://t.me/cevirigiller>

BÖLÜM ON BİR



YIRMI DÖRT YAŞINDAYKEN CUMA GECELERİ

Hayal etmişim.

Kendimi hep lise aşkıma aşık olurken, genç yaşta evlenirken, genç yaşta anne olurken, gecelerimi ve hafta sonlarımı erkeğimle ve bebeklerimle kanepeye kıvrılıp eski dizileri izleyerek ve çok fazla şeker yiyerek geçirirken gördüm.

Hayat yüzüme bir tokat atana kadar sonsuza dek mutlu olma yolunda ilerliyordum.

Tam anlamıyla.

Peki ya şimdi? Vibratörüm için AA pil almak üzere eczaneye gidiyorum, çünkü mastürbasyon yapmaktan başka yapacak bir şeyim kalmadı. Biraz dondurma da alabilirim.

Kapüşonlu bir tişörtle, taranmamış cehennem gibi yağlı saçlarımla, makyajsız, gelmiş geçmiş en iğrenç eşofman altımı giyerek -pantolon o kadar eski ki lastiğinin etrafında delikler var ve sadece yukarıda tutmak için birkaç kez yuvarlamak gerekiyor- ayaklarımı botlarımın içine sokup dışarı çıkıyorum. İLAÇ MAĞAZASI tabelası -evet, tam anlamıyla adı bu- titriyor ve otoparkta esen bir rüzgar eski, boş bir Hot Cheetos poşetini ayaklarımın yanından geçiriyor. Telefonum çaldığı sırada yere uzanıp iğrenç bir şeyle kaplı olduğu anlaşılan eski poşeti kapıyorum. Boşta kalan elimle, arayanın kimliği yerine önümdeki çöp kutusuna odaklanarak telefonu çıkarıyorum.

"Alo?" Umarım ailem değildir. Bu hafta çok berbat geçti ve açıkçası her şey onlarla başladı. Mağazanın içindeki tezgâhtar ben yaklaşırken bana gülümsüyor ve ben de gülümsüyorum.

"Alo?" Tekrar soruyorum, sonra bir an telefonun ekranına bakıyorum. Telefonumda programlı değil, yani arayan Leah, Michael ya da ailem değil. Bu makale insanları gerçekten kızdırdı - bu benim ilk öfkeli isimsiz telefon görüşmem mi? "Hey pislik, eğer yapmazsan kapatıyorum-"

"Bayan Riley?" küçük bir fısıltı diğer hattan ismimi kokluyor.

Hot Cheetos poşetini çöpe atıyorum ve elimi pantolonumdan aşağı kaydırarak poşetteki iğrenç gizemli ıslaklığı siliyorum. Bir parça mahremiyet için yüzümü dükkândan tarafa dönüyorum. "... Jo Jo?"

"Bayan Riley," diye fısıldıyor, sesi kırık, ince, stresli. Bir çeşit sıkıntı içinde.

"Jo Jo, sorun ne? ? İyi misin?" Elimi yine sinirli bir şekilde bacağımdan aşağı kaydırıp mağazanın önünde volta atıyorum.

"Ben," diye burnunu çekiyor. "Alexa'larda yatıya kalacağım," diye sessizce ağlıyor, elinin telefonunu kavradığı belli, kelimeleri kulağıma çarpıyor.

"Her şey yolunda mı?" Sormak için oldukça aptalca bir soru olduğunu hissederek soruyorum çünkü belli ki her şey yolunda değil. Jo Jo'yu antrenmanda ve sınıfta gördüğüm son birkaç seferde bana çok kızgındı. Şimdi beni aradığına göre, bir şeyler gerçekten ters gidiyor olmalı. İçim burkuluyor, huzursuzluk düğümü boğazıma iyice yerleşene kadar tırmanıyor.

"Beni almaya gelebilir misin?" diye soruyor.

Dönüyorum, uyuşturucu dükkânının tabelasına bakıyorum, sonra da içerideki tezgâhtara bakıyorum. Bir bacağına diğerinin üzerine atmış, dergi okuyor. İçeride kimse yoktu. Hâlâ pillerimi alabilir, hemen işeyip Jo Jo'yu getirebilirdim, ama ahizeye tekrar burnunu çekince, aciliyet beni ele geçiriyor.

Arabama doğru koşarken botlarım kaldırıma sertçe çarpıyor ve kapıyı açıp hızla direksiyonun arkasına oturuyorum. "Nerede yaşıyor?"

Bu sefer Jo Jo kendini tutmaya çalışmadan ağlamaya başlar. "Caddeden aşağı doğru yürüdüm. Blue and Bell'deki durak tabelasındayım."

"Ciddi misin?" Hoparlörü açıp geri geri giderken telefonu ön panele fırlatarak soruyorum. "Bluebell'de Blue ve Bell adında iki cadde var ve bunlar birbiriyle kesişiyor mu?"

"Sana konumumu mesaj atarım," diyor, arka planda hızla geçen bir arabanın sesi beni sabırsızlandırıyor. Gecenin dokuzunda çantasıyla sokakta olmasından hoşlanmıyorum. Bu hiç güvenli değil. Bluebell ne kadar küçük olursa olsun, her *60 Dakika* böyle başlıyor, yemin ederim.

Telefonum çalışıyor ve konumu kontrol etmek için direksiyona eğilip hemen arabamı geri çeviriyorum. "Ne oldu, Jo Jo?"

Son birkaç gündür diğer kızların ona Lene diye seslendiğini fark etmeme rağmen lakabı dudaklarımdan kayıp gidiyor.

"Frosh takımı beni yatıya davet etti. Gelecek yıl hepimiz aynı takımda olacağımızı, bu yüzden şimdiden kaynaşmamız gerektiğini söylediler. JV kızları beni takılmak için davet etmeyecekmiş, bu yüzden birinci sınıflarla takılmalıymışım." Hatta kalıp dinliyorum. "Erkekler hakkında konuşuyorduk. Bilmiyorum," diyor, sesi biraz telaşlı çıkmaya başlıyor, sanki olanları yeniden anlatmak onu strese sokuyormuş gibi.

"Merak etme, şu anda endişelenme. Sıkı tutun, hemen geliyorum. Arabada konuşabiliriz, tamam mı?" Beni Jo Jo'nun yanına götürecek olan dönüş girerken flaşörlerini yakarak ona güvence .

Köşeyi döndüğümde Jo Jo'yu yolun aşağısında görüyorum, amigo çantası ayaklarının dibinde, dizlerini göğsüne çekmiş, siyah saçları sırtından aşağı dökülüyor. O kadar genç ve küçük görünüyor ki, farlarım onu rengarenk boyarken, gözleri o kadar kızarmış ve şişmiş ki, onun için göğsüm ağrıyor. Arabayı durdurup yolcu kapısını açıyorum, sonra atlayıp kalkmasına yardım ediyorum ve çantasını alıyorum. Çantayı koltuğumun üzerinden arkaya atıyorum ve o kemerini bağlarken kaldırımda rölantide duruyorum.

"Önce bana iyi olup olmadığını söyle," diyorum yavaşça, ses tonumdaki sakinliği koruyarak.

Gözlerini bana dikeyor, kırmızı çerçeveseli ve çiğ, sonra bir kez daha gözyaşlarına boğuluyor. "Bütün hafta sana kötü davrandığım için çok özür dilerim. Bunu hak etmedin."

Saçlarını geriye doğru ittikten sonra elimi omzuna koyuyorum. "Sorun değil. Ben de senin yaşıdaydım. Anlıyorum."

Başını sallıyor, burnunun altını silmek için eşofmanının kolunu kullanıyor. Kucağına uzanıp torpido gözünü açıyorum ve bir tomar fast food peçetesi çıkarıyorum. "Al," diyerek eline tutuşturuyorum. "Kolunu kullanma, bunları kullan."

Eski bir Taco Bell peçetesini burnuna götürüp sümkürüyor. "Teşekkürler," diye mırıldanıyor. "Herhangi bir nedenle dışarı çıkmaları ihtimaline karşı arabayı onun sokağından uzaklaştırabilir misin? Beni seninle arabada otururken görürlerse, eminim bu onlara daha fazla cephane verir."

Göğsüm kabarıyor. "Elbette." Demek istediği tek şeyin, koçunla takılmanın -üstelik herkesin iltimas geçtiğine inandığı bir koçla- onu tam bir yalaka olarak göstereceği ve bunun beni bir insan olarak reddetmekle hiçbir ilgisi olmadığı olduğunu anlıyorum.

Ama içimdeki travma başını kaldırmaya çalışıyor, *bak* diye fısıldıyor. Onu yere serdim ve arabayı sürerek Blue ve Bell'in yanından uzaklaştım.

"Peki bu gece ne oldu? Ayrıca, nereye gidiyorum? Nerede yaşadığını bilmiyorum." Şehir merkezine doğru bir dönüş yapıyorum, çünkü oradan her yere gidebilirim.

Cebinden telefonunu çıkarıyor ve bir dakika sonra Avustralyalı bir adam beni bir sonraki kavşaktan sola dönmem için yönlendiriyor.

Kucağındaki telefon GPS görevi görürken Jo Jo ellerini başının üzerine koyup saçlarını aşağı indiriyor ve iç çekiyor. "Tamam, erkekler hakkında konuşuyorduk, bu da... bilirsin, herkesin ne yaptığı hakkında konuşmaya yol açtı. Hiç kirli kayak yaptın mı, bunun gibi şeyler."

Dur işaretine geldiğimde flaşörlerimi yakıyorum ve Avustralyalı adamın bir mil boyunca düz gitmemi söylemesini dinliyorum. "Kirli kayak mı?" Bunun ne anlama geldiğini bilmediğim için kendimi on trilyon yaşında hissederek soruyorum. Daha yirmi dört yaşıdayım. Seks hareketlerinin çamaşır listesine sahip olanın ben olmam gerekmez mi?

"Bayan Riley, lütfen bana bunu açıklamayın. Kelimenin tam anlamıyla öleceğim," diye inliyor alnını ellerinin arasına alarak.

"Tamam," diye iç geçiriyorum ve bunu daha sonra Google'da araştırmak üzere aklıma not ediyorum çünkü şimdi gerçekten merak ediyorum. "Sonra ne oldu?"

"Onlara hiçbir şekilde bir erkekle birlikte olmadığımı söyledim. Öpüşmediğimi bile. Ve bir şekilde konu hamile kalamadığım için şanslı olduğuma geldi ve sonra - ve bunu onlara neden söylemeye karar verdiğime dair hala hiçbir fikrim yok ama - onlara endişelenmeme gerek olmadığını söyledim çünkü... Hala adet görmedim."

Omuz silkiyorum, evine dönüş yolunun son ayağına geldiğimde taksinin diğer ucundan ona bakmıyorum bile. Büyük şeyi bekliyorum, olan korkunç büyük şeyi, bana o anda regl olduğunu ve her tarafının kanadığını ve aşağılandığını ya da - bilmiyorum, bir şey söylemesini bekliyorum. Ama tam bir dakika boyunca sessiz kalıyor ve endişeler zihnimi yiyip bitiriyor.

"Ne oldu, Jo Jo?"

"İşte bu kadar. Olan buydu. Hepsi bana ağlayana kadar güldü, nasıl bebek olduğumu anlattılar." Lekeli ve boyalı ahşap kirişleri, ön kapıya uyan tuğla renginde ahşap panjurları, güzel çiçekler ve çalılarla birlikte özenle düzenlenmiş çimleri olan güzel, küçük bir kır evi görüldüğünde başını sallıyor. Garajın yanında bir kamyon duruyor ve arkasında güneş ışıkları ve çiçeklerle kaplı güzel, uzun bir asfalt yol var. Pencereilerin altında, panjurlara uyacak şekilde boyanmış çiçeklerle dolu kutular duruyor ve eve romantik, üst düzey bir ışıltı veriyor.

"Kahretsin, Jolene, evin çok güzel." Arabayı park ederken ön camdan eve bakıyorum. Jo Jo cevap vermiyor, sadece çantasını karıştırıyor ve bana evinin anahtarını aradığını söylüyor.

"Baban evde mi?" Bluebell'in kızının en ateşli kovboyunun yanındaki bu muhteşem özel eve bakarken Leah'nın sözlerinin zihnimde yankılanmasına izin vermemek için elimden geleni yaparak soruyorum. Bacaklarımı direksiyonun altında birleştiriyorum, içimde dolaşan heyecanlı bir ürperti beni suçluluk duygusuna boğuyor.

Başını sallıyor. "O her zaman evde. Gerçekten her zaman."

"Neden onu aramadın?" Kamyonete bakıp onun olduğunu düşünerek soruyorum. "Yani, bana Jo Jo dediğin için mutluyum, sadece onu neden aramadığını merak ediyorum."

Arabasının kapısını açıyor. "Sence babama regl olmadığımı için benimle dalga geçildiğini söylemek ister miyim?"

Başımı salladım. "Üzgünüm, evet, bu mantıklı." Yolcu kapısına doğru eğilip verandanın ışıklarının açık olup olmadığını kontrol ederken emniyet kemeri mesaneme baskı yapıyor. "Hey, tuvaleti kullanmam lazım. Eve gitmeden önce sana uğrayabilir miyim?"

Saçlarını bir omzunun üzerinden çekiştirerek başını sallıyor. "Tabii ki. Merak etme, babam garajda yaşıyor. Dışarıda olmadığı zamanlarda da uyuyor. Cidden doksan yaşında bir adam gibi."

Jo Jo'nun babasına odaklanmamayı seçiyorum ve onun yerine, evine doğru yürürken onun için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Ben de lise ikinci sınıfa kadar regl olmadım," diyorum sessizce. "Ne kadar uzun süre adet görmezsen o kadar iyi." Bunun nasıl ortaya çıktığı konusunda paranoyaklaşarak olduğum yerde duruyorum. "Bu seks yap demek değil, ben sadece-"

"Bayan Riley'i tanıyorum," diyor Jo Jo, küçük bir gülümsemeye somurtkanlığının kenarını kaldırarak.

"Demek istediğim, elli yaşına kadar buna sahip . Ve bu berbat bir şey. Çok berbat bir şey, o yüzden seni kışkansınlar, seninle dalga geçmesinler," diyorum ve bu tavsiyeden gurur duyuyorum.

Ön kapıya varıyoruz ve Jo Jo anahtarı kilide sokar sokmaz mesanem teste tabi tutuluyor. Gülümseyerek kapıyı açıp koridorun aşağısını işaret ettiğinde ayaklarımın üzerinde zıplıyorum. "Orada, koridorun sonunda. Altınıza işlemeyin Bayan Riley," diye kıkırdıyor.

Evi tam olarak gezme şansım olmadı ama eğer geri kalanı da salondaki gibiyse, vay anasını. Bu adam zevk sahibi. Zanaatkâr tarzı evin içi de dışı kadar güzel; geniş tahta parkeler, kalın , sekiz ayaklı kapılar ve bronzdan yapılmış muhteşem kare aydınlatma armatürleri. Koridorun sonuna geliyorum ve kapıyı iterek açıyorum, bu noktada neredeyse dans ediyorum. Lanet olsun o son çaya.

Bluebell'deki en ateşli kovboyu tanışmayacağımı bilmeme rağmen, serseri bir otostopçu gibi giyinmemiş olmayı dileyerek kapıyı arkamdan kapatıyorum. Buraya işemeye ve gitmeden önce Jo Jo'nun iyi olduğundan emin olmaya geldim. *Bu seninle ilgili değil Riley*, diyorum kendi kendime, elimi duvarda bir aşağı bir yukarı gezdirip elektrik düğmesini ararken.

Sonunda bulduğumda, yemin ederim altıma işlememe ramak kalmıştı. "Tanrıya şükür, av sona erdi" diye mırıldanıyorum, gözlerimi alışmaya çalışırken ani parlaklıktan koruyarak. Bir an sonra etrafıma bakıyorum, misafirler için tasarlanmış bir koridor banyosunda olmadığımı fark ettiğimde neredeyse lanet dilim boğazımda düğümleniyor. *Bluebell'in* yatak odasındaki *en ateşli kovboyun* içindeyim.

Sikeyim.

Belli ki bir yerde yanlış bir dönüş yapmışım ama ne var biliyor musunuz? Her ana süitte bir banyo vardır. Odanın ortasındaki devasa büyüklükteki yatakta uyuyan Fabio görünümlü bir yakışıklı yok, o yüzden siktir et. Jo Jo'nun babasının banyosunu kullanıyorum. Sadece bir tuvalet, sorun değil.

Bitişik duvardan iki kapı bana bakıyor, ilkinin deniyorum ve erkek giysileriyle dolu gömme dolabı açıyorum. Ekose gömlekler, ütülenmiş ve siyah kadife askılara asılmış, her biri farklı deri kemerleri sıra sıra ayıran ahşap bölmeler. Bunların üzerinde de bronzdan altına, saçma büyüklükten makul büyüklüğe kadar çeşitli boyutlarda kemer tokaları var. Ve dolabın en üstünde şapkalar var. Bir sürü kovboy şapkası. Stetsonlar, Cattlemanlar, Bricks ve Montanalar, aşınma derecelerine göre değişiyor, *iğrençten neden bu kapalı alanda bile, kutsal lanet olsun, bahse girerim o şeyin içinde bir milyon dolar gibi görünüyor*. Karşı duvarda, yine kadife askılarda, sıra sıra kot pantolonlar var. Mükemmellik için bastırılmış kotlar, altlarında bir sıra çizmeye yol açıyor. Büyük botlar.

Tamam. Kovboy babanın büyük ayakları var.

Omuz silkiyorum. *Önemli bir şey değil.* Hiç de seksi değil. Ve Bluebell'deki en seksi kovboy babanın gizemine *hiç* katkıda bulunmuyor.

Başımı sallıyorum, bir yabancının dolabında otuz saniye kadar uzun süre durduğumu fark ediyorum. Zaten yatak odasıydım. *Çok fazla Riley. Hemen buradan defol git.*

Dönerken yüzüm bir duvara çarpıyor... "Aman Tanrım!" Çılgılık atıyorum, sesim yankılanıyor, derin, erkeksi bir ses duygularımı yankılıyor, "Aman Tanrım!" diye inliyor.

Geri adım atıyorum, alnımı silerken çantam yere çarpıyor... çünkü Jo Jo'nun babasının ıslak çıplak göğsüyle çarpışmaktan ıslanmış.

Her ne kadar göğsüne -ve daha güneydeki yerlere- bakmak istesem de, gözlerimi meme uçlarından -ne olursa olsun, son derece ateşli meme uçları- kaldırıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum.

"Aman Tanrım," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha az cızırtılı ve daha az paniklemiş bir şekilde. "Sensin."

Çiftçi pazarındaki ahırın arkasındaki adam, avucumdaki kıymığı emen yakışıklı gizemli kovboy. Jo Jo'nun babası birkaç ay önceki seksi kovboy mu? Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

Birkaç adım geri gidiyorum ve o *aman tanrımların* sadece kafamda olmadığından eminim. Bu gizemli adamın anısına mastürbasyon yapıyordum.

O aptal kıymığı aylarca avucumdan emdim.

Ciddiyim. Gurur duymuyorum. Ama sonsuza dek ateşli bir erkekle kurduğum tek temas bu oldu.

Şimdi onun dolabında, yatak odasının içinde, evinde duruyorum, üzerimde kelimenin tam anlamıyla çöp poşetine eşdeğer bir kıyafet var, saçlarım McDonald's'ın fritözündeymiş gibi görünüyor ve iki saat önce içtiğim üç chais yüzünden şişmiş durumdayım.

Lütfen bu bir rüya olsun. Lütfen bu bir rüya olsun, diye içimden fısıldıyorum, gözlerimi tekrar açmadan önce kısa bir süre için kapatıyorum. Gözlerim onun iyi işlenmiş, fıçı gibi göğsünün tam ortasına geliyor ve sinirlerim kontrolü ele alıyor. Her ne kadar bakmak istesem de, son otuz saniyedir beynim kontrolü ele almış, tamamen korkunç bir insan olmama ve bir göz atmama izin vermiyor.

Ciddiyim.

"Jo Jo'yu bırakıyordum ve tuvalete gerekiyordu," diyorum, çünkü hâlâ "Tanrım" demekten başka bir şey söylemedi ve o konuşmadan dolabında böyle durdukça daha da korkuyorum. "Bunun tuvalet olduğunu , tuvaleti arıyordum," diyorum ve tam yanından hızla geçen bir geyik gibi kaçmak üzereyken

Araç, gözlerim bana ihanet ediyor.

Beynim geçici olarak kilitlenmiş olmalı, çünkü gözlerim, yemin ederim, kaslı çıplak göğsünden aşağı kayarken ve sağlam uyluklarının arasındaki canavara kilitlendiğinde kendi akıllarına sahipler. Tanrım, ne sağlam kalçalar.

Ama o şey.

Sarkaç gibi bir o yana bir bu yana sallanıyor, kalın ve kırmızı, beni hipnotize ediyor.

Beni tahrik ediyor. Beni onun yapıyor.

"I-" *Neden bir cümleye başladım ki? Neden onun kocaman sikine bakıyorum?* Elimini alnıma vuruyorum, serçe ve yüzük parmağım gözlerimin üzerinden aşağı kayıyor ama gözlerim kapanmıyor.

Kapanmayacaklar.

Elimi gözlerime siper ederek, uzun bir tenekeye taş çıkartan o ağır, etli alete bakmaya devam ediyorum.

"Banyo bu kapının bir alt katında," diyor ve sonunda evine girip gözbebeklerimle ona cinsel saldırıda bulunarak üzerimizdeki inanılmaz garip büyüü bozuyor.

"Teşekkür ederim, efendim. Çok, çok özür dilerim..." Elimi dolabın içinde sallıyorum, sırtımın ve koltuk altlarımın ne kadar terli olduğuna bağlı olarak yanaklarım muhtemelen kiraz renginde. "Özür dilerim," diyorum ve sonra aptal gözlerim yine aynı şeyi yapıyor.

TEKRAR SIKINE BAKTIM.

"Aman Tanrım," diye iç geçiriyorum, onu iterek odasından geçiyorum ve tökezleyerek koridora çıkıyorum, koridordaki gerçek banyoya iki adım atıyorum. Kapıyı arkamdan kapatıp kilitliyorum ve başımı ellerimin arasına alıp banyoyu kullanırken fark ediyorum ki evet. *İşte bu*. Hiç şüphe yok ki, işte bu.

Yirmi dört yılımın en utanç verici anıydı.

Bir keresinde 8. sınıftayken burnumda bir sümükle üç saat geçirmiştım ve üniversitedeyken arkadaşımın yurdunda yanlışlıkla metal bir to-go bardağını mikrodalgada ısıtmıştım.

Ama bu? Bu kesinlikle aşağılayıcı bir pasta. Lavaboda ellerimi yıkarken sertçe yutkunuyorum ve Jake Turner'ın gördüğünün aynısını görerek gözlerimi aynaya kaldıracak cesareti buluyorum.

Yüce İsa.

Tanrım.

Olamaz.

Neden cidden bu eşofmanları toplum içinde giymenin sorun olmayacağını düşündüm ki? Bir eczaneye gitmek için bile olsa, *Parade Magazine*'in gece vardiyasındaki Agnes bundan daha iyisini hak ediyor. Kapüşonumu başıma geçiriyorum, yıkamadan önceki saçlarımı gizlediği için bir an rahatlıyorum ama sonra Unabomber'a çok fazla benzediğime karar verip kapüşonu aşağı çekiyorum.

Seni çoktan gördü Riley. Jo Jo'ya hoşça kal de ve siktir git buradan.

Koridoru takip ederek fuayeye geri dönüyorum, bu sefer büyük bir mutfığa açılan geniş, açık kat planını hemen fark ediyorum, aile odası eklenmiş. Jo Jo mutfakta duruyor, üzerinde pijamaları, ellerinin arasında bir kupa, uzun saçları benimkinden çok daha güzel görünen bir düğümle toplanmış.

"Teşekkürler," diyorum ona, başparmağımı omzumun üzerinden koridordaki banyoya doğru uzatarak. Sanırım babasını bebek gibi takip ettiğim ve kocaman aletini dikizlediğim kısmı atlayacağım. Birçok kez.

Döşeme tahtaları arkamda gıcırıyor ve farkındalık omurgamı karıncalandırıp yüzümü ısıtıyor. Bir uzaylı tarafından kaçırılmayı ya da bir hayaletle karşılaşmayı hiç istememiştım ama şu anda bunun bir hayalet olmasını umuyorum. Ya da bir uzaylı. Kahretsin, bu noktada, eve izinsiz giren birini bile kabul edebilirim.

"Oh." Jo Jo gözleri arkamda, koridorun sonunda duran, siyah saçları ıslak Jake'e kayıyor. Üzerinde muhteşem, süslü deri kemerlerinden biri olmayan bir kot pantolon, ayakları çıplak, kaslı göğsünün üzerine gerilmiş ince beyaz bir tişörtten başka bir şey yok. "Evde olduğunu bilmiyordum." Bana eliyle işaret etti. "Bu benim yeni koçum, Bayan Riley Rivers."

"Memnun oldum Bayan Rivers. Ben Jolene'in babasıyım, Jake Turner."

Boynumun arkasından ter damlıyor ve klitorisim zonkluyor, sözlerinin sert ve derin olmasıyla çiçek açıyor. "Memnun oldum efendim."

Efendim?

Ben bile bilmiyorum. Ama Jo Jo ile yüzleşmeden önce ona son bir kez baktığımda, Jake Turner'a baktığımda en güçlü dürtümün kelimenin tam anlamıyla ayaklarının dibinde sıvılaşmak, ona efendim demek ve onun oyuncağı olmak olduğunu fark ediyorum.

Jo Jo'nun yüzüne bakarak, *gelecek yıl için şaplak bankası malzememi stoklamadığım* en büyük gülümsememi takındım. "Ben gidiyorum. Ben de tam..." *mastürbasyon yapabilmek için vibratörüne pil alacaktım.* "Film izleyeceğim."

Jo Jo gülümser. "Teşekkürler. Bu gece için."

Gülümsemesine karşılık veriyorum. "Her zaman, bunu biliyorsun."

Telefon numaramı nereden bulduğunu sonra sorarım. Dersten sonra. Şu anda, bu andan çıkmam gerek. Bu geceyi ona anlattığımda Leah aklını kaçırarak. Aşağılanma bir yana, Leah yalan söylemiyordu. En ufak bir şekilde bile. O bu gezegendeki ve bilimin yardımıyla potansiyel olarak tüm evrendeki en muhteşem, en seksi adam. Gözlerinin yanındaki kaz ayakları karakter katıyor ve üst dudağının etrafında kıvrılan kalın, koyu bıyık kalçalarımın biraz titremesine neden oluyor.

"Bunu geri ister misin?" Jake soruyor, derin tınısı içimde çınlıyor ve klitorisime odaklanıyor. *Evet*, bu gece için ilk planım hâlâ geçerli.

"Ha?" Çantamı tek parmağıyla tuttuğunu fark etmeden önce soruyorum, yıpranmış çanta kolunun altında hafifçe sallanıyor.

"Bunu geri ister misin?" tekrarlıyor ve bu sefer yemin ederim dudaklarının hafifçe seğirdiğini görüyorum. Jo Jo'ya dönüp gülümsüyorum, sonra da Jake Turner'a, benim kişisel Tanrıma ulaşmak için beş adım ilerliyorum.

Tamam, Riley, dur.

"Lütfen efendim," diyorum, uzanıp kayışı avucundan çekiyorum.

Çantamı omzuma atıyorum, gözlerimi ayaklarıma indiriyorum ve dönüp ön kapıya yöneliyorum. Jo Jo kıkırdarak geliyor. "Sen

ona efendim demek zorundayım."

Ön verandada dönüyorum, sanki dünyada hiçbir şey umurumda değilmış gibi ona gülümsüyorum. "Pekala Jo Jo, konuşmak istersen iki gün sonra okulda görüşürüz." Tekrar gülümsüyorum, bu sefer onun için içten. "O kızların seni etkilemesine izin verme. Bunu öylesine söylediğimi düşüneceksin biliyorum ama... onlar sadece güvensiz ve seni kıskanıyorlar. Kendin olmaya devam et."

Tavsiyem konusunda kendimi harika hissederek, Jake'in dolabında olan her şeyi görmezden gelmeyi seçiyorum, ta ki gözlerimi kapatıp yatakta çıplak kalana kadar.

Jake Turner kesinlikle Bluebell'in en ateşli bekarı.

Ve kesinlikle harika fanteziler kuruyor. Piller olmadan bile.

BÖLÜM ON İKİ



DEAN VE HUDSON STANDIMIN ÖNÜNDE DURUYORLAR, HUDSON'IN ÜZERİNDE huzursuz bir gülümseme, Dean ise sempatik bir gülümseme. İçimi çektim.

"Gelmemesi sorun değil. Kendimi kaybetmiyorum." Şekerleme standını işleten kadın Dortha için özel olarak yaptığım kemere odaklanıyorum. Kırıstırıcımı kullanarak kemerin kenarlarını düzeltiyor, daha ince bir yüzey elde etmek için yuvarlatıyorum.

Önümde hiçbir hareket yok, bu yüzden kırpıcıyı dikkatlice masanın üzerine yerleştiriyorum ve kayışın gevşekliğini serbest bırakıyorum. Şapkamı çıkarıyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. Terden nemlenmişti ve bu rastgele sonbahar sıcağı

beni rahatsız ediyor. Arkadaşlarım da öyle, sanki yumurta kabuğuymuşum gibi üzerimde geziniyorlar.

"Emin misin dostum?" Dean parmaklarını kemere kazınmış desenlerin üzerinde gezdirmek için uzanıyor. Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

"Bu bitmedi, parmak yağlarının her tarafa ihtiyacım yok. Ve *dostum*?" Başımı sallayarak tekrar ediyorum. "O genç bir kız. Dr. Tanner tüm bunların normal olduğunu söylüyor. Ben iyiyim, cidden."

Dean bana hala o garip, üzgün, uzlaşmacı gülümsemesini takınıyor.

Ona parmağımı sallıyorum. "Eğer bir daha biralar üzerinden dertleşmek istersen, bunu bana karşı kullanacaksan bunu yapmam."

Teslim olmak için avuçlarını kaldırıyor. "Tamam, tamam. Sadece seni kontrol ediyordum." Arkamızdan küçük bir çocuk koşarak geçiyor, gömleğini başının üzerinde kement gibi sallayarak 'yee-haw' diye bağırıyor. Dean başını sallıyor ve şu anda dikkatinin kolayca dağılmasına seviniyorum. "Gömleksiz ve tek başına dolaşmak için oldukça genç görünüyor, değil mi?"

Hudson arkasına yaslanmış, ellerini kalçalarına dayamış, küçük çocuğa bakıyor. "Ah, bu Archie Holt. Bear ile aynı okula gidiyor. O... sadece vahşi bir çocuk. Bütün Holt oğlanları biraz vahşidir."

"Boone Holt benim oğlum!" Dean, üniversite takımının oyun kurucusunun adını söyleyerek şöyle diyor. "Bu kadar genç bir kardeşi olduğunu bilmiyordum. Benim bildiğim Bluebell Lisesi'nde okuyan küçük bir erkek kardeşi var." Gülümsüyor. "Gelecekteki Bruiser şampiyonlukları için daha fazla Holt çocuğu."

Archie tekrar koşar, bu kez elinde bir parça şekerleme vardır ve parmaklarının arasında erimektedir. Bir an sonra Dorthea onun peşine düşer ve kargaşadan dolayı Hudson ve Dean'in ayak bilekleri toz içinde kalır.

"Archie Holt, hırsızlık yapamazsın!" Dorthea bağırır.

"Kahretsin," der Dean, "Dorthea gerçekten de koşabiliyor, ha?"

Hudson başını sallıyor, ikisi de kovalamacayı izlerken başlarını sallıyorlar. "Yapışkan parmaklar konusunda hızlı olmalısın." Bana dönüyor ve elini uzatırken gülümsüyor. Elini sıkıyorum. "Bugün iyi pazarlar."

Bakışlarım onun standına kayıyor -Gray Farms Aromalı Sütler- ve Dolly'nin orada gülümsediğini, bir sıra müşterinin standı sardığını görüyorum. "Sen de. Şu Çikolatalı Karamelli sütlerden birini kenarda tut, çıkarken alacağım."

Şapkasını çıkarıyor. "Yapacağım."

O ve Dean uzaklaşıyor, ben de tam standıma yerleşip çalışmaya devam etmek üzereyken parlak ve sarı bir şey gözüme çarpıyor.

Saç.

Riley'nin saçları. Güneşin keskin ışıltısı altında keten rengi olan saçlarını omzunun üzerinden savuruyor, gevşek dalgalar sırtından aşağıya dökülüyor. Pembe sundress elbisesinin içindeki vücudunun ince kıvrımlarını gördüğümde göğüs kafesimden bir inilti yükseliyor. Biçimli baldırlar yerini güçlü kalçalara, dolgun bir popoya ve onları tutmak için avuçlarımın zonklamasına neden olan göğüslere bırakıyor.

Bir elimle kendimi masanın altına ayarlıyorum çünkü Riley Rivers'a baktığım beş saniye içinde sikim kalktı.

Dün gece onu dolabımda bulduğumda yüzündeki ifade. Mahcubiyeti ve saçmalaması çok tatlıydı. Ve bana efendim demesi. Sanki içinden geliyormuş gibi dudaklarından döküldü. Çok ateşliydi ve az önce duşta bir tanesini çekip çıkarmış olmama rağmen, bunu tekrar yapmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum, iki kez daha, sikime bakarkenki ifadesini tekrarlayarak... bir kez değil, birçok kez.

Büyük olduğumu biliyorum. Karımın beni içinde tutabilmesi uzun zaman aldı.

Bayan Riley Rivers bu mücadeleye hazır gibi görünüyor.

Acaba o da benim kadar sık ahırın arkasında kıymığın olduğu o günü düşünüyor mu?

Cumartesi gününün parlayan ışığında, Riley'nin üzerinde harika bir sundress, dudaklarında kahkaha ve gözlerinde bir gülümseme varken, onu bacağımın üzerine eğilmiş, kırbacımın çıplak kıcını işaretlediğini görmeden duramıyorum. Kabinim boştu ve bu anı ona yaklaşıp dün gece hakkında konuşmak için değerlendirdim.

Sikimi görmesi ve yüzünü çıplak göğsüme sürmesi kısmı değil. Daha çok, Jo Jo beni hiç aramamışken, somurtkan genç kızımı alıp eve getirmek gibi. Bunun için ona bir teşekkür borçluyum ve Jo Jo'nun amigolukta nasıl olduğunu görmek istiyorum.

Çizmelerimin Riley Rivers yönünde çakıl taşları yemesinin sebepleri bunlar. En azından ana sebepler bunlar. Doğruyu söylemek gerekirse, sadece onunla konuşmak istiyorum.

Jo Jo'nun yirmili yaşlardaki amigo koçuyla konuşmak istememe gerek olmadığını biliyorum. Tanrım, bunun için neredeyse sapık hissediyorum. Ve Jo Jo, Bayan Riley'e saygı duyuyor ve tapıyor. Bu çok açık. Amigo koçuna bana söylediğinden daha çok şey söylüyor. Ve dün gece Riley'i aradı, açıkça bir şey olduktan sonra onu almak için. Beni aramadı. Bana mesaj atmadı. Düşünmedim bile. Demek ki Jo Jo Riley'e güveniyor.

Riley'ye bulaşmamalıyım. İlişkilerini tehlikeye atmamalıyım çünkü ben Bayan Riley'den hoşlanıyorsam Jo Jo kesinlikle hoşlanmayacaktır. Onun kafası böyle çalışıyor. Babam ve babamın sevdikleri kötü; babamla ilgili olmayan her şey iyi.

Bunun bir evre olduğunu biliyorum ama bu evre bitene kadar Bayan Riley'den uzak durmalı ve Jo Jo'nun güvenli, güvenilir bir yetişkin olarak ona sahip olmasına izin vermeliyim.

Sadece onunla dün gece hakkında biraz konuşmak istiyorum, hepsi bu.

Yaklaştığım anda mavi gözleri benimkilere kayıyor, sanki geldiğimi fark etmiş ve biraz gerilmiş gibi. Bence bu da çok tatlı. Şapkamı .

"Bayan Rivers," diye selamlıyorum onu.

"Merhaba Bay Turner," diyor yanakları kızarak. Hemen elini yüzüne götürerek kendini yelpazeliyor. "Sıcak bir gün, ha?"

Bir kadının içine girmeyeli, bir kadının elini tutmayalı, biriyle çıkmayalı, tüm o gürültünün üzerinden yıllar geçtiğini biliyorum. Ama uyarılma hissi bir erkeğin unutabileceği bir şey değil. Aletimin sakinleşmesi için duruşumu genişletiyorum, çünkü onun bana tepki verdiğini görmek tahrik edici.

"Evet," diye kabul ediyorum. "Jo Jo ile aranızda bir bağ varmış gibi görüldüğü için gelip seninle konuşmak istedim."

Jo Jo'dan bahsedince yüzü rahatlıyor ve bu göğsümde bir şeyler yapıyor.

"Jo Jo'yu çok seviyorum. O çok tatlı bir kız," diyor, dudaklarından dökülen dürüst kelimelerle gözleri benimkileri arıyor. Ciddi olduğunu söyleyebilirim çünkü Riley Rivers tüm duygularını yüzüne yansıtıyor. Dün geceki çenesinin düştüğü an aklıma geliyor.

"Amigoluk nasıl gidiyor? JV'ye yükselmek büyük bir sıçramaydı. İyi mi?" Ona soruyorum ve yüzündeki şaşkınlık ifadesi Riley'nin Jo Jo'nun benim hakkımda ne hissettiğini bilip bilmediğini merak etmeme neden oluyor. Benim haberdar olmamam onu şaşırtmamış gibi görünüyor.

"Çok büyük," diyor, kelimeyi ağzında geveleyerek. "Yani, evet, hayır, bu büyük bir sıçrama. Büyük bir sıçrama demek istemiştin, o yüzden büyük dedim" diye beni temin ediyor, avuçlarını elbisesinin üzerinde düzeltirken yanakları ve burnunun ucu kıpkırmızı. "Her neyse, şey-"

Cümlemin sonunu tamamlamak için araya girerek onu kurtarıyorum. "Dün gece Jo Jo'dan pek bir şey öğrenemedim. Alexa'larda kalması gerekiyordu ve... onu evde beklemiyordum. Ne oldu?" Soruyorum, bir parça

Ona kızım hakkında soru sorduğum için içimi bir utanç kaplıyor. "Benimle pek konuşmaz," diye ekliyorum, uzanıp enseme tutarak rahatsızlığımı gidermeye çalışıyorum.

Bir anlık duraksamadan sonra, Jo Jo'nun güvenini sarısmamak için kelimelerini dikkatle seçerek, "Lise zordur," diyor. "Ama Jo Jo da zordur. O iyi olacak. Dün gece sadece... liseli kız meselesiydi."

Liseli kız meselesi, *öğrenemeyeceksin, o yüzden sormayı bırak* anlamına da gelen bir cevap gibi görünüyor.

"Çok ciddi bir şey değildir umarım," diye dürtüyorum.

Başını sallıyor, meradan gelen esintiyle sarı saçları gözlerinin üzerine düşüyor. Saçlarını geriye itiyor, özür dilemeye başlamadan önce ağzının içini biraz çiğniyor. "Dün gece için özür dilerim. Jo Jo aradığında, ben -yani, evime dönmeden önce tuvalete gitmem gerekiyordu ve Jo Jo koridorun aşağısında olduğunu söyledi ve karanlıktı ve," başını sallıyor, küçük bir nefes verirken gözleri bir anlığına kapanıyor. "İlk yanlış kapıyı açtığımda gitmeliydim. Özür dilerim. Ayrıca, bilirsiniz, size için de özür dilerim, *efendim*." Bu konuşmayı bitirdiğine gibi bir nefes çekti ve bu işin peşini bırakmam gerektiğini bilsem de kendime engel olamıyorum. Gerçekten yapamıyorum.

"Jo Jo haklı, biliyorsun. Bana 'efendim' demek zorunda değilsin."

Dili dışarı fırlıyor, alt dudağının kabarıklığı boyunca geziniyor, gözleri bir anlığına ağzıma kayıyor. "İsteyerek bile yapmıyorum. Sadece... ortaya çıkıyor."

Gözlerimiz kilitleniyor ve kasıklarım zonkluyor.

O Jo 'nun sırdaşı ve Jo Jo'nun buna ihtiyacı var.

Gidip bu muhteşem genç kızla ilgilenmeme gerek yok.

Ama işte buradayız, sormam gereken soruları çoktan sormuş olmama rağmen konuşmaya devam ediyorum.

"Peki ya siz? En yeni sağlık öğretmeni için okul yılı nasıl geçiyor? Ve Bluebell Leader'ın en yeni katılımcısı." *Zihnim* hala de *olsa* dönüp duruyor. *Birden ağzımdan çıkıyor*. Riley gülümsüyor ve kendimi gizli garaj dolabımın içindekileri beğenip beğenmeyeceğini merak ederken buluyorum.

Yine kızarıyor ve göğsünden aşağı süzülen ter beynimi biraz karıştırıyor. O ter damlasını kendimle yakalamak isterdim-

"Bunu okudun mu?"

Şapkamı eğerek başımı sallıyorum. "Kesinlikle okudum. Sabahları kahvemın yanında Lider'i okurum."

Alt dudağını ısırarak gözlerimi bir anlığına ağzına yönlendiriyor. "Ne düşündüğünü söylemiyorsun ve bu da hoşuna gitmediğini düşünmeme neden oluyor."

"Hoşuma gitti. Koç McAllister'ın da hoşuna gitti."

"Gerçekten mi?" Gözleri parlıyor ve bana biraz daha yaklaşıyor. "Sanırım Koç McAllister benden nefret ediyor," diyor, gözleri bir an için uzaklara dalıyor.

"Birinin senden nefret etmesinin mümkün olduğunu sanmıyorum." Cevabımın romantik ya da çapkınca olduğunu düşünmek istemiyorum ama gözleri tekrar benimkilere kayınca öyle anlaşılması gerektiğini biliyorum.

Gülümsemesi yavaş ve çekingen. "Bu doğru değil. Pek çok insan benden nefret ediyor."

Omuz silkiyorum. "Jo Jo sana gerçekten saygı duyuyor gibi görünüyor. Bu yüzden kızımın yanında olduğun için teşekkür ederim."

Geniş gözleri benimkileri arıyor ve bu sefer sıcak ya da erotik değil, daha çok düşünceli hissediyorum. Sonunda, kalbimin göğsümden fırlayacağını düşündüğümde, "Jo Jo'ya amigoluğu denemek istemesine neyin sebep olduğunu sormalısın" diyor. Gülümsüyor, başını eğiyor ve manikür standında sıraya girmiş bir grup liseli kızla buluşmak üzere uzaklaşıyor.

Standıma geri dönüp Dortha'nın kemerini bitiriyorum ve işim bittiğinde bir sonraki sipariş yığınının geçmek yerine yeni bir ürün üzerinde çalışmaya başlıyorum - bir at için değil.

BÖLÜM ON ÜÇ



"ONLARI ASLA ANLAYAMAYACAĞIM," DIYE İÇ GEÇİRİYOR LEAH, YÜKSEK KOLTUĞUNA GÖMÜLEREK.

yönetici koltuğuna oturdum. Ayaklarımı masasının kenarına koyuyorum ve M&M kâsesini Denae'ye uzatıyorum. Kahverengi olanları seçerek karıştırıyor.

"Gerçekten hepsi aynı, D," diyorum ona.

"Mantiken bunu biliyorum ama psikolojik olarak kahverengi olanların tadı daha güzel," diyerek omuz silkiyor ve kaseyi Leah'ya geri uzatıyor.

"Biliyorum," diye cevaplıyorum Leah'ya, başımı duvara yaslayarak. "Çok acımasız olabiliyorlar." Ağzıma birkaç M&M daha atıyorum. "Bence bir korkutulmuş heteroseksüel programındaki mahkûmlara karşı çıkabilirler. Hatta mahkûmları bile korkutabilirler."

"Beni korkutuyorlar," diyor Denae.

Leah öne doğru eğiliyor, masasının üzerindeki turuncu kutudan birkaç mendil alıp bana uzatıyor. Kulağına doğru işaret ediyor. "Hâlâ biraz..." diye tekrar işaret ediyor.

Mendilleri kulağıma götürüyorum ve akan tıraş kremi siliyorum. "Barbasol kokusuna bayılıyorum," diyorum kullanılmış mendilleri onun kutusuna atarken.

"Ah, üstünüz," diye ekliyor Leah, dudakları düz bir çizgi halinde birbirine yapışmadan önce bir an için alt çekmecesini karıştırıyor. Yüzünü buruşturuyor. "Elimde sadece başka bir beden eğitimi gömleği kaldı."

İç çektim. "Ben alırım." Mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde polomu çıkarıp ödünç aldığım bayat tişörtü giyiyorum.

"Demek pololar ve kot pantolonlara geri döndün, ha?" Leah ayaklarını masasına uzatırken Denae soruyor. Süslü kıyafetleri, bir gün neden onları giydiğimi ve nasıl işe yaramadıklarını zaten duymuştu. Ama Denae duymadı.

"Öğretmenlerin benden hoşlanmamasının nedeninin çok rahat giyinmem olabileceğini düşünmüştüm ama rahatsız edici yüksek topuklu ayakkabılar ve kalem etekler giyerek geçirdiğim bir günün ardından normal kıyafetlerime geri döndüm. Çünkü görünüşe göre ne giydiğimin bir önemi yok. Cadence hala bana hançer gibi bakıyor. Sen olmasaydın, D, dinlenme odasında sessizce otururdum, insanlarla dolu bir odada tek başıma." Bu gerçeğin moralimi bozmasına izin vermemeye çalışıyorum ama bütün gün yalnız hissetmek, eve boş dönmek, telefonumda cevapsız arama olmaması... hepsi bir araya geliyor. "Ama siz benim arkadaşlarımsınız, o yüzden siktir et onları."

"Siktir et onları gerçekten," diyor Leah, "gayri resmi ve kayıt dışı tabii ki." Başını yana eğip gözlerini kırıştırıyor. "Birkaçını açığa almam gerekiyor Ry. Bunu istemediğini biliyorum ama... Onları serbest bırakamam."

Elimi havada salladım. "Onları askıya alın. Tüm o tıraş kremi temizlemek bir saatimi aldı. Ve Bluebell yıldırmaya karşı. Buna doğrudan zorbalık değil de yıldırma dediğimiz için bile şanslılar."

Çantamda, ayaklarımın dibinde, telefonum çalıyor. Nabzım hızla atıyor ve içten içe bunun o arama olup olmadığını merak ediyorum. Annemle babamın ne kadar üzgün olduklarını söyledikleri, incinmişliği fark ettikleri ve her şey için özür diledikleri telefon. Ama aşağıya baktığımda Michael'ın numarasının ekranda süzüldüğünü görüyorum, bu yüzden çantama uzanıp onu susturuyorum, ekranı bile görememek için ters çeviriyorum.

Yüzüm beni biraz ele veriyor olmalı, çünkü Leah öne doğru eğilip ayaklarını yere bırakıyor. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Tamam. Ama gidip Jo Jo ile konuşmalıyım."

"Lene," diye ekliyor Denae. "Onu ofise getirdiğimde, ona Jo Jo diye hitap ettiğim için oldukça sinirlenmiş görünüyordu. Lene diye hitap ediyor."

Lene. Adını değiştirmesi beni biraz üzdü, çünkü Lene olarak anılmak istediğine inanmıyorum. Sanırım kim olmak istediğini arıyor ve kendini her zamankinden daha kaybolmuş hissediyor. Bugünden sonra tek yapmak istediğim onu daha iyi hissettirmek.

Ayağa kalktım ve akran danışmanlığı ofisine gelene kadar yönetim binasında ilerledim. Bu sorun bir akran danışmanının üstesinden gelebileceğinin ötesindeydi ama diğer kızlar alınana kadar Jo Jo'yu tutabileceğimiz tek özel alan burasıydı.

Bugünkü antrenman tam bir felaketti.

Öğrenciler Jo Jo'yu pijama partisinde üzülp gittiği için taciz etmeye başladılar. Ona bebek olduğu için sataşmaya başladılar, sonra regl olmadığı için sataşmaya dönüştü, bu da doğrudan "Eminim orayı tıraş bile etmiyorsundur "a dönüştü, bu da pijama partisinde onların önünde üstünü değiştirmek istemediği için sataştıkları bir şeydi. Cadence bir kez bile Alexa'ya zorbalıkları ve alayları hakkında tek kelime etmedi.

Onunla o kadar çok dalga geçtiler ki, JV antrenmanını durdurup Cadence'e takımını kontrol etmesini söylediğimde, bu fırsatı çantalarına koşup getirdikleri tüm tıraş kremlerini toplamak için kullandılar. Ben Cadence ile tartışırken, birinci sınıf takımı Jo Jo'yu tıraş kremine buladı ve tıraş olmasına nasıl yardımcı oldukları konusunda onunla alay etti.

Ekibim için şükürler olsun. Jo Jo'yu kendilerinden biri olarak kabul ettiler ve hemen onu savunmaya başladılar. Takım arkadaşlarını ve takımlarını savunmalarına bayıldım, ancak bu olay spor salonunun tıraş kremi kutusuna dönmesiyle ve bir avuç birinci sınıf öğrencisinin uzaklaştırma cezası almasıyla sonuçlandı.

Küçük ofis alanına girdiğimde Jo Jo'yu tıpkı benim gibi ödünç bir PE gömleği giyerken buluyorum. İşaret ediyorum ve gülümsüyorum. "İkizler!"

Biraz gülüyor ama sonra gözyaşlarına boğuluyor. Moral verici bir konuşma yapmadan önce yanındaki koltuğa kayıyorum, kollarımı ona doluyorum ve onu kendime çekiyorum. Ağlıyor ve kalbim parçalanıyor, çünkü bunu hiç hak etmiyor.

"dilerim Jo ," diyorum ona sessizce, sonra kendimi düzelterip "Lene," diyorum. Göğsümden , ıslak bana bakıyor, rimel izleri gözlerinin altında birikiyor. "Bunu bana neden yapıyorlar?" Onun

Alt dudağım titriyor ve kalbim sıkışıyor.

"JV'ye yükseldin. Seni kıskanıyor. Sen onun yemini yutmuyorsun ve bu da onu kızdırıyor. Pijama partisinde seni üzdüğünde gittin. Kalıp ağlamadın ya da kavga etmedin. Sen daha olgunsun ve o da bunu biliyor." Jolene'in kimden bahsettiğimi anlaması için Alexa'nın adını söylememe gerek yok. "Yakında bırakacak. Şimdilik üç gün dışarıda kalacak. Uzaklaştırma aldı. Jasmine, Cara ve Macy de."

"Benden daha çok nefret edecekler. Başımı belaya soktuğum için beni suçlayacaklar," diyor Jo Jo, her kelimenin etrafında panik zıplıyor.

"Kuralları siz koymuyorsunuz. Okulda kurallar var. Onları çiğnediler. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Senin kontrolünde de değil."

Başını sallıyor, ama yüzünde süregelen tüm şüpheleri, önüne serilmiş tüm stresi görebiliyorum. Uzaklaştırılan kızlar geri döndüğünde nasıl olacağını, hepsi aynı takımda olursa gelecek yıl amigoluğun nasıl olacağını merak ediyor - her şeyi düşünüyor ve buna bir son vermem gerektiğini biliyorum.

"Bir şey yapmak ister misin? Bugün berbat. Ve tam bir pislik olan eski erkek arkadaşım az önce beni aradı. Yani benim günüm de berbat" diyorum ona. "O zaman eğlenceli bir şeyler yapalım. Kendimizi daha iyi hissettirecek bir şey. Dondurma? Kahve?"

Jo Jo dudaklarını birbirine yuvarlıyor. "Aklıma bir şey geliyor ama bu yemek değil."

Hüzün zaten kısmen kalkıyor ve işi bitirmek için her şeyi yaparım. "Ne?"

"Hep göbek deliğimi deldirmek istemişimdir."

Bu muhtemelen bir annenin kızını götüreceği bir şeydir. Önce muhtemelen onu vazgeçirmeye çalışır, sonra isteksizce onu götürür ve gecenin ilerleyen saatlerinde babasına bunun çok ciddi bir şey olmadığını açıklayan kişi olur.

Belki de hayatında güvendiği tek kadın ben olduğum için bana soruyordur? Geçen hafta sonu çiftçi pazarında kısa bir süre konuştuğumuzda Jake bana kesinlikle bu izlenimi verdi.

"Elbette," dedim ona. "Kasabada piercing ve dövme yapan bir yer var. Hadi gidip bir bakalım."



INK TIME'DAN AYRILIRKEN JO JO ONU GÖRDÜĞÜM EN MUTLU HALIYLA KARŞIMDAYDI. O

Gülümsüyor, kahkaha atıyor ve yeni piercingine bakmadan duramıyor. Geçirdiği günden sonra, harcadığım en iyi altmış dolardı. Jo Jo bana kalıcı olduğunu iddia eden işaretleyicilerin kalıcılığını test eden bilim projesini anlatırken bir noktada aklıma geldi, belki de bu Jo Jo'nun yapmak için izne ihtiyaç duyduğu bir şeydi.

Yine de kısa sürüyor, çünkü kulakları çift piercingli ve bir de kıkırdak piercingi var. Göbek deliği halkalarının zararsız olduğundan bahsetmiyorum bile. İstedığınız zaman çıkarabilirsiniz ve göbek deliğiniz hemen iyileşir.

Ben de kendiminkini yaptırdım çünkü annem asla izin vermezdi. Her zaman göbeğimi bile göstermemem gerektiğini söylerdi, bu yüzden yaptırmamın bir anlamı yoktu, çünkü şıfırtı gibi giyinmediğim sürece zaten kimse göremezdi.

Bana hipotezi hakkında her şeyi anlattıktan sonra, araba birkaç dakika sessizleşiyor, ama rahatsız edici bir şekilde değil. Evinden beş dakika kadar uzaklaşmıştık ki, emniyet kemerinin arkasından hafifçe dönerek ay ışığında bana baktı.

"Büyürken annemi özledim ama yakın zamana kadar onu hiç bu kadar yoğun bir şekilde özlememiştim" diyor, sesi sakın ama gözleri profilime kilitlenmiş. Benden iyi bir yanıt almak istiyor, belli ki güvence ve rahatlık arıyor. Elle tutulur bir beklenti karnımı tırmalıyor. Umarım bunu ona sağlayabilirim.

Onunla yol arasında gidip geliyorum. "Neden son zamanlarda onu daha çok özlediğini düşünüyorsun?"

Göbek halkasını birkaç kez döndürmek için gömleğini kaldırarak aşağı bakıyor. "Bilmiyorum. Sanırım küçükken babamın eninde sonunda tekrar biriyle çıkacağını ve... bir üvey annem olacağını düşünürdüm. Ve ona o kadar alışacaktım ki sonunda üvey unvanı düşecek ve ona anne diyecektim ve sonunda yeniden bir ailem olduğunu hissedecektim." Gözünü gizlice siliyor ama ben yakalıyorum. Ses tonundaki yalpalamayı duyuyorum. "Benim bir annem yok. Yakınımda büyükanne ve büyükbabam yok. Artık arkadaşlarım bile yok."

Kalbim içten içe paramparça oluyor ve onun yaşındayken bunları yaşamamış olsam da şimdi yaşıyormuşum gibi hissediyorum. En azından Leah ve şimdi de Denae var.

"Brownstock kardeşler senin arkadaşların. Seni kampüste sürekli onlarla görürdüm," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum ama aramızdaki bu duygusallıktan sonra o kızların Jo Jo ile hâlâ arkadaş olup olmadıklarını merak ediyorum. Onları en azından birkaç aydır birlikte görmemiştim.

"Amigo kızlar için onları tamamen ektim. Benden nefret ediyorlar ve onları suçlamıyorum bile!" diye bağıyor, hemen kendini düzeltiyor ve ekliyor, "Özür dilerim. Sana bağırarak istememiştim."

Omuz silkiyorum. "Hayal kırıklığına uğradın. Hayal kırıklığına uğramış hissetmeye hakkın var. Ama Peyton ve Cassidy'yi ararsan senden haber almak isterler." Hız göstergesine bakıyorum ve bu gece birlikte geçireceğimiz son birkaç dakikayı yavaşlatmak için gazı biraz azaltıyorum.

"Belki," diye bir omzunu silkiyor. "Keşke annem hayatta olsaydı ya da babam yeniden evlenseydi ya da ne bileyim, büyükannemle büyükbabamın yanında falan yaşasaydık. Ben sadece... Ben bir aile istiyorum. İnsanları onları çok kıskanıyorum ve aile istedikçe tek aileme karşı daha da acımasız oluyorum ki bu hiç mantıklı değil!" diye homurdanıyor ve hayal kırıklığı içinde başını sallıyor.

"Büyükannen ve büyükbaban uzakta mı yaşıyor?" Dur işaretine yaklaşırken dikiz aynamı kontrol ediyorum. Burada yalnızız, evinden birkaç yüz metre uzaktayız, bu yüzden dur işaretinde duruyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Belki babanla onları daha sık ziyaret etmek için konuşabilirsin."

O anın ciddiyetine rağmen zihnimde hâlâ Jake Turner'ın dolabını görüyorum ve bacaklarımı birleştiriyorum.

"Sanırım ona biraz içerliyorum. Mesela... annemle güzel yıllar geçirdi ama sonra öldü ve ben tüm hayatımı onsuz geçirmek zorunda kaldım. Ve sonra bana bir üvey anne bile vermedi, hatta bir umut bile vermedi." Başparmaklarının yanlarını gözlerinin altına götürüyor, sonra saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. "Tamam, beni bırakabilirsin. Kendiliğinden yanacak değilim."

Freni bıraktım. "Yine de yapsaydın sorun olmazdı. Demek istediğim de bu." Yolun sonuna yakın durarak arabayı garaj yoluna çektim. "Babana neden amigoluğa başlamak istediğini hiç mi? Annenin fotoğrafını bulmanla ilgili bana anlattıklarını biliyorsun."

Başını iki yana sallar. "Hayır. Muhtemelen fotoğrafı nereden aldığımı sorar ve onu eşyalarının olduğu kilitli kutuya geri koyar." Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Her neyse. Bugünkü her şey için teşekkürler ve geceni mahvettiğim için özür dilerim. Muhtemelen öğrencilerinden biriyle takılmaktan çok daha iyi yapacak işlerin vardır."

"Harikaydı," diyorum ona, bu gece onu dışarı çıkarmak istediğimi bildiğinden emin olmak için. "Umarım daha iyi hissedersin."

Gülümsüyor. "Seviyorum."

Vedalaştıktan sonra onun çimenlikte yürümesini, büyük, sarmal bir bahçe hortumunun üzerinden geçmesini ve ön kapısına giden merdivenleri izliyorum. Kapı açıldığında el sallıyor ve bu gece onu neşelendirmeye gerçekten yardımcı olduğumu umarak uzaklaşıyorum.

Telefonum tekrar çalıyor ve arayan kimliğimde Michael'ın adını görüyorum. Onu susturuyorum ve ne onu ne de ailemi düşünüyorum.

Sadece Jo Jo'yu ve onun tatlı kalbini düşünüyorum ve işlerin yakında onun için yoluna girmesini umuyorum. Ayrıca Jake Turner'ın neden şimdiye kadar kapılmadığını da merak etmeden duramıyorum.

BÖLÜM ON DÖRT



BEN ÇOK FAZLA SINIRLENMEM. KONTROLSÜZCE ÖFKELENMEK BENİM İÇİN kendilerini nasıl ifade edeceklerini bilmeyen insanlar. Kelimeleriniz sürece, bağırıp çağırmaya ve olay çıkarmaya gerek yoktur.

Ama şu anda kulaklarımdan buhar çıkıyor gibi hissediyorum ve Jolene beni kızdıracak bir şey daha söylerse kafam patlayabilir.

Tişörtünü aşağı doğru çekiyor, yanakları yüzleşmeden dolayı kızarmış. "Önemli bir şey değil baba."

"Bunu zaten söyledin," diyorum dişlerimi sıkarak. Bir elimi çenemde gezdiriyorum, tişörtüm ve eşofmanımın içinde aniden sıcaklamış hissediyorum, oysa on dakika önce yürüyüş yolundan gazeteyi almak için dışarı çıktığımda

Cehennem kadar soğuk. Onun kum torbası olmaya ama bu kadar öfkeli ve... açıkçası çaresiz hissetmeye alışkın değilim. "Ne yapacağımı bilmiyorum, Jolene. Benimle konuşmuyorsun, bana hep kızgınsın ve birlikte hiç vakit geçirmiyoruz. Sonra gidip bunu yapıyorsun ve ben sadece... Bilmiyorum. Gidip böyle bir şey yapmak sana göre değil."

"Ben değil miyim?" diye soruyor, burun delikleri alevlenirken sesi titriyor. Yıllar boyunca teselli ve huzur bulmak için pek çok kez baktığım geniş yeşil gözleri yaşlarla doluyor. "Peki *sen* nereden biliyorsun?"

Kalbim kırılıyor - onun sözleriyle değil, sözlerindeki gerçekle. "İstiyorum! Seni tanımamam kimin suçu? Benimle standımda çalışmak istemiyorsun, benimle ata binmek istemiyorsun, benimle bir masada oturup sessizce yemek yemek bile istemiyorsun, Jolene! Seni seviyorum, anlıyor musun? Seni seviyorum. Sana neler olduğunu bilmiyorum ama... tek istediğim seni daha iyi tanımak." Masadaki koltuğuma gömüldüm, başımı ellerimin arasına alıp iç geçirdim. "En azından bana sormalıydın."

"Hayır derdin," diyor sessizce.

"Kesinlikle hayır derdim, Jolene! Çünkü sen on dört yaşındasın. Göbek deliğini deldirmeye hiç hakkın yok!" Bunu yüksek sesle duyunca tekrar sinirlendim. Gitti ve vücudunu değiştirdi. Tanrı aşkına, daha ehliyeti bile yok. "Daha çok erken. Daha çok gençsin." O zaman aklıma geldi ki... aslında çok genç. Yasal olarak yani. Başımı ellerimden kaldırıp bakışlarımı Jolene'e dikiyorum. "Bunu senin için Trace mi yaptı? Onu öldüreceğim," diye tıslıyorum. Trace ve Ivy, Ink Time'daki ana dövme sanatçıları ve piercingciler ve eğer içlerinden biri lanet olası bir onay formu olmadan piercing yapmaya istekli olacaksa, o da Trace'tir.

"Hayır," diyor Jo Jo savunmaya geçerek. "Ivy ."

Kaşlarımı kaldırdım. "Nasıl? Ivy seni tanıyor, Jolene Turner. Yaşının farkında. Peki bunu nasıl yaptın? Onları ve beni bir şekilde kandırdın mı?" Onu böyle bir şeyle suçladığım için kendimi kötü hissediyorum ama incindim ve incinmiş insanlar... ne yaptıklarını bilirsiniz.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Ivy'yi kandırmadım."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Git dizüstü bilgisayarını getir. Ve telefonunu.

Onlar benim."

"Ne?" diye bağılıyor, ayağını yere vurarak. "Hayır! Onlara okul için ihtiyacım var. Antrenmandan sonra seni aramak için telefonuma ihtiyacım var. Hayır, baba, hayır!" Sesinde acı titreşiyor ve ben hiçbir zaman bir şeyleri alan bir ebeveyn olmadım.

Bunu yapmamı gerektirecek bir kontrol ihtiyacım hiç olmadı. Ama şu anda başka ne yapacağımı bilmiyorum. Sahip olduğum tek şey bu gibi geliyor.

Sesimi sakın ve sabit tutarak, "Evet Jolene, onlar benim. Git al onları. Merak etme, zaten beni gezdirmek için pek aramazsın. Bunun için Bayan Rivers var."

Ağzını açıyor ve zar zor başını sallıyor. "Bunu bana karşı kullanmak için sabırsızlanıyorsun, değil mi?"

Ayağa kalkıp sakın kalmak için elimden geleni yaparken kalbim dakikada milyonlarca kilometre hızla çarpıyor. "Bunu sana karşı kullanmıyorum. O koçun senin için benden daha fazlasını yapmasına izin verdin! Şimdi dizüstü bilgisayarını ve telefonunu al. Burada durup benimle biraz daha tartışırsan liste uzayacak."

Mümkün olduğunca çok gürültü çıkararak koridordan aşağıya ve odasına doğru yürüdü. Döndüğünde bilgisayar ve telefonunu bana uzattı, bakışlarında kötü niyet parlıyordu.

Eşyaları alıyorum ve o da odasına kapanmak için dönüyor, ama bunu yapamadan önce onu son bir soruyla durduruyorum. "Mürekkep Zamanı'na nasıl geldin? Okuldan sonra oraya yürüyor musun?" Dövme ve piercing dükkânı şehir merkezindeki lokantanın tam karşısında yer alıyor ve Bluebell Lisesi'ne oldukça uzak. Oraya yürümesi bir saatten fazla sürerdi.

"Silahını alıp bir banka soyduktan ve bir bebek kaçırdıktan hemen sonra arabayı kullandım," diye mırıldanıyor, topuğunun üzerinde dönüyor, siyah saçları ve öfkesinden başka bir şey yok. Bir an sonra kapısı çarparak kapanıyor ve ondan bir dakika sonra ben garaj yolundan geri geri çıkıyorum, Ink Time'a giderken damarlarımda öfke dolaşıyor.

Birilerinin açıklaması gereken şeyler var.



BÜYÜK AÇILIŞTAN BERİ İNK TIME'A GITMEMİŞTİM.

Mekâna girdiğimde neredeyse tanıyamayacaktım. Resepsiyondaki küçük sarışının yanından hışımla geçiyorum, her ne kadar zayıf bir "affedersiniz bayım" ile beni durdurmaya çalışsa da.

İlk iki istasyonu geçtikten sonra, Trace ve Ivy'nin bir müşterinin üzerinde toplandıklarını, büyük dairesel bir ışığın gezindiğini görüyorum. Birisinin

Onların alanına adım atan Trace başını kaldırır ve gözleri kısılırken dövme makinesini kapatır.

"Jake, nasılsın?"

"Pek iyi değil, Trace. İyi değil, çünkü on dört yaşındaki kızımın göbek deliğini babasının izni olmadan deldin." Vinil koltuğun üzerine yayılmış, göğsü kocaman bir Kurabiye Canavarı portresi için açıkta duran adam başını geriye doğru eğip bana bakıyor. Olay çıkarmaktan hoşlanmıyorum, özellikle de göğsü Susam Sokağı karakterleriyle kaplı bir adamın önünde çünkü bu ne demek oluyor? Ama Trace'in yaptığı kesinlikle kabul edilemez.

Ivy'nin makinesi kapanıyor ve müşterisinden geri dönüyor, gözleri benimkine gelmeden önce Trace'e kayıyor. "Kız arkadaşın onun için imza attı," diyor Ivy, ses tonunda hiçbir duygu yok. Aslında bana baktığı süre uzadıkça, buraya geldiğim için daha da sinirlendiğini düşünüyorum.

Trace'in kaşları çatılır. "Kız arkadaşın mı? Jake Turner, kiminle çıkıyorsun?" Trace geniş bir gülümsemeyle ayağa kalkarak soruyor. Elini omzuma koyuyor ve "Onay formu olmadan kimseye piercing ya da mürekkep yapmam. Benim yaşlı karım da öyle."

Onun yanından geçip Ivy'ye bakıyorum, hâlâ gözlerini dikmiş bana bakıyor, kanatlı göz kalemi gözümü korkutuyor. "Benim sözde kız arkadaşım kim?"

Müşterisine geri döner ve dövme makinesini yeniden başlatır. "Riley Rivers." Kurabiye Canavarı'nın kırıntıları üzerinde çalışmaya başlıyor, bana bakmadan ekliyor: "Ve bunu Trace yapmadı. Jo Jo'yu ben deldim ve kız arkadaşını da ben deldim."

Muhtemelen ikisine de bir özür borçluyum ama Jolene'in onu buraya Riley'nin getirdiğini ve getirmediğini söylemek için her türlü fırsata sahip olduğunu bilmek bu karmaşaya bir acı katmanı daha ekliyor.

Benim hakkımda hiçbir şey düşünmezken Riley'i

korudu. Bunu yaptığına göre onu çok önemsiyor.

Kamyonuma bindim, kızgın, sinirli, biraz gururlu ve ne yapacağımı bilmediğim bir sürü duyguyla doluyum. Direksiyonu kavrayıp gaza basarak yola çıkarken başım ağrıyor. Boştaki elimle Dean'i arıyorum ve Tanrı'ya şükür hemen cevap veriyor.

"Jake, nasılsın?"

"Riley Rivers nerede yaşıyor?" Soruyorum, botum gaz pedalına gömülüyor, kamyonetim kükreyerek ilerliyor ve yolu yırtıyor.

"Neden?" diye sorar.

"Bana adresini ver, McAllister!" Bağıryorum, bunu hak etmediğini çok iyi biliyorum ama lanet olsun, kızımı bir şey deldirmeye götürdü. Bana sorun olup olmadığını sormadı. Doğrulamak için aramadı. Özür dilemek için mesaj atmadı.

"156 Poplar Street," diye hızlı ama sessiz bir şekilde cevap veriyor. "İyi misin?"

"Seni sonra ararım." Aramayı sonlandırıyorum ve kamyonetimi bakmadan geri çeviriyorum, bu da bana birkaç kızgın korna ve bağırış kazandırıyor.

Riley'nin evine doğru hızla ilerlerken duyabildiğim tek şey kalbimin göğsümde hızla çarpması.

BÖLÜM ON BEŞ



GÜNÜ BITİRMEK İÇİN GÜZEL VE UZUN BİR KOŞU GIBISI YOKTUR. VE BUGÜN BEN Dışarıda altı mil koşarak her şeyi doğru bir şekilde bitiriyorum ve hava bunun için kesinlikle mükemmel. Yapraklar renk değiştiriyor, hava tüylerimi diken diken edecek kadar serin ama göğüs uçlarımı buz kesecek kadar soğuk değil ve şimşir ağaçlarından gül çalılarına kadar her şey kesinlikle çok güzel. İnsanlar baharın mevsimlerin en güzeli olduğunu söyler ama Kaliforniya'da kışın ilk birkaç ayı nefes kesicidir.

Nefes nefese, nemli atletim göğsüme yapışmış halde, sokağımın sonundaki köşeyi döndüğümde sert bir şekilde devrilerek duruyorum.

Ön verandamda çiçekli bir adam gördüğümde.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve sanki çok i mi im ya da çok tatlı yemi im gibi mideme kramplar giriyor. Birdenbire hem sıcak hem de    uyorum ve ko unun verdiği sıcaklıkla havadaki hafif ısırık beni . dizlerimi tutuyorum, nefes almaya çalışırken gözlerimi *ondan* ayırmıyorum.

Bu andan ka amayaca ımı bildiğim için kendimi toparlıyorum, sakın bir nefes alıyorum ve eve doğru koşuyorum, spor ayakkabılarım araba yoluna değdiğinde onun dikkatini çekiyorum.

Birkaç adım geri çekiliyor, gözleri gezinirken verandamın etrafında oyalanıyor. Bana baktığında kendimi hasta hissediyorum ve burada, yeni evimde, yeni hayatımda bana baktığı için daha da hasta hissediyorum.

"Riley, Tanrım, ne kadar da güzel ." Yorumu görmezden geliyorum.

Onu i ime almam. Yüz hatlarındaki değişiklikleri kataloglamıyorum ya da vücut dilini ve bunun ruh hali için ne anlama gelebileceğini not etmiyorum. Akıllı saatimdeki anahtarsız girişi kullanarak sürgünün kilidini a mak için yanından geçip gidiyorum.

 n kapımın eşiğinde dururken ona doğru dönüyorum, yumruğumu gözlerinin arasına sokmamak için kapının pervazını kavrıyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece ona ters ters bakıyorum ve neden burada olduğunu açıklamasını bekliyorum. Duymak istemiyorum ama kapıyı suratına kapatırsam muhtemelen daha kötü durumda olacağımı da biliyorum.

Dudaklarını yalıyor, verandaya geri adım atıyor, botlarının parmakları karşılama paspasımın kenarına de iyor. "Bizimkiler sonunda aileni aradığını söyledi. Umarım bu düşündüğüm anlama geliyordur," diyor biraz kekeleyerek.

Yine de sessiz kalıyorum, tırnaklarımdan biri geriye doğru b k lene kadar kapı çerçevesini kavrıyorum.

"Onları aradığına sevindim," diyor, hâlâ göğsünün önünde bir buket g l tutarken. "Seni  zl yorlar, Ry." Derin, duygusal bir göz teması kurmaya çalışıyor ama ben ona bunu yapmıyorum. Umursamaz bir tavırla arkasından bakıyorum ve kutumu dolduran postacı kadına el sallıyorum. O da bana el sallıyor ve ancak o zaman bakışlarımı Michael'a çeviriyorum. "Seni  zledim Ry," diye kekeliyor.

"Neden buradasın?" Yeterince dinledi ime ve bu konuyu ve onu kapatmam gerektiğine karar vererek soruyorum.

Buketi tutuşunu düzeltiyor ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirliyor. "Buraya sadece aileni aradığın için, bunun senin

Bilirsin, hayatına devam etmek. Ve bana geri dönmeye hazır." Michael yaklaşıyor ve tam o anda karar veriyorum, eğer bana doğru bir adım daha atarsa bu kapıyı kapatacağım. "Seni bekliyorum Riley. Bekliyordum ve hâlâ bekliyorum ve sonsuza kadar da bekleyeceğim ama şu anda hazır olup olmadığını görmek için buradayım."

Sözleri beynimde zıplıyor. Bir insan nasıl bu kadar hayalperest olabilir? Hiçbir önemi yok. Bunların hiçbirinin önemi yok ve arabama binip Bluebell'e gittiğim gün hiçbirinin önemi kalmadı.

"Kimse senden beklemeni istemedi. Bekleyecek bir şey de yok." Başımı sallıyorum, burada olmasına, gaz vermesine, saçmalıklarına sinirleniyorum. "İlişkimiz sonsuza dek bitti. Hikayenin sonu."

Yavru köpek gözleri yaparak buketi bana uzattı. Şu anda köpeklere alerjim var ve bu gülleri istemiyorum. Onu görmek, sesini duymak ya da saçmalıklarını dinlemek istemiyorum. Kapıyı çarpıp çıkmak, bunlar olmamış gibi davranmak ve cumartesi günü hayatıma devam etmek istiyorum.

Ama bu o kadar basit değil. Buketi göğsüne geri ittim. "Hayır." "Ry," diye , sanki buna hakkı varmış gibi takma adımı kullanıyor. Buna hakkı bile yok.

Michael Rhodes hakkında böyle hissediyorum. "Böyle davranma. Bunlar senin için." Tekrar uzatıyor ve ben tekrar itiyorum. Arkasındaki caddede posta kamyonu homurdanarak uzaklaşıyor ve verandamda durmamıza rağmen içimi hafif bir korku kaplıyor.

"Gülleri istemiyorum, Michael. Buraya gelip bunu yapmanı da istemiyorum. Bunu istemiyorum, seninle ailem hakkında konuşmak istemiyorum ve seni de istemiyorum!" Sakin olmaya çalışarak ama tutunamayarak söylüyorum, sesim her titrek ve öfkeli kelimede yükseliyor.

"Riley, ciddi mi? Altı ay oldu. Taşındın. Ne demek istediğini kanıtladın." Yaklaşıp çiçekleri göğsüme bastırıyor, dikenlerden biri derimi deliyor. İrkiliyorum ve aşağıya baktığımda atletimin altından bir damla kanın derime doğru süzüldüğünü görüyorum. Michael gözlerimi güllerin beni deldiği yere kadar takip ediyor. Metafor aramızda yüzüyor ve dudakları uçlarından yukarı doğru çekiliyor. "Seni asla incitmem."

Tekrar kana bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum ve elimi buketin dibine dolamak için uzanıyorum. "Az önce yaptın," diyorum ona, sesim sönük ve sessiz. Ona gitmesini söylemeye çalıştım. Onu buraya ben davet etmedim. Caddede siyah bir kamyon yanaştı ve kaldırımında kontağı kapattı.

Beynimin bir yerinde o kamyonu tanıdığımı düşünüyorum ama Michael yüzümden bir santim uzaktayken doğru düzgün düşünemiyorum.

Buketi elime aldım ve o bir şey yapmaya vakit bulamadan kaldırıp suratına olabildiğince sert bir tokat attım. "Defol git buradan!" Elimi göğsüme götürüp dikenlerinin açtığı küçük deliğe bastırarak bağıyorum. Gül yaprakları verandanın basamağında etrafına yayılıyor, o da irkilerek geri çekiliyor ve elini yüzüne götürüp kesik olmadığından emin oluyor.

"Riley, bu tamamen gereksizdi," diyor Michael, ses tonu artık uzlaştırıcı değil. Yanağına dokunuyor, sanki boğazını kesmişim gibi parmaklarındaki kana bakıyor. Gözleri benimkilere geliyor. "Beni kestir," diyor ve tek bir adımda bana doğru ilerliyor ama sonra-

Jake aramıza giriyor, iri cüssesiyle beni Michael'ın görüntüsünden koruyor.

"Sen de kimsin lan?" Michael soruyor, sesi boğuk, sanki Jake'in önünde sert görünmeye çalışıyormuş gibi.

Jake Michael'a doğru hamle yapar ve Michael içgüdüsel olarak geri adım atar. "Bilmek istemez miydin," diyor Jake, ses tonunda büyük bir derinlik ve güçle. "Gitmemi söyledi."

Jake dönüyor ve ilk kez göz göze geliyoruz. Gözleri endişeyle kaplı, öfkeyle kazanmış ve bir elini omzuma koyarak bana doğru yürürken beni içeri itiyor. Sürgüyü çevirerek ön kapımı kapatıyor ve ben de onun yanından geçip ayak parmaklarımın ucunda sallanarak gözetleme deliğinden dışarı bakıyorum. Yüzünde küçük kesikler olan, gül yaprakları yığını içindeki Michael, dönüp gitmeden önce bir süre kapalı kapıya bakıyor. Kapıdaki olukları kavrarken kalbim hızla çarpıyor, arabası yolun aşağısında gözden kaybolana kadar onu izliyorum.

Avuçlarımı serin ahşap kapıya dayayıp kendimi yere bırakıyorum ve dönüyorum...

Jake beni inceliyor, başını hafifçe yana eğmiş, ellerini iki yanında yumruk yapmış. "Buraya sana bağırmaya geldim," diyor yavaşça.

Boğazımda bir düğüm var. Utancımı ve korkumu uzak tutarak yutkunuyorum ve "O zaman ver onu bana" diyorum.

BÖLÜM ON ALTI



BURAYA GELİP RILEY RIVERS'I PARÇALAMAYI AKLIMDAN GEÇİRİYORDUM.

Her lanet akıl.

Elinden bir kıymık emmiş olmamın, aklıma gelmesine asla izin vermediğim şeylerin hayalini kurdurmasının, karımdan sonra en çok onu düşünmüş olmamın ya da kızımın ona tapıyor olmasının hiçbir önemi yok. Jo Jo'yu lanet olası göbek deliğini deldirmeye götürdüğü için onu parçalamayı aklımdan geçiriyordum.

Ama kalbim.

Evine gittiğimde ve bir adamın onun mekanında olduğunu gördüğümde, kalbim serbest düşüş yaptı. İlk başta, bir erkek arkadaşı ya da bir randevusu olduğunu düşündüm.

bir şey. Ve beni ele geçiren kıskançlık inanılmazdı. Kamyonetimden indim, hala onu parçalamaya kararlıyım, ister bir sık kafalıyla 'hayır, önce sen kapat' oynasın, ister oynamasın.

Sonra arkasını döndü ve buketi adamın suratına çarptı ve gitmesi için bağırmaya başladı.

Kalbim başka bir şey yaptı.

Sıktı. Sıçradı. Verandaya çıkıp kendimi onunla o pislik herif arasına bir bariyer olarak koyana kadar zamanın içinde asılı kalmış gibi hissettim. Ve onu içeri sokup kapıyı kapatıp kilitleyene kadar tam olarak nefes alamadım.

Ve şimdi, gözyaşları kırmızı yanaklarını çizerken, elleri iki yanında titrerken, bunun kim olduğunu ve neden üzgün olduğunu bulmaktan başka bir şey yapmak istemiyorum. Sonra onu iyi hissettirmek ve karşılığında kendimi daha iyi hissettirmek istiyorum.

Ama yapamayacağımı biliyorum.

Koşu ayakkabılarını çıkarırken gözleri yere düşüyor. Gününe devam edecekmiş gibi yanımdan geçip gidiyor ama onu durduruyorum, elimi omzuna koyuyorum, parmaklarımın uçları köprücük kemiğinin üzerinde hafifçe yayılıyor.

"Kimdi o?"

İç çekiyor, omzu eğiliyor. "Eski sevgilim."

Geri çekilip evinin içinde ilerlemesine izin veriyorum ama mutfığa gelene kadar onu takip ediyorum. Bir sürahiye su doldurup kahve yapmaya başlıyor, ben de orada durup izliyorum. Küçük siyah bir tayt ve beyaz bir atlet giymiş, yan tarafını düğümlemiş. Keten saçları at kuyruğu şeklinde sallanıyor ve koşu izleri hala sırtında ve göğsünde parıldıyor. Gözlerim onu yeterince hızlı tarayamıyor; üzerinde saatlerce bakamayacağım tek bir yer yok.

Bileğinin tersiyle gözünü silerken telveyi filtreye . Lavaboda bir kağıt havluyu ıslatıyor ve göğsündeki kana bulayarak temizleniyor.

"Ne oldu orada?" Soruyorum, yaklaşıyorum ama çok yaklaşımdan, kişisel alanına çok hızlı girmekten kaçınıyorum.

"Diken kesigi, önemli değil." Kâğıt havluyu fırlatıp atıyor ve ellerini yıkıyor.

Eski sevgilisi olduğunu söyledi ve bu konuşmanın benim ondan cevaplar almamla geçeceğini görebiliyorum ama neyse ki bir ergenim var, bu yüzden çok bilgiliyim. "Hayatım boyunca burada yaşadım ve o pisliği daha önce hiç görmedim."

Riley sapına bağıladığı açık mavi çay havlusunu çekiştirerek buzdolabını açıyor. Eğilip buzdolabının içindekileri karıştırırken göğüslerinin atletinin üzerinde nasıl ağırlaştığını izlememek için elimden geleni yapıyorum ve özellikle pantolonunun içinden bile belli olan siyah tangasına bakmamaya çalışıyorum.

Kapıyı kapatmak için çoraplı ayağını kullanıyor. "O buralı değil. Willowdale'den, benim büyüdüğüm yerden. Taşındığım yerden."

Tezgâhın üzerine bir kutu yumurta koyduktan sonra nihayet hareket etmeyi bırakıyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. Mavi gözleri kocaman, ama sanki üzerine sürdüğüm şeyden etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyormuş gibi bir tereddüt var - bu küçük bir başarı değil.

"Güller ne içindi?" Bu konuda konuşmak istemediği çok açık olduğu için konuyu kapatmam gerektiğini bilerek soruyorum, bu beni hiç ilgilendirmiyor ve aslında ona bağışlamak için buradayım. Neler olduğunu anlamak için burada değilim. Yine de nefessiz bir şekilde cevabını bekliyorum.

Melodik ve hafif ama gerçek olmayan bir kahkaha atmadan önce burnunun kenarını sıkarak iç geçiriyor. Eski sevgilisinin ona neden gül getirdiğini öğrenmek için kaşlarımı çatıyorum. Güller romantizm ya da özür dilemek içindir, bunun iki yolu yok.

"Beni geri kazanmaya çalışıyor." Gülüyor, belki de benden çok kendi kendine konuşuyor, "bu asla, asla, milyon yıl geçse de olmayacak gibi. Ama evet," diyor, mutfağında benden başka her şeye baktıktan sonra nihayet tekrar gözlerimle buluşuyor. "Beni geri kazanmaya çalışıyordu."

"Neden?" diye sordum. Sonra, sanki onu neden geri isteyeceğini soruyormuşum gibi geldiği için açıklıyorum. "Yani, neden asla olmayacak?" Ayrıntıları tam olarak bilmiyorum ama Riley Rivers'ın o sık kafalı için fazla iyi olduğunu zaten biliyorum. Sonuçta, onu geri kazanmaya çalışıyorsa bir noktada ayrılmışlardır ve onun gibi bir kadının kaçmasına izin veren herkes açıkça tam bir geri zekâlıdır.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum ve buraya bana bağışlamak için geldiğini söyledin, bu yüzden..." omuz silkiyor, yüz hatları yenilgiyle sarkıyor. "Bağışlamak."

"Bayan Rivers," diye başlıyorum çünkü ona nasıl hitap edeceğimi tam olarak bilmiyorum. Kızlar koçlarına Bayan Riley diyor, öğrenciler de ona Bayan Rivers diyor ama o benim öğretmenim ya da koçum değil. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor, o yüzden Bayan Rivers'ta karar kılıyorum.

Avuçlarını yüzüne bastırdı, parmaklarını gözlerine daldırıp ovuşturdu. Derin bir nefes vererek ellerini bıraktı. "Sadece... bağırın Bay Turner. Buraya ne yapmaya geldiyseniz onu yapın. Lütfen, efendim."

Lütfen, efendim. İşte yine oldu. *Efendim.* Dilinden dökülüyor, herhangi bir ilk isim kadar pürüzsüz. Gözlerimiz kilitleniyor, aramızda bir kıvılcım tutuşuyor, görünmez ama inkar edilemez, iki adım daha yaklaşıp aramızda sadece birkaç santim bırakıyor. "Lütfen efendim. Sadece... onu bana verin."

Aletim kalınlaşıyor, ama aramızdaki uyarılma yaygın olsa bile, bir dakika önce bir şey yaşadığını fark ediyorum. Neler olduğunu bilmiyorum, tek bildiğim Bayan Riley Rivers'la oldukça ilgilendiğim.

Elini uzatıp gömleğimin eteklerini çekiştiriyor, gözleri Ben.

Beni neden çekiştirdiğini bilmiyorum. Bu kişisel bir şey ve biz kişisel değil, ama neden normal, doğal ve hatta... doğru hissettirdiğini de anlayamıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Bugün Ivy Ellington-Calhoun ile güzel bir sohbet yaptık."

Elini yuvarlayıp tişörtümün ucuna sarıyor, yanakları kıpkırmızı oluyor. "Muhtemelen haddimi aştığımı biliyorum. Ama Jo Jo zor bir gün geçiriyordu - ponpon kızlar-" başını sallayarak cümlelerin geri kalanını serbest bıraktı. "Ben sadece onu iyi hissettirmek, özel hissettirmek ve aklını her şeyden uzaklaştırmak istedim."

Eli tişörtümün içinde sallanırken başparmağının küt ucu göbeğime hafifçe sürünüyor. Gözlerimiz kilitleniyor, nane kokulu nefesi dudaklarımın ve burnumun tozunu alırken bana bakıyor, göz bebekleri genişliyor, göğsü kabarıyor. "Bu bir dövme değil," diyor usulca. "Çıkartabilir, iyileşir ve hâlâ başkan olabilir."

"O marihuana, piercing değil," diye düzeltiyorum, ama dudaklarının yaramaz bir gülümsemeye dönüşmesi bana bunu bildiğini söylüyor.

Süpürün. Süpür. Süpür.

Başparmağı karnımın üzerinde o kadar çok geziniyor ki sayısını unutuyorum. Eğer bir dakika içinde buradan çıkmazsam, bu kotun içinde kendimi aptal durumuna düşüreceğim.

Hissettiğim onca şeyi anlamlandırmaya çalışan beynim donup kalıyor.

"Ona hâlâ Jo mu diyorsun?" diye soruyorum. Takma adını Bayan Riley'nin dudaklarından duymak başımın arkasını karıncalandırıyor ve ısıtıyor.

Başını sallıyor, hala bir parmağıyla çıplak karnımı cesurca okşuyor, ikimiz de hala bunu kabul etmiyoruz. "O benim için Jo Jo."

Pantolonumun ağ kısmı daralıyor ve sikim fermuarıma ağrıyor, Riley Rivers'a baktıkça şişmanlıyor ve mutlu oluyor.

"Senin de piercing taktırdığını duydum." Damarlarım hızla atan kalbimle birlikte güm güm atıyor, kulaklarımda yankılanıyor ve ben de uzanıp gömleğinin eteğini elime alıyorum. Yavaşça üstünü kaldırıp karnını ortaya çıkarıyorum. Gümüş çemberi ortaya çıkarıyorum.

Elimin tersiyle parmaklarımı karnından aşağı, halkanın üzerinde gezdirerek gözlerinin kapanmasını ve vücudunun titremesini sağlıyorum.

Başını sallıyor, sarhoş ve puslu, meme uçları atletinin kumaşına baskı yapıyor.

"Hmm," diye inliyorum, elimi hâlâ onun dar, çıplak karnında gezdiriyorum. Parmak eklemlerime çarpan o küçük halka beni çok zayıflatıyor. "Okulda ne oldu da Jo Jo'nun neşelenmeye ihtiyacı oldu?"

"Ben-" diye cevap vermeye çalışıyor, ama pazılarımı pençeleyip kavrayarak ayak parmaklarının ucuna kadar sallanırken kelimeleri kifayetsiz kalıyor. "Bunu sana o söyleyecek, ben değil."

Elimi karnının etrafında yumuşatıyorum ve belini kavrayarak onu kendime doğru çekiyorum. Sikimin karnına baskı yaptığını hissedince nefesi kesiliyor ve başı geriye düşerek kadifemsi boynuna hayran kalmamı sağlıyor.

Meme uçlarına bakıyorum, temastan dolayı kabarmışlar, hafif kumaşa karşı görüntüsü işkence gibi. Beni görüyor ve dudaklarını yalayarak fısıldıyor: "Bakıyorsun, o halde dokunabilirsin."

Bu bir davet ve ben davetiye olmadan hiçbir yere gitmem. Şu anda Riley'nin en olgun, en misafirperver kısımlarını keşfetmeyi ne kadar istesem de, kıpırdamıyorum.

Bunu kabul etmiyor. Elim tutarak elini benimkine bastırıyor ve avucumu göğsüne doğru itiyor. Sıkmaya başladığında nefes alış veriş azalıyor. Onun bedenine dokunduğumda arzularım beni daraltıyor, sanki nefes alamıyorum ya da kollarımı hissedemiyorum ya da bilmiyorum. Etlerimiz birleştiğinde istediğim her şey ortaya çıkıyor. Yastık gibi yumuşak göğsünü avucuma aldığım da içimden derin bir inilti yükseliyor. Gözlerini kapatırken dudaklarından aç ve küçük bir inilti yükseliyor.

Vücudu, benimkinin algıladığı karanlık ve sıcak bir sinyal yayıyor. Bana karşı sallanıyor, elimi göğsünde sıkarken şüphesiz ve utanmadan sikimi daha fazla arıyor.

Yıllar oldu.

Yıllardır seks yapmadım. Bunları yapmayalı yıllar oldu. Seksi unutmadım ama kendimi tutma yetimi kaybettim. Ya da ne ,

Belki Riley'leyken buna ihtiyacım olmadığını biliyorum. Dizginlenmemiş ve vahşi Jake'i istiyor, sadece garajdaki masasında zaman parçacıklarında var olan Jake'i, en karanlık arzularını aydınlatan küçük bir lambayı. Onun istediği Jake bu ve benim de olmak için can attığım Jake bu.

Dizginlenemez ve vahşi. Çalışmalarından bazılarını giydiğini görmeyi çok istediğim, seks makaleleri yazan küçük, muhteşem bir cadalo. Bir kemer ve başka bir şey yok. Belki sadece bir eyer üzerinde oturuyor.

Lanet düşüncelerini kontrol altına al, Jake.

Bacaklarımın arasında sikim ağrıyor ve sızıyor, bana hemen başka bir yere gitmem gerektiğini hatırlatıyor. Böyle devam edersek seks yapmadığımız onca yıl yeniden su yüzüne çıkabilir.

Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama geri adım attığımda büyü buharlaşıyor. Kızarmış yanakları ve muhtaç meme uçları beni ikna ediyor, kırbaçlarımı çağırıyor, deri kuyrukların cezalandırması ve talep etmesi için yalvarıyor. Nefes veriyor ve ben de içime , keşke onun tadına bakabilseydim. Aramızdaki mesafeyi zorluyorum, çünkü zorundayım.

Bunu Jo Jo için yapıyorum, çünkü Bayan Riley ile herhangi bir ilişki ona derin bir ihanet olur ve ben bunu yapamam.

"Piercing için özür dilerim," diyor bir noktada durup kollarını kendine sararak. "Ben sadece... Jo Jo'ya gerçekten değer veriyorum ve onu daha iyi hissettirmek istedim."

"Bir dahaki sefere kızımı bir yere götürmek ve ebeveyn imzası gerektiren bir şey yapmak istediğinizde beni arayın Bayan Rivers. Tek istediğim bu."

Başını sallıyor, dalgın dalgın da olsa alt dudağını baştan çıkarıcı bir şekilde dişliyor. "Evet, efendim."

Bir ton tuğladan daha sert bir şekilde ayrılıyorum ve bugün ikinci kez aklım küçük gümüş bir kasnağa takılıyor.

Ama bu sefer Bayan Riley'nin.

BÖLÜM YEDİ



"SANA SÖYLEMİŞTİM." LEAH İLE FİZİKSEL OLARAK BİRLİKTE OLMAMA GEREK YOK.

Yüzünde kocaman bir sırıtış ve ayaklarını masasına dayamış, böbürleniyordu.

"Onun hakkını verdiğini bile sanmıyorum," diye nefes alıyorum, son birkaç haftanın her detayını telefonda ona anlatırken. Jake gittikten sonra soğuk bir duş aldım ve bunun o gelmeden önce koştuğum altı mille hiçbir ilgisi yoktu. Michael'la ve onun kokusunun her molekülünü tenimden temizlemek istememle de hiçbir ilgisi yoktu. "O..." Jake Turner'ı düşündüğümde nutkum tutuluyor, çünkü bana yaptığı şey bu. Beynimi karıştırıyor, düşüncelerimi yeniden programlıyor ve bedenimin en şehvetli dürtülerini kovalamamı sağlıyor.

"Kesinlikle," diye iç geçiriyor Leah. "O...." ve o da sözünü kesiyor. "Tamam, peki sonra ne oldu?"

Bizi tekrar rayına oturttuğu için minnettarım, yoksa sessiz bir rüyada oturup Jake'i düşünmekten mutlu olurdum. "Evet," diyerek omurgamı kanepeye yaslıyorum ve *Harry Sally ile Tanışınca*'yı sessize almak için kumandaya uzanıyorum. Sesi açmaya ya da alt yazıya ihtiyacım olduğundan değil, o kadar izledim ki her kelimesini ezbere biliyorum. "Ee," diye yeniden odaklanıyorum, tam olarak bıraktığım yeri hatırlıyorum. Çok önemli bir yerdi ve bazı ayrıntılar sadece benim içindi. "Michael hakkında bir sürü soru sordu. Kim olduğunu, neden burada olduğunu falan. Sonra ona bana bağırarak için geldiğini hatırlattım ve o noktada, Leah, sadece bu işi bitirmek istedim, anlıyor musun? Sadece... azarlanmak istedim, böylece duş alabilir ve yatağımda huzur içinde iki bin kalori yiyebilirdim."

"Anlaşılabılır. , yaptı mı? Sana bağırdı mı?"

Üniversite battaniyemdeki gevşek bir ipliği koparıyorum. "Gelecekte Jo Jo'yu ebeveyn imzası gerektiren bir şey yapmaya götürmek istersem önce onu aramam ya da mesaj atmam gerektiğini kesin bir dille söyledi."

Leah iç geçiriyor. "Tanrım, göbek deliği kimin umurunda, öpüştünüz mü?"

"Ne?" Geri çekildim, sesim daha önce hiç ulaşmadığım bir tona yükseldi. "Hayır! Neden öpüşelim ki?"

"Tanrım, Riley, bilmiyorum. Belki de sen kesinlikle muhteşem olduğun için, o da Pitt'i yakalayıcı eldiveni gibi gösterdiği ve evine gelip eski sevgilini sorduğu içindir." İç çekiyor. "Senden hoşlanıyor Riley. O yüzden çocukların yaptığını yap ve... *o kışa dokun.*"

Birçok nedenin yanı sıra, Leah'yı bu yüzden seviyorum. "O kışa dokunmak mı? Çocuklar," diyorum, "bunu söylemeyin. 1999'dan beri kimsenin bunu söylemediğine eminim."

"istediğimi anladın, ukala. Senden hoşlanıyor."

Leah kıymığı ve Jo Jo'yu ve Jake'le ilk kez tanıştığımı biliyor olsa da, onun sarkaçlı, bira kutusu büyüklüğündeki aleti hakkında hiçbir fikri yok - ya da bu sabah mutfağımda o şeyi bana sürttüğünü bilmiyor. Ya da benim onu göğsüme dokunmaya zorladığımı. Aman Tanrım.

O küçük parçalar sadece benim için.

Çünkü Jake Turner sonunda bana çıkma teklif etmediğinde ve bir daha bana bakmadığında, o küçük anlar hâlâ benim olacak, sadece benim için. Beynimde.

Özel olarak. Saklamak için.

Bir yanım Jake'in benden hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyor, ama ne tür bir psikopat hoşlanmadığı birine koca aletini sürtebilir ki? Yani, çapkın pisliklerin var olduğunu biliyorum ama Jake'in onlardan biri olduğundan şüpheliyim. Özellikle de Jo Jo bana babasının kimseyle çıkmadığını söylediğinden beri.

"Hayır," diye cevap veriyorum dudaklarım karıncalanırken. "Öpüşmedik. Aslında, öylece gitti ve ben bundan sonra ne yapacağımdan emin değilim."

Leah iç çekiyor. Bu konuda iyidir. "Her şeyden önce, kutsal olan her şey aşkına, lütfen artık hiçbir öğrenciyi dövme dükkanlarına götürmeyin ve ebeveynleri adına onay verin."

"Not edildi."

"Şimdi, diyorum ki... arkana yaslan. Senden hoşlanıyor. Ayrıca kıızıyla da bir bağınız var ve bu duyduğum en Hallmark şey değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

Ekranada, Harry ve Sally bir mağazada Harry'nin eski karısıyla karşılaşır ve Harry'nin kalbi paramparça olur. "Michael'a inanabiliyor musun?" Tekrar aklıma gelmesinden nefret ederek söylüyorum. Onu aklımdan çıkarmak için çok çalışmışım. Aslında tam da -ailemle aramızdaki şeyler karmaşık olsa da- hayatıma edebileceğimi hissetmeye başlamışım. Sanki aklımı okuyabiliyor ve beni bir kez mahvettiği için mutlu değil ama sinsice geri dönüp beni tekrar mahvetmek istiyor.

Olmuyor.

"Michael'ı siktir et. Söylediğim şeye geri dönelim," diyor, "çünkü Jake hakkında konuşmayı ve heyecanlanmayı hak ediyorsun. Tuvalette dönüp duran bir Michael muhabbetini daha hak etmiyorsun. Ciddiyim."

Haksız değil ve Michael umurumda değil. Ama şimdi ortaya çıktığına göre, ziyaretinden duyduğum rahatsızlığı, beni incittiğini ve ailemin onun tarafını tuttuğunu hatırlatan içimdeki duygusal krampı atamıyorum.

Haklı olduğuna karar vermeden önce yanağımın içindeki acı noktayı bir dakika çiğniyorum. Michael hakkında içini dökmek bile ona hak ettiğinden fazlasını ödetiyor. "Söylediğin şeye geri dönelim," diye kabul ediyorum, bu sabahın Michael kısmını tartışmamaya zihinsel olarak karar verdiğim için koltuğumda biraz rahatlıyorum.

"Bence sen otur ve onun sana gelmesini izle," diyor.

"Eğer tavsiyene uyup yerimde oturursam ve onu Cadence Caine ile futbol maçında görürsem, seni öldürecekimin farkındasın, değil mi?"

Gülüyor. "Cadence onun tipi değil. Cadence kimsenin tipi değil. Hayır, düzeltiyorum, birinin tipi ama o zaten evli."

"Kim?" Diye soruyorum, çünkü ne kadar iyi bir vücuda sahip olursa olsun, yetişkin bir kadın bedenindeki bir ergene katlanmak isteyecek birini hayal bile edemiyorum. Ve elbette, zamanın başlangıcından beri her baş düşman gibi, onun da iyi bir düşmanı var.

"Hades," diye cevap veriyor. "Ama Cadence Persephone'yi deviremediği sürece şansı yok."

Buna gülmekten kendimi alamıyorum ama Jake Turner'ın beni takip ettiğini düşündüğümde gülme isteğim hemen kayboluyor. "Gerçekten beni takip etmesine izin vermenin bir yol olduğunu mu düşünüyorsun?" Zaten onu nasıl takip edeceğimi de pek bilmiyorum. Belki Jo Jo'yu dövme yaptırmaya götürürüm, böylece beni tekrar görmek zorunda kalır? Şaka yapıyorum.

"İstiyorum. Kesinlikle istiyorum. Kahretsin, gitmeliyim, çorbam kaynıyor." Arka planda, gaz ocağı kapanıyor.

"Büyük Cumartesi gecesi, ha? Çorba," diye takılıyorum. "Hey," diye azarladı.

"Çorbanın değeri bilinmiyor."

"Tamam," diyorum ona ve vedalaşıyoruz, beni bir Cumartesi gecesi 80'ler filmiyle baş başa bırakıyor. Ve doğruyu söylemek gerekirse? Çorba kulağa hiç de fena gelmiyor. Ama böyle bir günün ardından sinirlerimi yatıştırmak için yapabileceğim tek şey koşmak.



WILLOWDALE'DE YAŞARKEN SÜREKLİ GECE KOŞULARI YAPARDIM. O ZAMANLAR Ancak Bluebell, daha olgun ağaçlar ve yemyeşil bitki örtüsüyle daha da az nüfusludur. Akşam ve gece koşuları burada o kadar huzurlu ki, neredeyse zen gibi.

Üçüncü kilometrede köşeyi dönerken kendimi böyle hissediyorum, zen; zihnim açık ve göğsüm hafif. Krem rengi gökyüzü karanlık ufka doğru akıyor, solmakta olan gün ile doğmakta olan akşamı harmanlıyor. Sıcaklık tam kıvamında ve hava çam kozalakları ve yağmur izleri gibi çok güzel kokuyor.

Hızım iyiyken aniden arkamda bir kamyon beliriyor. Yaklaşırken ağır bir şekilde bankete yaslandığımdan emin oluyorum, ama geçmeyince durup arkama bakıyorum. Kamyonetinin direksiyonunda Jake Turner benim adımlarımla ilerliyor. Gözleri beni delip geçiyor ve

Nefesim kesiliyor ve o da arabasını yanıma çekip yolcu camını indirerek yanımdan geçiyor. Ben koşmaya devam ediyorum ama o bana yetişiyor, frenini benimle aynı hizaya getiriyor.

"Geceleri tek başına koşmamalısın," diye bağılıyor taksinin camından dışarı.

Sağ üst köşedeki saati bulmak için ekranda yanıp sönen koşu bilgilerini atlayarak saatime bakıyorum. "Saat 7:32, senin için geç mi?" Hızımı artırarak soruyorum, ancak o da hızını artırıyor.

"Güvenli değil," diye tekrar bağılıyor.

"Bluebell güvende," diye karşı çıkıyorum, atkuyruğumun ucu çıplak sırtımda gezinirken ürperiyorum.

"Kamyona bin," diyor, ama bu bir emir gibi geliyor. Kollarımdaki şişlikler kalkıyor ve nemli eski spor sütyenimin altında meme uçlarım sertleşiyor.

"Hayır." Yüzümü öne çeviriyorum, mil başına yedi dakikalık tempomu sürdürüyorum, tek yapmak istediğim kucağına tırmanıp ağzını yutmak olsa da ona teslim olmayı reddediyorum. İçimden bir ses Jake Turner'ın küçük bir meydan okumadan hoşlanabileceğini söylüyor.

Bir süre geçiyor ve kamyonun artık orada olmadığını fark ediyorum. Bacaklarım yavaşlıyor ve çakılda çıtırdayan bot seslerini duyduğumda duruyorum. Döndüğümde, Jake arkamda duruyor, burun delikleri açılmış, yoğun gözleri benimkilere sabitlenmiş. "Kamyonete bin. Seni eve götürüyorum. Alacakaranlıkta yol kenarında tek başına koşmak güvenli değil. Hadi," diyor, başını kamyona doğru uzatarak. Batan güneş yüzünü aydınlatıyor, çenesindeki bir günlük büyümeyi ortaya çıkarıyor. Kot pantolonu kirli, botları yıpranmış ve ekose gömleğinin üst iki düğmesi kopmuş. Bütün gün çalışmaktan sıcaklamış ve yorulmuş gibi görünüyor ve bu beni deli gibi tahrik ediyor.

"Hayır." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Get. Gir. Kamyona. Kamyona." Her kelimedede bir adım atıyor ve bizi neredeyse ayak parmağımıza kadar bırakıyor.

Ağzımın kenarı tembel bir sırıtişla kıvrılıyor. "Yap beni."

Dünya etrafımızda gürlerken şimşekler çakıyor, gökyüzünü aydınlatıyor. Yağmurun ilk birkaç damlası yere çarpıyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kulak zarlarım ağrıyor ve nedense ağlama isteği boğazımın dibini yakıyor. Sert bir yutkunmayla bastırıyorum. Enerji birkaç saniye içinde şakadan çaresizliğe dönüşüyor ve ben çaresizliği kovalıyorum.

"Lütfen efendim," diye nefes alıyorum, sözlerimin hafif yağmurun pıtırtiları arasında kaybolması için dua ediyorum. Duyması için de aynı şekilde dua ediyorum. "Yap beni."

Tam şu anda, bir rüya hali gibi; kısa devre yaptığımı biliyorum ama durduramıyorum. Onu istiyorum. İstediğime sahip olmayı hak ediyorum.

Sadece bir kere.

Bir şey ifade etmek zorunda değil. Beni pençeleyen bu vahşi arzuyu serbest bırakıyorum. Bu tanrı gibi adama isteyerek boyun eğmek ve kendimi onun kullanımına vermek için can atıyorum.

Ben de bunu söylemekten bu kadar utanmadığım için dehşete düşüyorum.

Bana saldırıyor, botları çakılda kayarken göğsünden kalın bir ses çıkıyor. Nefes nefese kalıyorum, içim şokla titriyor, beni görkemli, kabarık omzunun üzerinden sarkıtırken. Güçle ağırlaşan eli kığımın üzerinde kayarak beni yerimde tutuyor.

Bacaklarımın arasında nabzımı hızlandıran sıcak bir yanma var.

Biraz keskin kokuyor ama tenimde bir sıcaklık yaratıyor ve kalçalarımın arasına bir ağırlık koyuyor. Bedenim arzu yayıyor - bu adamın içime girmesini, canımı yakmasını, beni yakmasını, nefesimi kesecek ve gözlerimden yaşlar akıtacak kadar genişlemesini hissetmek için tek bir arzu. Kendini kurtarmak için ihtiyaç duyduğu her türlü acıyı emmek istiyorum. Bedenimi onun her cinsel ihtiyacına uyacak şekilde değiştirmek, ona kalçalarımın arasındayken kendini daha iyi, daha güvende, daha arzulanır ya da daha sevilir hissedeceği başka bir yer olmadığını göstermek istiyorum. Ben ona aitim, kendini yeniden inşa etmek, pürüzlü geçmişinden kalan ihtiyaçları doldurmak için. Bacaklarımı açmak ve bu güzel, kırık adamı yenilemek istiyorum.

"Beni mi kokluyorsun?" Kamyonetinin yolcu kapısına yaklaşırken homurdanıyor.

Onu koklayarak tüm bunları hissedemem. Hayır.

Tek seferlik. En derin arzularıma teslim olmak ve istediğimi *sadece bu seferlik* elde etmek.

"Evet," diye cevap veriyorum, kendimi durduramadan utanmazca dürüstçe.

Kapıyı açtı ve güçlü bir eliyle kığımın tutarak beni sıkıca kendine doğru çekti, bir an hışırdadı. Jake beni koltuk boyunca uzatıyor ve gövdesini kabinin içine sığdırmak için eğiliyor. Bacaklarım içgüdüsel olarak beline dolanıyor ve vücut ısısının ateşli sıcaklığı amımı yumuşatıp ağrıtıyor.

"Neden?" diye söze başladı ve topuklarımdan birini omzuna yaslarırken cümlesini kasıtlı olarak askıda bıraktı. Jake sert avucunu bileğimden uyluğuma kadar bacağымda gezdirirken, tepki olarak karnıma bir sıcaklık yayıldı. "...sen

Bana efendim demeye devam mı edeceksin?" diye soruyor, kelimeleri kehribar viskisi gibi güçlü ve etkili, güçlü ve baş döndürücü.

Parmaklarını koşu pantolonumun bel bandının etrafına doluyor ve parmaklarının sert sıyrıkları - özenle kesilmiş tırnaklarının nazik sıyrıkları, çok yumuşak ama tamamen heyecan verici. Amım şişiyor, yapışkanlık külotumu kaplıyor, klitorisim zonklıyor. Gözleri çölde su arayan bir adam gibi her santimimde geziniyor. Beni nasıl istediği gözlerinde dans ediyor, her mükemmel santiminin benim olacağına söz veriyor. En azından bu gece için.

Onları indiriyor ama külotumu çıkarmıyor.

Pamuklu külotum. Sade ve heyecan verici değil, çünkü iç çamaşırıyla güzel görünme arzusu duymayalı çok uzun zaman olmuştu. Jake'in bana bakışını biraz olsun değiştirseydi içimden ölmek isterdim ama değiştirmede. Gözleri bacaklarımın tepesinde geziniyor, şüphesiz karanlık noktayı inceliyor. Damlatıyorum. O kadar uzun süredir ıslağım ki, üşümeye ve çaresizleşmeye başlıyorum. Bedenim onu istiyor. Bir şeyi hiç bu kadar açıklanamaz bir şekilde tanımamıştım. Ve bu ezici arzusunun ne kadar yabancı olmasına rağmen, onunla mücadele bile etmiyorum.

Sorusuna cevap vermiyorum, bu da bana sinirli bir hırıltı kazandırıyor ama bu hırıltı asla dudaklarına ulaşmıyor. "Neden, Bayan Riley?"

Bacaklarımı belinden indirip dizlerimi ayırıyorum ve kelimeler olmadan yalvarıyorum. Ama seçim yapmama izin vermeyecek. Eğer konuşmamı istiyorsa, konuşacağım ve gözleri bana bunu ikimizin de bildiğini söylüyor.

Koltuklardan yukarı doğru kıvrılarak bir dirseğimin üzerinde dengede duruyorum ve her seferinde kısa bir çekişle fermuarını indiriyorum. Yeterince yer açıldığında sertleşmiş siki dışarı düşüyor, ağırlığı ve uzunluğu onu uzakta tutmayı imkânsız kılıyor. Aşağı uzanarak elini başının hemen altından kendi etrafına doluyor ve parmaklarının tam olarak bir araya gelmediğini fark ettiğimde karnım titriyor.

Ve elleri kocaman.

Yukarı bakıyorum, gözlerim onunkileri arıyor, neye ihtiyacı olduğunu, bu gece ona ne verebileceğimi görmeye çalışıyorum. Şu anda bir cevap istiyor ve onu içime almak için ne gerekiyorsa yapacağım. İsteddiği her şeyi yapacağım; teninin kayganlığını ve sıcaklığını tenimde hissetmek için zonklayorum. Klitorisim tam anlamıyla gümbürdüyor.

"Bilmiyorum," diye nefes alıyorum, onun yanındayken üzerime çöken tüm mantıksızlığı kelimelere dökmeye çalışıyorum. Gözlerim onun güzel siyah gözleri ile kaba, kirli elinin tutuş şekli arasında gidip geliyor.

kalçalarımın tepe noktasında. "Senin yanıdayken, garip bir şekilde sana ait olduğumu hissediyorum ve... tek yapmak istediğim bu sahiplenmeyi onurlandırmak." Alevler yanaklarımı aşağılanmışlıktan yalıyor, ama aynı zamanda böylesine savunmasız bir gerçeği söylemeyi başardığım için gurur duyuyorum. Eğer aynı dalga boyunda değilse, nasıl hissettiğimi anlamıyorsa, böyle bir gerçek garip, tuhaf ve itici olabilir.

Gözleri benimkileri ararken göğsünün etrafında haydutça bir homurtu çınlıyor. Aletin başlığını külotumdaki ıslak noktaya doğru hareket ettirerek ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor. Jake Turner'ın beni kamyonetine yatırdığına neredeyse inanamıyorum ve bu anın çılgınlığını düşündüğümde küçük bir kahkaha atıyorum.

"Ne?" diye soruyor, sikini klitorisimin üzerinde gezdirirken gözlerini benden ayırmıyor. Beni patlamanın eşiğine getirirken nasıl rahat ifadeyle orada durabiliyor? Kısıtlama onun yüz hatlarını kilitli tutuyor, gözleri benimkileri tutarken kıpırdamıyor.

Jake Turner tarafından yöneltilen doğrudan bir soruya cevap vermemek bir suçmuş, cezalandırılabilir bir suçmuş gibi, tek başına ifadesi bile benden bir yanıt alıyor.

"Beni istediğine inanamıyorum," diye nefes alıyorum, bu sözlerin kulağa ne kadar güvensiz geldiğinden nefret ediyorum. Ama doğru olmalarından daha çok nefret ediyorum. Michael beni hissetmekten nefret ettiğim pek çok şeyle baş başa bıraktı ve bunlardan biri de güvensizlik. "Bluebell'deki en ateşli kovboy sensin," diyorum ona, Leah'nın unvanını tekrarlayarak.

Hiçbir şey söylemiyor ve benimle dalga geçerken gösterdiği metanet beni çılgına çeviriyor.

"Seni hissetmeye ihtiyacım var," diyorum ona, itiraf dudaklarımdan tereddüt etmeden dökülüyor. "Lütfen efendim," diye inliyorum.

"İşte yine yapıyorsun," diyor ve sonunda gözleri külotuma iniyor. Derin bir nefes alıp başparmağıyla nemli kumaşı kenara çekerken göğsü şişiyor.

Hâlâ bir dirseğimin üzerinde dururken, tam olarak onun gördüğü şeyi görmek için vücuduma bakıyorum. Kısa kesilmiş sarı bukleler dudaklarımın hemen üzerinde şekilleniyor. Parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor, kaslı göğsünden bir inilti yükseliyor.

Gözlerim flanel iş gömleğinin altındaki açıkta kalan ten üçgenine kayıyor ve aniden, vücudunu tekrar görmeden bir saniye daha duramıyorum.

"Tişörtünü çıkar," diyorum ona, parmaklarını kasık kıllarımın üzerinde gezdirmeye devam ederken, başparmağı şişmiş klitorisimin üzerine düşüyor. Yavaş daireler çiziyor ve bana bakıyor.

"Artık alacakaranlıkta tek başına koşacak mısın?" diye takılıyor, sesi sert ve boğuk, içimin sıkışmasına neden oluyor. Sesi, elleri, siki... Neredeyse sarhoşum ve ihtiyaçtan başım dönüyor.

Başımı sallıyorum, şu anda ondan daha fazlasını almak için her şeyi söylemeye hazırım. "Hayır, hayır, söylemeyeceğim," diye nefes alıyorum, ses tonuma bir sızlanma karışıyor. "Senden daha fazlasına ihtiyacım var."

Yağmur ön cama ve kaputa çarpıyor, ağır bir şekilde yatak astarına çarpıyor. Jake'in nefes alışları ağır ve yavaş, nefes alışlarının sesi ve etrafımızdaki ani yağmur fırtınası arasında, bu resmen tüm hayatımın en sıcak, en mükemmel anı.

"Lütfen," diye tekrar yalvarıyorum, ne kadar çaresiz görüldüğüme neredeyse şaşıyorum. Daha önce hiç kimse ya da hiçbir şey için yalvarmadım ama yine de onun kamyonetinde yatarken, ona sahip olmak için her şeyi yapardım. Sadece bugün için bile.

"Prezervatifim yok," diyor külotumu kaldırmadan ve sikini külotun içinden kaydırmadan önce, siki amıma karşı kaygan. Bana doğru uzanıyor, ben de ona elimi uzatmak için tekrar geriye yatıyorum. Elim sikinin üzerine koyuyor ve elimi çıplak etinden uzak tutan ince külotuna rağmen sıcaklığını, sikinin zonklamasını, benim için tuttuğu çelik gibi sertliği hissedebiliyorum.

"Yapamayız," diyor, ellerini gömleğine götürürken kalçalarını hareket ettirmeye başlıyor, düğmeleri çözüyor ve bana istediğimi veriyor. Bir an sonra fanila açılarak güçlü, kaslı göbeğini bana gösteriyor. "Beni hissetmenin tek yolu *bu*." Kalçaları sallanıyor ve siki bana doğru tekrar tekrar kayıyor, parmaklarım umutsuzca külotumun içinden her damarlı santimi arıyor.

"Seni çok istiyorum," diye itiraf ediyorum, başımı koltuktan kaldırıp aşağıya bakıyorum. Aletini külotumun içinde gördüğümde, kumaş ne kadar tahrik olduğumuzdan yarı saydam, orgazmımın hemen köşede olduğunu biliyorum, ama bunun bitmesini istemiyorum.

Artık dayanamayana kadar sikini külotumun altından amıma doğru sürükleyerek beni tahrik etmeye devam ediyor. "Jake, lütfen, daha fazlasına ihtiyacım var, lütfen," diye yalvarıyorum ve ekliyorum, "lütfen, efendim."

Külotumun yırtılması nabzımı hızlandırıyor.

Jake sikinin başını açık, ıslak amıma bastırıyor ve benimle alay ediyor, tepesine kadar sokup aynı hızla çıkarıyor. Bu bir işkence, girip çıkmak, içi boş ve bomboş. O canavarın her santimini içime sokarken nefes almaktan başka bir şey istemiyorum.

Kalçalarım huzursuzlaşıyor ve elimde olmadan dirseklerime kadar iterek erotik sahneye bakıyorum.

Gömleği açık, sırtına yağmur vuruyor, saçlarının ve şapkasının uçlarından su damlaları sarkıyor, aleti neredeyse morarmış - bir saniye daha kendimi tutamıyorum.

Ve gözleri benimkilere geldiğinde, neye ihtiyacım olduğunu biliyor.

Külotunu yırttı, başparmaklarını amımın yarığına yerleştirdiği şaftının üzerine koydu, başı klitorisimi dürttü. Kendini amıma doğru tutarak kalçalarını ileri doğru itiyor, uyarılma sesim kabinde yankılanıyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, şimdiden ayak parmaklarımı kıvrıp gözlerimi kapatıyorum. Beni o kadar uzun süre uçurumun kenarında tuttu ki, daha fazla dayanamıyorum. Tabii dayanabilirsem. "Jake, Jake, Jake," diye inliyorum, isminin sesi onu inletiyor.

"Benim için boşalacak mısın Riley Rivers?" diye sorarak gözlerimin açılmasını sağlıyor. Beni izliyor, sert sikini bana doğru iterken yüzümü inceliyor, tekrar tekrar, şişmiş küçük klitorisime istediği her şeyi veriyor.

Başımı salladım.

"Söyle Riley. Kimin için geldiğini söyle. *Bu amcığın kime ihtiyacı olduğunu söyle.*"

Beynimde havai fişekler patlıyor, renkler ve sesler patlıyor ve amım şimdiye kadarki en yoğun orgazmlarımdan birinde kasılırken gözlerimi zorlukla açık tutabiliyorum. Ayak parmaklarım kıvrılıyor. Kelimelerim bulanıklaşıyor. Kasıklarım daha fazlası için azgın bir sürtük gibi sikine doğru itilirken, temas etmeden göğsünün genel yönünü pençeliyorum.

"Siz, Jake, *size* ihtiyacım var, efendim," orgazmım sahip olduğum son düşünce parçasını çalarken sızlanmayı başarıyorum. "Amımın size ihtiyacı var efendim," diye mırıldanıyorum, dünya yavaş yavaş etrafıma yerleşmeye başlarken.

Gözlerimi açtığımda nefes nefese kalmıştım, ince bir ter tabakası göbeğimi ve kalçalarımı parlatıyordu. Jake'in siki karnımın üzerinde duruyor, pembe ve mor, ucu opak bir sıvıyla boncuklu, içimi sıkıyor ve ağzımı sulandırıyor.

Dışarıda yağmur şiddetleniyor. Kamyonun koltuğunda ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp ağzımı açıyorum. Aletini dudaklarımda gezdiriyor, bana gerçek bir tat tattırmadan dölleri dudaklarımda bırakıyor.

Kendini. İşkence gibi ve her ne kadar onu emmek istesem de, her şeyi dışarı çıkarmasına da bayılıyorum.

"Kamyondan in," diyor ve fanilasını çıkaracak kadar uzun süre beni serbest bırakıyor. Fanilayı yere, botlarının üzerine fırlatıyor, sonra da işaret ediyor. "Dizlerinin üzerine çök."

Yağmur umurumda değil. Birinin arabayla gelip bizi görmesi umurumda değil. Bütün gün duş almadan çalışmış olması umurumda değil. Taksiden kayarak iniyorum, tişörtümü ve spor sütyenimi çıkarıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum, yağmur çıplak sırtıma vururken keskin bir nefes alıyorum.

Uzanıp şapkasını kafasından çıkarıyor ve benimkinin üzerine koyuyor. Yağmurun bir kısmı yüzümden uzaklaşıyor, ama karanlık gözlerine baktığımda, içlerinde o kadar çok arzu var ki, başımdaki şapkasını unutuyorum. Boşalmaya ihtiyacı var, bunu karın kaslarının gerginliğinden, göğsünün esnemesinden, pazılarının kabarmasından ve çenesinin sertleşmesinden anlıyorum. Serbest kalmaya ihtiyacı var ve bunun için bana ihtiyacı var.

"Kullan beni," diye nefes alıyorum. "Lütfen, tek istediğim senin kendini iyi hissetmen." Dudaklarımı yalıyorum ve ellerimle göğüslerimi bir araya getirerek şansımı deniyorum.

Ağzının kenarı biraz kalkıyor ve Jake Turner'ı memnun etme düşüncesiyle içim ısınıyor. Hafifçe eğiliyor, siki bir elinde ve tükürüyor. Tükürüğü göğsümü ısıtıyor ve çıplak göğüslerimin arasından aşağı kayma hissi o kadar seksi ki, tek bir dokunuş bile olmadan tekrar boşalabilirim.

Kamyonun kasasına uzanarak deri bir alet çantası aldı ve beni ayağa kaldırdı. Ben dizlerimin üzerine çökmeden önce çantayı yere koyuyor ve gömleğini çantanın üzerine örtüyor.

Göğüslerime tekrar tükürüyor ve doğru boyda olduğumdan emin olmak için çaba sarf etmesi beni tahrik ediyor. Bu anı olabildiğince çabuk değil, olabildiğince zevkli ve unutulmaz kılmayı düşünüyor.

Parmaklarımı tükürüğünde gezdiriyorum, ağzım tükürüğün tadına bakmak için yanıyor. Dudaklarım gerçekten karıncalanıyor ve ona baktığımda koyu renk gözleri bana ve her hareketime kilitleniyor. "Tükürüğünün tadına bakmak istiyorum," diye itiraf ediyorum, tamamen beden dışı bir deneyim yaşıyorum. "Lütfen efendim," diye yalvarıyorum.

Parmağımı ağzıma götürüyorum ama ben tadına bakamadan bileğimi tutup geri çekiyor. Diğer eliyle çenemi kavırıyor, sertleşmiş siki terk edilmiş ve öfkeli bir şekilde karnına dayanmış. "Aç" diye emrediyor ve ben de açıyorum.

Ağzım onun tükürüğünü almak için tam zamanında, sıcak ve tatlı. Uyarılma içimden kayıyor, amımın etrafında kıvrılıyor, iç uyluğumdan aşağı akıyor.

"O muhteşem göğüsleri bir arada tut," diye emrediyor, sesi yağmur fırtınasının yükselen uğultusuna karşı sessiz. Göğüslerimi birbirine bastırıyorum ve onu izlemek için yüzümü yukarı kaldırıyorum, başım şapkası sayesinde sıcak kalıyor.

Aletini göğüslerimin arasına sokuyor. "Tut onları," diye uyarıyor, ellerini gırtlığımı dayayarak itmeye başlıyor, yağmur kıcımlı ıslatırken memelerimi beceriyor. Ağzımı açık tutuyorum, dudaklarıma yaklaştığında dilim başının üzerinde gezinmek için dışarı fırlıyor.

Yüksek sesle duymama izin verdiği ilk inilti çok seksi. Bir duygu düğümü boğazımı tıkıyor. Onu iyi hissettirmek başımın üstündeki stresi kaldırıyor ve göğsümdeki sıkışıklığı çözüyor.

Ben onun yüzünü izlerken göğüslerimi beceriyor, karanlık bakışları gözlerimle göğüslerim arasında gidip geliyor.

İnlemeleri derinleşiyor, sıklaşıyor ve bacaklarımın arasında yanan arzu tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşıyor. "Ağzını aç," diye homurdanıyor, horozunu başından tutarken burun delikleri alevlendi, geniş, karanlık yarığı ağzıma hedefliyor.

Dudaklarım ayrılıyor ve dilim ilk döl şeridini yakalamak için tam zamanında dışarı fırlıyor. Ilık ve yoğun, döllerini hem ekşi hem de yumuşak ve yutmaya ne kadar hevesli olduğum için yanaklarımı yakıyor.

Daha önce hiç yutmamıştım.

"Fuuck," diye inliyor, memelerime ve yüzüme boşalıyor, tenimden aşağı kayma hissi beni uçurumun kenarına itiyor.

Bedenim kasılıyor ve karnımdaki arzu sarmalı çözülüyor, boşalırken kalçalarım titriyor ve sallanıyor. Karnım kaskatı kesiliyor, onun için hareketsiz kalmaya, benden istediği taval olmaya çalışıyorum.

Geri adım atmadan önce başparmağı başının üzerinde kıvrılıyor ve hâlâ sert olan sikini boxerının içine sokuyor. Şapkası kafamdayken döllerıyla kaplı bana bakıyor ve yüz ifadesinde daha önce hiç görmediğim doygun bir durgunluk var.

Onu memnun ettiğim, iyi ve mutlu hissetmesini sağladığım fikri göğsümü patlatıyor. Ona bunu verdim, onu memnun ettim. Ve bugün, ona özel bir şey verdim.

Bana bir el uzatıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Gömleğini yerden alıp silkeliyor ve etrafa çakıl ve toz parçaları saçıyor. Etrafımızdaki yağmur yavaşlıyor ve gömleğini kullanarak çenemdeki, boynumdaki, göğüslerimdeki ve karnımdaki döllerini siliyor. Hareket ediyor

Yavaşça ve gözlerimiz birkaç saniyede bir bir araya geliyor, anı sessiz bir samimiyetle dolduruyor. Son orgazmını tenimden silerken uzanıp parmaklarımı saçlarının uçlarında gezdiriyorum.

"Külotun için üzgünüm," diyor ve külotu kamyonun taban tahtasından alıyor.

İkiye ayrılmış olmalarına ve bir daha giyilemeyecek olmalarına rağmen onları almak için avucumu uzatıyorum. Ama Jake Turner'ın dudakları yanlara doğru kıvrılıyor ve gözlerinde uğursuz bir şey parlıyor.

Yırtık, ıslak külotumu cebine soktu ve "Bunlar benim" dedi.

BÖLÜM SEKİZ



AZ ÖNCE NE OLDU BILMIYORUM. YA DA HALA NE OLDUĞUNU oluyor, ama tek bildiğim... Durmasını istemiyorum.

Arkadan bir gömlek kapıp aşağı çekiyorum, kirli gömleği döşeme tahtasına fırlatıyorum. Riley Rivers yanımdaki koltukta oturmuş, hayatımda gördüğüm en mükemmel göğüslerinin üzerindeki bluzunu indirerek bana gülümsüyor. Beni memnun etmek için yalvardıktan ve yağmurda dizlerinin üzerine çöküp onu döllerimle kaplamama izin verdikten sonra bana gülümsüyor. Kamyonetimi çalıştırıp yola koyuluyorum, heyecan ve şehvet karnımda kaynıyor.

Kaburgalarımın arkasında bir sıkışma hissediyorum, bu yüzden omuzlarımı geriye itiyorum ve araba kullanırken koltuğa yaslanıp rahatlamaya çalışıyorum. "Bunu daha yeni yapmıştık," diyor.

at kuyruğu. Gözlerim kucağından dizlerine doğru kayıyor, tüm çabalarım ağmen kirlı. Bakışlarımı takip ediyor ve avuçlarıyla dizlerini kirden arındırıyor, ruhlu mavi gözleri benimkileri bekliyor.

"Hoşuma gitti," diyor, sanki endişelerle dolu zihnimi okuyormuş gibi. Çok mu serttim? Çok mu kabaydım? Çok mu şey yaptık? *Ben* çok mu fazlaydım? Boş yola baktıktan sonra tekrar ona bakıyorum. "Gerçekten hoşuma gitti. ," diye açıklıyor ve sormamış olmama ağmen bilmek istiyorum.

"Evim şurada, solda, hatırlarsın" diyor, gitmem gereken yeri işaret ederek. Kasaba buradan beş dakika uzaklıkta ama nerede yaşadığını unutabileceğimi düşünüyorsa çıldırmış demektir.

"Güvenli seks hakkında bir makale yazdım ve sonra hiç prezervatifim kalmadı," diyor yüksek sesle, sesi zararsız yorum ile yumuşak kahkaha arasında bir yerde.

"Eğer koşarken üzerinde prezervatif varsa, bu garip olur," diyorum ve taksinin diğer ucundan bana bakarken sonunda kısmi bir gülümseme patlatıyorum. Çıplak ve hala nemli olan bacaklarına bakıyorum ve etrafa saçılmış yumruları fark ediyorum. Kaloriferin düğmesini çeviriyorum ve başka bir gömlek çıkarmak için arkama uzanıyorum. Kamyonetimde her zaman temiz kıyafetler bulundururum -sık sık yol kenarı baştankara işleri verdiğim için değil, müşteri provaları nedeniyle. Eyer takma, deri işçiliği ve atlarla uğraşmak kokulu bir iş olabiliyor ve Jo Jo bana birçok kez yemek yemeye çalışırken kokmakla hiç ilgilenmediğini söyledi. Bu yüzden yedek kıyafetler. Riley aşırı büyük bir fanılanın içine girip göğüslerinin ve kalçalarının lezzetli kabarıklığını yeşil ve siyah ekosenin arkasına gizlerken artık onlara sahip olduğum için mutluyum.

"Evet," diye iç geçiriyor, ucunu gömleğinin yakasından çekiştirerek kurtarıyor. "Bu doğru. Ayakkabımda bir ev anahtarı olsa sorun olmazdı ama prezervatif çok tuhaf olurdu." Bir bacağını kıvrarak koltuğunda bana doğru dönüyor. "Neden üzerinde hiç prezervatif yok? Sen bekarsın. Cüzdanında ya da torpido gözünde olabilirler."

Ona bakıyorum ama bir şey söylemiyorum. Torpido gözüne uzanıyor, ona izin vermemi bekliyor ve ben de başımı sallıyorum. Küçük bir patlamayla açıldı. İkimiz de içindekileri inceledik.

Çıkarıp açtığı bir kutu Altoids. Bana doğru açık tutuyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum.

"*Gerçekten mi?* Çakı ve kibritli bir nane şekeri kutusu mu?" diye gülerken dikedörtgen kabı tekrar torpido gözüne yerleştiriyor. Daha sonra bir

bir çift eldiven ve şarj edilebilir bir el feneri.

Ona doğru bakıyorum. "Ve eğer orada bir kutu prezervatif olsaydı, şu anda nasıl hissederdiniz, hmm, Bayan Riley? Orada oturup vücudunuzla ilişkiye girmeme izin verdiğinizizi düşünürdünüz ama hareket halindeyken prezervatife ihtiyaç duyacak kadar aktif olduğumu öğrenirdiniz." Başımı sallıyorum ve o da iç çekerek torpido gözünü kapatıyor.

"Haklısın. Her ne kadar bir tane olmasını dilemiş olsam da," diyor, birkaç dakika önce beni becermek için yanıp tutuştuğunu itiraf ederken biraz utangaçlaşıyor. "Yapmadığın için de memnunum."

Çapkın bir sürüngen gibi görünmek istememek benim için önemli olsa da, yanımda prezervatif taşımamamın nedeni bu değil. Ve açıklanamaz bir nedenden dolayı, bunu bilmesine ihtiyacım var.

"Onları taşıyorum çünkü onlara ihtiyacım yok." Aramızda konuşuyoruz ve araba kullanırken ona hızlıca bakıp alt metnin oturmasını bekliyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, dudaklarını öyle bir yalıyor ki sikim fermuarın ucuna sürtünüyor. "Oh," diyor, biraz daha dik oturarak. Yüz ifadesinden bir şey geçiyor, kaşlarını kaldırıyor ve dudaklarını aşağı indiriyor. Hayal kırıklığı olabilir mi? "Yani sen... vazektomi mi yaptırdın?"

V-kelimesinden bahsedince taşaklarım içimde sürünüyor. "Ne?" Bocalıyorum. "Hayır. Hayır, yani prezervatife ihtiyacım yok."

Riley bana bakıyor. Isı işini yapıyor, tenim nemli ve sıcak hale geliyor. Motor gürlüyor ve yağmur ön cama hafifçe sıcıyor. Ve Riley sadece bakıyor.

"Onlara ihtiyacın yok," diyor sonunda.

Sonunda yol ayrımına geliyoruz ve onun küçük mavi evini hayal ederek doğruya doğru ilerliyorum. "Prezervatif almak için bir nedenim olmadı Riley." Orada sadece bizim olduğumuz bir kırmızı ışığa geliyorum ama yine de duruyorum. Sonra ona bakıyorum, masmavi gözlerini bana dikmiş görünce midem bulanıyor.

Çiftçi pazarındaki o mavi gözleri hatırlıyorum. Etrafında onca liseli kız varken nasıl da mutlulukla parlıyorlardı. Jo Jo ile konuşurken yüzündeki gülümsemeyi, ayaklarının etrafındaki toz bulutunu, altın sarısı saçlarında turuncu çizgiler bırakan ılık güneşi hala hatırlıyorum.

Jo Jo ile konuşurken çok mutluydu.

Burada olmamın sebebi bile Jo Jo, hastalıklı bir şekilde. Eğer o olmasaydı, onunla yüzleşmek için asla evine gitmezdim.

Jo Jo ile o kadar derin bir bağ kurdu ki onu Ink Time'a götürdü.

Eminim Riley'nin başı bu yüzden belaya girebilir ve eğer başka bir öğrenci olsaydı, ailesinin onu şikayet edeceğinden hiç şüphem yok.

Kızımı mutlu etmek için işini riske attı. Eğer birimizin Riley'e daha çok ihtiyacı varsa, o da Jo Jo'dur.

Işık yeşile dönüyor ama ayağım frende kalıyor. Sonunda şapkamı çıkarıyor ve aramızdaki koltuğa koyuyor. Şapkanın içindeki görüntüsüne bayılıyorum ve onu sadece şapkayla görmek istiyorum. Onu yatağıma bağlamayı ve kırbaçlarımı erkeksi, genç teninde gezdirirken kıvrınmasını, minik meme uçlarının sertleşmesini, mükemmel pelüş dudaklarında ismimin yazılı olmasını izlemeyi çok isterdim.

Başka bir hayatta.

"Riley, orada kendimi kaptırdım ve ben... ben gerçekten üzgünüm," diye başlıyorum, duygularım o kadar kötü ve çürük ki konuşurken gözlerim onun çıplak dizlerine düşüyor. "Jo 'nun hatırı için, bence... yani, o seni örnek alıyor Riley. Beni örnek almadığı kesin, bu yüzden seni bu kadar çok sevmesi benim için bir şey ifade ediyor." Sonunda cesaretimi topladım ve gözlerine baktım.

Islaklar, neredeyse taşıyorlar ve genişler, benimkilere dikilmişler. Ağzı açık ama sessiz, dinliyor, kollarını yavaşça kendi etrafında sararak kendini yatıştırıyor.

"Sadece senden aldığı mutluluğu korumak istiyorum çünkü bazı günler onu gülümsetebilecek tek kişinin sen olduğunu düşünüyorum Riley."

Önüne bakıyor ve gömleğimin kolunu kullanarak yanağındaki bir damla gözyaşını siliyor.

Zihnim yarışıyor.

Söylediklerimin doğru ve haklı olduğunu, Riley'yle birbirimizi görmememiz gerektiğini biliyorum. Görüşmemeliyiz. Ve biliyorum ki o da bunu anlıyor, içinde bir yerlerde söylediklerimi anlıyor çünkü o da Jo Jo'yu önemsiyor.

Riley Rivers beni o kadar çok istiyor ki artık bana sahip olamayacağı fikri onu ağlatıyor.

"Bu sokak," diyor sessizce, pencereye dokunarak. "Burası benim sokağım." "Hatırlıyorum," diyorum ona, çünkü tek bir ayrıntıyı bile nasıl unutabilirim ki?

onun hakkında? Göğsümün arkasında kalbim ağır ve sert atıyor. Onun sokağına doğru dönüyorum ve araba yolunun sonuna geliyorum, ikimiz de onun evine bakıyoruz.

"Tek seferlik bir şeydi," diyor ben ısıtıcıyı kapatırken. "Anladım." Kolu kavırıyor ve aşağı doğru itiyor, ağırlığını eski

kapıyı daha kolay açmak için. Dışarıda ayaklarının üzerinde, kapıyı çarparak kapatmaya gülümsüyor.

Yapmamam gerektiğini biliyorum, bir şey olmadan önce durmamız gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum.

"Hayır," diyorum ve gözlerinin tekrar benimkilere dönmesine neden oluyorum. "Tek bir şey değil." Öyle olmalı. Ama hayır diyemiyorum, özellikle de onun rahatlamış ve umut dolu gözleri benimkilere sabitlenmişken. "Yine de gizli tutmamız gereken bir şey." Parlak ve geniş bir şekilde gülümsüyor ve göğsüm daralıyor. Kalçam boyunca, sikim onun parlayan yüzünü görünce şişmanlıyor ve mutlu oluyor. İyi görünüyor gömleğimin içinde yüzüyordu. Ve şapkamın içinde muhteşem görünüyordu.

Ama ağızındaki tükürüğüm ve memelerindeki dölüm? Hay sikeyim. Bunu asla unutmayacağım.

"Öyle mi?" diye soruyor, sesi umut ve arzuyla köpürüyor. Ben de aynı şeyi hissediyorum ama sadece başımı sallıyorum ve şapkamı başıma yerleştiriyorum. "312-8599."

"Seni arayacağım," diyorum ona, kelimeler kulağa yabancı geliyor. Yıllardır bir kadını aramamıştım. Yine de, garajımda tek başımayken, tüm oyuncaklarım sergilenirken onun sesini duymak için sabırsızlanıyorum.

Gülümsüyor ve evine giriyor. Evinin önünden çekilmeden önce numarasını telefonuma kaydediyorum, Jo Jo'nun telefonumu ele geçirmesi ihtimaline karşı onu 'Sağlık Öğretmeni' olarak kaydediyorum. Telefonumu ele geçirmek için hem benimle hem de ne yaptığım ile ilgilenmesi gerekir, bu yüzden bu kadar ileri gidemeyeceğini söylemek yanlış olmaz. Yine de tedbiri elden bırakmamalıyım.

Bir mesaj attım.

Kapıyı kilitle ve eski sevgilin gelirse polisi ara. Ya da beni.

Hemen mesaj atıyor ve onu kapının arkasına yaslanmış, meme uçları tişörtümden içeri girmiş, sırtırken adeta benim için erirken hayal ediyorum.

Ben de onun gibi hissediyorum, her ne kadar onun kadar görünür bir şekilde takmasam da.

RILEY

Kapı kilitli. Geri gelmeyecek, ama bunun için teşekkürler.

Telefonumu bir kenara itip eve sağ salım dönmeye odaklanıyorum. Ya da bu akşamın anısı zihnimde canlanırken olabildiğince güvenli bir şekilde.



İÇERİDEYKEN, ÇAMURLU BOTLARIMDAN SIYRILIP ŞAPKAMI ASARKEN

Duvarda Jo Jo belirir, üzerinde eşofman altı ve kapüşonlu bir tişört, ayakları çıplak, elinde bir kupa.

"Neredeydin?" diye soruyor.

Lavaboya gidip bir bardak su dolduruyorum, hepsini tek seferde içiyorum, bedenimdeki arzusun acısını hafifletmek istiyorum. Riley'i aklımdan çıkaramıyorum.

"Arabayla gezmeye çıktım," diyorum çünkü gerçek bu. Riley ile görüşmeye devam edersem Jo Jo'ya karşı dürüst olmak neredeyse imkânsız hale gelecekken ona doğruyu söylediğimden emin olmaya bu kadar odaklanmamın aptalca olduğunu fark ediyorum.

"Özür dilerim," diyor, iki kelime bir yara bandını yırtar gibi dökülüyor. Bu duyguyu hatırlıyorum, babandan özür dilemenin sana ne kadar acı verdiğini.

Su bardağımı leğene yerleştirdikten sonra lavabonun kenarına tutunuyorum. Mutfak lavabosunun üstündeki pencerede onun yansımasını yakalıyorum. Beni izliyor, nasıl tepki vereceğimi görmek için bekliyor.

Derin bir nefes alarak dönüp ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim. Kendimi kaybettiğim için de özür dilerim." Ona yaklaşmak için bir hamle yapmıyorum ama buzdolabına doğru ilerleyip dün gecenin spagettisini ve kırmızı sosunu çıkarıyorum. Erişteleri yeniden ısıtmaya başlıyorum ve onun hâlâ orada durduğunu görünce boş bir tabak uzatıyorum. Burnunu kırıştırdı.

"Aç değilim ama... Ben-"

Sanki cesareti tükenmiş ya da benimle konuşma isteği azalmış gibi duraksıyor. Her iki durumda da, "Sadece, piercing için üzgünüm" derken bana zar zor bakıyor. Kolunun altına bir paket Doritos sıkıştırıyor, buzdolabından bir kola alıyor ve koridordan aşağıya doğru yürüyor, kapısının çarpması "iyi geceler baba, yarın sabah görüşürüz"ün yeni karşılığı.

Akşam yemeğini yalnız yiyorum ve Riley'e bir daha mesaj atmıyorum. Daha çok erken.

Bulaşıklar bittikten sonra kendimi garajda, çalışma tezgahımın başında, Hudson için hazırladığım bitmiş ürünlerle dolu bir çantada buluyorum. Saatile bakıyorum ve saatin on biri on geçtiğini görüyorum. Gevşek deri şeritleri kesiliyor ve aklımda bir plan var.

Mükemmel kırbacı hazırlarken Riley'yi ve benim için nasıl dizlerinin üzerine çöktüğünü düşünüyorum. Parmaklarımı her bir kuyruk parçasında gezdiriyorum, deri dokunuşlarımın altında esnekliyor.

Çok güzel bir kadın ve kalçaları ve göbeğindeki bu izlerle çok seksi görünüyor.

BÖLÜM NINETEEN



SANKI DINLENME ODASINDAN KAÇACAKMIŞIM GIBİ. ORASI HERKES İÇİN VE Eğer Cadence lanet olası Caine beni sonsuza dek dışarıda tutmak için kafama huysuz bir Yoplait atacağını düşünüyorsa, başka bir şeyi hak ediyor demektir.

Ayrıca mola odasına ilk varmak için kampüs boyunca koşuyorum, böylece oraya ikinci varan o olabiliyor.

Ben de onun yanına oturmaya başladım. Daha büyük bir insan olup onu benimle, Koç Dean'le, kimya öğretmeni Lori'yle, dil sanatları öğretmeni Lena'yla ve Denae'yle oturmaya davet edebilirim.

Yapabilirdim, ama korkusuz liderim ve kişisel dostumun sözleriyle, *siktir et Onu.*

Leah haksız değil.

Eğer birisi zeytin dalı uzatmak ve yetişkin bir insana berbat olduğu tüm yolları göstermek istiyorsa, bırakın yapsın. Ama o kişi ben değilim.

"Merhaba Bayan Riley," diyor Lori, parlak turuncu eteğiyle dinlenme odasına girerken.

"Merhaba Bayan Lori," diye selamlıyorum ortak mikrodalga fırının önündeki yerimden.

Elinde naylon öğle yemeği çantasıyla masaların arasından geçerek her zamanki yerine gidiyor ve oturuyor. Beher ve mikroskop resimleriyle kaplı bluzu tam Bayan Frizzle'a göre ve ben buna bayılıyorum. Dondurucudaki yemeğimin ısıtılması bittikten sonra masamızda onun yanına oturuyorum.

"Üstüne bayıldım," diyorum siyah plastik atalımın ucuyla üstünü işaret ederek. Kumaşı imdikleterek kendinden uzaklaştırıyor.

"Çok yumuşak. Yumuşak görünmediğini biliyorum ama çok yumuşak." diyerek karışık yeşillik ve somon salatasını karıştırmaya başlamadan önce gülümsüyor.

Koç McAllister içeri giriyor ve Jake'in Koç'un yazdığım makaleye ne kadar katıldığını ve beğendiğini anlatan sözleri aklımdan geçiyor. Yanımdaki koltuğa vurup gülümsüyorum, bu da bana şaşkın bir bakış kazandırıyor. Koç yavaşça yanıma geliyor, elinde beyaz ve kırmızı Igloo beslenme çantasıyla oturuyor.

"Merhaba," diye selamlıyorum o koltuğuna kayarken. "Bu arada, gazete makalemin amacını anladığınız için teşekkür ederim."

Koç Dean donakalır, bir elinde plastik pilav ve köri kabı, diğerinde termos tatlı ayı vardır. "Tamam," diyor, kelimeyi uzatarak. "Bir dakika, ne?"

Ben Lori'nin bluzuna yaltaklanırken mola odasına sızan Lena, Cadence içeri girdiğinde masamıza oturuyor. Ancak bu anın tadını çıkaramıyorum bile çünkü Lena kolumu dürterek sesini fısıltıya düşürüyor.

"Hey, Bayan Riley, sadece size şunu söylemek istedim... Yazdığınız makalenin cesurca olduğunu düşündüm."

Devlet tarafından zorunlu tutulan lise eğitimini bir gazetede yayınlamak cesurca değil, ancak bugünlerde alabileceğim her iltifatı kabul edeceğim. Öyle görünüyor. "Teşekkürler," diye cevap veriyorum ama sandalyesini bana yaklaştırırken gözleri parlıyor.

"İki yıl önce bir... korku yaşadık," diyor, son kelimeyi dikkatle seçerek. "Kızım küçüktü ve her neyse. ekip ıkarma yönteminin işe yaramadığını öğrenmek önemli. Ve duyduğuma göre

Bu yüzden sadece şunu söylemek istedim... Bence makale önemliydi ve onu yayınlamakta haklıydınız."

"Teşekkür ederim," diyorum tekrar, bu kez küçük siyah plastik çatalımı Dean'e doğrultarak. "Siz ikiniz," diye çatalımı aralarında sallıyorum. "Harika fikirler."

Cebimde telefonum titriyor ve herkes yemek yemekten sessizleşirken kalbim hızla çarparak telefonu çıkarıyorum. Ailem mesaj atmıyor. Evime bir sürüngen gibi geldiğinden beri Michael'ın telefon numarasını engelledim. olmalı.

JAKE

Selam. Ben
Jake.

Mesajına yüksek sesle gülmekten kendimi alamıyorum. Lori ve Lena, Denae'nin elleriyle konuşarak söylediği bir şeyi dinlerken Dean bana bakıyor. Meraklı gözler olmadan rahatça cevap yazabiliyorum.

Bana zaten mesaj atıyorsun, sen olduğunu biliyorum. Sen olduğunu duyurmana gerek yok.

Beni programladığını düşünmemiştim.

Görmezden gelme tuşuna basmadığımdan emin olmalıydım. Garip numaralara asla cevap vermem.

Akıllı

Evet, çok teşekkür ederim.

Bu yüzden mi mesaj attın? Ne kadar zeki olduğumu söylemek için mi?

Bu gece seni arayabilir miyim diye mesaj attım.

Üzgünüm, benimle bir telefon görüşmesi planlamanın yolu atlı taşıyıcı ile talepte bulunmaktır

Mesaj atıp beni arayıp arayamayacağını sormasıyla dalga geçiyorum. Yine de noktaları bir görünüp bir kaybolurken, belki de şakamı anlamadığını düşünmeye başlıyorum.

Sadece takılıyordum Jake. Beni arayabilir misin diye önceden sormana gerek yok. Sadece... ara beni.

Bir an sonra telefonum elimde şiddetle titriyor. Jake arıyor....

"Alo?" Fısıldayarak cevap veriyorum, sanki sesimi daha kötü çıkarmaktan başka bir işe yarayacakmış gibi elimi ahizenin üzerine koyuyorum. Ayağa kalkıyorum ve mahremiyet için koridora geçiyorum.

"Ara demiştin," diye kestirip atıyor.

"Demek istediğim, gece konuşmak istediğinde arayabilirsin," diye fısıldıyorum bir öğrenci sürüsü geçerken.

"Bu gece 8 çalışıyor mu?" diye soruyor, sesi sert ama yumuşak, sanki doğal sesini düşük tutmaya çalışıyormuş gibi.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Sekiz kulağa hoş geliyor."

Leah'ya mesaj atıp Jake'le daha sonra bir telefon randevumuz olduğunu söylememek için içimdeki yetişkin Riley'nin her zerresini kullanmam gerekiyor.



"HADI AMA, SIZ BU RUTINI BİLİYORSUNUZ. YILLARDIR ÜZERİNDE ÇALIŞIYORSUNUZ.

haftalar. Ve söylemeliyim ki, basketler ya da kaldıraçlar olmadan, o kadar da karmaşık değil. Adımların zamanlamasını şimdiye kadar çözmüş olmalısınız," diyorum hepsi iki büklüm olmuş, dizlerini tutmuş ve nefes nefese kalmış kızlara.

Amigo kızlardan biri diğerine fısıldıyor ve ikisi de gülüyor. Neden ilk içgüdümün yüzler arasında Jo Jo'yu bulmak olduğundan emin değilim ve muhtemelen bunu yapmayı bırakmam gerektiğini biliyorum. Eğer diğer kızlar kayırdığımı düşünürse-

"Annen sana bakıyor, Jolene," diye ciyaklayan bir ses, diğer kızların ellerini kulaklarına götürerek, fısıldayarak ve izleyerek özel kıs kıs gülmelerine neden oldu.

Sanırım bu korkuyu yirmi saniye kadar geç yaşadım.

Jo Jo'nun gözleri panik ve şaşkınlıkla benimkilere dikiliyor, sonra da ayaklarının dibine düşüyor. Bu cehennem zebanilerine Jo Jo'nun annesinin vefat ettiğini ve annesiyle ilgili şaka yapmanın hoş bir şey olmadığını duyurmak için yarım aklım var. Ama bu Jo Jo için hiçbir şeyi daha iyi hale getirmeyecek, o yüzden bunun yerine düdüğümü dudaklarıma götürüp üflüyorum.

"Antrenmanınızı birbirinizi aşağılayarak ve pislik yaparak mı geçirmek istiyorsunuz? Güzel. Yapın o zaman. Bunu yap ve kaç. Çünkü siz bu rutini biliyorsunuz ama burada yarım yamalak yapıp takım arkadaşınıza sataşmak yerine

çok çalışıyorsunuz. Bu bana koşmak istediğinizi söylüyor. Öyleyse koçun. Antrenman bitene kadar koçun." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, yüzüm ifadesiz. "İntihar. şimdi."

Cadence salonun köşesinde oturduğu yerden bana bakıyor, aptal ve güzel yüzünde kendini bir ifade var. "Geçen yıl onların koçu olduğunu söyleyebilirim," diye bağırıyorum ona bir anlık öfkeyle. Gençler ne olursa olsun pisliktir, ama bu zihniyette bir koça sahip olmak yardımcı olamazdı.

"Senin boktan rutinini bilmemeleri benim suçum değil," diye tıslıyor, aramızda birinci sınıf kafaları voleybol oynuyor, ortaya çıkan dramın üstüne.

Onun yorumu beni gülümsetti. "Bu senin ilk yılındaki rutinin. Buradaki ilk yılımda Layla'dan koreografi yapma yetkisi almamıştım."

Kızlardan yankılanan bir "ohh" sesi yükseliyor, içlerinden biri "Yan Bayan Caine" diyor. Dikkatimi Cadence ve kızlarım arasında paylaştırarak, ona yaklaşmak için birkaç adım atıyorum, böylece sonraki sözlerim özel olacak. Sadece ikimiz için.

"Kafama yoğurt döküp istediğin kadar kancıklık yapabilirsin ama gerçek şu ki, sen kabadayılıktan hiç vazgeçmemiş bir kabadayısın ve dürüst olmak gerekirse senin adına utanıyorum. Her yıl birinci sınıf öğrencileri için üzölüyorum, tezahürat yapmak için kaydoluyorlar ve senin gibi küçük, dar görüşlü bir zorbaya denk geliyorlar. Gerçek bir pislik olduğun için terfi alamadığını hiç düşündün mü?"

Homurdanıyor, geri adım atıyor, ifadesi eğlenmekle gücenmek arasında gidip geliyor ve sanırım inanamıyor. Mesele şu ki, Cadence gibi insanlar saçmalıklarını nadiren fark ederler. Ama buna ihtiyaçları var. Yine de siktir et onu. "Belki de Leah Mitchell'la arkadaş olduğun için işi alamadım," diyor ve elini ağzına götürüp dilini işaret ve orta parmağının arasına sokuyor.

"Olgun," diye cevap veriyorum, gülümsüyorum ki kızlar bunu çözdüğümüzü düşünsünler. Elimi Cadence'in omzuna koyuyorum ve hemen alev almadığında şaşıyorum. "Leah beni arkadaş olduğumuz için işe alsaydı, muhtemelen daha iyi bir boş döneme atanırdım, devre arası dansının tüm seviyelerinin koreografisini yapabilirdim ve muhtemelen seni kovdurabilirdim. Ama ne yazık ki kıskançlık adasında yanlış yoldasın." Takım kaptanı tarafından çağrılan ve beşinci intiharlarını kızlarıma dönüp bakıyorum. "Gitmeliyiz. Çünkü devre arası dansımızı yapacağız ve kötü koreografiye rağmen bunu başaracağız."

Arkama bakmadan uzaklaşıyorum ve takımım devre arası gösterisinin bir sonraki provasında başarılı oluyor. Antrenman bitiminde arabama doğru yürürken birinci sınıf amigo kızlardan biri bana yetişiyor.

"Gelecek yıl takımınızda olacağım için gerçekten heyecanlıyım. Sen çok iyi bir koçsun. Bayan Caine'in sana kötü davranmasına izin vermemene bayılıyorum."

Burnumu kırıştırıyorum. "Birinin sana kötü davranmasına izin verirsen, bunu yapabileceklerini öğrenirler." Kendi zararına olduğunu hissettiğimde bile bu düşüncüyü benimsediğim için gurur duyabilirim.

Beni el sallayarak uğurluyor, boyası oksitlenmiş küçük bir SUV'ye biniyor, direksiyonda yorgun bir kadın var. Tam çantamı arka koltuğa atmak üzereyken Jo Jo bana yaklaşıyor.

"Hey, Bayan Riley," diye teklif ediyor, ben gitmeden önce beni yakalama çabalarından dolayı biraz nefes nefese kalmış bir halde.

"Hey, Jo Jo," diye selamlıyorum, arka koltuğun kapısını çarparak kapatıyorum. "Bugün antrenmanda iyi iş çıkardın. O yorumu yaptığım için özür dilerim."

Bunu içselleştirmemiş gibi geçiştiriyor. Öte yandan, stres ve travma sonrası sıkı fiziksel efor beynin biraz gevşemesine yardımcı olur. Michael'la ilgili her şey olup bittikten sonra on millik bir koşuya çıktığımı ve beynimin sürekli dönüp durmasını gerçekten durdurduğumu biliyorum. Umarım için de durum böyledir ve acısını bu yorumdan saklamıyordur.

"Ben iyiyim. Sadece beni üst sıralara çıkardığınız için teşekkür etmek istedim. Yani, bir süredir JV'de olduğumu biliyorum ama... Bunun için sana hiç teşekkür ettim mi bilmiyorum." Kulaktan kulağa gülümsüyor ve ben Cadence'le karşılaştığım için kendimi biraz boktan hissederken, onun mutluluğu hafiften bulaşıcı.

Ben de gülümsüyorum. Sonra gözlerim otoparkta kalan araçların arasında geziniyor, o soluk siyah kamyoneti arıyor. Ama hiçbir şey bulamıyorum. "Seni bırakacak biri var, değil mi?"

Başını arkamızdaki eski Mustang'e doğru eğiyor. "Rawley Colt beni götüreceğini söyledi."

Aklıma Jake geliyor ve bu durumda bile onu memnun etmek istemekten kendimi alamıyorum. "Baban bir çocuğun seni alıp eve bırakacağını biliyor mu?"

Dudağını çiğniyor, yanaklarına renk geliyor.

"Jo Jo," diye uyarıyorum, bana yaklaşırken neredeyse zıplayarak, "Biliyorum, biliyorum," diyor.

"Ya bana sorarsa?" Diye soruyorum ama bu beş kelime ağzımdan çıkar çıkmaz hiçbir anlam ifade etmediklerini fark ediyorum. En azından Jo Jo için. Hızlıca ve elimden geldiğince izlerimi kapatıyorum. "Piercing konusunda benimle yüzleşti. Seni bir daha bir yere götüreceksem ondan izin almam gerektiğini söyledi. Numaralarımızı değiş tokuş ettik." Gerçeği parça parça söylemenin verdiği yabancılıkla ensem yanarken itiraf ediyorum.

"Lene!" diye bağılıyor bir ses.

"Ben ona söylerim," diyor, kahverengi saçlı genç bir çocuk kafasını açtığı camdan dışarı çıkarırken. Jo Jo geriye doğru yürüyor ve bana gergin bir gülümseme veriyor. "İyi geceler Bayan Riley," diyor arabasına binmeden önce.

Ona söyleyip söylemeyeceğini düşünmek istemiyorum ama ne yazık ki fazla düşünmek ve kafa yormak için hiç fırsatım yok çünkü telefonum çalışıyor.

Emniyet kemerimi taktıktan ve arayanın kimliğini inceledikten sonra cevap veriyorum. "Merhaba... annem ve babam," diyorum, yapmacık bir tavır takınmaya bile çalışmadan. coşku.

"Riley," diyor babam, sesi tiz ve buz gibi. Arabayı geri vitese takıyorum ve otoparktan çıkıp eve doğru yol alıyorum. "Neredesin sen?"

Gösterge panelindeki yeşil dijital ışık saat 17:02'de yanıp sönüyor. "Antrenmandan çıkıyorum, biliyorsun, okuldan sonra amigo kızlara koçluk yapıyorum, unuttun mu?"

Hatırlamak için en başta umursamak gerekir ve son altı ayda ailem hakkında öğrendiğim tek bir şey varsa o da gerçekten umursamadıklarıdır. İnsanların umursadıklarını *düşünmelerini* takıntı haline getiriyorlar, umursadıkları yanılmasına kapılıyorlar ama gerçekten umursuyorlar mı? Hayır.

Ailem değil.

"Bu doğru. Annem ve ben seninle bu hafta sonu olanlar hakkında konuşmak istiyoruz."

Michael aklıma geliyor, verandamı kaplayan gül yaprakları. Jake gittikten sonra onları toplayıp kompost kutuma koydum, böylece onun habersiz ve davetsiz ziyaretinin tek bir izini bile görmek zorunda kalmayacaktım.

"Bu hafta sonu ne oldu?" Aptal rolü yaparak onları gaza getiriyorum. Gaz vermenin yanlış olduğunu biliyorum ama Cadence ve onun saçmalıklarından sonra kendimi biraz huysuz buluyorum.

Babam iç geçirir ve annem hatta kalır. "Riley, Michael bize seni görmeye geldiğini söyledi..." "Üç düzine kırmızı gülle." diye eklemekten önce durakladı.

Sinyal lambamı yakarken hiçbir şey söylemiyorum, evim zaten görüş alanımda. Okula bu kadar yakın yaşamayı seviyorum ve böyle güzel sonbahar akşamlarında neden araba kullanma zahmetine girdiğimi merak ediyorum. Yürümeliyim.

"Tamam," diye kestirip atıyorum.

"Ry, siz ikiniz hayatınız boyunca arkadaşınız. Gerçekten bir tartışma yüzünden ilişkinizi bitirecek misiniz? Brian ve Linda kendilerini kaybetmiş durumdalar. Barışmak istiyorlar, biz de öyle," diyor annem, sesi sert, sanki sonunda bir sonuca varmışlar ve ben de bunu kabul etmek zorundaymışım gibi.

Bilmiyorum.

"Pekala," diye iç geçirdim, arabamı garaj yoluma çekerken. "Bir elimde istek, diğerinde bok, bakalım hangisi önce dolacak." Arabamı park ediyorum ve dışarı çıkıp spor çantamı ve cüzdanımı alırken telefonu omzumla kulağıma tutuyorum.

"Riley! Bu söylediğin çok kötü bir şey," diye azarlıyor annem.

Anahtarı kilide sokup ön kapı açılana kadar kolu oynatırken babam iç geçiriyor. Eşyalarımı yere bıraktım ve sürgüyü çevirmeden önce kapıyı ayağımla kapattım. "Çocuklar, az önce içeri girdim. Acıktım. Duş almam lazım. Bunu bu gece yapmak istemiyorum."

"Ne yapacağım?" diye bağıyor annem, sesi haklı bir öfkeyle dolup taşıyor. "Bunu!" Bağıyorum, dönüyorum; sesim küçük evimde yankılanıyor.

"Bunun için kavga ediyoruz! Bu bir kavga olmamalı! Ben senin kızınım. Tek çocuğunuz. Her zaman dürüst ve çalışkan olan, büyüdüğünde dürüst ve çalışkan bir yetişkin olan bir çocuk. Güvenine asla ihanet etmemiş, seni hayal kırıklığına uğratmamış bir çocuk! O yüzden hayır, Michael hakkındaki düşüncelerimi değiştirmem gerektiğine dair bir konuşma dinlemek istemiyorum. *Flaş haber*, böyle bir şey asla olmayacak, tamam mı? Aslında, değişmesi gereken tek şey siz ikinizsiniz. Ben telefonlarınıza çıkmayı bırakmadan önce ikinizin de gözlerinizi açıp değişmeniz gerekiyor."

Nefes nefese kalıyorum, ter kürek kemiklerimin arasından kayıyor, aklım başımdan gidiyor. Aileme karşı asla sesimi yükseltmem, en azından eskiden yükseltmezdim. Sesimi yükseltmek beni dinlemelerinin tek yolu gibi görünüyor ama şimdi bile hiçbir fikrim yok.

Babam "Michael seni seviyor Riley," diye ekleyene kadar bir süre geçti.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, gözlerimden yaşlar süzülürken başımı sallıyorum. "Aman Tanrım," diye tekrarlıyorum. "Siz kendinizi duyuyor musunuz?" Vedalaşmadan, hiçbir uyarıda bulunmadan telefonu kapatıyorum. Beni tekrar arıyorlar, ama ben aramayı kapatıyorum ve sonra hem telefonum hem de evim sessizliğe gömülüyor.



BİR SICAK DUŞ VE EV YAPIMI ÇORBA KAYIP ONUN İTİRAZ SONRA ailemle konuşmak. Aslında, tüm yiyecekler cazibesini yitirdi ve vücudumdaki tüm enerji gitti, geç yaşta destekleyici olmayan bir ebeveyn birimine sahip olmanın duygusal boşluğuna çekildi. Duygusal stres çok yorucu ve kendimi küvetten çıkardıktan sonra bornozuma sarınıp yatağa giriyorum. Telefonum ve televizyon kumandam hemen yanımda, ama orada uzanıp karanlık arka bahçeye bakıyorum, küçük portakal ağacım yaklaşan ay ışığının odak noktası.

Bir kişi için bu kadar basit görünen bir şey nasıl oluyor da ailem için karmaşık, katmanlı bir mesele haline gelebiliyor? Karmaşıklık olmamalı. Büyürken, nerede büyüdüğünüz ya da çocukluğunuzun nasıl geçtiğinden bağımsız olarak birkaç evrensel gerçek vardır. Vergi ödemek zorundasınızdır, ölüm kaçınılmazdır, kola Pepsi'den daha üstündür ve kadınları inciten erkekler kötüdür.

Ancak bu son gerçek bir şekilde tartışılabilir bir noktaya, inkar edilemez bir gerçeğe karşı bir bakış açısına veya görüşe dönüştü.

Bu siyaset tartışmaya benzemez. Bu, teoride tartıştığımız uzak bir sorun değil.

Bu benim hayatım ve başıma gelenler ve onlar tanımadığım insanlar haline geldiler. Peki ne için? Sosyal statü için mi? Görünüş için mi?

Ne zaman ailem ve yaşananlar hakkında çok fazla düşünsem, fiziksel olarak huzursuz oluyorum. Tek bir noktada duramıyorum çünkü tüm bunların yanlışlığı eklemlerimi sarsıyor, kaslarımda nabız gibi atıyor, damarlarımdan akıyor.

Yan dönüp gözlerimi kapatıyorum ve nefes veriyorum, uykunun beni bulup almasını istiyorum çünkü tüm bunları düşünmek için uyanık kalmak, üniversite finaline geç ve çıplak girdiğiniz rüyadan daha kötü.

Arkamdan gelen yumuşak bir titreşim kısmen yorganım tarafından emiliyor. Arkama uzanıp telefonumu alıyorum ve yüzüme götürüyorum, ekrandaki ismi görmek için birkaç kez göz kırpyorum.

Jake.

Bu gece bir görüşme planladığımızı unutmuşum. Aslında görüşmeyi önceden planlamıştı. Saatler önce bu görüşme için çok heyecanlıydım. Bilerek uzaklaştığım ailemin yeni hayatımı bu kadar işgal etmesinden nefret ediyorum.

"Hey," diye cevap veriyorum, sesim yumuşak, sırtüstü yuvarlanıp mısır patlağı tavanıma göz kırpmıyorum.

"Selam," diye selamlıyor, sesi alçak ve derin, içimdeki gerginliği ateşliyor. "Nasılsın?"

Cevap vermeden önce seçeneklerimi değerlendiriyorum. Jake'e kendimi bok gibi hissettiğimi ve nedenini söyleyeyim mi? Yoksa birbirimizin yanındayken onun ve benim içinde var olduğumuz bu küçük, sıcak cinsel tutku balonunu mu koruyayım? Gerçek Riley'yi bu balonun içine sokmak balonu kesinlikle patlatacaktır ve eğer Jake Turner benim tek mutluluk ve zevk kaynağımsa, bunu mahvetmek istemiyorum.

İçimi çektim. "Ben iyiyim. Uzun bir gündü. Sen nasılsın?"

Hat birkaç kez sessizleşiyor, sonra birkaç kez daha. "Jake?" Nefes alışını duymadıktan sonra usulca soruyorum. Kapattı mı? Yanlışlıkla sessize mi aldı? Kapatmadığımdan emin olmak için telefonuma bakıyorum ama arama hâlâ aktif.

"Üzgünsün," diyor sonunda, kararlı bir şekilde. " var?"

Gözlerim yeni, dökülmemiş yaşlarla yanıyor. "Bunu nasıl bilebilirsin?" Sesim titrek bir fısıltıya dönüşerek soruyorum.

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum ama... üzgünsün. Bir sorun var. Hissediyorum," diyor ağır ve derin bir sesle.

Yan dönüp bahçedeki portakal ağacına odaklanıyorum, telefonumu yanımdaki yatağın üzerine koyuyorum ve Jake hoparlörü açıyor. Bir şeylerin ters gittiğini biliyor ve bunu iddia etmesi küstahça ve tuhaf hissettirmesi gerekirken, hissettirmiyor. Ben nasıl kendimi onun gibi hissetmek istiyorsam, o da beni aynı şekilde anlıyor gibi görünüyor. Sadece birkaç ay önce tanışmış iki insan için kesinlikle alışılmadık bir durum ama gerçek.

"Sadece... ailemle kötü bir telefon görüşmesi yaptım," diyorum ona, sonrasında kendimi çok yaşlanmış hissederek. "Sana oldukça aptalca geliyor, değil mi? Yani, ben kendi işi ve evi olan yetişkin bir insanım."

"Ne olmuş yani?" diyor. "Yetişkin olman duygularının olmadığı anlamına gelmez." Bu kadar basit kelimeleri incelikle söylediği için kollarımdaki şişlikler kalkıyor. "Benimle bu konuda konuş."

Küçük bir rüzgâr portakal ağacının karanlıkta hışırdamasına neden oluyor ve gözyaşlarımın kaymasını önlemek için gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Gerçekten konuşmak istiyor musun"

Ailem mi?" İlk telefon görüşmemizin yarı-meltdown geçirmeme yardımcı olmasından dolayı çok utanıyorum.

"Seninle konuşmak istiyorum Riley. Bu gece ailen yüzünden üzgünsün, bu yüzden bu konu hakkında konuşmamız doğru olur. Ama rahat değilsen seni anlarım."

Onun yanında rahat olmaya hakkım yok ama rahatım. Bana dokunmasına, beni çıplak görmesine, bedenime girmesi için yalvarmasına izin verecek kadar rahatım - konuşmak kendimi ona teslim etmek kadar kolay geliyor, bu yüzden bunu kucaklıyorum.

"Sadece kötü hissediyorum, sanki konuşmamız gereken şey... Bilmiyorum," diyorum, yatakta doğrulup hala pencereden dışarı bakarak.

"En sevdiğimiz renkler ve en sevdiğimiz yiyecekler?" diye gülüyor.

Ben de biraz gülüyorum. "Yani, evet, sanırım öyle. Büyük bir travma değil."

Kahkahalarımız yerini sessizliğe bırakıyor. "Konuş benimle," diyor sonunda, bu üç kelime beni aylardır hissetmek için can attığım bir kucaklaşma gibi sarıp sarmalıyor.

Michael'ı zaten biliyor. Michael'ın beni geri istediğini ve bunun karmaşık olduğunu biliyor. Bu noktada biraz daha Riley Rivers draması nedir ki?

"Bu gece ailemle kötü bir telefon görüşmesi yaptım," diye başlıyorum ve hemen ekliyorum, "eski erkek arkadaşım Michael ile ilgili."

"Roses douche," diyor.

"Evet, gül douche."

"Seni kaybetmek için ne yaptı?" diye soruyor ve bu soruyu ifade ediş şekli kalbimin hızla çarpmasına ve bir anlığına sersemlememe neden oluyor. Aramızda ne olduğunu ya da neden ayrıldığımızı sormadı. Michael'ın beni kaybetmek için ne yaptığını sordu, sanki ben hiçbir erkeğin kaybetmek istemeyeceği değerli bir eşyaymışım gibi. Öyle olmadığımı biliyorum ama benimle konuşma tarzına bayılıyorum.

"O... Dürüst olmak gerekirse, bu gece Michael'la *ilgili* değildi. Ve hiçbir zaman da onunla ilgili olmadı. Daha çok görünüşü bana tercih etmesiyle ilgiliydi." Bir nefes alıyorum ve Jake hatta sessizce beklerken konuşmaya başlıyorum. "Ben iyi bir evlat oldum, Jake. Yıllar boyunca ebeveynlerin çocuklarından istediği her şeyi yaptım. Benim için gerçekten ayağa kalkmalarını ve arkamı kollamalarını istediğim tek zaman, duygularımı yeniden gözden geçirmemi istediler, üzüldüğüm şeyleri yeniden düşünmemi istediler ve hatta bunların geçerliliğine meydan okudular." Kalbimi çok uzun zamandır saran ağır bir iç geçirdim. "Bana inanmaları ve beni desteklemeleri, tüm şehir kulübü arkadaşlarının gözünde hayatlarını değiştiriyor,

ve yeni öğrendiğime göre görünüş onlar için gerçeklikten daha önemli."

Hattan bir geliyor ve Jake'i odasındaki kocaman yatakta, beline kadar örtülü, geniş, kaslı göğsü ay ışığında çıplak olarak hayal ediyorum. Kasıklarım ağrıyor, boş ve aç, sadece bana danışmanlık yaparken yatakta seksi göründüğünü hayal ediyorum.

"Özür dilerim," diyor, "bu gerçekten çok boktan. Hayatın sonunda insanlar hiçbir zaman insanların kendileri hakkında ne düşündüklerini daha fazla önemsemiş olmayı dilemediklerini söylerler. Her zaman keşke kendim için yaşasaydım ve insanların ne düşündüğünü daha az önemseseydim derler. Seninle ilgili bir hata yapıyorlar Riley ve bunu yaşadığın için üzgünüm."

Ağaçtaki portakallar onun yumuşak ve nazik sözleriyle bulanıklaşıyor. "Sen iyi bir ebeveynsin," diye fısıldıyorum.

Yumuşak bir kahkaha atıyor ve ben onun elini siyah saçlarında gezdirdiğini, pazu kaslarını esnettiğini hayal etmekten kendimi alamıyorum. "Öyle hissettirmiyor," diye itiraf ediyor.

"Yaşla ilgili," diyorum ona, bir an için sıkıntılarımdan uzaklaştığım için memnunum. "İnan bana, birkaç yıldır liselilere öğretmenlik yapıyorum. Hepsi ailelerine karşı pislik gibi davranıyor."

İç çekiyor. "Hâlâ alışamadım. Jo Jo 8. sınıftayken bile çok tatlıydı. Sanki şu kapıdan liseye girdiklerinde bir anda değişiyorlar, yemin ederim."

"Özür dilerim. Yani, o gazabın diğer tarafında olmanın nasıl bir şey olduğunu sadece öğrencilerimden biliyorum ve özür dilerim." Bir an yanağımın içini çiğnedim, bastırmak için gergindim ama aynı zamanda sormasından kaynaklanabilecek bağın da farkındaydım, bu yüzden bastırdım. "Jo Jo'ya neden bu yıl amigo olmak istediğini hiç sordun mu?"

"Ah," diyor Jake, ". Henüz değil."

"Yapmalısın," diyorum ona.

"Yapacağım," diye onaylıyor, sonra sesi yumuşayarak, "Berbat gecen için üzgünüm Riley," diyor.

Midemin içinde sinirler ve yeni bir arzusun sancıları çırpınıyor. "Bu telefon görüşmesi her şeyi daha iyi yaptı."

"Güzel," diyor, sert sesi eritiyor, meme uçlarımı sertleştiriyor.

Birkaç dakika daha konuştuk. Ona Turner Saddlery'i, sonra da pazardaki standını soruyorum ve ailesinin hayatta olduğunu ama

Binlerce mil uzakta ve tek çocuk. Bana Bluebell'de büyüdüğünü ve asla ayrılmayı planlamadığını söylüyor ve ona Willowdale'den olduğumu söylediğimde, bana Christian adında bir polis arkadaşını tanıyıp tanımadığımı soruyor ve ortak listeyi çalıştırdıktan sonra esniyorum ve o da bana yorulmamı istemediğini söylüyor. Fransız öpücüğü ve uzun bir sarılma gibi hissettiren basit ve yumuşak bir "iyi geceler" ile görüşmeyi sonlandırıyoruz.

Uykuya dalmak için gözlerimi kapattığımda aklıma gelen son şey ailem oluyor.

BÖLÜM YİRMİ



RAWLEY COLT'UN BENDEN HOŞLANDIĞINA HALA INANAMIYORUM.

Rawley Colt, Bluebell Lisesi'nin en tatlı öğrencisi. Benden hoşlanıyor. Jolene Turner, garip kovboy kız amigoya dönüştü. Daha memelerim bile yok ama o benden hoşlanıyor!

Yatağımda yuvarlanırken komodinden telefonumu kapıp açıyorum ve Peyton'dan gelen mesajı görünce şaşırıyorum.

Ponpon kız olduğumdan beri Peyton ve kız kardeşi Cassidy benimle pek ilgilenmek istemiyorlar. Kendimi onların yerine koyuyorum ve hala ata biniyor ve Cuma geceleri evde takılıyor olsaydım ve onlar da aniden amigo kızların altında olmak isteselerdi ne olurdu diye hayal etmeye çalışıyorum.

Işıklar, ponponlar, onları görmezden gelen çocuklar için çılgınlıklar, eskiden sevdikleri her şeyden vazgeçmeler.

Ben de aynı şekilde olurum. Kendimi kaybolmuş ve incinmiş hissederdim ve son haftalarda kendimi onlara açıklamaya çalışıyorum. Özür diledim ve aramızdaki ilişkiyi düzeltmek için elimden geleni yapıyorum. Onları asla terk etmek istemedim ama beni görmezden gelmeye başladıklarında, incindiğim için neşelenmeye başladım.

Alexa ve Jasmine'in bana Peyton ve Cassidy gibi arkadaş olacaklarını hiç düşünmemiştim. Ama yalnız olmamak önemli ve onlar da yanımdaydı.

PEYTON

Cassidy ve ben bu sabah donut yemeye gidiyoruz. Katılmak istersen seni alabiliriz?

Çabucak yataktan fırlıyorum ve kot pantolonumu alıp ona mesaj atmadan önce içine giriyorum.

Kulağa hoş geliyor, on dakikaya hazır olurum!

Dün gece telefonda Peyton ve Cassidy'ye annemin bulduğum fotoğrafından bahsettim. Onlara son birkaç yıldır onu her zamankinden daha çok özlediğimi ve babam her ne kadar etrafımda ve işimin içinde olsa da annemi özlediğimi söyledim. Onu pek hatırlamasam da, saçımı nasıl yapacağımı, erkeklerle nasıl konuşacağımı, nasıl yeni arkadaşlar edineceğimi, regl olma konusunda onunla nasıl konuşacağımı, her şeyi anlamamda bana yardımcı olmasını hayal ettim. Sessiz kalıp beni dinlediler ve ben de onlara içimi döktüm. Sonrasında pek bir şey söylemediler ama karşılıklı özür diledik. Donut almakla ilgili bir mesaj bana her şeyi çok kötü mahvetmediğime ve hala arkadaş olabileceğimize dair umut veriyor.

Heyecanla Bluebell Bruisers kapüşonumu çekiştiriyor ve botlarımı giyiyorum. Onların hayatlarında neleri kaçırdığımı duymak için sabırsızlanıyorum ve aynı şekilde Rawley Colt ile başlayarak onların kaçırdıklarını paylaşmak için de sabırsızlanıyorum.

Mutfakta babam tezgâha yaslanmış, elinde en sevdiği kupa, yüzeyinden buhar yükseliyor.

"Günaydın, Jo Jo," diye selamlıyor.

"Lene," diye düzeltiyorum, Lene diye hitap etmek istediğimi bildiği halde bunu reddetmesine sinirleniyorum. Buzdolabını çekiştirerek açıyorum ve okul gününü ve sonrasındaki uzun antrenmanları geçirmem için yanıma alabileceğim bir yoğurt ve başka atıştırılmalıklar arıyorum.

"Seninle bir dakika konuşmayı umuyordum," diyor buzdolabını kapattığımda, sırt çantamın ön kısmına bir elma ve dil peyniri koyarken beni izliyor.

"Peyton ve Cassidy yoldalar. Okuldan önce kahvaltı edeceğiz," diyorum, alt metinde *ise şu anda seninle konuşmak istemediğimi* belirtiyorum.

Yüzünün düştüğünü görmek için tam zamanında bakıyorum. rahatsızlık düğümü biraz daha büyüyor. Babamı seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ve çoğu zaman, ona karşı bu kadar kaba olduğum için kendimden nefret ediyorum. Ama bazen çok iyi davranıyor, her zaman doğru olanı yapıyor ama en çok ihtiyacım olan şeyi hiç yapmıyor, annemden hiç bahsetmiyor. Asla. Asla biriyle çıkmıyor. Bizi sahip olmadığımızı hissettiğimiz bir hayata hapsediyor ve bu beni ona karşı mantıksızca öfkeliyor. Yenilmiş ifadesini inceliyorum. Babamın üzgün olmasını istemiyorum. Ama bu konuda onunla nasıl konuşacağımı da bilmiyorum.

"Pekâlâ," diyor, "iyi günler. Brownstock kızlarıyla tekrar takılmana sevindim."

"Yine takılmayacağız baba, tamam mı? Kahvaltıda'yız," diye çıkışıyorum ve hemen ardından keşke 'evet, ben de' deseydim diyorum. *Bu akşam konuşalım.* Ama nedense bu çok zor.

Ön kapıya geldiğimde bana veda ediyor ve kapı kapanıp Peyton arabayı çekerken onu görmezden geliyorum.



PEYTON ÇÖREĞİNİN ÜZERİNDEKİ SERPİNTİLERİ TOPLAYIP

bir kare yağlı kağıt üzerinde servis edildi. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Geçen gün antrenmandan sonra arabayla gezmeye çıktık ve toplamda neredeyse bir saat olmak üzere üç kez telefonda konuştuk."

"Vay canına," diye iç geçiriyor Cassidy. "Çok tatlı biri. Bir müzik grubunda olduğunu biliyor?"

Dudaklarımı yalıyorum, öne doğru eğiliyorum, akçaagaçlı çubuktan bir ısırık neredeyse ağzıma geliyor. "Evet! Bana yeni şarkılarının sözlerini okudu. Çok güzel," diye fişkırıyorum, tatlımı bitirip bir kutu %2'lik sütle yıkamadan önce.

Peyton krakerinin üzerinde durduğu yağlı kağıdı buruşturup bana bakıyor. "Bu akşam pizza yemeliyiz, film kiralamalıyız. Bizimkiler dışarıda küçük bir ateş yaktılar ve babam bir şişe şarap aldı, annem de çıldırmış gibi

için. Bütün gece dışarıda olacaklar, böylece televizyon bize kalacak." Kulağa harika geliyor.

Kendimi yağlı kağıt gibi hissediyorum, buruşuk ve üzgün. Yatıya kalmak, en önemli arkadaşlıklarımı yeniden yakalamak istiyorum. Ama bu akşamki JV amigo pijama partisine çoktan katıldım ve hâlâ takımımdaki kızlarla uyum sağlamaya çalışıyorum.

"Kulağa çok eğlenceli geliyor. Belki yarın? Bu gece planlarım var." *Keşke yapmasaydım*, demiyorum, çünkü bu benim ekibim için de doğru olmazdı.

Peyton botunun ucuyla baldırıma dokunuyor. "Rawley Colt planları mı?" Kız kardeşi bir kedi yavrusunun vahşi mırıltısını taklit ederken kaşlarını dans ettiriyor, dilini oynatıyor.

"Hayır," diye beceriksizce cevap veriyorum. Tereddütüm tenimi ısıtıyor. "Bu akşam JV takımının pijama partisi var. Hâlâ uyum sağlamaya çalışıyorum çünkü takımdaki tek birinci sınıf öğrencisiyim, bu yüzden gitmek zorundaymışım gibi hissediyorum. Onlara gideceğimi söyledim bile," diye itiraf ediyorum ve dürüstçe ekliyorum, "Sizinle takılmayı tercih ederim."

Peyton bana bakmayı reddediyor. Cassidy belki acıyor, küçük bir gülümseme veriyor. "Anlıyoruz."

Okula giderken yol sakın ve hayal kırıklığına uğradıklarını bilsem de çörek yiyerek arayı düzeltmişiz gibi hissediyorum. Böyle sabahlara daha çok ihtiyacım var.



"ALEXA JORDAN'IN SENİN

Arkadaşım," diyor Miley, kaseden bir parça S'mores patlamış mısır koparıırken. "Beşinci sınıftan beri kaltağın teki."

Amber gülüyor ve su şişesinin plastik kapağını geri çeviriyor. "Beşinci sınıfta kaltak olamazsın."

"Öyleydi," diye mırıldanıyor Miley, sodasına uzanırken.

"Jasmine Alexa'nın küçük emir eri," diyerek sohbete katılan Kelly bağdaş kurup bize doğru yaklaşıyor. "Yani Jasmine senden hoşlansa ve arkadaşın olmak istese bile Alexa izin vermediği sürece bunu yapamayacağını varsayabilirsin."

Jasmine ve Alexa ile yaşadığım anları zihnimde canlandırıyorum ve aldığım enerji kesinlikle bu. "Hiçbir zaman gerçekten kötü biri olmadı," diyorum, kimse hakkında kötü konuşma alışkanlığım yok.

"Henüz regl olmadığın için seninle dalga geçtiklerini duyduk," diye ekliyor Kelly, gözleri önce Miley'ninkilere sonra da Ambers'inkilere kayıyor. "Bu aslında iyi bir şey. Rawley Colt'la işler ciddiye binerse, prezervatifsiz seks yapabilirsiniz ve hamile kalma konusunda endişelenmenize gerek kalmaz."

"Ohh," diye alay ediyor Miley. "Birileri bu yıl Bayan Rivers'ın dersine dikkat etmiş."

"Ben zaten onunla seks yapmazdım" demeden önce yanağımın içini gergin bir şekilde çiğniyorum. Gözleri beni mıknaş gibi çekiyor, yüzlerinde şaşkınlık ve tiksinti ifadeleri beliriyor. "Yani prezervatifsiz," diye yalan söylüyorum, çünkü sekse hazır olmadığımı itiraf etmek bilmeleri gereken bir şey gibi görünmüyor.

Son birkaç dakikadır sessiz olan ve telefonuyla mesajlaşan Miranda ayağa kalkıyor. "Birkaç dakika içinde döneceğim," diyerek dışarı çıkıyor. Kelly ve Amber sırtarak yumruklarını tokuşturuyor, sanki Miranda'nın yaptığı gizli şeyi biliyorlarmış gibi. Pijamalarımıyla pijama partisinin bir parçası olarak burada olmama rağmen bana neden yumruk tokuşturduklarını, Miranda'nın nereye gittiğini ve bu kadar komik olan şeyin ne olduğunu söylemiyorlar. Ve hiçbir zaman içeride olamayacağımdan ve her zaman dışarıda dileyen, umut eden ve bekleyen olacağımdan endişeleniyorum.

Peyton ve Cassidy'yi ailelerinin büyük kanepesinde, şöminenin kükreyişinde, büyük ekranda eski bir Adam Sandler filminde düşünüyorum ve bunu özlüyorum. Kendim olmama izin veren insanlarla birlikte olmayı özlüyorum.

"Evet," diye onaylıyor Kelly ve onlar onaylayınca ben de biraz rahatlıyorum. "Kim bilir nerelerdeydi. Herhangi bir hastalık istemezsin."

Bu bana Rawley Colt'u ve bakire olup olmadığını düşündürdü. Ama bunu çok uzun süre düşünemedim. Çünkü Miranda gömleğinin altında bir şey tutarak geri döndü. Yatak odasının kapısını kilitleyerek cam bir şişe çıkardı.

"Hadi şu pijama partisini başlatalım," diyor kaşlarını oynatarak.

"Viski!" Kelly işaret ediyor. "Votka alacağını sanıyordum."

Miranda kapağı çevirip uzun bir yudum alıyor, ardından öğürüyor, gözleri sulanıyor. "Alabildiğim tek şey bu," diye boğuk bir ses çıkarıyor, hâlâ hırslı çekişinin etkisinden kurtulamamış.

Hiç viski içmedim. Babamın birasını bir kez tattım ve nefret ettim. Herkes sert alkolün tadının biradan çok daha kötü olduğunu söylüyor ve ben gerçekten içmek istemiyorum. Ama Kelly içtikten sonra bana uzattı. "Bir birinci sınıf öğrencisi için çok havalısın," diyor şişeyi bana uzatırken.

Büyük bir isteksizlikle alıyorum ve bir yudum aldığımda sessizce beni alkışlıyorlar ve sonunda az da olsa ait olduğumu hissediyorum. Hoşuma gitmese bile.

BÖLÜM YİRMİ BİR



OKUL BUGÜN UZUNDU VE ÇOK SIKICI GELDİĞİ İÇİN

Pratik kısa. Kızlar pijama partisi hakkında fısıldaşıp kıkırdadılar, bu yüzden onlara eğlenmeleri için daha fazla zaman verdiğimi düşünmek istiyorum. Cadence adanmışlık ya da aynı derecede saçma başka bir şey hakkında bir yorum yapıyor, ama onu görmezden gelme konusunda iyiye gidiyorum.

EAT O RAMA'da alışveriş arabamı iterken telefonum çalıyor. Neredeyse elimi bile sürmüyorum, sadece dijital zil sesiyle bile endişem baş gösteriyor. Ailemle konuşmak istemiyorum. Onlardan gelen bir aramayı susturmak ya da Michael'ın yeni bir numara aldığını veya engellenmenin bir yolunu bulduğunu öğrenmek istemiyorum.

Hayır. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.

Ama acıdan kaçınmak için dünyayı kapatamam.

Ve kesinlikle Jake'in aramasını kaçırmak istemiyorum

Bir elimle çantama uzanırken diğer elimle de raftan bir paket mısır cipsi indiriyorum. Arayanın kimliğine bakmadan kulağıma götürüp cevap veriyorum. "Alo?"

"Öğle yemeği için üzgünüm," diyor Leah bugün iptal edilen öğle yemeği randevumuz için. "Müfettiş Dr. Lawrence ile bir toplantım vardı."

"Önemli bir şey değil," diye teminat verdikten sonra "Nasıldı?" diye soruyorum. Raftan bir kutu Buğdaylı Chex alıp arabaya, jumbo marshmallow paketinin tam üzerine bırakıyorum.

"İsminiz geçti," diyor, sanki üçüncü sınıf bir öğretmen için bölge müdürünün bırakın isiminden bahsetmesini, varlığımdan haberdar olması bile büyük bir olay değilmiş gibi rahat bir tavırla.

"Olamaz," diye endişeleniyorum, dizlerimin bağı alışveriş arabamın tamponunu sıkıca kavıyorum. "Makaleyi okudu mu?" Bunu bir soru olarak soruyorum ama bunun bir açıklama olduğunu çok iyi biliyorum. Amigo kızlar müfettişin umurunda bile değil ve ben yeniyim. Bu kesinlikle makaleyle ilgili.

"Yaptı, kesinlikle yaptı," diyor, sesi düz ve tereddütsüz. Kaderimi askıda tuttuğu her saniye kalp atışlarım hızlanıyor.

gittikçe yükseliyordu. "Leah!"

Bağırıyorum. "Ne?"

Sırtışını neredeyse duyabiliyorum, yemin ederim. "Bir sonraki personel gelişim gününde kendine bir yer kazandın. Dr. Lawrence diğer bölge sağlık öğretmenlerine müfredatı nasıl öğretecekleri konusunda eğitim vermeni istiyor."

Çenemi yerden kaldırıyorum. "Ona o makaleyi yazmamın nedeninin gelen nefret maillerine cevap vermek olduğunu söyledin mi?" O e-postalar hala aklımdan çıkmıyor ve çok kaba oldukları için değil, insanların ne kadar aptal oldukları için. Elbette gençler seks hakkında bir şeyler biliyor. Onlara bunu nasıl güvenli bir şekilde yapacaklarını da öğretebiliriz.

"Yaptım. Ve sana söylüyorum, bundan zevk aldı." Bir süre duraklıyor ve ben de bu süreyi içten içe biraz çıldırmak için kullanıyorum. "Tanrım, zaten herkes benden yarı yarıya nefret ediyor. Bunu yapmak her şeyi daha da kötüleştirecek."

"Yani?" diye gülüyor. "Nefret, acının ve kıskançlığın çocuğudur. Bırak senden nefret etsinler. Sen geliyorsun."

Gelişmek.

Buraya gelişmek için gelmedim, Willowdale'deki tüm saçmalıklardan kaçmak için geldim. Ama JV kızlarım rutinlerini iyi biliyorlar. Son birkaç antrenman çok iyi geçti. Öğrenciler beni gerçekten seviyorlar ve bence bunun nedeni seksin tuhaf ya da kötü bir şey olduğunu iddia etmemem. Ve Lena'nın geçen hafta dinlenme odasında bana söylediklerine dayanarak, bazı ebeveynlerin gerçekten minnettar olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Kimse çocuklarıyla cinsel organlar ve orgazm hakkında konuşmak istemiyor, ama bunu yaparsam ve iyi yaparsam herkes kazanır.

Leah'ın bana söylediği de bu.

Şu anda ben kazanıyorum.

Yine de, ailemle olan ilişkilerim hayatımda bir an bile bu kadar kötü olmamıştı.

"Harika gidiyorsun Riley." Sesi gözlerimi ısıtacak kadar yumuşak.

"Teşekkürler." Telefonum bip sesi çıkarıyor ve ekrana bakıp Jake'in aradığını görüyorum. Taco Bell acı sos şişesine uzanıyorum ve sepetime yerleştiriyorum. "Leah, gitmem gerek. İyi haberler için teşekkürler."

"Tabii ki. Şimdi git ve şu kovboy di-"

Dersimiz biraz daha uzamadan görüşmeyi sonlandırıyorum.

"Hey," diye cevap veriyorum, sıcak bir heves koru çeneme ve yanaklarıma yayılıyor. Sırıtmama engel olamıyorum. Jake'in sesini seviyorum.

"Merhaba," diye selamlıyor, tınısının sertliği içimi ısıtıyor. Jo Jo'ya bu adamın kimseyle çıkmadığı gerçeğini hâlâ aklım almıyor. Nasıl yani? "Ne yapıyorsun?"

Otter Pops ve meyve suyu içeren bir kapağın etrafından dolanarak kendimi içki reyonuna doğru yönlendiriyorum. "EAT O RAMA'da, market alışverişinde. Ne yapıyorsun?"

Soruya cevap verme zahmetine girmiyor. "Jo Jo bu gece pijama partisinde."

"Evde yalnızsın, ha?" Şarap rafından bir şişe Merlot kaparak alay ediyorum.

"Hayır," diyor, "çünkü sen geliyorsun."

Elimde on üç dolarlık şarapla durdum. "Beni davet mi ediyorsun?" Neden bilmiyorum ama yavaş yavaş daha fazla aramaya başlayacağını ve sonra beni davet edeceğini düşünmüştüm. Bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum, ama yine de geçen hafta beni yolun kenarında hayvan gibi sikmişti.

Kaba kahkahası hattı dolduruyor ve kalçalarımın arasındaki ihtiyaç alevleniyor. "Bayan Rivers, on dört yaşında araba kullanmayan bir kızım var ve bu gecelik gitti. Bu gecedan faydalanmak için atlamam gerekmiyormuş gibi davranmak isterdim ama var." Sesini alçaltıyor. "Ayrıca bütün gün bir göğüs eti tütüledim ve az önce fırından közlenmiş kırmızı patatesleri aldım ve evde yetiştirdiğim yeşil fasulyeler ocakta tereyağında soteleniyor."

Midem gurulduyor ve bunun yemek için mi yoksa onu pişiren adam için mi olduğunu bilmiyorum. "Ne zaman düşünüyordun?"

"Bakalım," diyor. "Ne kadar erken gelersen, o kadar çok zamanımız ," diyor, sessizce ve neredeyse güvensizce "*birlikte*" diye ekliyor.

Listedeki son beş maddeyi atlayarak kasaya doğru yöneldim. Tampon ve deodoranta kimin ihtiyacı var ki?

"Yiyeceklerimi bırakıp geleyim," diye cevap veriyorum, sanki onun evine davet edilmek hayatım boyunca başıma gelen en iyi şeymiş gibi konuşmamak için ses tonumu gerçekten yumuşatıyorum. Bu çaresizlik olurdu. Yine de, EAT O RAMA'dan çıkarken bir duman izine dönüşüyorum.

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve ben de kendi alışveriş torbalarımı hazırlıyorum; tüm iç şakalar bir yana, Jake'i görmek için can attığımı fark ediyorum. Sadece görmek değil, tekrar onun etrafında olmak. Ruhum Jake'in yanında daha önce hiç olmadığı kadar canlanıyor ve tabii ki onu bir kadının bir erkekle yaşayabileceği tüm pozisyonlarda ve şekillerde becermek istiyorum ama bu sadece seks değil. Aramızda bir çekim var, bir kimya, bir cazibe, bir şey. Bunu biliyorum.

Evdeyken tüm poşetleri doğrudan buzdolabına atıyorum, dolap raflarında gayet güzel duran eşyaların paketlerini açmaya zahmet etmiyorum. Neyse ki işten sonra duş aldım, bacaklarımı tıraş ettim ve saçımı yıkadım. Bu akşam s'mores yapacak ve en sevdiğim film olan *Steel Magnolias* ile başlayarak 80'lerin filmlerini izleyecektim. Hatta bu gecenin getireceği tüm sebze ve rahatlığa hazırlanmak için şimdiden en rahat kıyafetimi giydim bile. Ama şimdi Jake'e gideceğim, bu yüzden en sevdiğim, kalçasında delik olan taytım ve eski Willowdale Lisesi kapüşonlumu kesinlikle beni kesmeyecek.

Altımda hiçbir şey olmadan kışlık montumla gelmeyi ya da *Ölümcül Cazibe*'ye katılıp bir elbise giymeyi ve başka hiçbir şey giymemeyi düşünüyorum. Ama o gün kamyonunda külotumu gören Jake'in gözlerindeki ifadeyi aklımdan çıkaramıyorum ve ikimizi de o andan mahrum bırakmak haksızlık gibi geliyor. Külot şart. O güçlü ellerin benden koparması için daha fazlası.

Sonunda bir kot pantolon ve omzu açık bir bluzda karar kıldım. Evet, omzu açık olması, bir erkek ya da şeytan tarafından tasarlandığına tamamen ikna olduğum korkunç askısız sütyenimi *giymem* gerektiği anlamına geliyor, ancak *ne giyeceğimi kesinlikle çok fazla düşünmedim* havasını tamamlamak için kesinlikle buna değer. Yeni yıkanmış ve düzleştirilmiş saçlarımla botlarımı giyiyor, biraz parfüm sıkıyor ve hevesle Turner'ların evine doğru yola çıkıyorum.

Heyecandan ayağımı gaz pedalına dayamış, bu gece olacakları düşünüyorum. *Architectural Digest*'in bir bölümünde gösterilecek olan o muhteşem evi, bu arada bir TV yapımcısına aitmiş gibi görünen evi daha fazla göreceğim. Jo Jo ile paylaştığı evi daha fazla görecekimden bahsetmiyorum bile.

Jo
Hay
sikeyi
m.

Geçen hafta yolun kenarında dizlerimin üzerine çöküp babasına yüzümü bir amcık gibi kullanması için yalvardıktan sonra gözlerinin içine bakıp ona aşık olduğu kızla ilgili tavsiyelerde bulunmak kolay değildi. Şimdiye kadarki dinamiğimiz saf ve dürüstken Jake'le aramızdakileri gizli tuttuğum için utanıyordum ve hâlâ da utanıyorum. Bana güvendi, annesi, diğer kızların onunla dalga geçme nedenleri ve şu anda hayatındaki tüm değişiklikler hakkında ne hissettiği hakkında bana açıldı. Her konuşmamızda yüz ifadesinden paylaştığı şeyin önemli olduğu, bakışlarından da bunu duyabilecek kadar şanslı tek kişinin ben olduğum anlaşıyordu. Öğleden sonra eve dönerken Jake de bunu doğruladı.

Arkasından Jake'le görüşerek onu incitmek istemiyorum.

Bu gerçekten birdenbire ortaya çıktı, yani onunla tanıştığımı ve onun o olduğunu bilmiyormuş ve aylardır bir fantezi olarak onun için yanıp tutuşuyormuş gibi değil. Jo Jo'nun, o yaşta, Jake ve benim ne yaptığımızı anlayamayacağı çok şey var... ya da aramızda neler olduğunu.

Yine de bunu ondan saklamaktan hoşlanmıyorum ve onu incitmek istemiyorum. Bu iki şey her zamanki gibi doğru ve güçlü olmaya devam ediyor.

Ama Jake'e ve ona karşı hissettiklerime hayır diyemem ya da onları inkâr edemem.

Yolun yarısına geldiğimizde artık Jo Jo'yu düşünmemeyi seçiyorum çünkü ona ne kadar hayran olsam ve onu gerçekten önemsesem de kendimi de seviyorum. Ailem ve Michael'la yaşadığım onca kalp ağrısından sonra mutluluğu hak ediyorum. Başka neyi hak ediyorum biliyor musun?

İyi sik.

BÖLÜM YİRMİ İKİ



TELEFONUM ÇALİYOR VE ACABA JAKE NEREDE OLDUĞUMU ÖĞRENMEK İÇİN Mİ ARIYOR MERAK EDİYORUM,

Elimi çantama atıp onu arıyorum. Fazladan külotumu ve seyahat diş fırçamı bir kenara iterek - çünkü bu gece ne bekleyeceğimi bilmiyorum - onu kapıyorum ve kulağıma götürüyorum.

Direksiyonu onun sokağına doğru çevirirken "Üç dakika falan uzaktayım," diyorum.

"Riley, ben Michael."

Kalbim yerinden
çıkacak gibi oldu.

"Kim olduğunu sanmıştın? Evine gelen adam mı?" diye sorar.

Jake'i tanımayı reddediyorum. "Seni engelledim, beni nasıl arıyorsun?" Gözlerimin arkasındaki sinirli yaşlar sızlarken soruyorum. Kenara çekiyorum, Jake'in evi benim bulunduğum yerden omuzdan görünüyor. Jake'i göreceğim, ellerini vücudumda hissedeceğim, gerçekten benim de yanımda olmak isteyen biriyle birlikte olacağım için heyecanlıyım. Jake'le geçirdiğim zamanın tek bir anının *bile Michael'la sikişerek* lekelenmesini istemiyorum.

"Bu benim iş telefon numaram, bunu biliyorsun," diyor sinirli bir şekilde. "Kim olduğunu sandın?"

Dudaklarımı yalıyorum, öfkem kanımda kaynıyor.

Yapmamalıyım. Aptalca ve çocukça ama yapıyorum. Kendimi geri çekiyorum.

"Evine gittiğim adam, işte o." Sonunda bir nefes alıyorum ve tam o anda Michael Rhodes'un *'sadece içkiydi, yemin ederim ben o değilim'* diyerek gecemi mahvetmesine izin vermeyeceğime karar veriyorum.

Hayatta olmaz.

"Beni aramayı kes. Beni bir kez daha ararsan uzaklaştırma emri çıkarttıracağım. Anladın mı? İşimiz bitti. Lanet ellerini üzerime koyarsan, işimiz biter. Ve istediğin kadar ailemin beynini yıkayabilirsin. Bir daha asla seninle birlikte olmaya ikna edilmeyeceğim, şantaja uğramayacağım ya da suçlanmayacağım. Bu sana son uyarım."

Konuşmaya başlıyor ama aramayı sonlandırıyorum, numarayı engelliyorum ve telefonumu çantama atıyorum. Yanaklarımdan süzülen ve yüzümü kıpkırmızı yapan öfkeli gözyaşlarımı Jake'in evine doğru kaydırmayı reddediyorum. Hayır. Hayır. Bu gece böyle geçmeyecek.

Arabamı Jake'in uzun araba yoluna doğru sürerken birkaç derin nefes alıyorum. Geçen gece Jo Jo'yu bıraktığımda hava alacakaranlıktı, şu anda olduğu gibi, ama bu gece evi parlıyor gibi görünüyor. Ön kapısına giden patikayı takip eden ışıklar parlıyor ve altlarındaki özenle dikilmiş, rengarenk çiçekleri aydınlatıyor. Çimler gür ve yeşil, kesilmiş ve kenarları düzeltilmiş ve bahçenin etrafındaki ağaçlar olgunlaşmış, bahçeye güzellik ve doku sunuyor. Zanaatkâr tarzı ev çok büyük ve nihayet verandaya çıktığımda, Jake'in bu evi kendisinin inşa edip etmediğini merak etmeye başladım. Bunu görebiliyordum. O güçlü eller, sağlam kalçalar, detaylara verdiği önem eserlerinde açıkça görülüyor.

Çalışmalarını çiftçi pazarındaki standında görmüştüm. Elleriyle yaptığı her şeyde süslü, özenli, neredeyse ayrıntılı detaylar var, bu çok açık. Bluebell'in tamamı da Turner eyerlerini kullanıyor.

Büyük ceviz kapının önünde dururken, süslü kameralı kapı zilini kullanmak için elimi kaldırıyorum ama buna gerek kalmıyor. Kapı açılıyor ve Jake beliriyor, beyaz atletinin altından görünen güçlü, dağ gibi omuzlarıyla tüm kapı çerçevesini ele geçiriyor. Kot pantolonu temiz ve şimdi anlıyorum ki duştan yeni çıkmış, ayakları çıplak ve tüylü siyah saçlarının ucundan su damlaları damlıyor.

Kamyonentinin açık kapısında, şapkasından ve saçlarından damlayan sularla nasıl görüldüğünü düşünüyorum ve ikimizin anısı yankılanıyor, bedenimi uğultulu, özümü canlı bırakıyor.

"Hey, mükemmel zamanlama. Duştan yeni çıktım," diye selamlıyor, gülümsemesi yumuşak ve ince, sesinin derinliğini dengeliyor.

Aramızdaki bir metrelik boşluk, kollarımın arkasını yalayan yaklaşan gece, kolonyasının ve pişen yemeğin kokusu, hepsi beni saran bir güç alanı yaratıyor, irademi benden alıyor ve beni onun ayaklarının dibine yerleştiriyor.

Bir erkeğe boyun eğmek için hiç bu kadar güçlü bir dürtü hissetmemiştim, ama bu güç ya da söz sahibi olmak istemediğimden bile değil. Sadece onu memnun etmek, ona bir şeyler vermek, onun kendini iyi hissetmesini sağlamak istiyorum çünkü karşılığında Jake gibi bir adamın her zaman benimle ilgileneceğine, hem kalbimi hem de zihnimi destekleyeceğine güveniyorum. Bunu hissediyorum ve gözlerinin içine baktığımda bunu görüyorum. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum ve bu o kadar güçlü bir temel duygu ki gözlerime sıcaklık yayılıyor.

Bana doğru küçük bir adım atarken eli kapı çerçevesinden kayıp yanına düşüyor. Kalçama uzanıyor ve ağır elinin ağırlığı kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor, bir an nefes alamıyorum.

"Riley, sorun ne?"

Dudaklarımı yalıyorum ve boğazımdaki ani kuruluğa rağmen konuşuyorum, kalbimi titreten ve ayak parmaklarımda botlarımda içinde kıvrılmasına neden olan kelimeler buluyorum.

"Lütfen," diye başlıyorum, dilime o kadar çok yalvarış yüklenmiş ki neredeyse nereden başlayacağımı bilemiyorum. "Sana ihtiyacım var." Eli kalçamdan göğüs kafesime doğru hareket ediyor ve gözlerim tepki olarak kapanıyor. Bir nefes alıyorum ve tekrar açıyorum, için için yanan bakışları üzerimde kalıyor. "Lütfen efendim, size ihtiyacım var."

Diğer eli kaburgalarımın dolanıyor ve kısa bir çekişle kollarında, göğsüne bastırılmış haldeyim, yumuşak dudakları kulağımı sıyrıyor. "Tuttum seni, tuttum seni Riley."

Kapı arkamızdan kapanıyor ve ben çantamı bırakmadan omzunun üzerinden, evinin koridorlarında gezinirken kışının düzgün kürelerinin çalışmasını izliyorum. Birkaç adım sonra başka bir kapı açılır ve kapanır. O

Beni yere indiriyor, sıcaklık biraz daha serin, havada hafif bir motor yağı ve deri kokusu asılı. Garajındayız, büyük kamyonu parlak ve temiz bir şekilde ortada duruyor, yükseltilmiş bir şasi üzerinde dimdik duruyor, yükseltilmiş tekerlekler bir hakimiyet ve keşif hikayesi anlatıyor. Etrafa baktığımızda, tıpkı bahçe ve kamyon gibi, zeminlerden köşelere ve raf ünitelerine kadar her şey düzenli ve temiz. Eşyalarına özen göstermesi seksi; sonra yine, kalbimin atış şekli ve amımın nabızı atarken, Jake Turner hakkında sevmediğim veya sevmeyeceğim bir şey olup olmadığını bilmiyorum.

O benim istediğim şey. İhtiyacım olan şey o. Hiç tanımadığım bir adama çok çabuk aşık oluyorum, ama içgüdülerim tüm şüpheleri bastırıyor, beni dürtüyor, ona ait olduğumu söylüyor. Onun olduğumu.

Parmaklarını parmaklarımın arasında gezdiriyor, omurgamdan aşağıya bir arzu patlaması gönderiyor, merkezimde birikiyor. El ele tutuşmak çok samimi bir şey ve o bunu hiç düşünmeden, çok kolay bir şekilde yapıyor ve merak ediyorum, Jake de beni çekici buluyor mu?

Beni çalışma tezgahına götürüyor, çeşitli deri işleme aletleri özel bir raf sisteminde asılı ve düzenli. Onu gösteriyorum.

"Aletlerini bir alet kutusunda değil de duvarda bu şekilde saklamayı seviyorum," diye yorum yapıyorum, cam parlaticısının kıvrımını izlemek için uzanıyorum. Bir keresinde onu bir çiftçi pazarında kullanırken görmüştüm, bir grup çocuğa ne işe yaradığını açıklıyordu.

Başını sallıyor. "Çalışırken bazı aletler ısınıyor, çünkü birçok son işlem ısı gerektiriyor ya da ısı üretiyor, bu yüzden onları bir kutuya koymayı sevmiyorum. İşe başladığımda bunu yaptım ve aletler soğudukça bazı yedek deri ve diğer eşyalarımın rengi biraz soldu." Elimi uzattığımda, kolunu esnetip raftan bir tane aldığında aletlere olan odağımı kaybediyorum. Bileğimi tutuyor, tekerlekli ucu etime bastırırken kolumu uzatıyor, açık mavi bir damarı takip ederek yavaşça yukarı doğru çalışıyor. Derim boyunca, birkaç saniye içinde kaybolan geçici bir süslü desen bırakıyor. "Bunu ısıtılmış deri üzerinde kullanıyorum. Bu benim tekerlek eğimlendiricim. Nasıl bir görünüm istediğime bağlı olarak tekerleği değiştiriyorum. Desen oluşturmak için kullandığım tek alet bu. Geri kalan detayları elle yapıyorum."

Aleti yerine koyarak, deri temizleyici şişelerinin arkasına mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş olan tek raftan bir anahtar kaldırıyor. Verandadaki duygusal anımdan sonra beni soru yağmuruna tutmak yok.

rahatladım ve karnımdaki gerginliğin bir kısmı gevşedi. Bana tam da ihtiyacım olan şeyi verdi; mutlu bir dikkat dağıtma.

"Gizli anahtar," diye sırtıyorum, açık seçik görüntüler zihnimi dolduruyor ve nabzım yükseliyor. Amımda bulanık bir sıcaklık çiçek açıyor. "Heyecanlıyım."

Ağzının kenarı hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor, sonra duvardaki metal dolaba dönüp gizli anahtarıyla kilidini açıyor. Kapağı sola doğru kaydırarak, özel kırbaçlar ve kırbaçlarla dolu bir askı panosunu ortaya çıkardı ve hatta bir avuç modifiye edilmiş quirts ve... "Bu bir tıkaç mı?" Siyah deri kayışa doğru başımı sallayarak soruyorum, üzerinde siyah altıgen bir deri parçası var, kenarları yakılmış ve kesilmiş, düzgünce dikilmiş. Bir ağzı kapatmak için mükemmel boyutta gibi görünüyor.

"Bunların hepsini sen yaptın," diyorum yüksek sesle, garip bir şekilde, çünkü *belli ki o yapmış*. Ama bu parçaların her birinin ne kadar güzel olduğuna hayranım ve kendimi dolaba yaslanmış, parmaklarımı özellikle muhteşem bir kırbaçta gezdirirken buluyorum. Parmak uçlarımı tüylü derinin üzerinde gezdiriyorum, kuyrukların çıplak etime sertçe vuruşunu hayal ederken tenim kıyafetlerimin altında tutuşuyor. Yanaklarım ısınıyor.

Jake elini arkamdan belime koyarak beni kendisine doğru çeviriyor. "Bunlarla hiç oynamadım." Bu ışıktaki kestane ve akik rengi gözleri üzerimde geziniyor. "Ben hiç oynamadım."

"Hayır mı?" Kalbimin atış hızından neredeyse nefesim kesilmiş bir halde soruyorum. Meme uçlarım o kadar sert ki, tam şu anda göğsüne değseler yanabilirim.

Hayır demek için başını hareket ettirdi. "Ama içimden bir ses benimle oynamak istediğini söylüyor."

Başımı sallıyorum. Gözlerinin yoğunluğu tenime sıcak bir şekilde yansıyor, bluzlarımın eteklerine uzanıp onları tutarken içim acıyor ve duygulanıyorum. Başımı çaresizce sallarken, bu adama herhangi bir şey için hayır diyip diyemeyeceğimi merak ediyorum. Ayaklarının dibinde kendimi ona adadığımda ruhumdaki boşluk yok oluyor sanki. O buna değer ve ben onu bu şekilde kazanmayı seviyorum. Bizim özel yöntemimizle, seksin ötesine geçtiğini bildiğimiz, ruhumuzun derinliklerine inen, güvenimize dokunan bir yöntemle. Kendimi ona teslim eder ve onun hakimiyetini kabul ederdim, sınırlarımı bildiğine ve beni güvende tutacağına güvenirdim.

Jake gömleğimi başımın üzerinden kaldırıp çalışma üzerine koydu. Belinden eğilerek yüzünü çıplak göbeğime yaklaştırıyor, elini göbeğimin üzerinde gezdirirken gözleri elini takip ediyor.

"Mükemmel bir tuval," diye geveliyor, dokunuşu ve sözleri tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Gözlerimin arkasındaki yanma hissini görmezden gelerek başımı sallıyorum.

Sadece elinin üzerimdeki ağırlığından bile karnım heyecan verici zevk dalgalarıyla uğulduyor. Jake diğer elini pantolonuma atıyor ve beni göğsüne doğru çekerek yükseliyor. "Sabırsızlanıyorum ama önce yemek yiyeceğiz."

"Göğüs etini severim," diye itiraf ediyorum, göğsüne, kollarına uzanarak. "Ama canım yemek istemiyor. Şu anda değil."

Gözleri beni tarıyor, beni incelerken kalkanımın bir katmanını da beraberinde götürüyor. Bir süre sonra bakışları benimkilerde geziniyor ve bana ruhumu açığa çıkaracak şekilde bakmasına izin veriyorum. Çıplak hissediyorum, görüldüğümü hissediyorum, ona hizmet etmek istediğimi, onun uysal, istekli fahişesinden başka bir şey olmadığını bildiğini hissediyorum.

Bunu itiraf ettiğime inanamıyorum ama ben de aynen böyle hissediyorum. Kalbim hızla çarpıyor. Bir elini yüzüme götürüyor ve saçlarımı usulca kulağımın arkasına sıkıştırıyor, parmakları saç tellerimi sonuna kadar takip ediyor. önce onları çekiştiriyor, bakışları zamanın içinde kaynayan, kavurucu bir an için ağzıma kayıyor. Tenim tüm bunların sıcaklığından kayganlaşıyor. O tereddütsüz, muhteşem ve kavrayabileceğimden çok daha kaslı.

"Yemek yiyeceğiz ve sen de sabırlı olacaksın."

Otoriter sözleri üzerimde tüyler ürpertiyor, bir emir ve bir uyarı, tenimi gıdıklıyor. Sesi o kadar sessiz gürliyor ki neredeyse yanacaktım. "Şarap sever misin?" Diğer elini yüzüme götürüp saçlarımı da oraya sıkıştırıyor.

Başımı sallıyorum. Nefes alıp almadığımı bile bilmiyorum. Külotum tenime yapış yapış. "Evet."

"Tamam," diyor ve gömleğimi çalışma tezgahına sıkıştırıyor. Avucumu açıp gömleğimin geri verilmesini bekliyorum ama o gömleğimi arka cebine sokup asılı bırakıyor. "Sanırım bu bende kalacak." Neredeyse çıplak olan gövdeyi ölçüp biçiyor ve keşke o çirkin, büyükanneden kalma askısız sütyenimi giymeseydim diyorum. Jake inliyor, sanki sütyen gördüğü en seksi şeymiş gibi gözleriyle saten iç çamaşırının yakasını inceliyor.

"İlk randevumuz, üstsüz akşam yemeği," diye gülümsüyorum. Parmak uçları benimkilerin tozunu alıyor, sonra parmak eklemlerimiz kayıyor ve avuçlarımız öpüşüyor ve - "oh," diyorum usulca, bacaklarımın arasındaki, göğüs kafesimi yırtan, göğsümü dolduran ateşli his patlamasıyla geçici olarak çarpıtılmış. Birleşen elimizi sıkıyor ve sıcaklık uzuvlarımda çiçek açıyor, karnımda vahşi bukleler halinde patlıyor.

Kalça kemiklerimin arasındaki her şey durmadan ağrıyor ve uyluklarımı açtığımda onun için aktif olarak ağrıyorum.

Bizi titiz garajdan çıkarıp eve götürmeden önce dudaklarının kenarları titriyor.

"Bunu planlamamıştım ama gömleğini çıkarınca çok iyi görünüyorsun," diyor ve yanından geçmem için kapıyı tutuyor. Garajı mutfağının hemen dışında ve bir düğmeyi çevirince dolapların alt tarafını kaplayan aydınlatma ve mekânı aydınlatıyor.

Tezgahlar beyaz mermerden yapılmış, geniş altın ve siyah çatlaklar gelişigüzel uzanıyor. Dolaplarının her tarafı kalın süslenmiş, mat, zengin bir siyaha boyanmış, büyük bir davlumbaz ve tencere doldurucu zaten lüks olan tasarıma lüks katıyor. Jake hareket ederek büyük, beyaz porselen önlüklü lavabonun önünde duruyor ve suyu açıyor.

"Teşekkür ederim," diyerek iltifatını nezaketle kabul ediyorum ama etrafa bakmaktan kendimi alamıyorum ve bu aynı zamanda beni sakinleştirmeye de yarıyor. Dışarıda onun için aklımı kaybediyordum biraz. Kendimi onun ayaklarına bırakmaya hazırdım. "Jake, evin çok güzel." Buzdolabının sahte bir dolapla kaplanışına, yemek kitaplarının bulunduğu özel raflara ve alanı ortalayan adadaki küçük saksıya bakıyorum.

Cevap vermiyor, ben de ona bakıyorum, beni izliyor. Bunu bildiğim için yanaklarım alev alev yanıyor. "Ne?"

"Yok bir şey" diyor, ellerini bulaşık bezine kuruladıktan sonra dolaptan iki büyük beyaz tabak çıkarıyor. Ben taştan bir ocak, parke zemin üzerine serilmiş kürk halılar, aşırı doldurulmuş deri koltuklar, bir sürü yastık ve battaniye, koyu renk ahşap eğlence merkeziyle kontrast oluşturan altın vurgularla tamamlanmış bitişik yaşam alanında parmak uçlarımla o bizim için yemek tabaklarını hazırlıyor. Ev tek kelimeyle muhteşem.

"Evinize bayıldım. Bence şimdiye kadar gördüğüm en güzel ev," diyorum ona, Jo Jo ile birlikte at üzerinde çekilmiş sevimli bir fotoğrafa bakarak. Küçük görünüyor, belki beş yaşında ve kendimi fotoğrafa gülümserken buluyorum. "Bu sizin güzel bir fotoğrafınız," diyorum, kızarmış patates tenceresinin üzerinden bana baktığında fotoğrafı göstererek.

"Ata binmeyi her zaman sevmiştir," diyor, ses tonunda bir parça hüznü var. "Ve teşekkür ederim. Onu ben yaptım."

Masaya döndüğümde sandalyemi çekiyor ve bir tabak yemek koyuyor. "Sen mi ?" Aval aval bakıyorum, önüme koyduğu boş şarap bardağını

şişeyi indirip dolduruyor. Sonra kendi dolduruyor ve her birine az miktarda doldurması hoşuma gidiyor, sanki gevşemek için içkiye bağımlı değilmiş gibi. Michael'ın içkiye ihtiyacı vardı ve onu suçladı.

Tabağını masaya geri getiriyor ve kucağına bir peçete örterek oturuyor. "Ben yaptım. Araziyi satın aldım ve kendim inşa etmek istediğimi biliyordum. O zamanlar mesele maliyetleri düşük tutmaktı. Turner Saddlery henüz tam olarak ayaklarını yere basmıyordu ve ben de Bluebell ile güven ve yakınlık kurmaya çalışıyordum. Kendim inşa etmek çok çalışmak anlamına geliyordu, ancak bir ekip kiralasaydım elde edemeyeceğim şeyleri elde ediyordum."

Başımı sallıyorum, çatalımın dişlerini yumuşak bir et parçasına batırıyorum, dışı mükemmel bir şekilde yanmış gevrek kabuk. Et ağzımda eriyor ve o da beni dudaklarımdan çeneme, yemeğin boğazımdan aşağı kayışına kadar izliyor. "Nasıldı?"

Şarap bardağını dudaklarıma götürüyorum.

"Lezzetli." O da bir ısırık alıyor ve başıyla onaylıyor.

"Yani Bluebell'den geliyorsunuz ama insanların saracınıza güvenmesi zaman aldı. Bu bana ilginç geldi," diye itiraf ediyorum, çünkü küçük kasabaların sadakati her zaman çok garip işliyor.

"Binicilik ve varil yarışları burada çok önemli ve doğru ekipman olmadan bu iki şeyi de yapamazsınız. Küçük kasabalar gösterilere gitmeyi ve büyük satıcılardan alışveriş yapmayı pek sevmez. Sadece yerel satış yaparak ve Bluebell'den gelerek bir avantaj elde ettiğimi biliyordum. Ama bu yeterli değildi. Onlara istedikleri her şeyi yapabileceğimi kanıtlamam gerekiyordu, bir yandan da bunu neden istediklerini ve bunun neden önemli olduğunu hatırlamam gerekiyordu." Etten bir ısırık daha alıyor, bu kez patates ve yeşil fasulye de ekliyor. "David Morgan'a, Appaloosa'sı Rocky Road'a binmeyi seven torunu Morgan May'in eyerinin Tennessee Yürüyüş Atı Shamrock'a daha uygun olduğunu söyleyebilmelisin." O çiğniyor ve ben bir ısırık daha alıyorum. Gözlerimizin sessizlik içinde, gerginlik olmadan ya da oda konuşulmamış şeylerle şişmiş gibi hissetmeden bir araya gelmesi çok iyi hissettiriyor. Sanki bu adamla sabahın sessiz saatlerinde, güneş tamamen doğmadan ve kahve hala yavaşça cezveye damlamadan önce var olabilirmişim gibi geliyor. Onunla tribünde, elinde diplomasıyla sahnede çalınmış çalınmış yürüyen Jo Jo'ya tezahürat yaparken kolum onunkine bağlı olarak var olabilirim.

Kendimi onun hayatına, onların hayatına bu kadar kolay uyum sağlarken görmek beni biraz sarsıyor. "Tanrım," diye nefes alıyorum, avuçlarımla nemli. Isı göğsümde kıvrılıyor, kollarıma yayılıyor, parmak uçlarımla yakıyor - Jake'in

hayatındaki herkes için güvenilirli, onları o kazandı. "Onları sana onlar kazandırdı."

Başını salladı. "Öyle yaptılar, ama olması gereken de bu." Şarabını yudumluyor, bu da beni aynı şeyi yapmaya teşvik ediyor. "Sahip olmaya değer şeyler kazanılmalıdır." Gözleri neredeyse çıplak olan vücudumda yavaşça geziniyor ve dudaklarımın uçlarını kaldırıyor. "Sütyenini çıkar." Jake'in sesi gürlüyor ve yemin ederim altımdaki zemin sallanıyor.

Biraz şaşırdım, çünkü bunu beklemiyordum. Ama arkama uzanıyorum ve askısız sütyenimi masanın üzerine koyarak çözüyorum.

"Evet, efendim." Gözleri göğsüme gömülüp çıplak göğüslerimin her santimini incelerken meme uçlarım sertleşiyor.

Düşünceli bir mırıltıyla başını yana eğiyor, ellerini çenesinin altında birleştirirken şiş omuzları kalkıyor. Isı tenimin yüzeyine yayılıyor ve bana o şekilde baktığında hissettiğim yanma hissinden kaçamıyorum. "Verandada neden üzgündün?"

Utanç yanaklarımda çiçek açarken üstsüz olduğumu unutuyorum. "Sana böyle yalvararak geldiğim için çok utanıyorum." Gözlerini kaçırarak tabağıma bakıyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor usulca, sonra sesini boğuk bir fısıltıya düşürüp ekliyor: "Utanma. Benim için yalvarman bana ihtiyaç duyulduğunu hissettiriyor. Arzulandığımı." Bir elini başının arkasına götürüp parmaklarını parlak, vahşi saçlarında gezdirirken iç çekişi çok ağır. "Tanrım. Bunu itiraf ettiğime inanamıyorum."

"Neden?" diye sordum. "Herkes ihtiyaç duyulduğunu ve arzulandığını hissetmek ister."

Gözleri şarap kadehinden kalkıyor ve içimi ateşe veren karanlık bir yoğunlukla benimkilere yerleşiyor. "Eminim her zaman ihtiyaç duyulduğunu ve arzulandığını hissediyorsundur. Etrafında milyonlarca öğrenci, amigo kızlar." Beni inceliyor, ben şarabımı yudumlarken zayıf, güçlü parmaklarını masaya vuruyor, nabzım atıyor. "Erkekler. O kadar güzelsin ki, bahse girerim senin için yalvaran bir sürü erkek vardır."

Sözleri neredeyse nefesimi kesiyor. Şarap kadehini boş olarak masaya bırakıyorum. Merlot damarlarımda vızıldıyor ve beni dikkatsizce cesur davranmaya yetecek kadar bulanıklaştırıyor. "Sen beni kamyonetinle Mills Road'a kadar takip edene ve beni götürmek için ısrar edene kadar hiç arzulandığımı ya da ihtiyaç duyulduğumu hissetmemiştim." Vahşi gençler gibi birbirimizin bedenlerine saldırdığımız kısmı atlıyorum.

"Buraya geldiğinde neden üzgündün?" diye tekrar soruyor. O bir ısırtık daha alıyor, ben de alıyorum ve bu bana birkaç saniye düşünme fırsatı veriyor.

Cevap. Bir randevuda eski sevgilinizden bahsetmek, ikinci bir randevu almamak için en iyi yoldur, ancak Jake Michael'ı zaten bildiği için, gerçeklerden kaçınmak anlamsız ve hatta zarar verici görünüyor.

"Arabayla gelirken Michael beni aradı ve bu beni çok üzdü çünkü onu engelledim ve o da bloğun etrafında dolandı." Ek bağlam olmadan, dramatik konuşuyorum.

Jake'in gözleri kısıılır ve hayal kırıklığı altında düğümlenir. "Ne istiyormuş?"

Yemeğimden son ısırığımı alıyorum ve Leah dışında ilk kez Michael hakkında konuşurken kendimi güvende ve rahat hissettiğimi fark ediyorum. Michael hakkında konuşmak istediğimden değil, ama Jake'in varlığı içimdeki kaosu dağıtıyor, sanki onun hakkında konuşabilirsem, bunu yapmak için güvende olacağımı hissettiriyor. Hatta belki de anlaşılacağımı. Acaba sağlıklı ilişkiler böyle bir şey mi, seni gerçekten güvende hissettiren biriyle birlikte olmak.

"Dürüstçe mi? Bilmiyorum. Ona ve aileme ilişkimizin bittiğini açıkça belirttim."

Jake tabaklarımızı topluyor ve ben de onu mutfakta çalışırken, bulaşıkları yıkarken ve doldururken izliyorum. "Annenle babanı bu adama bu kadar bağlayan ne?"

İçimi çektim. "Şey, benim ailem ve onun ailesi arkadaş. Ailesi Willowdale'de *küçük bir kasabanın insanları* sayılır. Bağışları nedeniyle belediye binası onların adına ve herkes onları tanıyor."

Jake göz kırpmıyor.

"Ailem insanların onlar hakkında ne düşündüğünü gerçekten önemsiyor ve Michael'ın ailesinin gözüne girmeyi gerçekten çok istiyorlar." Elim ağzıma götürüyorum. "Onun adını birden fazla kez söylediğim için özür dilerim. Bu bir randevu." Başımı sallıyorum, böyle bir kız olduğum için kendime kızıyorum. Bir randevuda eski sevgilisinden bahseden kız. "Özür dilerim."

"Sordum," diyor Jake, "çünkü bilmek istiyorum. O yüzden lütfen açıklamayı bitir."

"Tamam," diyorum yavaşça, Jake'in ilgisini keşfettiğime biraz şaşırarak. "Michael ve ben hayatımız boyunca arkadaştık. Lisede çıkmaya başladık ve ailem çok mutlu oldu. Rivers ve Rhodes arasında aile piknikleri planlamaya başladılar. O zamanlar ilk ilişkiyi çok desteklediklerini düşünüyordum. Ama şimdi bunun sosyal nedenlerle Rhodes'a yakınlaşmak istedikleri için olduğunu biliyorum."

"Sığ nedenlerden dolayı," diye düzeltiyor Jake.

Ona parmakla ateş ettim. "Bingo. Çünkü Rhodes'ları tanıdıkça aslında en kötü türden bok kafalı olduklarını anladım. Garsonlara kaba davranırlardı, insanların yerine konuşurlardı, anlamlı konuşmalarda hep şeytanın avukatlığını yaparlardı, grup yemeklerinde hesabı asla ödemezlerdi ve genel olarak tam bir pisliktiler."

"Boklar mı?"

Omuz silkiyorum. "Bütün gün liselilerin arasındayım. Çok gerekli olmadıkça argo ya da küfürlü kelimeler kullanmayı kendime yediremiyorum." Onu savıyorum. "Her neyse, Michael'dan ayrıldım." Her ne kadar Jake'le paylaşırken kendimi rahat hissetsem de, bazı anılar katlanıp saklanabilir. Bazı şeyleri asla yeniden yaşamak, itiraf etmek ya da tartışmak istemem. Jake'in bana bakışını onun ya da onun renklendirmesini ve gecenin tonunu değiştirmesini istemiyorum. Karanlık ayrıntılar bunu yapabilir ve ben sadece Jake'i biraz daha iyi tanımak ve belki (ama kesinlikle) yedek külotumu kullanmak istiyorum. "Gerçekten iyi bir nedenim olmasına rağmen bundan hoşlanmadılar." *Sebepten* bahsedince yanaklarımdaki ateşi görmezden geliyorum. "Soyadlarının Willowdale'de bir anlamı olduğu için nedenimin aptalca olduğunu hissettirmeye karar verdiler."

"Sizi desteklemediler," diye özetliyor.

"Doğru. Desteklemediler."

Hareket ediyor, elini uzatmak için üzerimde duruyor. Beni ayağa kaldırıyor ve avuçlarının nasırlı, yıpranmış yüzeyini çıplak karnımda gezdiriyor. "Olanlar için üzgünüm."

Başımı sallıyorum, artık bu tartışmanın birlikte geçirdiğimiz küçük zaman aralığını renklendirmesini istemiyorum. "Buraya o şekilde geldiğim için özür dilerim. Bu senin için adil değildi." Dudaklarımı yalayıp ıslatarak onu öpücüğe davet ediyorum. Yemimi yutup eğilerek ağzını ağzıma bastırduğunda bacaklarımın arasında arzu alevleniyor. Kalbim alev alıyor. Yaşadığım her şeyden daha yoğun bir his içimde patlıyor, uzuvlarımdan omurgama doğru bir ısı dalgası gönderiyor. Dudakları yumuşak ama öpücüğü güçlü, dili benimkine rehberlik ediyor.

Dudaklarımız ayrılmayı başardığında, bilmesini istediğim bir sürü şey dilimin üzerinde sıcak kömürler gibi dans ediyor. "Seninle ilgili bir şey, Jake. Bilmiyorum. Seninleyken kendimi... kendimin dışındaymışım gibi hissediyorum, ama aynı zamanda farkına bile varmadığım kadar kendimmişim gibi hissediyorum."

Koyu renk gözleri benimkileri arıyor. "Biliyorum." Başparmağını yan tarafıma vurarak tenimi elektrikleştiriyor.

"Oyuncaklarını hissetmek istiyorum," diye fısıldıyorum, aklım garajındaki günahkâr dolapta dönüp duruyor. Bu dolap onun istediği her şeyi, en gizli dürtülerini ve cinsel arzularını temsil ediyordu ve bunu sadece benimle paylaşmıştı. Ve şimdi içimde büyüyen bir sızı var, ancak kendimi ona teslim ederek hafifleyebilecek bir sızı. "Biri için acı çekmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum, hem de iyi bir şekilde. Senin için ne kadar güçlü olabileceğimi sana göstermek istiyorum ve düşündüğümünden daha güçsüz olursam, senin olacağını bilmek istiyorum."

Bunları söyleyen, etimi kırbaçlaması ve doyana kadar ezmesi için yalvaran, beni sapkın iradesine boyun eğdirmesi ve kendi çarpık yolumuzda birlikte mutluluğa ulaşana kadar beni şekillendirmesi için yalvaran kişinin ben olduğuma inanmıyorum.

"Başka ne istiyorsun?" diye soruyor, sesi karanlık ve ipeksi, gölgelerdeki teselli gibi.

Yolun kenarını hatırlıyorum. Ayaklarının dibinde, dizlerimin üzerinde, bana izin verdiği her şekilde ona sahip olmayı beklemenin nasıl bir his olduğunu. Teslimiyet duygusu, onun kullanılacak şeyi, sorunlarının çözümü olmak. "Senin için dizlerimin üzerinde bağlanmak istiyorum. Bana acıyı göstermeni ve beni zevkinle tanıştırmayı istiyorum. Senin ve oyuncaklarının anısını tenimde hissetmek istiyorum." Ağızlarımızı bir araya getiriyor ve bu sefer kasıkları benimkine batıyor, siki beni ikna ediyor. "Kullanmak için senin olmak istiyorum."

Avucunu kolumda gezdiriyor, gözlerimi inceliyor. Kokusu beni bunaltıyor, dokunuşu başımı döndürüyor ve bakışlarında yankılanan anlayış beni ona aşık ediyor. "Neden? Neden bunu istiyorsun?"

Başımı salladım. "Bunu açıklayamam."

"Ben de yapamam," diyor. "Yıllardır orada o oyuncakları yapıyorum. Yıllarca onları kullanmayı da hayal ettim. Ama bu hayal sürekli değildi, gerçeğe dönüştüğünü görebildiğim bir şey değildi. Ta ki o gün seni ve kıymığını Gray'in ahırında bulana kadar."

O da o günü hatırlıyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve onu biraz daha sıkı kavırıyorum, pazuları avuçlarımın altında sertleşiyor. "Durmanı istersem kırmızı, ara vermek istersem sarı?"

Jake sessiz bir an boyunca bana bakıyor, bedenlerimiz arasındaki görünmez bir güç bizi birbirimize yaklaştırıyor. "Tamam."

Tereddüt ettiğim tek noktaya ulaştığımda yüzüme sıcaklık doluyor. "Uyacağından emin değilim."

Yüz hatlarındaki ciddiyet azalıyor ve yerini ince bir sırıtışa bırakıyor. "Bayan Riley," diye mırıldanıyor istemeden, içim içimi yiyor, amım sızlıyor. "Sığıcağım, tamam. Ve sikimle o kadar dolduğunda, zorlukla nefes alabildiğinde ve beni karnında hissettiğinde, işte o zaman yolun geri kalanını içine batıracağım. Sadece sığmakla kalmadığımı, aynı zamanda senin için mükemmel bir uyum olduğumu anlayacaksın." Beni tekrar öpmeden önce dudaklarımı yalıyor, ağzı çenem boyunca ilerliyor ve boğazımdan aşağı inerek nabzımı kaplıyor. "Sana yıldızları göstereceğim." Bunun bir vaat olduğunu söylemiyor ama yine de bir vaat gibi geliyor. "Uygun hale getireceğim."

Başımı salladım. "Lütfen efendim, bunu istiyorum. *Sizi* istiyorum. Şimdi," diye mırıldanıyorum, avuçlarını benimle doldururken başımı çeviriyorum, karnım uğulduyor. Dudakları, sert bir parmak ucuyla areolamın geniş kıvrımını izlemeden önce aralarındaki vadiyi keşfediyor. Sertleşmiş, aç meme ucuma hafifçe vuruyor. "Boşalmamı üzerinde görmeye bayıldım. Muhteşem görünüyordun."

Pantolonuma uzanıyorum ama beni durduruyor. "Çok heveslisin," diyor, arkamda durmak için yürürken kelimeleri omzumun üzerinden hayal meyal geçiriyor. "Beni bu kadar çok istemen hoşuma gidiyor. Senden yayıldığını hissedebiliyorum," diyor ve saçlarımı yana doğru çekerek ensemini ortaya çıkarıyor. Arzu kollarımda geziniyor, göğsümü ortalıyor ve kalp atışlarımın yapış yapış olmasına neden oluyor. Elini saçlarımın arasından geçirip başımı kafa derimden geriye doğru çekerken görüşümün kenarları kararıyor. Dişlerini omzumun üst kısmına batırıyor ve bu gece üzerimde bıraktığı ilk iz olan ısırtığının hissiyle amım ağrıyor. "Beni ne kadar çok istediğinin *kokusunu* alabiliyorum."

Ağzım kurudu ama dudaklarımı yalamayı başardım ve onu aramak için arkama uzandım. Gömleğini avucumun içine alarak çekiştiriyorum ve dudakları kulağımın arkasına geliyor. "Tamam, tamam," diye inliyor, yavaşça ama kasıtlı olarak sikini kıcıma sürtüyor. "Ama burada değil. Bunu mutfağında yapmayacağım."

Dudaklarında sırıtmanın izlerini taşıyarak beni döndürüyor. "Yatak odamın nerede olduğunu biliyorsun. Oraya git, soyun ve beni bekle."

İkinci kez duymama gerek yok. Ön kapıya geri dönüyorum ve oradan koridorun sonundaki büyük, kapalı kapıya doğru ilerliyorum. Attığım her adımda nabzım atıyor ve kıyafetlerimi çıkardığımda külotumun yapış yapış, ıslak bir karmaşa olacağını biliyorum. Sadece birkaç ay önce bu adamı tanımadığıma inanamıyorum ve bu gece kendime güvenli kelimeler verdim çünkü zorlanmak, test edilmek, onun zevki, tedavisi olmak için çaresizim.

Belki de Jake, Michael gibi bir adama katlandığım için benim ödülumdür. Belki de kızını tek başına büyüttüğü için Jake'in ödülü benim. Belki de kader gerçektir ve görünüyordur. Bilmiyorum. neler olduğunu bilmiyorum ve mantık yürütmek ya da toplumun normlarının süzgecinden geçirmemek için elimden geleni yapıyorum.

Jake'ten hoşlanıyorum ve onu istiyorum ve bu iki şey hızla birleşerek çok daha güçlü bir his yaratıyor. Çok daha kalıcı.

Ve daha içime bile girmedi.

Odasında, yatağı daha önce geldiğim gece olduğu gibi yapılmış buluyorum. Dolabın kapısı aralık, ışık yanıyor ve koyu ahşap zemine soluk sarı bir ışık yayılıyor. Burası onun gibi kokuyor, misk kokulu kolonya, taze çarşaflar, gösterişsiz kalıp sabun, gargara ve hatta belki bir mum. Banyo kapısı da kırık, içeride küçük bir ışık parlıyor. İçeri giriyorum, lavabonun yanında küçük bir priz lambası ve tezgahın ortasında yanmayan bir mum buluyorum. Fitili düzgünce kesilmişti ve Jake'in mumlarına bile özen göstermesi şaşırtıcı değildi. Kendime engel olamıyorum. Onu elime alıp burnuma götürüyorum ve zengin kehribar kokusunu içime çekiyorum. burada olacağını bildiğim için etrafı kolaçan etmekten vazgeçip kot pantolonumu ve külotumu çıkarıp banyodaki bir çubuğun üzerine, pelüş banyo havlularının üstüne dikkatlice asıyorum. Tamamen çıplak kaldığımda, onu görünce nefes nefese kalarak odasına giriyorum.

Sırtı bana dönük, geniş, kaslı ve tamamen çıplak bir şekilde duruyor. Kıcı ve kalçaları diğer yerlerinden biraz daha açık renk, ama dikkatim bacaklarının *arasındaki* görüntüye kayıyor. Şişmiş, dolgun, taşakları boş boş sallanıyor ve onlarla birlikte, biraz sert ama çok büyük olan siki. Karnım beklentiyle sıkışıyor ve fiziğini, yağsız, gergin kaslardan oluşan muhteşem vücudunu incelemeye devam ediyorum. Saçlarının uçları hafifçe kıvrılıyor ve odada olduğumu fark ettiğinde Jake dönüyor.

Birbirimizden birkaç metre duruyoruz, ikimiz de tamamen çıplağız.

Elinde deri bir kırbaç asılı. Onu ve diğer eliyle kuyruklarından bazılarını çekiyor. "Bunlardan yaptığım ilk birkaç tanesini kendi üzerimde denemek zorunda kaldım. Geyik derisi kullandım, çünkü gerçekten yumuşak. Ve kuyrukların yumuşak olmasını istediğimi düşündüm ve eğer güçle vurursam, bu kuyruklar ne kadar yumuşak da acıtabilirlerdi." Kamçıyı indiriyor, sikinin üzerinde gezdirirken gözleri kapanıyor. Kuyruklar ne kadar uzun olursa olsun, tacı kuyrukların arkasından sarkıyor, pembe ve parlak. İçim sıkılıyor ve kasıklarımda bir karıncalanma yayılıyor.

"Kahretsin, çok iyi hissettiriyor," diyor, yavaşça sikinin üzerinde gezdiriyor, bunu yaptıkça büyüyor, kalınlaşıyor ve kalkıyor. "Ama geyik derisinin en çok alay etmek için kullanıldığını öğrendim, vurmak için değil." Bileğini şaklatıyor ve kamçının acımasız kuyruklarıyla hızla sikine vuruyor. Gözlerimin önünde karın kasları geriliyor ve nefesini içine çekiyor. "Sığır derisi daha fazla çıtırtı, daha fazla gümbürtü ve daha iyi bir şok sağlar."

"Bu... bu inek derisi mi yoksa geyik derisi mi?" Sikiinin üzerinde yumuşattığı oyuncağı soruyorum.

"Sığır derisi."

Ellerini indiriyor, kırbaç kalçasına cansız bir şekilde düşüyor. Gözlerim ereksiyonuna kayıyor, belirgin ve ağzımı sulandırıyor, oluklar yerini şaftında dalgalanan kabarık damarlara bırakıyor. Az önce kırbaçla kendine vurdu, en acısı da buydu. Gözleri muziplik ve arzuyla parlıyor ve onun emri olmadan yere, dizlerimin üzerine çöküyorum ve bileklerimi arkamda birleştiriyorum. Bunu istiyor, bunu istediğini biliyorum. Bu hayatta emin olabileceğim çok az şey var - amigoluk insanların bize verdiğiinden çok daha zor, vergiler acımasız ve *Jake bunu istiyor*.

"Ben de hissetmek istiyorum," diye inliyorum, derin bir nefesle göğsümü şişiriyorum. "Lütfen efendim, hissetmek istiyorum."

Çünkü kırbacın acısı geçtikten sonra yüzünün dingin ve coşkulu bir ifadeyle dolması.

O coşkulu hissi istiyorum. Ve onun bunu sağlamasını istiyorum.

Çeviri Kitaplar Telegram : <https://t.me/cevirigiller>

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ



ETRAFIMDA DOLAŞIP BİR ÇEKMECEYİ AÇTI. , VE ORADA

Bu odada hiç ayna yok, bu yüzden bakışlarımı yere sabitledim. Ve bekliyorum.

Biraz hıştırdan sonra Jake arkamda, nefesi omuzlarımda gezinirken bileklerimin arasına yumuşak bir şey sıkıştırıyor. "Nasıl bir his?" diye soruyor, bir düğümü çözerken. Hareket etmeye çalışıyorum ama düğümü her çekişimde omuzlarım yanıyor ve göğsüm ağrıyor. Sanki haftalardır basket atıyormuşum gibi hissediyorum ve yorgunluk ciğerlerimde uzun bir koşudan sonra olduğu gibi yankılanıyor. Acıtıyor. Seçtiği derinin yumuşaklığına rağmen,

Kaslarım ığlık atıyor. Ama onun için acı çekmeyi seviyorum. Şu anda hissettiğim Şey *netlik*.

Bu adamın zevki için Bluebell'deyim ve bunun beni nasıl bir sürtük yaptığını seviyorum. Ne kadar güçsüz.

Ne kadar zgr.

"Sıkı," diye itiraf ediyorum, ama o gevŐetmeden önce, "ama iyi hissettiriyor," diye fısıldıyorum.

Kısmen etrafımda dönüyor ve beni sikiyle yüz yüze gelmeye zorluyor. Bir kez okşuyor ve küçük bir gümbürtüyle göğsüme sıçrayan bir damla precome sallıyor. "Mm," diye inliyor, parmaklarını izlerin arasından geçiriyor, kendini tenime srtyor. "Sen boyun eğmek için yaratıldın," diye mırıldanıyor usulca, sesi hiçbir tehdit içermiyor. Sadece basit bir ifade. Avuç içi gözlerimin üzerinde kayarak beni bir anlığına kr ediyor. Sıcak et dudaklarımı sıyrıyor, amımın kalçalarımın aşığı akmasına neden oluyor. Aletini dudaklarıma srtyor, gözleri hâlâ kapalı, "Sen kullanmak için yaratılmışsın" diye ekliyor. Sesi derin, karanlık ve çaresiz bir Şeye dönüşüyor. "Kullanmak için *benimsin*."

"Lütfen." Bu tek kelime güçlü bir yalvarış ve bunu o kadar yoğun istiyorum ki arzudan titriyorum. Avucumdan o kıymığı emdiğinden beri kendimi diken stndeymişim gibi hissediyorum. Beynim kumla dolu ve uzuvlarım bir milyon kilo ağırlığında. Tek hissedebildiğim, tek odaklanabildiğim Şey *ihtiyacım*. Kalçalarımın arasında yanan, çırpınan, açlıktan ölmek üzere olan, Jake için çığlık atan o korkunç ihtiyaç.

Ama durdu.

"Riley," diyor, sesindeki ciddiyet aniden ortaya çıkıyor. "Kırmızı ve sarının üzerinden geçtik." nmde çömeliyor, için için yanan gözleri benimkileri arıyor. "Ama eğer konuşamayacak durumdaysan," diyor alaycı bir ifadeyle ve ikimizi de bir anlığına hayal etmeye teşvik ediyor. Midem sıkışıyor. "Hızlı hızlı göz kırp."

O devam ediyor ve ben sonunda nefes alıyorum.

Ben bu işte yeniyim, o da öyle ama ben başımı sallarken, ona her zaman nasıl hissettiğimi bilmesini sağlayacağıma söz verirken sorunsuz bir Şekilde hareket ediyoruz. Tatmin olduğunda eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Ve sonra başka bir Şey oluruz.

Jake ve Riley değil, baskın ve itaatkâr, verici ve alıcı, yönetici ve tabi, tüm bu roller bizim için daha önce gelen her Şeyden daha doğal. Güvenli sözcüklerin değiş tokuşu gerekli hissettiriyor, ancak bundan sonra bedenlerimiz birlikte hareket ediyor ve o güven ve gle rehberlik ediyor.

Öğretmen olmak istediğimi bilerek büyüdüm. Koçluk yapmak istediğimi bilerek.

Ancak, onun cezasını çekeabilen ve övgüsünü kazanan kişi olmak - bu her şeyi kapsayan bir his - her şeyden çok daha önemli.

Geriye doğru çekiliyor, deri sapı elinde birkaç kez döndürdükten sonra tam olarak kavıyor. "Say," diyor vurmadan hemen önce ve kırbacın gevşek kuyruklarını havaya kaldırıyor. Her bir uç aynı anda etime çarpıyor ve çarpma anında kırılıyor.

Omurgam dik duruyor ama omuzlarım sarsılıyor ve sayarken küçük bir çığlık kopuyor. "Bir."

Kaba övgüsü acıyan etime dokunuyor. "Tanrım, keşke kendini görebilseydin Riley. O vuruşu yaparken kesinlikle mükemmel görünüyordun." Başını sallıyor ve dünyam değişiyor. "Şimdi de mükemmel görünüyorsun."

Etrafımda bir daire çizerek, sert deri uçlarını ayaklarımın tabanlarına sürtmeye devam ediyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan beni tekrar kırbaçlıyor ve ben de tepki olarak ayak parmaklarımı kıvrıp başımı arkaya atarak "İki." diye tıslıyorum.

"En sevdiğin numara hangisi Riley?" Jake etrafımda baş döndürücü bir daire çizerek soruyor. Ereksiyonu bana her dokunduğunda kafam daha da karışıyor, suyun altında birkaç saniye fazla kalmış gibi yüzüyorum. Kukum ezici bir açlıkla kasılıyor, ilk kez tahrik olduğum ama tam olarak ne olduğunu bilmediğin zamanlar gibi. Elektrik. Dünyanı kendi eksenine oturtacak türden bir zevk.

On dört derdim çünkü Michael'la nihayet bir çift olduğumuzda o yaşıyordum. O benim ilk erkek arkadaşım ve bu benim için çok şey ifade ediyordu. Ama onu bırakıp buraya geldiğimde yirmi dört yaşıyordum ve buraya gelmek şu anda yaptığım en iyi şey. "Yirmi dört," diye ciyaktım.

Adımlarını durduruyor ve kırbacını uğursuzca kavramayan eliyle kendini pompalıyor. Kendini okşayan güçlü elinden başka bir yere bakamıyorum. Kalçalarımın arasında boşluk yankılanıyor ve dilimin altından tükürük akıyor. Bedenim, kaderimde benim için yazılmış olan bu siki benim kurtarıcım, her şeyim olduğunu biliyor ve ben onu istiyorum. Onu istiyorum. *Şimdi istiyorum.*

"Lütfen efendim," diye yalvarıyorum, karanlık yarıktaki opak bir boncuk oluşurken dikkatle izliyorum. Bana doğru adım atıyor, kendi başına güçlü ve sabit duran sikini serbest bırakıyor. Parmaklarını saçlarımın arasına sokan Jake, yüzümü öne doğru çekerek tepesinin geniş ucunu ağzıma gönderiyor ve boğazımın arkasına doğru itiyor.

Öksürüyorum. Öğürüyorum. Boğuluyorum. Ama bu sadece birkaç saniye sürüyor, sonra geri çekiliyor ve bana nefes alma şansı veriyor. Kendi tükürüğüm

boğazımın altından geçip boynuma iniyor. Gözlerimiz birleşiyor ve ne sorduğunu bilmiyorum ama cevabım evet oluyor. Başımı sallıyorum, başımı sallıyorum ve fisıldıyorum, "Daha fazla, efendim."

Geri çekildi, kırbacın vahşi kuyrukları boğazıma ateş gibi yayıldı, etli sikini emmeme izin verildiği için tükürükle ıslandı.

"Üç," diye inliyorum, başım öne doğru eğilip acıdan kurtulmak isterken bu sayı ön sevişmeye benziyor.

"Söyleyin bana Bayan Riley, tanıştıktan sonra beni düşündünüz mü?" diye soruyor, beni tekrar saçlarımdan tutup ağzımı sikinin ucuna doğru çekiyor. Dilimi uzatıyorum ama geri çekiliyor, onun tatlı tadını almama izin vermiyor. "Cevap ver," diye emrediyor.

"Evet," diye nefes alıyorum. "Evet, seni düşündüm, evet." Göbeğimde bir titreme başlarken, karnım sallanırken, kalçalarım kasılırken, umutsuzca bir sonraki hamlesini beklerken kelimeler ağzımdan dökülüyor. Kalbim hızla atıyor ama koşarken ya da amigo kızlarla antrenman yaparken olduğu gibi değil.

Bu başka bir şey. Adrenalin.

Arzu. Serbest bırak.

Kaslı vücudunu üzerimde kıvrıp tekrar vururken, oyuncağının gevşek kuyrukları belime sıcak ve acı verici bir şekilde çarparken, horozunu dilime daldırıyor, boğazımın derinliklerine dalıyor. Tepkisel olarak, "Dört!" diye bağırırken omurgam yükseliyor. Dört!" diye bağırıyorum. Bir saat önce kapısının önüne kadar taşıdığım ağırlık gitmiş, tamamen buharlaşmıştı.

Başımı geriye yatırıyorum, gözlerim yaşıyor ama görüşüm hâlâ net. Üzerimde durup kendini okşuyor, ben de ağzımı açıp sikiyle dilimin arasından akan prekumu yakalıyorum.

"Yirmi dördün en sevdiğin sayı olduğuna emin misin?" diye alay ediyor ve beni tekrar kırbaçlamak için geri çekiliyor, bu sefer göğüslerime.

Vücudum kaskatı kesilirken, göğsümden acı yayılırken güçlü kalmaya çalışarak bir nefes çekiyorum. Meme uçlarım acıyor ve tenim yanıyor, ama bacaklarımda arasındaki her şey sıcak ve bulanık, daha fazlası için aç, Jake için aç.

"Say," diye hatırlatıyor bana, sesi sert ama yüksek değil. Jake ses olmadan güçlü, dokunmadan hükmediyor, sadece bir bakışla kontrolü elinde tutuyor.

"F-beş," diye kekeliyorum, göğsümde ve sırtımın alt kısmında biraz daha ağrı oluşuyor, zihnim berraklaşıyor, depresyon ve kafa karışıklığı bulutları aralanıyor, yerini berraklığa bırakıyor.

"Yirmi dörde hazır değilsin Riley. Ama kırbaçla çok iyi başa çıkıyorsun, şu anda çok huzurlu görünüyorsun." Kırbacın uçlarının beni kızdırmasına izin veriyor, önümde durmadan önce onları omurgamdan aşağı hafifçe sürüklüyor. Saçlarımı avucunda toplayarak başımı nazikçe geriye doğru çekiyor. Boştaki elini kullanarak sikini ağzıma doğru yönlendiriyor. Açmamı söylemesine gerek yok.

Çenem parçalanıyor ve genişçe açılıyorum, damarlı uzunluğu dilimin üzerinde ağır bir şekilde kayarken merkezimi ısıtıyor. Kendini orada tutuyor, çenemi kısıtırırken vücudum titriyor ve onun için acımasızca zonkluyor. "Benim için açılmaya hazır mısın?"

Başımı sallıyorum, hâlâ onun istediği şekilde ucunu emiyorum.

"Acıtacak," diye uyarıyor ve bana bir santim daha uzatıyor. Yine başımı sallıyorum.

Başımı geriye itiyor, avucunun ucu kafatasımın tepesine sertçe bastırıyor ve şakaklarıma doğru yayılan bir acıya neden oluyor. Acıyla birlikte hararetili bir sayıklama geliyor ve bu hoşuma gidiyor. "Hazır mısın?"

Üçüncü kez başımı sallıyorum ve o da geriye uzanıp birkaç güçlü çekişle bileklerimdeki bağı çözüyor. Ellerini kollarımın altından geçiriyor ve beni omzunun üzerinden kaldırıp yatağa yerleştiriyor.

İki kırbacını fark ediyorum, sapları altın iplikle dikilmiş, derinin her tarafı şal desenleriyle kabartılmış. İkisinden daha süslü olanına uzanıp esnek kumaşı parmaklarımın arasında kaydırıyorum. Ben güzel işçiliği incelerken Jake yatağa, bacaklarımın arasına tırmanıyor. "Çok yeteneklisin. Desenine bayıldım, çok güzel," diyorum hayranlıkla, oyuncağı çevirirken ses tonumu yükselterek, el işçiliğini tüm açılardan analiz ediyorum.

Onu elimden alıyor, sonra üzerimde asılı duruyor, vücut ağırlığı omzuma yakın, yatağa gömülü bir dirseği tarafından askıya alınıyor. Serbest eli bedenlerimizin arasından geçiyor ve klitorisim beklentiyle kabarıyor ama Jake bunu görmezden geliyor. Sertlik ıslak dudaklarımı öpüyor, sonra dürtüyor ve kırbacın şaftını dikkatlice içime iterken bakışlarımız iç içe geçiyor, duvarlarım kasılıyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Bu dar amcığı biraz ısıtmam lazım," diye mırıldanıyor, burun delikleri açılıyor, geniş göğsü her nefes alışında benimkine gömülüyor. "Seni germek için," diye ekliyor, sapı yavaşça içime sokup çıkarıyor. Başparmağı beşinci ya da altıncı geçişte klitorisime geliyor ve ben tamamen vahşi bir inilti çıkarıyorum.

"Evet," diye yalvarıyorum, başımı yataktan kaldırıp aramıza bakıyorum. Aleti hazır ve bu açıdan eskisinden daha da büyük görünüyor. Washington Anıtı'nın dibinde durup yukarı bakmak gibi.

Bana daha fazla sap veriyor ve çok geçmeden bekleyemiyor. Aceleyle kaydırarak içimden çıkarıyor, içimi boşaltıyor. Elinde kayganlaştırıcı şişesiyle, üstünü bir tıklamayla açıyor ve nabzım atıyor.

"Biraz üzerime süreceğim ve biraz da senin içine süreceğim. Hazır mısın Riley?" Pompalarken elini çevirmesini izlerken soruyor, damarlı şaftı parlıyor.

"Hazırım," diye söz veriyorum.

Ellerimi tutup karnımın alt kısmına bastırıyor. "Onları orada tut."

Dikkatlice beni omuzlarımın üzerine yuvarlıyor, baldırlarımı köprücük kemiğine ve göğsüne kolayca yaslıyor. Jake'in siki amımla mükemmel bir şekilde hizalanıyor ve o kadar büyük ve o kadar sert ki, onu bana yedirmesine ya da açıklığımı bulmak için yarığımın içinde hareket etmesine gerek yok.

Ayak bileklerimi kavlıyor ve gözlerimi gözleriyle yakalıyor; koyu çikolata espresso gözleri yoğun bir önseziyle parlıyor. "Yapamıyorsan kırmızı, yavaşlaman gerekiyorsa sarı," diye tekrarlıyor.

Birkaç dakika içinde yüzüncü kez başımı sallıyorum.

İlk birkaç santim acı ve zevkin baş döndürücü bir karışımı, onun klitorisime yaptığı baskı çok iyi hissettiriyor. Zaten son derece şişmiş olan hissi daha da yoğunlaştıran Jake, başparmağını klitorisime yerleştiriyor, ileri geri hareket ettiriyor, gözleri benimkine dikilmiş.

Ara vermemi gerektirecek kadar büyük bir rahatsızlığın ilk işaretini izliyor, beni test ederken ikimizi de memnun etmek için açlıkla çalışıyor ve beni bırakmak zorunda kalacağımız kadar büyük bir acıya sürüklediğinden emin oluyor. Üzerimde gezinirken kalçalarını eğiyor ve bana birkaç santim daha gibi gelen bir şey veriyor. Zevk azalıyor ve bu kadar geniş gerilmenin acısı artıyor.

Omurgam katılaşıırken bacaklarımdaki kaslar kendiliğinden esniyor ve keskin bir nefes alarak acının içinde bir parça huzur bulmak için nefes veriyorum.

"İyi gidiyorsun," diye teklif ediyor, sert sesi beni ileri itiyor, beni daha güçlü kılıyor, çünkü tek istediğim onu memnun etmek ve vermek zorunda olduğu şeyi ne kadar iyi alabileceğimi göstermek.

Tam o sırada bir hata yapıyorum. Onun ikna etmesi, övgüsü bana çok fazla güven veriyor ve vücutlarımızın birleşmesini ve onu becerme yolculuğunu incelemek için dirseklerime kadar itiyorum.

Yanıyor, geriliyor ve sakın kalmaya çalışarak aşağıya bakıyorum- "*Aman Tanrım*," diye bağıyorum, kelimeler göğsümden fırlıyor. "Bu bile değil dörtte biri!" İçime dalan devasa alete gözlerimi kırıştırıyorum, ne kadar kaldığına dair nutkum tutuluyor.

"Yapabilirsin," diye beni dürtüyor, sesinin emredici tınısı ve bu dört kelimenin güçlü sunumu başımı sallayarak onaylamamı sağlıyor. Zaten ne zaman itaat etmeyecek ve inanmayacaktım ki?

"Tamam," diye nefes alıyorum, tüm bedenim yoğun acı ve keskin zevkle gelen hafif titremelerle sarsılıyor.

Bakışları kendinden emin. "Hadi, beni içeri al." Meme uçlarımdan birini çimdikliyor. "Ne diyorsun Riley?"

Her nasılsa, tam olarak ne duymak istediğini biliyorum. "Biraz daha, lütfen, efendim."

İnliyor, taşaklarını sıkmak için aşağı uzanıyor. O kadar dolular ki, aklımın yarısı onları gösterip içime boşaltması için yalvarmakla geçiyor ama tam dudaklarım ayrılırken o itiyor.

"Oh Tanrım!" Feryat ediyorum, en az üç santim daha gibi hissettiren şeyi almak için nefes nefese kaldığımda omurgam şilteden kıvrılıyor. Aşağı bakıyorum, onu yarıya kadar içeride buluyorum. Gözlerim yanıyor ama ellerimi karnımın üzerine koyuyor.

"Hisset beni," diye fısıldıyor, sonra ayak bileklerimden tutarak vücudunu benimkine doğru adımıyor, o kadar yavaş ki yanma başlayana kadar neredeyse fark etmiyorum. Apış aram, klitorisim, hatta dudaklarım, oradaki her şey yanıyor ama sarı demiyorum, kırmızı da demeyeceğim.

Onun mükemmel uyumu olmak istiyorum.

"Daha fazla," diye ısrar ediyorum, avuçlarımı vücuduma bastırırken gözlerim kapanıyor, tam zamanında içimde daha derine kaydığını hissediyorum. Daha önce hiç kimseyle ya da hiçbir şeyle bu kadar derine girmemiştım ve gözlerimin arkasında bir sıcaklık oluşuyor, beklenmedik bir duygu düğümü boğazımı tıkıyor. Tekrar hareket ediyor, bana daha fazlasını veriyor, ama bu sefer kör edici acı azalıyor ve yerini çözüm için yanıp tutuşan bir açlığa bırakıyor. Ellerimi tekrar aşağı bastırıyorum ve o inliyor, gözlerimiz çıplak, aç bedenlerimizin terli arazisinde bir araya geliyor.

"Ellerini hissediyorum. Sen de beni hissediyor musun?" diye soruyor sessizce ve ekliyor, "Sana uygun hale getireceğimizi söylemişim." Gözleri tekrar benimkilere gelmeden önce aşağıya bakıp etrafı inceliyor. "Bir santim daha ve işte oradayız."

Başımı sallıyorum, duyularım bulanıklaşıyor, düşüncelerim titriyor, odaklanmam bulanıklaşıyor. "Seni hissediyorum," diye inliyorum, çünkü bu doğru. Vücudumda onun varlığı tarafından ele geçirilmemiş tek bir yer, tek bir hücre bile yok. Kendimi boğulmuş ve dolu hissediyorum ve asla bitmesini istemiyorum.

Jake Turner içime tamamen oturmuş durumda ve bedenim hâlâ ona haince ihtiyaç duyuyor. Ellerimi karnıma bastırıyorum ve onun içimde hareket ettiğini hissediyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum ona. "İyi hissettiğini görmek istiyorum. İçimde çözüldüğünü ve çözüldüğünü görmek istiyorum."

Başını sallarken geniş omuzları terden parlıyor, başparmağını sıkı daireler çizerek hareket ettiriyor. Yavaşça kendini bedenimden geri çekmeye başlıyor, sadece tekrar içeri itmek için. Ben inlerken ve umutsuzca gerçekliğe tutunmaya çalışırken bunu birkaç kez yapıyor, karnımdaki obur ihtiyaç sarmalı her baskı darbesiyle daha da sıkılaşıyor.

"Bana alıştığında Riley, bana binmeni sağlayacağım ve o kadar sert ve gürültülü boşalacaksın ki ağzını tıkamaktan başka çarem kalmayacak." İvme kazanıyor, daha hızlı okşuyor, daha çok sürtüyor, daha sert beceriyor. "Yüzüne bağlanmış siyah deri tıkacım, karnını şişiren sikim, o muhteşem gözlerinden yayılan beni memnun etme vaatleri... Sabırsızlanıyorum Riley."

Başımı sallıyorum, bu noktada neredeyse kelimeler kifayetsiz kalıyor. Vaatleri, geleceğimize dair vizyonu, g-noktamı dürtmekte olan devasa siki, tüm odağını çiçek açmakta olan klitorisime vermesi... "Jake, yakında boşalacağım, çok yaklaştım," diyorum.

Kalçalarını sabitliyor, bir eli ayak bileğimi tuttuğu yerden bir anlığına kurtuluyor. Kırbacı çıkarıyor ve beni becermeye devam ederken çıplak göğüslerimin üzerinde gezdiriyor.

Derinin uçlarının sert meme uçlarıma sürtünmesi tenimi ateşe veriyor, klitorisimin daha fazla zonklamasına neden oluyor. Alay ediyor, gıdıklıyor, bu onun kırbacı- "Jake," diye uyarıyorum, adı her şeyden çok bir yalvarış.

Bobin patlıyor ve orgazmım içimi parçalıyor, amımı sıkıyor ve midemi düğümlüyor. Ağızım açık kalıyor ama konuşamıyorum; sadece sallanıp inleyebiliyorum, şimdiye kadar sahip olduğum en iyi siki üzerinde kıvraniyorum. Çıplak göğüslerimi kırbaçlıyor ama çığlık bile atamıyorum, coşku ve mutluluk boğazımı tikiyor. Sikişmeye devam ediyor, sert itişler ve sık pompalar arasında değişiyor, hala klitorisime kaygan daireler sürüyor. Bacaklarım kıvrılmakla tehdit ediyor, ama terli ete karşı derinin başka bir sıcak sokması onları vücuduna doğru zıplatıyor, mutluluktan zayıflıyor, acıya alışıyor.

"Bana bak. O güzel gözlerini hemen aç Riley," diye inliyor Jake, eşige yaklaşırken her kelimesi hırıltılı ve çiğ. Gözlerim engebeli tepeye tırmanıyor.

iri taşaklarından başlayarak, fit vücudunu tarıyorum. Bakışlarına ulaştığımda karanlıktı ve o da uç noktadaydı. "," diyor, etrafımızdaki dünya yok olurken yüzü yumuşuyor ve kendini o anın içinde kaybediyor. İçimde zonkluyor, ağrıyan siki ateşlenirken titreşiyor. Kalçalarımın sıcaklık akıyor ve ellerimi karnımda sıkıca tutarak sikiğin içime girip çıktığını hissediyorum. Orgazmı uzun ve sıcak, gördüğüm en erotik şey... Bitirirken yüzü yumuşaklıktan gerginliğe dönüşüyor.

Ağır ağır nefes alarak gözlerini açıyor ve elini terden sıırıslıkm olmuş saçlarının arasına sokuyor. Orgazmdan sonra yüz hatlarını saran huzur ve memnuniyet bulaşıcı. Dudaklarını bir gülümseme kaplıyor, benimkini de.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, hala içimde kalın ve ağır. Az önce birlikte yaptığımız şeyin ışıltısıyla kendimden geçerken, hareket etmek bile istemiyorum. Zar zor cevap vermek istiyorum. Ya bu içinde bulunduğum kadersel, güzel bir büyü ise ve cevap vermek büyüü bozacaksa?

Elleri bacaklarımdan aşağıya doğru yüzüyor ve kalçalarımı nazikçe kavıyor. Çekilirken aynı zamanda beni yatağa doğru yönlendiriyor ve nihayet içimi doldurmadığında, kasıklarımda yanma hissi yayılıyor.

Jake oraya bir el havlusu bastırır ve acıyı hemen hafifletir.

"Ben iyiyim," diye nefes alıyorum, sesim zayıf, neredeyse küçük çıkıyor. Ama ben öyle hissetmiyorum. Kendimi inanılmaz hissediyorum, uyuşturucu almış gibi hissediyorum, son yarışta çıtayı kırmış hissediyorum. Sanki kazanmışım, Jake'e boyun eğerek ikimize de güçlü ve yetenekli olduğumu kanıtlamışım gibi hissediyorum. Ama onun cam gibi gözleri, bunu kendimden başka kimseye kanıtlamam gerekip gerekmediğini merak etmemi sağlıyor.

"Tamam mı?" diye tekrarlıyor.

Karnımın alt kısmına masaj yaparken başımı sallıyorum, o kadar iç gerginlikten sonra cennet gibi geliyor. "Bundan daha fazlası, ben sadece... Bilmiyorum. Çok fazla konuşmak istemiyorum."

Ellerinin hareketi durur ve bakışları daralır. "Çok mu fazla?"

Çenemde salyalar ve gözlerimde kalplerle bakmaktan daha fazlasını yapabileceğim bir konuşma yapmak için yatağa oturmak üzere hareket ediyorum. Ama bana izin vermiyor. Hareket edebildiğimden daha hızlı bir şekilde, Jake bir kolunu altımdan geçiriyor, beni yatak başlığına yaslamak için yukarı kaldırıyor, o da peşimden sürünerek geliyor ve sonunda yanıma oturuyor. Kalça kalçaya, başlarımız birbirine dönük, Jake ellerimizi birleştirip beni sıkıca kavrarken bakışları beni sabitliyor. "Konuş benimle."

BÖLÜM YİRMİ DÖRT



ELİ SANKİ ORAYA AITMIŞ GIBİ KOLAYLIKLA BENİMKİNE DEĞİYOR. AMA Riley ile her şey böyle hissettiriyor. İlk buluşmamız olduğu ve birbirimizi o kadar uzun zamandır tanımadığımız için bunu söylemeye hakkım yok. Söylemesem de doğru olduğu gerçeğini değiştirmez. Ama gözlerinde dile getirilmemiş endişeler ve kaygılar var ve bunların hepsini duymak ve çözmeye yardımcı olmak istiyorum. Seks yapmadan önce de istiyordum ama şimdi daha da çok istiyorum.

Ona yaptığım şeylerle dolu dolabımı gösterdiğimde kaçıp kaçmayacağını sorguladım. Hatta tüm bunlar ortaya çıkarsa Jo Jo'ya karşı kullanmak için gerçeğin bir versiyonunu uydurmaya başladım. Küçük kasabalar böyledir.

Ama Riley Rivers benim doğuştan gelen hakimiyetime karşı doğal bir itaatkar. Bu şekilde rahat ve bu yaşam tarzını benimsiyor. Bunu sözlerinde duyuyorum ve vücudunda hissediyorum, benim için eriyişini, beni bekleyişini, beni arzulayışını.

Bu oyuncakları yaparken hissetmek istediğim, gerçek olup olmadığını merak ettiğim ve özlemine çektiğim şey tam olarak buydu. Bir ömür boyu süren yalnızlık hissinden sonra içimde bastırdığım, uzun zamandır kaybolmuş ve görmezden gelinen pek çok dürtü. Biriyle çıkmayan bekâr bir baba olmak kolay bir iş değil. Yalnızlık en büyük kaslara bile nüfuz eder.

Yıllarca hiçbirini keşfedemeyeceğimi ya da uygulayamayacağımı bile bile damarlarımda biriken tüm arzuları kaynatıp pişirmek zorunda kaldım. Jo Jo çocukken asla biriyle çıkmayacağımı söylerdim. Onun için istikrarsızlık istemedim. Ve sonunda bu tuttu.

Acı ve güç alışverişinden hoşlanan bir erkek olarak dürtülerim, arzularım ve en derin ihtiyaçlarım - bunlar büyüdü. İçimde şekillendiler ve sanırım beni bir şekilde Riley'ye sürüklediler. Buna neredeyse inanmak zorundayım çünkü kızımı seven ve kendini bana teslim etmek isteyen muhteşem bir kadınla tanışma fikri kulağa ilahi olmaktan başka bir şey olamayacak kadar iyi geliyor. Kader. Tanrı iş başında.

Parmaklarımı avucunda gezdirdiğim ve ona düşünmesi için zaman tanıdığım birkaç dakikalık sessizlikten sonra iç geçiriyor.

"Bir saniye düşünmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Gidecek hiçbir yerim yok," diyorum ona ve sonra gerçekten başka bir yerde olmam gerektiğini düşündüğümde bedenim geriliyor. Onun burada olması nasıl bu kadar doğal gelebilir? Onun burada olması bile değil, o ve ben.

"Bu inanılmazdı. Bu, bilmiyorum," diye itiraf ediyor ve bana tekrar bakmak için dönüyor. "Sanki..." Ellerini karnının alt kısmına bastırıyor, başını yavaşça sallıyor, sanki hala açıklayamıyormuş gibi, ama içim yanıyor çünkü ne hissettiğini tam olarak biliyorum. Ben de hissediyorum. "Tam olarak nasıl hissediyorsam öyle davranıyor ve yapıyorum. Kelimenin tam anlamıyla, ya olursa diye düşünmeme ya da ne bileyim, tam olarak istediğim şeyle onu elde etmek arasına herhangi bir engel koymama izin vermemek." Gözleri yüzüyor, benimkileri arıyor ve ekliyor: "Acı çektirmeni istedim. Beni kullanmanı. Bana aynı anda hem acı hem de zevk hissettirmeni. Seninle tanışana kadar var olduğunu bile fark etmediğim bir şekilde bunu istedim ve bu çok kolay. Bu yüzden bana iyi olup olmadığımı sorduğunda, *oh, hey, aslında hayatım boyunca farkında olmadan aradığım şey buydu* demek istemedim çünkü bu... erkeklerin ilk buluşmada duymak isteyeceği bir şey değil."

Bu sözler ve onun bu sözleri sinirli bir şekilde geveleyerek söylemesi karşısında gülüyorum. "Hayır, muhtemelen değil." Kahkahalarım azalıyor. "Ama şimdi bile geriye dönüp baktığımda bunu duymak hoşuma gidiyor."

Gülümsemesi daha ciddi bir hal alıyor ve ben de bir anlığına onun zahmetsiz güzelliğini takdir ediyorum.

"Bunları kullandığım ya da..yaptığım ilk kişi sensin," diye itiraf ediyorum.

Bir elini kaldırıp parmaklarını kafa derimde gezdiriyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve yerini kasıklarındaki gerginliğe bırakıyor. "Bunu bana sen söylemiştin, hatırladın mı?"

Gözlerim dudaklarına kayıyor ama konuşabilmek için onu öpmekten kaçınıyorum. "Evet," diye hatırlıyorum, "yaptım. Demek istediğim, sen Janie'den beri ilk kadınsın. Nokta."

Elini bırakıyor ve gözleri yoğun bir şekilde benimkileri tutuyor. "Ne? Cidden mi?"

On yıldır tek gecelik ilişki yok mu? On yıldır seks yok mu?"

Başımı sallayarak on yıllık bekârlığımı onaylıyorum.

Gözleri kocaman açıldı. "Hayatta olmaz."

Başımı salladım. "Bu konuda yalan söylemezdim." Omuz silkiyorum. "Jo Jo'nun hayatına istikrarsızlığı sokmak istemedim, bu yüzden hiç kimseyle çıkmadım. Biriyle sadece bir geceliğine yatmak istemedim, bu yüzden kimseyle yatmadım. Ta ki sana kadar."

"Bluebell'deki en ateşli ve en sikilebilir kovboy sensin," diyor ve yarı yolda yumuşak bir kahkaha atıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Dur."

Biraz daha sert gülüyor, yanakları pembeleşiyor. Benimle doluyken muhteşem, ama bana gülerken de mi? Riley Rivers'in muhteşem olmamasının tek bir yolu bile yok. "Hayır, ben ciddiyim. Bu bir şey. Ve ben uydurmadım. Maalesef."

Gözlerim dudaklarına kayıyor, o dudakların aletimin etrafını nasıl sardığını hatırlarken aşk tanrısının yayının kavisini izliyorum. "Keşke yapsaydın. O zaman benim hakkımda ne hissettiğini kesin olarak bilirdim."

Gülümsüyor ve sikim çarşafın altında ağırlaşıyor ve mutlu oluyor. "İlk randevumuzda senin yatağında çıırılçıplak yatıyorum ve sana eski erkek arkadaşım ile ilgili her şeyi anlattım bile. Sanırım gayet açık," diyor, "senden nefret ediyorum."

Başımı salladım. "Açıkça."

Oturur, çarşafın düşmesine izin verir ve çıplak göğüslerini rahatça ortaya çıkarır. Ellerini çırparken çıplak olduğunu fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor.

ellerini birleştirdi, gözleri büyüdü. "Aman Tanrım, kulağa ne çok hoş geliyor biliyor musun? Dondurma."

Çarşafı aceleyle geri çekiyorum, ikimizin de belden aşağısı ortaya çıkıyor. Başını sallıyor ve derin bir iç çekiyor. "Tanrım, sakin çok büyük."

Ona bornozumu fırlatıyorum. "Çikolatalı brownie ve ahududulu cheesecake dondurmam var." Dolabımdan yedek bir bornoz alıp içine giriyorum ve o da beni koridorda takip ediyor. Çıplak ayaklarımızın yumuşak pıtırıtısı hoşuma gidiyor, yoğun bir sevişmeden sonra parke üzerinde ağır ağır yürüyoruz.

Yani, *lanet olsun*.

"Büyük olduğunu biliyor musun? Erkeklerin nasıl büyüdüğünü ya da genel olarak erkeklerin nasıl olduğunu bilmiyorum, çünkü neden bileyim, ama *gerçekten* büyük olduğunu biliyorsun, değil mi?" diyor, ben başka bir ışık setini açarken mutfağımdaki bir bar taburesine kayıyor.

Buzdolabını çekip açtıktan sonra başımın arkasını kaşıyorum. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Avuçlarını mermere vuruyor, keten saçlarından bir tutam kulağının arkasından kopuyor. Mavi gözleri kocaman. "Seks oyuncakları ve boyun eğme hakkında konuşmakta sorun yok ama koca sakin yasak mı?"

Dondurucunun kapağını kapatıyorum, iki galonluk kartonları da yanımda getiriyorum. "Bu konuda konuşmak garip geliyor. Bilmiyorum. Etrafta dolaşıp göğüslerinin ne kadar mükemmel olduğundan mı bahsediyorsun?" Önce onlara sonra da ona bakıyorum. O da sırtıyor.

"Yani, diğer erkekler senin değiştiğini görüp de, vay be, Jake'in üçüncü bir bacağı var, demediler mi?" Omuz silkiyor. "Bilmiyorum, ama sen anlıyorsun."

Ona doğru ciddi bir bakış attım. "Bunu sadece sana ve sadece bu seferlik söylüyorum." Gülümsemesi büyüyor. "Ve sadece sen istediğin her şeyi sana vermek istediğim için, bunu biliyor musun?"

Kızarıyor. "Anlat bana."

"Donanımlı olduğumun farkındayım. Janie benden başka kimseyle birlikte olmadı ama lisede futbol oynarken soyunma odası beni fark etti." Omurgamda bir sıcaklık hissediyorum.

Riley sadece başını sallıyor. "Çok iyi donanımlı."

Başımı yana eğiyorum, devam etmeye fazlasıyla hazırım. "Hangi dondurma?"

Etiketlere bakıyor. "Çikolatalı brownie."

Başımı salladım. "İyi seçim. Bu benim. Diğer Jo 'nun."

İki kâseyi doldurduktan sonra adada onun yanına oturuyorum, aksi halde buraya hiç oturmamama rağmen. Jo Jo ödevlerini yapmak ya da bir kase mısır gevreği yemek için oturuyor ama ben hiç oturmuyorum. "Korkma," diye söze başlıyor, çikolatalı brownie dondurmasından bir ısırığı dikkatle kaşıklarken.

"Ne?" Ben o kadar özen göstermiyorum ve o ilk kaşığı almadan önce iki kaşık yiyorum.

Ağzı açık bir şekilde, "Az önce korunmasız seks yaptık." diyor.

Korunmasız seks.

Yüce İsa. Öğrencilerine yapmamalarını öğrettiği şey bu. Evlenene kadar hayatınız boyunca yapmamanız için eğitildiğiniz şey bu. Başımı sallıyorum, yüzünü ellerimin arasına almak için ayağa kalkıyorum. "Kahretsin, inanamıyorum... Sadece... çok uzun zaman oldu," diye kekeliyorum, onun oyuncaklara nasıl doğal bir şekilde katlandığına, benim onunla olmak istediğim gibi onun da benimle olmak istediğine o kadar odaklandığımı fark ediyorum- "Tüm bunları unutmuşum. Kulağa çok saçma geldiğini biliyorum-" Alnımı elime koyuyorum ama o elimi çekip alıyor.

"Sorun değil. Altı ay önce Michael'la ayrıldığımızda test yaptırmıştım ve doğum kontrol hapı kullanıyorum." Gülümsüyor. "İğne."

Bunu yaptığımı hâlâ inanamıyorum. Kaç yaşında olduğunu bilmiyorum ama genç. Yalnız, seks düşkünü bir semercinin elinden kazara hamile kalmak için çok genç. "Çok üzgünüm Riley," diye itiraf ediyorum, umarım bunun doğru olduğunu biliyordur.

Sandalyeme vuruyor, ben de tekrar yanına oturuyorum. "Ben de hatırlamıyordum," diye itiraf ediyor. "Sanki daha önce hiç düşünmeden seks yapmamışım gibi. Asla. Ama bu gece aklımdan bile geçmedi. Ta ki burada barda otururken senin kalçamdan aşağı sızdığını hissedene kadar."

Tezgâhın kenarına tutunuyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Bu..." Bir nefes verdim. "Vay be."

"Sorun yok," diye söz veriyor. "Son altı yıldır aşı oluyorum. Hiç korkmadım. Hepimiz iyiyiz." Dondurmasını yemeye devam ediyor ama benim odaklanabildiğim tek şey az önce bana döllerimin bacağından aşağı damladığını söylediği gerçeği. Onu o kadar doldurmuşum ki, bornozumu giyip barımda otururken, kelimenin tam anlamıyla ondan sızıyorum.

"Az önce söylediğin şey son derece ateşli ve... Böyle şeyler duymaya alışık değilim. Çok uzun zaman oldu."

Başını sallıyor ve o beni incelerken ben bir ısırık alıyorum. "Hiç biriyle çıkmak istedin mi? Belli ki sen bir insansın, bu yüzden seks yapmak için dürtülerin var."

ama hiç çıkmak istediğin biri oldu mu?"

Bu soru hakkında hiç düşünmeme gerek yok. "Hayır," diye kolayca cevap veriyorum. "Hiç dans eğitmeni ya da okul öğretmeni olmadın mı?" diye soruyor,

kaşığının arkasındaki kaymaklı dondurmayı yalıyor. Sikim kalktı.

"Gülleri olan adam," diye başlıyorum ve geldiğinde eski erkek arkadaşı için üzgün olmasına rağmen enerjisi değişti. Ondan bahsettiğimde, yüzü hiç irkilmiyor. "Gitmene izin vermemekte ısrarlı, ha?"

Başını sallıyor. "Bu asla olmayacak. Asla dediğimde, beni memnun etmek için x, y ve z yapana kadar asla demek istemiyorum. Asla demek istiyorum. Michael Rhodes ile tek bir an bile geçirmektense bekâr, çocuksuz ve yalnız ölmeyi tercih ederim."

"Kahretsin," diyorum, bar taburesinden kayarak mutfakta dolaşp bize içki hazırlıyorum. Yine de gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. "Ne oldu?"

Ben bir şişe şarap uzatırken o son kaşığını alıyor. Başıyla onaylıyor ve ben de mantarı açıp iki kadeh dolduruyorum. Yemekte içtiğimizden farklı ve iyi olup olmadığını bilmiyorum çünkü ben bira içiyorum. Şarabı bu randevu için almıştım.

"Onunla nasıl birlikte büyüdüğümüzü sana anlatmıştım, değil mi?" diyor Merlot'yu sapından tutarak bardağının etrafında döndürürken.

Başımı salladım, bir yudum aldım.

"Ailem her zaman Michael'la birlikte olmamı istedi, bu yüzden daha çocukken birlikte olduğumuzda bunu istediğimi düşündüm, çünkü istemem gereken tek erkek Michael'mış gibi gösterdiler. Ama en başından beri, ben sadece, bilmiyorum. Kıvılcım yoktu ama rahatlık vardı. Ve gençken, rahat olmak ve birine güvenmek bunun büyük bir parçasıdır, anlıyor musunuz?"

Başımı salladım. "Çok şey var. Randevuya çıkamıyorsun, kendi paran yok. Başlangıçta flört etmek gerçekten arkadaşlıkla ilgilidir."

"Doğru," diye başını sallıyor ve şarabını tekrar yudumluyor. Sarı saçları omuzlarına dökülüyor ve floresan ışıkları beyaz bornozuyla birleşince barımda parlıyor ve konuşmasa bile istesem de gözlerimi ayıramıyorum. "Her neyse, hızlıca ileriye sararsak sekiz yıldır birlikteyiz." Şarap kadehini yere bıraktı ve bir an için yerdeki mermer deseninde kayboldu ve gözleri benimkilere geri döndüğünde, hafifçe yönlerini şaşırmışlardı. gibiydi. Hüzünlü. "Sekiz yaşında olduğuma inanamıyorum."

Yirmi dört yıl ve bu yirmi dört yılın sekizi Michael'ı düşünerek geçti."

"Yirmi dört," diye tekrarladım, alçak sesle ısıklık çalarak. "Seninle aramda birkaç yıl var, Riley Rivers."

Kaşlarını oynatıyor. "Biliyorum ve hoşuma gidiyor efendim," diye mırıldanıyor, şarap kadehinin kenarından sırtarak. Bir an önce düşünceli bir haldeyken şimdi benimle flört etmesine bayılıyorum. Umarım ona her zaman bu şekilde mutluluk getirebilirim. Onun çapkın sırtışını ve nazlı göz kırpmasını seviyorum.

"Sekiz yıldır birlikteydiniz demek," diye başlayıp hikâyesine devam ediyorum çünkü bu moronun Riley'i onunla birlikte olmaktansa yalnız kalmayı tercih edecek kadar nasıl beceriksizleştirdiğini öğrenmek istiyorum. Cinsel yolla bulaşan hastalık testinden bahsetti, ben de aldattı mı diye merak etmeye başladım. "İstersen bana ne olduğunu anlat."

Gözleri benimkileri her zamankinden daha uzun süre tutuyor, ciddiyet gözbebeklerini genişletiyor. "Tamam," diyor sonunda, parmağının ucuyla şarap kadehinin kenarını yoklayarak. "Willowdale'de kendimi boğulmuş hissetmeye başladım. Benim ailem ve onun ailesi sürekli takılıyorlardı ve ben asla ailemin evine gidip erkek arkadaşımın bulaşıkları yıkamamasından ya da arabamı kullanıp benzin doldurmamasından şikayet edemezdim. Kulağa aptalca geliyor ama bazen ailemi onun ailesi olmadan görmek istiyordum. Ve o hep çalışıyordu. Pazarlama alanında çalışıyor ve iş yükümlülükleri nedeniyle akşam yemeklerini atladığında beni her zaman ailemizin üzerine atıyordu" diyor ve sanki iddia edilmiş gibi kelimenin etrafında tırnak işareti yapıyor.

"Her zaman büyük bir hesap vardı, sırada harika bir şey vardı ve sonunda birlikte daha fazla zaman geçirecektik." Gözleri benimkilere gelmeden önce bir dakika yanağının içini çiğniyor. "Bir çift olmadan önce arkadaş ve aile dostu olarak geçirdiğimiz onca yıl yüzünden beni hafife aldığını düşünürdüm. Ama şimdi geriye dönüp baktığımda, öyle olduğunu sanmıyorum."

"Hayır mı?" Geçen gün kapısının önündeki kalleşi gözümün önüne getirerek soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Bence o sadece bir pislikti, açık ve basit ve bence ailesi onun bir pislik olduğunu biliyor. Eğer onu benim gibi iyi bir insanla eşleştirebilselerdi o zaman daha iyi görünürdü. Biz ayrıldıktan sonra ailemi onun değil benim sorun olduğuma inandırdılar." Şarabını yudumlamak için bir dakikasını ayırıyor. "Hepsine göre, onunla ayrılmanızın nedeni onun yaptıkları değildi.

ama benim yorumladığım şekilde. Eğer kendimi toparlayabilir ve herkesle aynı fikirde olabilirsem, Michael ve ben tekrar birlikte olabiliriz ve herkes iyi olur. Sadece aptal yaşlı Riley'i bekliyorlar."

Başımı salladım. "Siktir."

Kaşlarını kaldırarak başını sallıyor. "Bana mı söylüyorsun?"

Şarabımızı bitirirken aramızda bir anlık sessizlik geçiyor. Sonra ikimize birer bardak su getiriyorum, çünkü ikimiz de son birkaç saat içinde susuz çok fazla şarap içtik. Bana minnettar bir gülümseme verdikten sonra kendininkini yudumluyor.

"Ne yaptı?" diye soruyorum sonunda, çünkü bu soru uzun zamandır dilimi yakıyordu. "Hazır olmayabilirsin ya da bana söylemek istemeyebilirsin, buna saygı duyuyorum."

İç çekiyor. "Şey... dediğim gibi, Willowdale'de kendimi çok sınırlı hissettim. Sıkışmış. Ve kendimi... büyük ölçüde desteksiz hissettim. Bluebell Lisesi'nde koçluk yapmak istedim. Birkaç yıl önce bir bölge etkinliğinden sonra Leah Mitchell ile arkadaş oldum ve profesyonel olarak anlaştık. Bir gün beni aradı ve bir koçluk pozisyonu açıldığını ve müfredatı öğretmekten korkmayan bir sağlık öğretmenine ihtiyaç duyduklarını söyledi. Yıldızlar aynı hizaya gelmiş gibi hissettim. Kendime bir alan açmak istiyordum ve işte Bluebell'deki bu iş tam da kucağıma düşmüştü."

"Michael'la birlikte mi yaşıyordunuz?" Bu ayrılığın ne kadar karmaşık olduğunu anlamaya çalışarak soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Birlikte kalabileceğimizi ve hafta sonları eve geleceğimi düşünmüştüm. Bilmiyorum. Şimdi anlıyorum ki deliler gibi aşıkсан, hafta sonları yeterli olmuyor." Gözleri tezgahtan kalktı ve benimkilere geldi. "Michael'la hafta sonları fazlasıyla yeterliydi ve bunu bildiğim ve yine de kaldığım için kendimden nefret ediyorum. Sanki olanları hak etmişim gibi."

"Ne olduğunu bile bilmiyorum ama bunu hak etmediğini biliyorum," diyorum ona, ses tonumda patlamak üzere olan öfkeyi bastırarak. Kendisine ait olmadığından emin olduğum bir şey için suçu üstlenmesinden hoşlanmıyorum. Ailesi ve eski sevgilisi tam bir pislik gibi görünüyor.

"Ona Bluebell'deki işimden ve uzun mesafe gitme fikrimden bahsettim. Çılgına döndü. Ondan uzaklaşmaya çalıştığımı söyledi ve sonra benimle gelirse gidebileceğimi söyledi ve ben de ona gitmek için onun iznine ihtiyacım olmadığını ve gelmeye hakkı olmadığını söyledim. Ve bu... işte o zaman... durum bir nevi patladı." Suyunu yudumluyor, ama ben

Sanırım susuzluğunu gidermekten çok zaman kazanmak için, çünkü yine yanağının kemiriyor ve uzun bir ara veriyor. İtmiyorum. Oturuyorum ve bekliyorum.

"Ellerini omuzlarıma koydu ve bana aptal olmayı ve her şeyi mahvetmeyi bırakmamı söyledi ve sonra her şey çok hızlı oldu. Yüzüme vurdu, işte buraya," diyor, narin parmağıyla gözünün kenarını işaret ediyor, sonra parmağını gözünün altını gösterecek şekilde hareket ettiriyor. "Birkaç adım geriye doğru sendeledim. Arkamdaki tezgahı tuttum ve ona baktım ve bu anı yaşamasını bekliyordum, musunuz? Bu, *kahretsin, o anın sıcaklığıyla ona vurdum ve çok üzgünüm* epifanisi. Ama bir saniye sonra yüzüme doğru yaklaştı, boğazımı sıktı ve 'Gitmen için sana meydan okuyorum' dedi."

Bu orospu çocuğunu öldüreceğim.

"Ondan sonra ne oldu?" Ellerimi tezgâhın altında yumruk haline getirirken hâlâ dengeli bir ses tonu tutturmaya çalışarak soruyorum.

Biraz daha dik oturuyor. "Ben ayrıldım. Onun işe gitmesini bekledim, kıyafetlerimi ve mücevherlerimi topladım, arabama bindim ve ayrıldım. Evimi almadan önce Bluebell'de ilk iki hafta Leah ile kaldım. Mobilyalarımı Facebook pazarından aldım-" diyerek koluna vuruyor. "Aslında Koç McAllister'dan bir kanepa aldım!" Yüzü düşüyor. "Bazen bana düşmanca davranmaya çalıştığını düşünüyorum."

Eski sevgilisi konusunu kapatmaya hazır olmamakla birlikte Dean konusunda onu doğru yola getirmek istediğimi söyleyerek, "Evet, bunu bilerek yapıyor. İkiniz de bekâr olduğunuz için, sana karşı kibar davranırsa herkes onu seninle çıkmak istemekle suçlayacak." Omuz silkiyorum. "Küçük kasabalar."

Gülüyor. "İnan bana, anlıyorum. Willowdale, Bluebell'den çok daha büyük değildi."

Elimi dizine götürüp sıkıyorum. "Michael sana o şekilde davrandığı için gerçekten üzgünüm - bu onunla ilgili, seninle değil. Bunu biliyorsun," diyorum ve ekliyorum, "ama Riley, özür dilerim."

Gülümsüyor, gözleri görmezden geldiği duygularla buğulanıyor. "Teşekkür ederim, Jake. Sanırım -ve bu çoğu insan için özdeşleşmesi zor olan kısım- en çok acı veren şey Michael'ın ne yaptığı ya da kime dönüştüğü değil. Gerçek şu ki, ona aşık değildim, sadece yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yapıyordum. Beni en çok üzen ailem. Aptal şehir kulüplerini ve en sümüklü insanlarla arkadaşlıklarını benim önüme koymaları. Onların tek çocuğu." Bana hüzünlü gözlerle bakıyor. "Jo Jo'ya iyi bir baba olmak için on yıl boyunca biriyle çıkmadın ya da seks yapmadın. Benimki benim tarafımı bile tutamadı." Gözlerini kırıştırtıyor ve gözyaşları serbestçe akmaya başlıyor.

kadifemsi yanaklarını görmezden gelmeyi tercih ediyor. "Onlara Michael'ın ne yaptığını söylediğimde babam emin olup olmadığını sordu. Sanki dayak yemeyi ve boğulmayı yanlış anlayabilirmişim gibi. Kendini feminist ilan eden annem ise aşkın da pürüzlü yanları olduğunu söyledi. Sanki fiziksel şiddet küçük bir pürüzden başka bir şey değilmiş gibi."

Elim bacağında ilerliyor, uyluğunu hafifçe ovuyor. "Çok üzgünüm Riley." Sulu bakışları göğsümde bir gerginlik yaratıyor. Bacağını ovmaktan vazgeçerek elimi onunkinin içinden geçiriyorum. Birleştirdiğimiz ellerimizi kucağıma getiriyorum ve başparmağımı parmaklarının üzerinde gezdirerek, "Ayda iki kez terapiste gidiyorum. Dr. Tanner. Janie öldüğünden beri onunla birlikteyim. İlk başlarda yasla başa çıkmak ve Jo Jo'nun kederini atlatmasına yardımcı olacak teknikleri öğrenmek içindi. Sonra sadece terapiye dönüştü."

Gülümsüyor. "Belki de numarasını almalıyım." Hafifçe gülüyoruz ama elimi sıkıyor ve "Paylaştığın için teşekkürler" diye fısıldıyor.

Gözleri hâlâ benimkilerde, boştaki elini kullanarak bornozunu açıyor ve çıplak gövdesini bana gösteriyor. Göğüsleri ağzımı sulandırıyor ama parmakları kırbacımdan geriye kalan pembe olukların izini sürdüğünde sikim sertleşiyor.

"Acıyı ve acının merceğinden bakınca hazzın verdiği hissi sevdim. Ve şimdi bunlara dokunmak bana kendimi iyi hissettiriyor, çünkü bana seni hatırlatıyor." Bar taburesinden kayıyor ve birleşmiş ellerimizi çekiştirerek beni ayağa kalkmaya zorluyor. "Uyumak istemiyorum. Sizi daha çok istiyorum efendim. Lütfen."

Bana her efendim dediğinde kendimi Riley'ye biraz daha vurulmuş buluyorum. "Tanrım, bu beni çok tahrik ediyor."

"Ben de," diyor, yumuşak dudaklarını dudaklarıma bastırmak için parmak uçlarına doğru sallanıyor. "Ve bu sefer, o tıkaç hakkında düşünüyordum. Ve şu diğer şeyi. Kırbaç gibi görünen ama ucunda deri olan uzun şeyi."

Neden bahsettiğini çok iyi biliyorum. Benim modifiye quirt'üm. Binicilerin atları üzerinde kullanmaları için yaptığımdan farklı olarak, bunda iki değil, normalden biraz daha kalın tek bir ham deri kuyruk var. Keskin bir iğneyle motive ediyor ve o da denemek istiyor.

"Bu bir quirt. Değiştirilmiş." Kaşlarını kaldırıyorum. "Acıtıyor."

Alt dudağını ısırtıyor ve kasıklarım arzuyla geriliyor. "Acıtmasını istiyorum."

Onun canlılığını seviyorum ve bunları benimle keşfetmek istemesi, bana bunu yapacak kadar güvenmesi erotik ve gurur verici. "Sanırım bunu birkaç saat saklayacağız." Elim uzatıyorum, yumuşatıyorum

Parmak uçlarımı karnındaki pembe izlerin üzerinde gezdirdim. "Cildine bir mola verelim. Aklımda başka bir şey var."



"BENİ BÖYLE ALMAYA HAZIR İÇİN UZUN ZAMAN GEÇMESİ GEREKECEK.

Bu," diyorum ona, yatağımın başında rahatça otururken. Bu gece ve yarın sabah birlikte kullanacağımız diğer parçaları yerleştirdiğim gardırobuma doğru başımı sallıyorum. Jo Jo öğle yemeğine kadar evde olmayacak ve ben de bunu en iyi şekilde değerlendireceğim. "Siyah kadife çantayı al," diyorum ona, komodinin üzerindeki kayganlaştırıcıya uzanarak. Yanıma gelmeden önce beyaz bornozun ayaklarının dibinde göllenmesine izin veriyor.

Garajdaki dolabımdan ihtiyacım olanı aldım ve yukarı çıkardım, bize su getirmeden önce gardırobun içine koydum. Bu arada Riley sevimli bir şekilde evi biraz gezip gezemeyeceğini sordu ve bana evi ilk gördüğünde hayran kaldığını söyledi.

Bana tekrar katıldıktan sonra, beynini siktikten sonra bir tur için söz verdi, böylece "gerçekten odaklanabilecekti", onun sözleri, benim değil.

"Bu mu?" diye soruyor, bileğini sap yapmak için ilmeklenmiş dikişli deri şeritten geçirerek.

Başımı salladım. Çantayı bana doğru taşıyor, sonra yatağa oturup bal rengi saçlarının uçlarıyla oynayarak çantaya bakıyor ve açmamı bekliyor. "Bunu bir süre önce yapmıştım, açıkçası kullanacağımı hiç düşünmemiştim." Çantadan deri uyluk selesini çıkarıp bacağımın en etli kısmına yerleştiriyorum ve arkasına dikiğim naylon siyah kayışlarla tutturuyorum. Bacağımın üzerine getirip sıkarken gözleri kayganlaştırıcı şişesini takip ediyor. Sıvı, deriye dikilmiş silikon kemerlerden aşağı akıyor ve parlayıp hazır olduğunda gülümsüyorum.

Kalçasına uzanarak, "Hadi bin bakalım," diye ikna ediyorum. Kendini kolayca kalçamın üzerine yerleştiriyor, dizlerini eyerin her iki yanına sıkıştırarak kendini eyerin üzerine indiriyor.

Kalçalarını döndürüyor, başını geriye atarken ellerini omuzlarıma koyuyor, saçlarının uçları dizlerimin üzerinde sürükleniyor. Gözleri kapanırken omurgası içbükey bir hal alıyor, tırnakları etimde izler bırakıyor.

"Aynen öyle Riley, kalçama bin, kendini benim için boşalt. Görmek istiyorum, seni hissetmek istiyorum," diyorum ona. Başı dönüyor, sarı saçları her yere dağılıyor, sonra geri çekilip yüzünü ve boğazını ortaya çıkarıyor. "Tanrım, evet Jake" diye inlediğinde yanakları pembe ve gözleri karanlıktı.

O zaman fark ettim ki, bana efendim demesini istiyorum. Belki her zaman değil ama bu gece bunu arzuluyorum. "Efendim," diye düzeltiyorum. "Evet, efendim."

Gözlerini açıyor, kalçamın üzerinde sallanırken göğüsleri sallanıyor, sadece klitoris için dıktığım silikon parçalara sürtünüyor. Klitorisi. Bunu tasarlarken özellikle Riley için olduğunu bilmiyordum ama şimdi kalçama binip adımı inlettiğine göre sadece onun için tasarlandığını biliyorum

-Onun için olmaması çok doğru geliyor.

"Tanrım... Evet, efendim," diye tekrarlıyor, orgazmı yaklaştıkça sesi yıpranmış ve boğuklaşıyor.

Parmaklarımı saçlarından geçirip başını geriye itiyorum. İnliyor, kalçalarını bacağımanın üzerinde yuvarlıyor, uyarılma sesi sikimin bacaklarımın arasından dimdik kalkmasına neden oluyor. Sürerken sikime bakıyor, ona uzanıyor.

Yataktan sopayı kapıp eline vuruyorum, sonra tek kuyruğu shaftıma doğru sürükleyerek onu kızdırıyorum. "Siktir," diye inliyorum, onun sikime olan şehvetini görüyorum. Yine, derinin sert ucunu ereksiyonumun üzerinde alaycı bir şekilde hareket ettiriyorum, toplarımın zonklamasına neden oluyorum. "Sikim çok iyi hissettiriyor."

"Çok kötüsün," diye pantolonunu indiriyor ve omuzlarımı bırakıp ellerini saçlarına dolayarak sırtından kaldırıyor. Yukarı ve aşağı, göğüsleri zıplarken ve dudakları ayrılırken, yaramaz kelimeler ve vaatler odayı doldururken kalçamı sikiyor.

"Tanrım, onu içimde istiyorum."

"Aletiniz çok mükemmel, efendim."

"Benim için okşayın, efendim, ben bunun için bir fahişeyim."

Bazı kırbaçlarımla saatlerce kendimle dalga geçmeme ve Jo Jo'nun şehir dışında olduğu birkaç seferde daha da uzun sürmesine rağmen, hiç bu kadar az dokunuşla boşalmamıştım. Yine de, Riley uyluğumda çözülürken, kısa, derin itişlerle gelirken, kendimi tutamıyorum. Dürtü vuruyor ve inkar edilemeyecek kadar güçlü.

O boşalırken titreyen ellerine sopanın her iki ucunu da geçiriyorum ve sapını sikime doğru götürüp aşağı çekerek ucunu tam göğüslerine nişan alıyorum. O devralıyor, o kadar yüksek sesle inlemeden önce sadece bir kez horozumu okşamak için quirt'in sapını kullanıyor, sanırım duvarlar sallanıyor.

"Kahretsin Riley, Tanrım," diye haykırıyorum, bir saatten kısa bir süre içinde ikinci orgazmım beni vuruyor, lav gibi sikimi delip geçiyor. O izliyor

yarık açıldığında, kalın, beyaz d llerimi hızlı darbelerle üzerine püskürtüyor. Nefes nefese kaldığımda ve t kendiğimde, quirt'i bırakıyor ve beni pompalamak için ellerini kullanıyor, spermimi kayganlaştırıcı olarak yeniden kullanıyor.

"Görünüşe göre uyluk eyerini sen de benim kadar sevmişsin," diyor, parmağını d llerimin arasında gezdirerek, güneş kremi gibi g beĝinin üzerinde katmanlaşıyor. "O oyuncaĝın bir şey olduĝunu bilmiyordum ama tanrım, bu çok ateşliydi. Ve sana dokunmama izin vermemen beni çılgına çevirdi."

"Ben de," diye itiraf ediyorum, "ama seni izlerken - lanet olsun, çok seksisin - boşalırken kıvrınmanı izlerken, dayanmam imkansızdı."

O ve ben yataktan çıkıyoruz, temizlenirken bir havluyu paylaşıyoruz.  ekmecelerimi karıştırdıktan sonra bir TURNER SADDLERY tişörtü ve bir çift eşofman altı seçiyor. Tiş rtleri ona uzatıyorum ve o da burnuna götürüp gözleri kapanırken koklamaya başlayınca g ĝs m sıkışıyor. "Tanrım, Jake, inanılmaz kokuyorsun. Sanırım bunları giyersem ateşim çıkacak ve rahatsız olacaĝım."

 arşafları ve yorganı çekiştirerek yataĝımın i ini ortaya çıkartıyorum. "Sabah sıcaktan bunalırsın. şu anda dinlenmeye ihtiyacın var."

Esniyor, büyük boy g mleĝini başından ařaĝıya doĝru çekiyor. "Bu gece beni davet ettiĝin için teşekkürler. Bu şimdiye kadarki en ilginç ilk buluşma oldu. Yani, her ilk buluşmada kırba lanıp sikilmiyorsun, deĝil mi?"

Üzerimde sürünürken kı ına şaplak atıyorum. "G ĝ s etini unutma."

Yanıma sokuluyor, nefesi boynumu ve g ĝs m  sarıyor. İ  çekerek uykusu geliyor ve fısıldıyor, "ve g ĝ s eti. Bu gece çok güzeldi. Çok güzel." Ve bir dakikadan kısa bir süre içinde ikimiz de uyuduk.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ



UYUMAK BOYUNCA GECE İLE JAKE OLUR OLMAK EN

Hayatımda hiç bu kadar rahat ve derin uyumamıştım. Çocukluğumun güvenli evinde ailemle uyumaktan daha iyi, Michael'ın yanında uyumaktan daha iyi, gerçekten her şeyden daha iyi.

Ama fazla uyuyamadım.

Omurganıza doğrultulmuş kocaman sert bir penisle uyanmak pek de ninni sayılmaz. Gecenin bir yarısı ağızıma gururla dört inç aldıktan ve dölünü yuttuktan sonra, Jake beni parmaklarıyla boşalttı, sonra ağızıyla tekrar boşalttı. Sonunda uyuyakaldık, ancak iki saatten fazla bir süre geçmeden uyandık, başka bir ereksiyon oynamam için bana yalvarıyordu.

Ve Şimdi buradayız.

Sabahın sekizinde.

Tamamen çıplak.

Ve yere bağlandım, tıpkı dün geceki gibi, sadece bu sefer hem bileklerim *hem* de ayak bileklerim bağlı.

Söylemediğim Şey, onunla on beş muhteşem saat içinde bu kadar çok Şey yapmaya hevesli olduğumdu çünkü sahip olacağımız tek Şeyin bir gece olmasından korkuyordum. Belki de arabayla gelirken bu konuda endişelenmişimdir.

Ama kimya, vücutlarımızın birbirini öngörme ve birlikte çalışma Şekli - daha fazla randevu, daha fazla biz, daha fazla bu olacağını biliyorum. Jo Jo ile paylaşmaya hazır olana kadar bunu gizli tutmak zor olacak ve en başından beri Şeffaf olmadığım için hala büyük bir suçluluk hissediyorum, ancak artık bu gecenin ve sabahın her anını sonsuza dek hatırlamak için ezberlemek zorunda kalacağımdan endişelenmiyorum. Jake Turner ve ben birlikte pek çok anı biriktireceğiz, bunu hissedebiliyorum.

"Uyuyacağımızı sanıyordum ama biri açgözlü ellerini kendine saklayamadı," diye homurdanıyor, çıplak kıcıma değen sopanın ani Őaklaması gözlerimin yuvalarından fırlamasına neden oluyor. Acıyı ve boyun eğmeyi bu kadar sevdiğimi daha önce nasıl bilmezdim? Belki de Michael'ın baskınlık anlayışı sadece bağırarak olduğu içindir. Cinsel anlamda bile değildi. Burnumdan derin bir nefes aldıktan sonra, ağzım onun deri tıkacıyla bağliken, başımı yukarı kaldırıyorum ve gözlerim onunkilerle buluşuyor. Benimkiler derinin acısından sulanmıştı, ama gözlerimi ona dikmişim, çünkü tek istediğim bir sonraki emrini doğrudan yerine getirmektir.

"Avuçlar açık," diye tekrar emrediyor, etrafımda dolanıyor, ayakları kemiklerimi titretiyor, güçlü ve kuvvetli. Bir noktada boxer giydi, bu da açıkçası onu daha da çok istememe neden oldu. Tamamen erekte olmuş sikinin ağır yükü, o boksörlerin zayıf pamuğunu Şimdiye kadarki en etkileyici şişkinlik şeklinde test ediyordu? Şu anda kıvranıyor olmama Őaşmamalı. Avuçlarımı açıyorum ve gözlerimi şişkinlikten ayırmıyorum. "Benim ateşli küçük sürtüğüm dayak ister mi? Hmm? Beni istiyorsa sabırla beklemesi ve onun yerine bana saldırmaması gerektiğini hatırlamaya ihtiyacı var mı?"

Sözleri karşısında eriyorum, yanımda uyandığım bir gelecek hayal ediyorum, bacaklarımı açmış, avucunu ağzıma kapatıp beni sessizce boşalmaya zorlarken o toplu döllenme silahını içime sokuyor. Başımı sallıyorum ama çok geç sallıyorum ve Jake avucumu kırbaçlıyor. Tepki olarak, ağzımı kapatıyorum.

Ellerim titriyor ve deri tıkcacının içinde inliyordum, acıyı bölümlere ayırmaya çalışırken gözlerim kapanıyordu.

"Ah, ah, ah. Aç," diyor ve ben ona avucumu gösterene kadar parmak eklemlerimin üzerinde sopayı gezdiriyor.

"Mmm!" Ağzımın içinde çığlık atıyorum, ama o kadar mükemmel bir şekilde boğuluyor ki, zayıf bir inilti haline geliyor.

Önümde eğiliyor ve elindeki sopayı yatağının üzerine fırlatıyor. "Biraz daha ister misin? Kırbacımın sapını tekrar ister misin?"

Başımı sallıyorum ve o da sırtıyor.

"Eminim öyledir, seni sürtük." Beni yüzümden yakalıyor, baş ve işaret parmaklarıyla yanaklarımı eziyor. "Benim mükemmel, güzel sürtüğüm," diye fısıldıyor, törpü ve duman, boş çekirdeğimi titretiyor.

Yataktan kırbacı kapıyor ve gözlerimiz bir an için kilitleniyor, sonra geri çekilip göğsüm ve meme uçlarım boyunca yüzlerce deri kuyruk gönderiyor. Çığlıktan çok kükremeye benzeyen bir haykırıyla başım geriye düşüyor, meme uçlarım yanıyor. Ağzını o kadar çok istiyorum ki, çözülmeye başlıyorum. Dudakları her acı verici darbeyi kovalıyor ve elinin pürüzsüz kabı yaralı tenimi keşfediyor; ona o kadar ihtiyacım var ki. Bu çarpık, enfes acıyla benim de işim bitmedi, onun da.

Arkamdan gelip ağzımdaki tıkcacı açıyor ve gözlerimin önüne getiriyor.

Ağız parçasındaki tükürüğü topluyor, tükürüğümle kendini okşamak için siyah boxerına uzanıyor. "Aman Tanrım," diye nefes alıyorum, tüm vücudum delicesine tahrik olduğum için titriyor. Boxerındaki çıkıntı boyunca hareket eden güçlü eli baş döndürücü ve bacaklarımın arasında, vücudum zevk döküyor, ona hazırlanıyor, kayganlaşıyor ve ağırlı bir şekilde ıslanıyor.

"Bunu kullanacağım," diyor, kırbacın sapını kaldırarak -perdelerin arkasından sızan gün ışığında süslü oyması açıkça görülüyor- "seni boşaltmak için. Ama bunu yapmadan önce, bunun için yalvarmanı istiyorum." Belinden eğiliyor, kumaş açıklığından şişkinliği görünüyor. Kızarmış sikinin başını hızlıca görüyorum ve memnun etmek için hevesle başımı sallıyorum.

"Evet efendim," diye nefes alıyorum, omuzlarım ve kollarım uzun süre arkamdan bağlı kaldıkları için yanıyor.

Kolunu kaldırdığını görünce tüm vücudum geriliyor, vuruşunu bekliyor, amım açlıkla sıkılıyor. Bana vururken sırtımdan aşağı ateş yağıyor ve acı içinde inleyerek dizlerimin ve baldırlarımın üzerine kalkıyorum.

"Aman Tanrım!" Jake uçlarını dudaklarımın üzerinden geçirip ağzıma yerleştirirken feryat ediyorum.

"Boşalmak mı istiyorsun, küçük sürtük? Duyayım."

Deri dilimi sıkıştırırken, "Lütfen efendim, beni boşaltın" diye inliyorum.

Elini kulağına götürerek dikkatle dinliyor. "Ben bunu duymadım. Tekrar anlat."

"Lütfen efendim," diye inliyorum yüksek sesle, alt yarımaya sıcak bir ağrı doluyor. Bacaklarım uyuştı ve kollarım da yakında bana katılacak, ama amım canlı ve iyi durumda, tüm bu alay ve acıdan kurtulmak için ölüyor. "Gelmek istiyorum. Lütfen efendim, beni boşaltın."

Etrafımda ya da uzağımda bir hareket var, emin değilim. Gözlerimi kapatıyorum, vücudum zonkluyor, zihnim dönüyor, sanırım acı ve zevkten kafamın karıştığı bir aşamaya geldim. Çünkü gözlerimi açtığımda Jake orada, kırbacının kuyruğu avucunda, sapı diğer elinde. Bir şeyler duyuyorum. Belki de kafamın içinde yankılanan nabzımdır?

Beni sisten çıkarıyor. "Tekrar söyle."

"Lütfen," diye nefes alıyorum, beynim güm güm atıyor. Jake'in gözleri benden uzaklaşıp arkama bakıyor ama ben gözlerimi kapatıp emrimi tamamliyorum. "Lütfen efendim, *beni boşaltın*."

"Bayan Rivers?" diye tanıdık bir ses bilincime sızıyor. Gözlerimi tekrar açıyorum ve Jake'in yatak odasının kapısına doğru baktığını fark ediyorum. Bir battaniyeye uzanıyor ve panik başlıyor.

Battaniyeyi omuzlarıma örterek vücudumu Jo Jo'dan saklayan Jake, önümde çömeliyor ve birkaç saniye içinde ayaklarımla ellerimin bağlarını çözüyor.

"Jo Jo, öğlene kadar eve gelmeyeceğini sanıyordum," diye nefes alıyor, panik ses tonunu hafifçe sarsıyor. Beni ayağa kaldırıyor, son kırk dakikadır bu şekilde asılı kaldıktan sonra esneyene kadar iyi yürüyemeyeceğimi çok iyi biliyor. Yorganına sarılmış halde yatağın kenarına oturmama yardım ediyor.

O oyuncakları ve kayganlaştırıcıyı toplayıp bornozunu giyerken, ben de cesaretimi toplayıp ona bakıyorum.

"Jo Jo," diye başlıyorum ama cümlemi tamamlayamıyorum. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bu an Jake-Jo Jo'nun bir şekilde bunu öğrenip yıkılmasından en çok korktuğum andı. Ama yine de Jo Jo babasının mutlu olmasını istiyor. Bana söylemişti... Babasının bir dom olduğunu öğrenmeden önce

seks oyuncakları yapıyor, ama bunların hepsi sakın bir sohbetle halledilebilir. Kim bilir, belki de Jo Jo'ya yeterince kredi vermiyorumdur. Belki de şokun etkisi geçtikten sonra, tüm bunlar komik bir hikaye olacak, ama *gerçekten* sapıkça bir kılıkta bir nimet olacak.

"Bunu nasıl yaparsın?" diye tıslıyor, gözleri kinle parlıyor, odaya doğru eğilirken göğsü dışarı fırlıyor ve güçlü bir öfkeyle ortama nüfuz ediyor.

"Jolene, bu evde o dili kullanmayacaksın," diye onu azarlıyor Jake, odasında aramıza giriyor, bornozu beline sıkıca sarılmış.

Jo Jo aramıza bakıyor ama dikkatini bana odaklıyor. Kızgın kara gözleri üzerimde dolaşırken içimi bir gerginlik kaplıyor. "Sana annemi anlattım! Sana Rawley'den bahsettim! Her şeyi anlattım! Size her şeyi anlattım, Bayan Rivers! Ve sen *babamla* mı yatıyordun? Ne yani, sana söylediğim her şeyi ona mı rapor ediyorsun?"

"Çok üzgünüm Jo ," diye başlıyorum ama hemen sözümü kesiyor.

"Lene. İkinize de artık bana Jo Jo denmesini istemediğimi söyledim." Burun delikleri açılıyor ve o zaman biraz solgun görüldüğünü fark ediyorum. Gözlerinin altında küçük hilaller halinde karanlık birikiyor ve koyu renk saçları yanaklarına yapışıyor. "Senin diğer tüm yetişkinlerden farklı olduğunu sanıyordum. Aramızda bir bağ olduğunu, senin bana, benim de sana güvendiğimi sanıyordum. Size güvenebileceğimi düşünmemi sağladınız Bayan Rivers!" Ayaklarını sürüyerek uzaklaştı ve Jake'le ben birbirimize bakamadan geri geldi.

"Ona bir daha kötü söz söyleme, Jolene. Şimdi sözlerini bir düşün, çünkü bir etkileri var. İncindiğini anlıyorum ve bu bir şey değil ya da... Bilmiyorum," diye homurdanarak bir elini başının arkasına götürdü. "Bunu öğrenmenin yolu bu değildi ama... burada sakinleşelim."

Jolene onu görmezden geliyor ve Jolene onu geçip doğruca bana, şahdamarıma yöneldiğinde Jolene'in yüzü düşüyor. "Beni umursuyor muydun yoksa Bluebell'in en seksi kovboyuna ulaşmak için beni kullandın mı?" bakışları şüpheyle üzerimde daralıyor.

"Jo-Lene, benim öyle biri olmadığımı biliyorsun." Dudaklarımı birbirine doluyorum, durumu daha da kötüleştirir diye bu gerçeği söylemekten çekiniyorum. "Onunla okul başlamadan aylar önce tanıştım. Seni eve getirdiğim o geceye kadar baban olduğunu bilmiyordum. Ama onunla daha önce tanıştım, istedim ki... Babanla olan ilişkim seninle olan ilişkimden tamamen ayrı. I

Seni önemsiyorum Jolene," diyorum, gözyaşlarım gözlerimi bulandırmadan önce son nefesimi kullanarak.

Bunca zamandır dikkatle kızını izleyen Jake ona doğru bir adım atar ve burnunu çeker. "Sarhoş musun sen?"

Jo Jo manyakça gülüyor, sanki eve akşamdan kalma gelmesi içeri girdiği şey yüzünden hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi. "Evet. Dün gece amigo kız takımımın sarhoş oldum, hani şu Bayan Rivers'ın koçluğunu yaptığı takım." Bana tekrar baktı, gözlerinde öfkeyle maskelenmiş çok fazla acı vardı. Onu oraya koyduğum için nefret ediyorum. Onun güvenli alanı olmayı seviyordum. Bu kızı seviyorum. Buna sebep olmak istemiyorum. Bundan çok nefret ediyorum. "Başka kaç babayla yatıyorsunuz Bayan Rivers?"

"Bu kadar yeter!" Jake ısrar ediyor, sesi çok güçlü. Aramıza bakıyor.

"İkinizi de sikeyim!" Ve yatak odasının kapısını çarparak kaçtı. kilidi çevirmeden önce.

Sessizlik bizi tüketiyor. Jake oyuncakları topluyor ve gardıroba koyuyor. Banyoya girip havlu askısından giysilerimi alıyorum ve üzerimi değiştirirken vücudumdaki güzel pembe izleri görmezden geliyorum. Banyodan çıkıp odasına geri döndüğümde, onunla nasıl konuşabileceğimizi düşünmeye başlamıştım bile.

Jake'in de giyinik olması ve gözlerinin benimkilerle buluşmaması dışında.

"Jake," diye başlıyorum ama başını kaldırıp "Riley," diyor ve ismimin aramızda asılı kalmasına izin veriyor.

"Onunla konuşabiliriz," diyorum usulca.

Elini saçlarında gezdiriyor, iç çekerken geniş göğsü ekose gömleğinin düğmelerini yokluyor. "Bence gitmelisin. Sanırım onunla yalnız konuşmam gerekiyor."

Bu onun kızı. Biz bir çift değiliz. Burada kalmak için bir iddiam yok. Sadece kalbimin burada olmak istediğini biliyorum. Kalbim Jo ile aramı düzeltmek istiyor, sonra da Jo Jo ve Jake'in arasını düzeltmek istiyor.

Ama Jake bunu istemiyor.

Jo Jo da istemiyor.

"Tamam," diyorum, gülümsüyorum, başımı sallıyorum, onu geçmek, kapıdan geçmek, koridordan aşağı inmek ve verandaya çıkmak için yapabileceğim her türlü pasif şeyi yapıyorum.

Arkamdan seslenmiyor. Ben arabamdayken merdivenlerden çıkmıyor. Arabamla uzaklaşırken dikiz aynamdan onu sokakta dikilirken görmüyorum.

Eve gidiyorum, yatağa giriyorum ve tüm Pazar günümü ağlayarak geçiriyorum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI



"NEDEN BANA MESAJ ATMADIN?" PEYTON SIZLANIYOR.

Atletimi kaldırıp göbek halkamı ortaya çıkarıyorum. "Dizüstü bilgisayarımı ve cep telefonumu bu yüzden kaybettim."

Peyton dokunur ve kız kardeşi yüzünü buruşturur. "Acıdı mı?"

Üstümü indiriyorum. "Cihazlarımın elimden alınması daha çok acıttı aslında," diye itiraf ediyorum hindili sandviçimden bir ısırık alırken. Öğle yemeklerim tüm hafta boyunca çok güzeldi ve bunu Peyton'a söylediğimde, 'her zaman öyledirler, Jo' dedi.

Babam ve ben bütün hafta birkaç kelimeden fazla konuşmadık. Onu ve Bayan Rivers'ı kim bilir ne yaparken yakaladıktan sonra geldi.

"O gitti ve geri gelmesinin tek yolu senin için sorun olmaması. O yüzden konuşmaya hazır olduğunda bana haber ver."

Bütün hafta suratı asık ve huysuzdu, hem de en kötü şekilde. Ben yanındayken ısıklık geliyor ve sanki her şey normalmiş gibi telefonundan yüksek sesle haberleri dinliyor. Ama ben koridorda süzülürken ve o benim zaten odamda olduğumu düşünürken, omuzları çöküyor. Tezgahın kenarını kavırıyor ve boşluğa bakıyor. Ve geceleri, her zamanki gibi garaja gidip deri işlemiyor bile.

O ve Bayan Riley ne zamandır arkamdan iş çeviriyorlardı bilmiyorum. O kadar uzun sürmüş olamaz. Beni bıraktığı geceye kadar onun babam olduğunu bilmediğini bile söylemişti. Bu sadece birkaç hafta önceydi.

Her neyse.

Sandviçimden bir ısırık daha aldım ve Peyton'ın bu sabah fen bilgisi dersinde yaptığı sınavla ilgili konuşmasını dinledim. Okul başlamadan önce amigo kızlarla ralli sahasının yanında takıldım ve kahvemi içtim. Öğle yemeğini yine Peyton ve Cassidy ile geçirmeye başladım ve her iki arkadaş grubumun karışımını gerçekten iyi buluyorum. En sevdiğim öğretmenim, koçum ve sırdaşımın arkamdan babamı becermesini saymazsak, hayatın geri kalanı... sonunda iyiye gidiyor.



BAYAN RILEY BÜTÜN HAFTA KASITLI OLARAK MESAFELİ DAVRANDI. NE OLURSA OLSUN Pazartesi sabahı onu gördüğümde af dilemesini ve kıcımı öpmeye çalışmasını isteyen yanım pencereden dışarı çıktı.

Bok gibi görünüyordu. Gözleri o kadar şişti ve şişmişti ki bütün gece ağladığını biliyordum. Giysileri buruş buruştu, saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmıştı ve Bayan Caine görünüşü hakkında boktan bir yorum yaptığında, Bayan Rivers bunu duymamış gibi görünüyordu bile.

Bugün amigolukta bize doğrudan talimat bile vermedi. Aslında Bayan Caine'den antrenman bitene kadar dans etmemizi istedi ve dışarı çıktı. Endişelenmek istemedim, sadece siktir et demek istedim,

ama iten içe onunla konuşmayı zlyorum. Ve bunun babamla bir ilgisi olsun ya da olmasın, onun üzülmesini istemiyorum. Ben sadece... incindim.

"şşşt," diye sesleniyor Alexa birinci sınıf kızlarının toplandığı yerden.

"Ne?" Kelly geri seslenir.

"Bayan Riley'nin bu sabah arabasında konuştuğu adamı gördün m?" Alexa soruyor. Burnunu kırıştırır. "Onu birlikte hayal ettiğim kişi o değildi."

Kızlar babamı tanıyor. Yani babamın bu sabah Bluebell Lisesi'ne gelip onu geri kazanmaya çalışmasına imkan yok. Sadece babamı gördüklerini söylerlerdi. Ama bunu söylemiyorlar, yani o değil. Başka biri ve belli ki başka bir şeyler dönüyor.

İyi olduğunu umuyorum ama yalanının acısı hala içimde ve antrenmanın bitimine on dakika kala nihayet spor salonunda bize katıldığında ona sormaya cesaret edemiyorum. Dansın üzerinden bir kez daha geçmemizi izliyor ve çok az düzeltme yapıyor. Antrenman bittiğinde onu otoparkta bir adamla konuşurken görüyorum. Carrie'yi de yanıma alarak annesinin minibüsünün yolcu koltuğuna geçiyorum ve yanından geçerken camı indiriyorum.

"Artık oyun oynamıyoruz," diyor adam ona, biz yavaşça yanından geçerken sesini alçaltarak. Elini pasif bir şekilde sallayarak sahte bir gülümseme takınıyor. Bayan Riley'ye bakıyorum ama o bana bakmıyor. Gözleri yere sabitlenmiş durumda.

Neler olduğunu bilmiyorum ama bu benim sorunum değil.

Eve dönüş yolunda Carrie'nin annesinin bu hafta sonu onlar için planladığı muhteşem alışveriş gezisini anlatışını dinlerken iimi kıskançlık kaplıyor. Annemi zlyorum, evet, ama şu anda Bayan Riley'i zlyorum.

Onlara teşekkür edip el salladıktan sonra çantamı yere bırakıyorum ve evin içinde ayakkabılarımı tekmeleyerek doğruca mutfağa gidiyorum. Masanın üzerinde kesilmiş bir pizza var, evde dondurucudan yaptığınız türden. Babam garajdan içeri giriyor, parmaklarının arasına altı paket bira sıkıştırmış.

"Canım yemek yapmak istemedi, umarım dondurucu pizza iyidir," diyor ve paketten bir bira alıp kalanını buzdolabına dolduruyor.  dilim alıp st ste koyuyor ve bir tabağa yerleştiriyor. Ses tonu hafif olsa da gözlerinin altında torbalar asılı.

" değil." Bir dilim alıyorum ve ısıırıyorum. "Antrenman nasıldı?" diye soruyor.

Bayan Riley ve arabanın yanında ona bağıran adam hakkındaki bilgileri bir kenara bırakıyorum. Bayan Riley'nin başı dertte olsaydı yardım isterdi. Bir şey olsaydı, seslenir ya da otoparkta etrafına bakardı.

"Peki," diyorum ona, sonra da pizzamı tek başıma yemek için koridora çıkıyorum.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ



"NEREYE KOYMAMI İSTERSİN?" İKİ METRE UZUNLUĞUNDAKİ katlanır masa. Hudson başını ahıra doğru çevirir ve o tarafa doğru gitmeye başlar.

"Herkes gelirken uğrarsa kızların en çok parayı kazanacağını düşündüm, o yüzden pazarın girişi ," diyor ve ahırın yanındaki düzlük alana ulaşana kadar bize rehberlik ediyor. Masayı yerleştirdik ve ben de çarşaf ve masa süsleri kutusunu almak için geri döndüm.

Okul müdürü Bayan Leah Mitchell, geçen hafta Hudson'ı arayarak kızların okul için para toplamak amacıyla pazarda bir stant açıp açamayacaklarını sordu.

tüm futbol ve tezahürat programı. Tabii ki evet dedi ve Jo Jo'nun tezahüratlarını bildiği için bana kuruluma yardım etmek isteyip istemediğimi sordu.

Bu masayı kurmak Jolene'in amigoluğunu bilmeye en yakın olduğum şey. Yine de yardım etmeyi umursamıyorum. Tanrı biliyor ya, evde oturup Riley'nin tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü merak etmekten iyidir.

Ona mesaj atmadım ya da aramadım bile ve ondan da hiçbir haber almadım. Kararsızlıktan felç olmuş durumdayım.

Jolene'in bizi bastığı o sabah utanç vericiydi, ama davranışlarımızın onun en önemli ilişkisini ne kadar ciddi bir şekilde etkilediğini fark ettiğimde yetişkin erkek tarafımı görmesinden duyduğum rahatsızlığı çabucak atlattım. Bayan Rivers ile olan ilişkisini.

Konuşmaya hazır olana kadar Bayan Riley ile görüşmeyeceğimi söyledim ama o zamandan beri hiçbir şey başlatmadı. Ne yapacağımı bilmiyorum. Dr. Tanner dün beni aldı ve acil bir randevu olduğunu söyledim. Riley'i çağırmamı ve üçümüzün oturup gördüklerini, Bayan Riley ile birbirimize karşı hissettiklerimizi ve geleceğin neler getireceğini konuşmamız gerektiğini söyledi. Jo Jo ile bir yetişkin gibi konuşmanın ondan iyi bir yanıt almanın büyük bir parçası olduğunu söyledi. Şu anda en çok ihtiyaç duyduğu şeyin saygı ve iletişim olduğunu söylemişti.

Yine de sıkışmış hissediyorum.

Riley Rivers'ı istiyorum ve oturup içimdekileri dökmek istiyorum. Tek sorun, Jo Jo'nun imiz hakkında konuşmadan önce içeri girmiş olması. Riley ve ben haftalardır birbirimizin etrafında dönüp duruyoruz ve o gece yaşananların gerçekleşmesi kaçınılmazdı. Ama onunla konuşmadım. Riley'nin şu anda nasıl ya da ne hissettiğini bile bilmezken bunu Jo Jo'ya nasıl anlatabilirim?

"Aklında çok şey mi var?" Hudson, kirli beyaz renkli plastik masanın üzerine serdiğimiz masa örtüsünün kenarından tutarak soruyor.

Karısı elinde iki bardak renkli meyve suyu ve her birini süsleyen limon dilimleriyle çıkageldiğinde ona el sallıyorum. Hudson ayağa kalkıyor, şapkasını çıkarıp Dolly'nin yanağına bir öpücük konduruyor. Dolly bardakları masaya bırakırken, "Selam hayatım," diye selamlıyor.

Kadın kollarını adamın boynuna doluyor ve adam da hamile karnını itmeye dikkat onu . Dudak dudağa öpüşüyorlar ve bu gerçekten kapalı kapılar ardına ait olan o gürültülü ıslak öpüşmelerden biri. Kutuyu karıştırıp masa için ağırlıklar çıkarırken boğazımı temizliyorum.

"Üzgünüm," diyor Hudson, onu ayağa kaldırırken. "Bize limonata yaptın mı?"

Başını salladı ve Hudson bardakları alıp bir tanesini bana uzattı. Limonatayı pek sevmem ama bir saattir burada çalışıyoruz ve bir içki iyi giderdi. Bardağı dudaklarıma götürmeden önce- güm. Dolly bardağı elimden çekip alıyor, yapış yapış limonata ve buz parçaları temiz masa örtüsünün üzerine saçılıyor.

Ağzım açık kalıyor ve kaşlarım düşüyor. "I..."

Hudson yüzünü buruşturarak Dolly'ye bakar. Dağınıklığa bakıyor ama sonra aralarında geçen özel bir şey yüzüne yansıyor. "Jake'e mavi limonatayı yanlışlıkla mı verdin?"

Başını sallıyor. "Onları değiştirdim." Gözleri bir an benimkilere kaydı, sonra tekrar kocasınınkilere döndü. "Ona bir tane daha getireceğim." Bu sözlerle birlikte evlerinin içinde kayboldu ve beni orada öylece dikilmiş, Hudson'a göz kırparken, kafam allak bullak bir halde bıraktı.

"Bu da neydi böyle?" Dağınıklığı temizlemek için kutudan bir bez alarak soruyorum.

Hudson kıkırdarak şapkasını geri takar. "Bugün cuma gecesi. Çocuklar hafta sonu için kız kardeşimin evinde ve çocuklar yokken Dolly bana bir Viagra verip *sabaha kadar at sürüp* süremeyeceğimize bakmayı seviyor." Bakışlarını bana dikti. "Onun sözleri, benim değil."

Birkaç kez göz kırpyorum. "Peki."

"Sorun nedir söyle bakalım. Sabahtan beri yoktun."

İç çekiyorum, göğsümün ortasında hafif bir ağrının olduğu yeri kaşıyorum. "Senin şeyinden benimkine nasıl geçeceğimi bilmiyorum çünkü... mavi limonata mı?" Soruyorum.

"Aslında berrak bir şekilde çözülüyor ama evet, Viagra yüzünden ona mavi diyoruz." Birkaç vazo çıkarıyor ve onları masanın üzerinde gezdiriyor. "Senin olayın ne?"

Giriş yapmadan konuya giriyorum, çünkü en iyi yol bu gibi geliyor. "Bayan Riley'le yatıyordum... bilirsiniz, JV amigo koçu. Jo Jo'nun koçu."

"Vay canına," diyor Hudson. "Duyguları yakaladın mı?"

Gözlerinin içine baktım. "Onunla başka hiç kimseyle yaşamadığım bir şey yaşadım." Kulağa dramatik gelebilir ama lanet olsun ki gerçek bu değil.

"Kahretsin Jake," diyor Hudson, masanın etrafında dolanıp kutudan bir şeyler çıkarırken sırtımı sıvazlıyor.

"Şey," dedim, "Jo Jo iki hafta önce bizi bastı. Çılgına . Sanırım... Bayan Riley ile sahip oldukları şeyin yok olduğunu hissetti. Onu kandırmışız gibi hissetti. Sanırım Bayan Riley'yi ona tercih ettiğimi düşündü ama ben asla böyle bir şey yapmam ve... Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum içimi çekerek. "Her şey berbat oldu."

"Ne yaptın sen?" Hudson soruyor, uzun saplı sahte çiçekleri vazolara daldırıyor, biz konuşurken onları düzenliyor. "Biliyorsun, Jo Jo içeri girdiğinde."

"Jo Jo'nun her şeyden ya da herkesten önce geldiğini bildiğinden emin olmalıydım, bu yüzden Bayan Riley'den gitmesini istedim. Sanırım ondan ayrıldım."

Hudson başını sallar. "Demek bu yüzden bok gibi görünüyorsun."

Başımı salladım. "Bu arada, eşyalarını getirdim." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kamyonetimde bir çantanın içindeler."

"Mükemmel zamanlama," diye gülümsüyor.

"Evet, mavi hafta sonunuz için tam zamanında," diye kestirip atıyorum.

Hudson benim huysuz alayımı görmezden geliyor. "Bak Jake, Jo Jo senin onu seçtiğini biliyor. Tamam mı? Bak, Janie'den beri bekarsın. Biriyle çıkmayı reddettin, bir kez bile yatmadın. Yaptığın her şey Jo Jo için ve annesini bu kadar genç yaşta kaybetmenin travmasını atlattıktan sonra en iyi, en istikrarlı hayata sahip olabilmesi için. Yıllardır hissettiğin ilk gerçek mutluluk kıvılcımının peşinden gitmemek yerine, neden Jo Jo ile oturup bu konuyu konuşmuyorsun?"

Dolly Gray gibi tutkulu biri için Tanrı'ya şükürler olsun. Yeniden ortaya çıkıyor, bu sefer elinde yeni bir bardak limonata var - umarım viyagrafsızdır. "Özür dilerim, Jake," diyor tatlı tatlı. "Al, bu limonatanın tadını çıkar. Eve dönerken yemen için sana bir sandviç getirdim." Kolunu kaldırıp içinden sandviç ve cips çıkan küçük Hudson Farms poşetini gösteriyor.

"Teşekkürler Dolly," diyorum ona, içkiyi ve çantayı alarak.

Hudson ve ben masayı sadece birkaç dakika içinde bitirdik, Hudson'ın baldızı Juniper çiçeklerin olması gereken yerde olduğundan ve her şeyin onun beğenisine göre yerleştirildiğinden emin olmak için uğradı.

Kamyonuma bindim, limonatamı yudumladım ve Hudson'ın sözlerini düşündüm.

Jo Jo için her şeyi mükemmel hale getirmeye çalışarak Riley ile işleri berbat mı ediyorum? Jo Jo oturup yetişkinler gibi konuşacak yaşta mı? Jo Jo hâlâ evdeyken biriyle görüşmem için çok mu erken? Her şeyi fazla mı düşünüyorum ve bu süreçte değer verdiğim iki kadınla da ilişkiyi mahvediyor muyum?

Bilemiyorum. Ama içimden bir ses Hudson'ın haksız olmadığını söylüyor.

Yolda daha bir mil bile gitmemiştim, bu konuyu daha fazla düşünmek için eve gidiyordum, bu sefer bir bira içerken telefonum çaldı.

"Baba?" Jo Jo'nun panik içindeki sesi ben daha merhaba demeden hatta yankılanıyor.

"Jo Jo, sorun ne? İyi misin? Yaralandın mı? Neredesin?" Kalbim aşırı hızlanırken ağzımdan bir dizi soru dökülüyor. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama yine de gaza basıp yolu hızlandırıyorum.

Hoparlör düğmesine basıyorum ve telefonumu Jo Jo'nun sevgiyle "büyükbaba GPS" dediği eller serbest yuvasına kaydırıyorum. Diğer uça nefes nefese kalmış, nefesini tutmaya çalışmakla ağlamak arasında gidip geliyor. "Jo Jo!" diye bağıyorum. Konumunu buldum ve şu anda... "Okuldasin," diye okudum ekrandan.

Sonunda konuşuyor. "Geç kaldık - kısa bir antrenmandı ama bazı kızlarımız geç kaldı," diye başlıyor, kelimeleri çıkarabilmek için nefesini sakınleştiriyor. "Bayan Leah gitti," diyor müdürden bahsederken. "Varsity de eve gitti. Sadece... biz JV kızları kaldık."

"Sorun nedir? Tanrım, Jo Jo," diye yemin ediyorum, markete giden özel yoldan sapıp ana yola çıkıyorum. Köy yolunda saatte seksen mil hızla ilerleyerek okula doğru gidiyorum.

"Bayan Riley!" diye bağıyor. "Baba! Bayan Riley'nin ofisinde bir adam var ve onun çıkmasına izin vermiyor. Ağlıyor baba. Bize yardım çağırmamızı söyledi, sonra da kapıyı kapattı."

"Jo Jo, beni dinle, tamam mı? Şu anda söylediğim her lanet kelimeyi dinle. O kızları spor salonundan çıkar, ofisten uzaklaştır ve saha binasının arkasına git." Saha binası çelik ve fiberglas, dolayısıyla kurşun geçirmez. O ofiste neler olduğunu ve eski erkek arkadaşı Michael'ın olup olmadığını bilmiyorum. Eğer öyleyse, silahsız geldiğine dair bu kızların hayatı üzerine bahse giremem. "Bütün kızları oraya götür, beni duydun mu? Kampüste kurşun geçirmez olan tek bina orası."

Jo Jo'nun nefesi kesiliyor ve bu hızla panik içinde bir ağlamaya dönüşüyor. "Ona çok kötü davrandım, haftalarca ona çok kötü davrandım ve şimdi ya-"

"O iyi olacak, tamam mı? Şimdi o tarafa gidiyorum. Sadece tarla eviyle güvenli bir şekilde oynuyorum, bu yüzden endişelenmeyin. Kızları oraya götürün ve benimle görüşmeyi bitirdiğinizde Bluebell polisini arayın. Tamam mı? Onlara Bluebell Lisesi'nde amigo kız olduğunu, koçunun yardıma ihtiyacı olduğunu ve Michael Rhodes tarafından zorla alıkonulduğunu söyle."

Jo Jo'nun sesi titrek. "Bu... onun kötü eski erkek arkadaşı mı?"

"Sadece oraya geri dön ve aramayı yap, Jolene, tamam mı?" Ayağımı pedala öyle sert ki kamyonum tekliyor ama lise çoktan görünmüş oluyor.

"Tamam," diye nefes alıyor ama kapatmıyor.

Kalbim hızla çarpıyor ve aklım her yerde. Artık üçümüzün bu işi çözmemiz gerektiğini kesinlikle biliyorum. Riley'i kaybetme fikri beni hasta ediyor ve kızım tam bir karmaşa içinde. Her şeyi yanlış yaptım ama düzelteceğim. Her şeyi. "Seni seviyorum Jolene."

"Ben de seni seviyorum baba," diyor ve sonra telefon kapanıyor. Kızların güvende kalması, kızımın onların çobanı olması ve Bayan Riley'nin başına bir şey gelmemesi için dua .

bebeğim, neredeyse . Özür dilerim, neredeyse .

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ



ANAHTARLAR KONTAKTAN SARKIYOR VE PIKABIMIN KAPISI ARDINA KADAR AÇIK DURUYOR.

Bluebell Lisesi spor salonunun önünde açılıyor. Ofisin bulunduğu yere odaklanıyorum, spor salonunun arka köşesine sıkışmış, her tarafına el ilanları ve afişler yapıştırılmış iki yönlü bir cam pencere.

Ofisin içinden gelen yüksek sesli bir gümbürtü pencerenin dışını salladığında koşum tam bir koşuya dönüştü.

Okulun bu bölümünde kapıda kilit yok. Yıllar önce inşa edildiğinde, silahlı bir saldırgandan kaçınmak için kilitli bir sınıfın içinde barikat kurmaya ihtiyaç duyma fikri almazdı. Kasaba ancak kısa bir süre önce lise sınıf kapılarını kilit ve sürgülerle güçlendirmek için oylama yaptı.

Henüz bitirmediler ve bu okulda çocuğum için bu güvenlik önleminin alınmasını istesem de, şu anda kilitli olmadığı için çok mutluyum.

Tekmeleyebilirim ama zaman alır. Kumar oynamak istemediğim bir zaman.

Yaklaştığımda, Bruisers polosu ve beyaz kargo pantolonu giyen sarışın bir kadın, kulağına dayadığı telefonla tribünlerin arkasından çıkıyor.

"Ben... Neler olduğunu bilmiyorum ama... Bayan Mitchell'ı aradım ve gelmesini söyledim." Sinirli bir şekilde dudaklarını yalıyor. "Onu bırakmak istemedim ama... İçeri giremiyorum. Jolene polis departmanını aradı ve kızları saha binasının arkasına götürdü."

Jo Jo'nun tüm meydan okumalarına ve tavırlarına rağmen beni dinlemiş olması bir an için içimi ısıttı. Ekibini güvenli bir yere götürdü ve polisi aradı. "Silahı var mı?"

Ofisin penceresine bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Umarım değildir, ama ben sadece... Sana söyleyemem. İçeri girdiğini görmedim, sadece kafasını dışarı çıkardığını gördüm ve bağırıışlarını duydum."

"Pekâlâ. Siz gidin, ben hallederim. Beklediğiniz için teşekkür ederim."

Kadın tekrar ofisin penceresine bakıyor, sonra kapıya yöneliyor, ön tarafa gelene kadar yalpalıyor. Ofise doğru dönüyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Kapıda elimi kulağıma götürüp dinliyorum. Pencerenin kapalı olup ve burada olduğumu bilip bilmediklerini bilmiyorum. Riley'nin tehlikede olduğundan başka bir şey bilmiyorum ve hiçbir koşulda ona bir şey olmasına izin veremem.

Omzumu ve kalçamı kapıya doğru hızlıca ittiğimde kapı açılıyor, arkasındaki duvara çarpıyor ve birkaç çerçeveli fotoğraf yere düşüyor. Ofisin arka tarafında, boğazına yapışmış koluyla duvara yaslanmış Riley duruyor, gözyaşları yanaklarını çiziyor.

Michael beni görünce dönüyor ve Riley'nin önünde duruyor, sırtı Riley'nin yüzüne dönük. Onu benden koruyor ama asıl korunması gereken kişi kendisi. Ellerini boğazına götürüyor, öksürüp ağlarken kolunun nefes borusunu sıkıştırdığı yeri yokluyor.

"Ry, iyi misin?" Gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadan soruyorum. Başını sallıyor ama sesini duymaya ihtiyacım var.

"Sesini duymam gerek Riley. Sana zarar vermediğini duymam gerek. Ama eğer yaptıysa, bana şimdi söyle, sana ne yaptığını hemen şimdi söyle ki onu parçalara ayırabileyim, lime lime, tam burada, hemen şimdi." Nabzım atıyor

boynumda ve kulaklarımda, ve midem gergin bir beklentiyle bükülüyor. Ona bakmak istiyorum ama gözlerimi Michael'dan ayıramıyorum. Şimdi olmaz.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyor.

Gülüyor, alaycı ve mizahsız. "Oh, bu mükemmel değil mi? Beni *bu* adam için mi terk ediyorsun? Yaşlı bir kovboy için mi? Tanrım, Riley. Ben de bunu söylüyorum. Tek başına berbat seçimler yapıyorsun. Bu yüzden hepimize acı çektirmeyi bırakmalısın. Bencil olmayı bırak ve geri dön."

Evet, bu sık suratlıdan duymak istediğimden daha fazlası.

Geriye çekilip yanağının tam ortasına vuruyorum. Gözleri kocaman oldu ve kafasının içine doğru yuvarlandı. Michael birkaç kez tökezledi ve pis ofis zeminine yüzüstü düştü. Etrafından dolaşıp Riley'yi kollarıma alıyorum, bir kolum Riley'nin altından kayarak onu Michael'ın üzerine taşıyor. Ofis kapısının diğer tarafına geçtiğimizde onu yere bırakmıyorum. Şu anda onu bırakmak bile istemiyorum.

Gömleğime yapışıp yüzünü gömerken, çılgınca nefes alırken ona "İyisin," diyorum. "Hadi şimdi, derin bir nefes al ve yavaşça ver," diyorum, dudaklarımı şakağına, sonra yanağına ve çenesine bastırarak. Saçlarını yüzünden çekerek ağlamaktan kızarmış gözlerini ortaya çıkarıyorum. Titreyen alt dudağıyla nihayet konuşuyor.

"Seni gördüğüm için bana kızdı," diye fısıldıyor, "sadece... kızdı." "O lanet olası bir aptal," diyorum ona, "ve artık ihtiyacın olan biri değil. endişelenme."

Tam o sırada spor salonunun kapıları açılıyor ve batmakta olan güneşin cama vuran yansıması gözlerimizi kamaştırıyor. Bir an sonra, güneş ışığının altında bir polis memuru beliriyor, bir eli kılıfında, diğeri telsizinde. Bize yakından bakıyor.

Telsizden "10-52 sevk," diyor ve bir klik sesiyle düğmeyi bırakıyor. Gözlerim isim etiketine kayıyor. D. FOSTER. Ofise doğru başını sallıyor. "Dışarıdaki kadın ofiste olduğunu söyledi."

Başımı sallıyorum ve kızarmış, şişmiş yumruğumu kaldırıyorum. "O dışarıda. Ama evet, içeride."

Foster başını sallıyor, bakışları Riley'ye kayıyor. "İyi misiniz "

Riley kıpırdanarak elimden kurtuluyor, ayaklarına doğru kayıyor ve ellerini kıyafetlerinin üzerinde gezdiriyor. Birkaç damla gözyaşını siliyor ve çenesini kaldırıyor. "Evet, ben iyiyim. Adı Michael Rhodes. Eski erkek arkadaşım. Şu anda beni takip ediyor gibi. Kolunu boğazıma dayadı ve bana dokundu.

Giysilerimin üzerinde, tüm suçlamalara başvurmak istiyorum ve bir yasaklama emri istiyorum."

Foster başını sallar. "Anladım. Ambulans geliyor ve bana iyi görünüyorsun ama tedbiri elden bırakmamak için kendini kontrol ettirsen iyi olur." Kemerinin arkasından kelepçelerini çıkarır ve hazırlar. "Ortağım dışarıda. İfadenizi alacak efendim." Ofise doğru yürüdü ama durdu ve bana dönüp şöyle dedi: "Kızınız harika bir şekilde aradı. Adını, soyadını, tam yerini söyledi, gerçekten iyiydi."

Elimi Riley'nin ellerinin arasında dolaştırıyorum ve diğer elimle de yüzündeki ipeksi saç tellerini itiyorum. "Sana bir şey olacağından o kadar korkuyordum ki... Seni de içeren bir aileye sahip olma umudumu kaybedeceğimden korkuyordum."

Dudaklarını yalıyor. "Öyle mi? ister misin?"

Gözlerimi şakacı bir şekilde deviriyorum. "Tabii ki düzeltmek istiyorum. Çocuk sahibi olamayacağımı ve aşık olamayacağımı düşünen bir aptalım." Sözcük ağzımdan kaçıyor ama geri almaya çalışmıyorum. Bunun yerine aramızda süzülmesine izin veriyorum, çünkü oraya doğru gittiğimi biliyorum. "Şu anda seni evimize geri götürüyorum çünkü bu pislik nerede yaşadığını biliyor ve oraya geri dönmene izin vermiyorum, onun hapiste olduğunu ve kefaletle dışarı çıkmadığını öğrenene kadar olmaz."

İtiraz etmiyor ve aslında birinin onun yerine bu seçimi yapmasından dolayı rahatlamış görünüyor. "Teşekkür ederim efendim," diye fısıldıyor, sesindeki kırılganlık gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü ellerimin arasına almama ve dudaklarımızı birleştirmeme neden oluyor. Tadı biraz panikle akan gözyaşları gibi, ama aynı zamanda tatlı da, tıpkı birkaç hafta önce evimde olduğu gibi. "Seni özledim," diye itiraf ediyorum.

"Ben de seni özledim. Ve anı öldürmeye çalışmıyorum ama... Jo Jo'yu da gerçekten özledim."

Kızımı bu kadar sevmesine bayılıyorum. "Sanırım o da seni özledi."

O anda, diğer amigo kızların başını çeken Jo Jo, spor salonunun kapısında belirir.

"Bayan

Riley!" "O

iyi!"

"Aman Tanrım, Bayan Riley iyi!"

Sarılmalar ve iyi dileklerle bombardımana tutulan Jo Jo önüme geldi. "O kızları buradan çıkarmakla ve polisi aramakla iyi yaptın. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler," diyor, ellerini tişörtünün eteklerinde gergin bir şekilde dolaştırarak.

"O adam nerede yaşadığını biliyor çünkü eski erkek arkadaşı. Bayan Rivers'a bir şey olmasını istemediğim için onu bizimle kalması için davet ettim. Misafir odasında kalabilir."

Jo Jo'nun yüzünü incinmiş ya da kızgın görmek için izliyorum, hatta bir an için bile olsa, ama öyle bir şey olmuyor. Onun yerine rahatlamış görünüyor, sessizce iç çekerken omuzları gevşiyor. "Güzel. Bu iyi bir şey."

"Bu gece üçümüz konuşabilir miyiz? Bir şey söylemeye hazır değilseniz sorun değil, ama her halükarda ikinize de söyleyeceklerim var."

Sağlık görevlileri Riley'yi dışarıdaki kamyonda kontrolden geçmeye ikna ederken Jo Jo ve ben orada duruyoruz ve kızlar da moral desteği için onunla birlikte gidiyorlar. Memur Foster artık bilinci yerinde olan Michael'ı kelepçeleyerek ofisten çıkarıyor, Jo Jo ve ben yanından geçerken onu görmezden geliyoruz.

"Ben de... konuşmak isterim."

Kolumu omzuna atıyorum ve spor salonundan çıkıp ambulansa doğru ilerlerken kolumu omzunda tutmama izin vermesinin tadını çıkarıyorum.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ



EVE DÖNER DÖNMEZ RILEY'E EŞOFMAN VE BİR TANE DAHA

Turner Saddlery tişörtü. Kıyafetlerinin her yerinde rimel ve *o var* ve onlardan kurtulmak istediğini söyleyebilirim. Jo Jo onu banyoya götürüyor, makyajını temizlemesi, nefes alması ve biraz daha iyi hissetmesi için ona bir dizi yüz yıkama ve saç tokası sunuyor. Bu ikisi birkaç dakikalığına güvende ve meşgulken, zamanı yumruğumu buzlamak için kullanıyorum.

Jo Jo'nun hâlâ incinmiş ve ihanete uğramış hissettiğini biliyorum ve ne hissettiğine rağmen bugün Riley'nin yanında olduğu için onunla gurur duyuyorum. Son birkaç aydır ilişkimiz çok gergindi ve herkes hemen ergenlik yıllarını suçlamaya başladı. Ama benim düşünceli, tatlı kızım zaman zaman hâlâ kendisidir.

Şimdi bunu görebiliyorum ve bu bana bilmem gereken her şeyi söylüyor: Bu ergenlik kaygısından daha fazlası. Aramızda bir çatlak var. Bugün onarmayı planladığım bir yarık. Artık eskisi gibi yaşamak yok.

Kızımı geri istiyorum.

Hudson'ın tavsiyesi içime işledi. Jolene'le iletişim kurmanın en iyi yolu onunla genç bir yetişkin gibi konuşmaktır, sanki anlayamayacak bir çocukmuş gibi ondan bir şeyler saklamak yerine. Riley ve benim birlikteliğimiz hakkında anlayamayacağı çok şey var, ama bunun temelleri - arkadaşlık ve sevgi - onun anlayış sınırları içinde... ona şans verdiğimiz sürece.

Jo Jo ve Riley Jo Jo'nun odasında ben de bir tencereye su doldurup ocağın üzerine koyuyorum ve ocağı yakıyorum. Buzluktan bir kutu makarna ve bir kap ev yapımı sos çıkararak sarımsaklı ekmek için fırını açıyorum. Birkaç dakika sonra erişteler pişiyor, ekmekler ısınıyor ve sos kaynamaya başlıyor, tam o sırada Riley, Jo Jo ile dışarı çıkıyor, ikisi birlikte koridorda ilerlerken fısıldaşıyorlar. Jo Jo, öğleden sonra olanlardan sonra Riley'nin moralini yükseltiyor gibi görünüyor ve bu benim göğsümün duygularla burkulmasına neden oluyor.

Jo Jo önce Riley için, sonra da kendisi için bir sandalye çekiyor ve üçümüz oturuyoruz. İkisine de birer bardak su dolduruyorum ve kızıma bakıyorum. Koyu renk saçları dümdüz, omuzlarına kadar iniyor ve yüzünü çok güzel çerçeveliyor. Gözleri bana benziyor ama şekli bana Janie'yi hatırlatıyor. Ona dair çok şey var. Gülümsüyorum. "Jolene, Bayan Riley ile aramda gelişen olaylar hakkında seninle konuşmadığım için özür dilerim." Dr. Tanner'ın söylediği gibi odada etrafa, su bardağıma ya da onun gözleri dışında hiçbir yere bakmamaya dikkat ediyorum. "Gerçek şu ki, aramızda gerçekten neler olduğundan emin değildim çünkü yetişkin ilişkileri çok katmanlı ve karmaşıktır. Tek bir randevu alyans anlamına gelmiyor ve hayatım boyunca kendime seni asla bir sonraki eşim olmayacak bir kadınla tanıştırmayacağımı söyledim." Riley'ye bakıyorum ve onun bakışlarının bana sabitlendiğini görüyorum. Masanın altında dizini dizime vuruyor ve bu küçük destek hareketi göğsümün ona olan tutkuyla yanmasına neden oluyor. Bakışlarımı tekrar kızıma çeviriyorum, o da sessiz ve beni dinliyor - son bir yıldır ondan görmediğim iki şey.

"Ama gerçek şu ki Jo Jo, artık iki yetişkin arasındaki ilişkilerin karmaşık olduğunu anlayacak yaştasın. Ve Bayan Riley ile olanları saklamaya çalışmak yerine sana söylemeliydim. Benden nefret ettiğine inandığım halde bu konuyu nasıl açacağımı bilemedim."

"Senden nefret etmiyorum baba," diye iç Jo Jo, kazağının kol manşetleriyle oynarken sesi kısılıyor.

"Aslında benden nefret etmediğini biliyorum Jo, ama bunu hemen şimdi ortaya koyalım, tamam mı? Seninle yaptığım konuşmalar pek de cana yakın ya da kolay değildi. Sana söylemeli ve tepkini karşılamalıyım çünkü iyi bir ebeveyn böyle yapar. Ondan hoşlandığımı sana hemen söylemeyerek hem seni hem de Riley'i hayal kırıklığına uğrattım."

Kıpırdanırken hâlâ ellerine bakan Jo Jo, "Sana çok kötü için özür dilerim baba. Bunu hak etmiyorsun."

Riley olabildiğince sessiz bir şekilde masadan kalkıyor ve parmak uçlarına basarak koridora doğru ilerliyor. "Size bir dakika vereceğim," diyor. Her ne kadar her şeyi birlikte halletmemizi istesem de, Jo Jo ve benim halletmemiz gereken şeyler olduğunun farkındayım - sadece ben ve o - baba ve kız. Ne olursa olsun her zaman onun yanında olacağımı anlamasını istiyorum.

"Jolene, Bayan Riley annenden sonra değer verdiğim ilk kadın. Ve onun senin için çok şey ifade ettiğini bildiğim için bu beni korkuttu," diye itiraf ediyorum enseme kaşıyarak. "Bayan Riley ile ilişkinizi bozmak ve ilişkinizin değişmesini istemedim."

"Böyle bir şey olacağını sanmıyorum," diyor Jo Jo ve ekliyor: "Bu hafta benimle arkadaş olmaya çalıştı, kendini bok gibi hissettiğini anlamama rağmen. Ona pislik gibi davranan bendim."

"İkimizi bir arada istemediğin için mi ona pislik yaptın yoksa bu şekilde öğrendiğin için incindiğin için mi?" Kızımın beni Bayan Riley'i kırbaçlamak üzereyken yakaladığını hatırlayınca yanaklarım alev alev yanıyor.

Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. "Her zaman yeniden evlenmeni diledim. Buna sahip olmanı istiyorum. Ben de istiyorum. Bir üvey anne. Ve baba, Bayan Riley'i seviyorum." Sonunda bakışlarımla buluştu ve gözlerinde parlayan berraklık karşısında kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. "Bayan Riley'e *her şeyi* anlatmışken, bunun arkamdan bir sır olarak kalması beni incitti."

Elini , o da tutmama izin verdi. "Bunun için üzgünüm, Jo . Gerçekten üzgünüm. Ve sana söz verebilirim ki Bayan Riley senin hiçbir sırrını benimle paylaşmadı. Tek bir tanesini bile. O sana sadık, Jolene."

Başını sallıyor, birleşmiş ellerimize bakıyor. "Amigoluk yapmayı en başta neden istediğimi biliyor musun?"

Beynimin arkasında bir şey ateşleniyor ve beni bir avuç anıyla uyarıyor. Bayan Riley, Jo Jo'ya neden tezahürat yapmak istediğini sormam için beni cesaretlendirdi.

birkaç kez sordum ama her şey olup biterken sormadım. İçimde bir şeyler kasılıyor ve boğazımda bir duygu düğümü şişiyor. "Hayır," diyorum ona, "ama Riley sana sormam gerektiğini söyledi. Hatta birçok kez. Ve şimdi keşke sorsaydım diyorum."

Jo Jo'nun kirpiklerinin arasından bir damla gözyaşı süzülüyor, ama eşofmanıya örttüğü avucunun içiyle onu siliyor. "Annemin bir resmini buldum. Senin eski yıllıklarından birinden düşmüş. Ambarda ilkokul yılığımı arıyordum ve senin yılığını buldum. Her neyse, Bluebell Lisesi'ne gittiği zamanlardan bir fotoğrafını buldum." Benimkilerle göz göze geldiklerinde gözleri parlıyor. "Üzerinde amigo üniforması vardı."

Göğsüm sıkışıyor ve ciğerlerimdeki hava dışarı fırlayarak beni hafifçe sersemletiyor. "Amigo kızdı," diye onaylıyorum, "iki yıl boyunca, evet."

"Bunu bana hiç söylemedin," diyor Jo Jo. Beyaz boyalı tırnaklarından biriyle masa tablasının ahşap damarlarını çizerek, "Ondan hiç bahsetmedin," diyor.

Kalbim küt küt atıyor ve kulaklarım çınlıyor. "Annem öldükten sonra, onun hakkında ne kadar az konuşursam, üzüntü aşamasını o kadar çabuk geçeceğini düşündüm. Dr. Tanner sana yas tutman için küçük bir süre vermeyi ama annemi ve onun anısını yeniden konuşmaya başlamanı önerdi." Başımı sallıyorum, gözlerim kızarıyor. "Bu benim için çok zordu. Kendime sürekli yarın daha iyi hissedeceğimi söylüyordum. Yarın daha az üzgün olacağım. Yarın Janie hakkında konuşacağım. Ama hiçbir yarın bana doğru gelmedi ve kalbim o kadar uzun süre acıdı ki, kendimi hazır hissettiğimde, bilmiyorum, sanki sen daha iyi olacaktıydın gibi geldi."

"Onun hakkında neden fazla konuşmadığınızı anlıyorum. Ben sadece... Onu gerçekten özlediğim dönemlerden geçtim ve onunla ilgili ayrıntıları hatırlamakta zorlandım. İşte o zaman eski fotoğraf albümlerini çıkarmaya başladım." Dudakları bir tarafa doğru kalkıyor, bir barış teklifi gibi.

"Özür dilerim, Jo Jo. Asla onun hakkında konuşamayacağımızı hissettirmek istemedim ve kesinlikle onun aklından ya da kalbinden silinmesini istemedim."

Elimi sıktı. "Annem her zaman kalbimde olacak. Sadece o anne-kız bağıni özlüyordum."

Onu daha iyi anladığım için başımı sallıyorum. "İyi misin, Jo Jo? Neden amigoluk yapmak istediğini şimdi anlıyorum ama sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Ben iyiyim. Peyton ve Cassidy'yle barıştım," diyor tırnağını endişeyle çiğnemediği önce. "Baba, Bayan Riley'i seviyor musun?"

Riley'i sevdiğimi kendime ve kızıma itiraf etmek delilik olur mu? Son birkaç hafta çılgıncaydı ama yıllarca durgun bir hayat yaşadıktan sonra belki de ihtiyacım olan şey çılgınlıktır. Başımı sallıyorum.

Yüzü birkaç saniye donuk kalıyor ve ben de acaba aceleci mi davrandım, düşündüklerimi ve hissettiklerimi Jo Jo'nun aşık olursam hayatımın değişeceğini anlayamayacağı kadar çabuk mu itiraf ettim diye sorguluyorum. Aslına bakarsanız, bırakın birlikte olduğumuzu, Riley ile birbirimizi tanıdığımızı bile daha iki hafta önce keşfetmişti. Nabzım hızla atarken ve alnımda boncuk boncuk terler oluşmaya başlarken başımı kaşıyorum.

Gülümsüyor.

Yıllardır görmediğim bir gülümseme. Dişlek ve geniş, sırtıyor, gözleri kalkıyor, yanakları renkleniyor. Elimde olmadan bir elimi göğsümün üzerine koyup tepkisi karşısındaki çıldırtıcı gümbürtüyü hafifletiyorum. "Oh Jo Jo, bu konuda üzgün olmamana çok sevindim."

Sanki Riley'nin heyecanını ya da yaşadığımız anı görmesini istemiyormuş gibi sessizce ciyaklıyor. "Çok heyecanlıyım baba. Bayan Riley'i seviyorum. Bayan Riley'i sevdiğimi biliyorsun. Ve hep senin biriyle tanışmanı istedim."

"Bundan bahsetmiştin... ve bahsetmediğim için özür dilerim. Ben sadece... annem öldükten sonra başka bir şeyin senin için istikrarsız hale gelmesini istemedim." Janie'nin vefatından sonra yaptığım o kadar çok seçim var ki, geriye dönüp baktığımda, böylesine büyük bir kaybın getirdiği her şeyi tüketen keder ve acıya geçici çözümlerdi. Hayatıma devam etmekle iyileşmeyi asla bağdaştıramadım ve beynimdeki bir şey, Jo Jo'nun için hayatıma devam etmeye o kadar odaklandı ki, şimdi fark ediyorum ki... hatalar yapmışım. "Dr. Tanner'ı tekrar ziyaret ister misin? Onu hâlâ görüyorum, biliyorsun."

"Sadece annem hakkında biraz daha konuşmak, seninle resimlerine bakmak, onunla ilgili hikayeler dinlemek istiyorum. Senin ve Bayan Riley'nin mutlu olmanızı istiyorum, ama her ikisi için de yer var, değil ? Annemin anısı ve Bayan Riley ile yeni anılar?" diye soruyor, duygulu gözlerle bana göz kırpmıyor.

"Elbette her ikisi için de yer var. Bunu yapacağız Jolene, söz veriyorum," diyorum ona, Janie hakkında daha fazla konuşmanın zor olacağını farkındayım, ama o ve ben bunu birlikte yapacağız. Jo Jo elimi sıkıp ayağa kalkıyor ve beni de aynısını yapmam için çektiyor. Ayağa kalkıyorum ve yemin ederim, kollarını bana sarıp yanağını göğsüme bastırdığında ağlamak istiyorum.

"Seni seviyorum baba," diyor ve ben gözyaşlarımı tutabilmek için burnumu çekmek zorunda kalıyorum. Fırın zili çalınca ayrılıp tekrar oturuyoruz. Ben pişmiş erişteleri süzmeye başlıyorum, Jo Jo da sarımsakları dilimlemeye yardım etmek için ayağa fırlıyor.

Ekmek. Birkaç dakikalık anlamlı bir sohbetin ilişkimizin görünümünü tamamen değiştirebilmesi çığınca, ama daha da çığınca olan, anlamlı iletişimi daha önce yaptığımı düşünmek. Yapmıyordum ama artık daha iyi biliyorum, daha iyisini yapacağım.

"Belki de annem o fotoğrafını bulmamı istedi. Belki de annem ikinizi bir araya getirdi," diyor Jo Jo mutfakta birlikte çalıştığımız birkaç sessiz dakikadan sonra - yıllardır yapmadığımız bir şey daha.

Kaşlarımı çatıyorum, arsız bir elimi tezgahın üzerindeki bulaşık havlusunda gezdiriyorum. "Bu tür şeylere inanır mısın? Kader ve bunun gibi şeylere?"

Kesilmiş sarımsaklı ekmek parçalarını ekmek sepetine yerleştirmeyi bırakıyor ve birkaç saniye boyunca düşünceli bir şekilde bakıyor. "Sanırım anlıyorum. Yani, Bayan Riley'nin gidebileceği onca yer varken buraya, Bluebell'e gelmesi ne kadar tuhaf? Küçük bir kasabadan gelip daha da küçük bir kasabaya taşınmış gibi." Birkaç dilimin üzerine parmesan serpiyor, çünkü ben böyle seviyorum. "Pek çok insanın bunu yaptığından şüpheliyim." Tekrar söze girdiğinde ne dediğini düşünüyorum. "Ben de o yıllığı birçok kez açtım. Sizi indekte aramak hiç aklıma gelmedi. Ve anneme bakmak için Erickson'a döndüğümde, fotoğrafın saklandığı yer orasıydı."

Makarnayı sosun içine atarken omzumun üzerinden ona bir bakış fırlatıyorum. "Kaderi bilmem. Ama onunla aramızda bulacağımı gerçekten düşünmediğim bir şey olduğunu biliyorum." Garajdaki kırbaçları düşünüyorum, bir zamanlar kimsenin onları görmeyeceğine inandıktan sonra üzerinde kullanmam için bana yalvardığı kırbaçları. "Jo Jo, seninle başka bir şey hakkında konuşmam gerek."

Yüzü soluklaşıyor. "Evet, pijama partisinde içtim. Sarhoş oldum ve kendimi korkunç hissettim ve bundan kesinlikle nefret ettim. Özür dilerim. Buna değmezdi."

Boynumun arkasını kaşıyorum ama süregelen rahatsızlığın hiçbiri hafiflemiyor. Gençlere içki konusunda ders vermeyi ne kadar isterdim. Konuşmam gereken konudan çok daha kolay olurdu.

"Bana söylediğin için minnettarım, Jo Jo. Alkol ve içki konusunu da konuşmamız gerekecek. Bu sefer seni cezalandırmayacağım, çünkü olan biten her şey yüzünden ve henüz parti konusunda herhangi bir kural belirlemediğimiz için."

Omuzları gözle görülür bir şekilde gevşiyor ve taşıdığını bilmediğim ağırlık sanki kalkıyor. "Teşekkür , baba." Duraksıyor. "Bunun hakkında şimdi mi konuşmak istiyorsun?"

Yemeği masaya koyduktan sonra koridora bakıyorum ve yatak odamın kapısının hâlâ kapalı olduğunu görüyorum. Riley yatağa girmiş olsaydı şaşırırdım.

Eve dönerken Michael'la olan durumun ve son iki haftadır üçümüz arasında yaşananların onu ne kadar etkilediğini görebiliyordum.

Karnıma saplanan gariplik yumrusuna rağmen oturuyorum ve Jo Jo da oturuyor.

"Bayan Riley ile aramda geçenler hakkında konuşmak istiyordum."

Yaz güneşinde asmada olgunlaşmış bir domatesin rengine dönüyor, ama boynumu saran ve omurgamdan aşağı kayan ani tere dayanarak, o bir domatese benziyorsa muhtemelen bir kiraz gibi göründüğümü söyleyebilirim.

"Dinle, yaşlandığında -çok yaşlandığında, yıllar ve yıllar yaşlandığında," diyorum ona, göz temasını sürdürmek ve masaya bakmamak için elimden geleni yapıyorum. "Bazı şeylerden hoşlandığını fark edebilirsin." *Tanrım, eğer biri evimi soyacak ya da bana silah doğrultacaksa, onu şimdi gönder.*

"Baba, lütfen metafor olarak yemek ya da başka bir şey kullan çünkü başka türlü senin sapkın seks hayatın hakkında konuşamam," diyor Jo Jo, yüzünü kazağıyla örttüğü elleriyle siper ederken sandalyesine çöküyor.

Yemek. Bunu neden düşünemedim ki? "Tanrıya şükür," diye nefes alıyorum ve tam onun yorumuyla gerginlik dağılırken yatak odasındaki çekmece çatırdayarak açılıyor.

Jo Jo'nun gözleri benimkilere kayıyor ve bana sorgulayan bir bakış atıyor. Riley'nin bizimle oturmaya hazır olup olmadığını merak ederek birbirimize bakmamız sadece basit bir şey. Ama bu aramızda dün, ondan önceki gün ya da bundan önceki haftalar ve aylarda paylaşmadığımız on saniyelik özel bir an. Kalbim kabarıyor.

Riley koridorun sonunda beliriyor. "Burası güzel kokuyor," diyor usulca, gözlerinin altında hâlâ ağır torbalar birikiyor.

Jo Jo ayağıyla bir sandalyeyi dışarı iter. "Gel otur. Biz de tam geçen gece ikinizi ne tür sapıkça şeyler yaparken yakaladığımı keşfetmek ," diyor Jo Jo.

Doğru olsun ya da olmasın. "Jo Jo, dil." Riley ile yüzleştim. Şimdiden pembenin on tonuna büründü ve çıplak ayağının üzerinde dönerek koridorda kaybolma gösterisi yaptı, bu da hepimizin kahkahalarla patlamasına neden oldu. "Hadi bebeğim," diye şakacı bir şekilde ikna ediyorum ve elini tutmak için peşinden gidiyorum. Ona daha önce hiç böyle hitap etmemiştim. Mutlu bir rahatlık anında ağzımdan kaçırverdi. Gözleri benimkileri tutuyor.

Koridorda, Jo 'dan sadece birkaç adım uzakta, ben

ona gülümsedi. "Nasıl hissediyorsun?" Avuç içimi kolunda gezdiriyorum ve bana karşı eriyor.

"Daha iyi. Çok daha iyi." Parmaklarını sırtıma, gömleğimin altına batırıyor ve vücudumun son iki haftadır uykuda olan yerlerini uyandırıyor.

"Aç mısın? Jo Jo ve ben biraz yemek yaptık. Ve eğer fark etmediysen, geçen sabah olanlar dışında her şeyi konuştuk." Başının üstünü öptüm. "Mükemmel zamanlama."

Yüzünü buruşturuyor ama ifadesini çok hızlı bir şekilde gülümsemeye çeviriyor. "Gençlerle bütün gün bu konu hakkında konuşabilirim ama yardımcı olacağıma dair söz veremem."

Omuz silkiyorum. "Benden daha kötüsünü yapamazsın. Jo zaten bana yemeği bir metafor olarak kullanmamı söyledi," diyorum sırtarak. Birlikte Jolene'in için de tabak hazırladığı masaya doğru yürüyoruz. Benimki sevdiğim gibi yapılmış ve kulağa ne kadar klişe gelse de hatırlaması kalbimi ısıtıyor.

"Bayan Riley, peynir ister misiniz?" Jo Jo, yeşil parmesan şişesini Riley'nin tabağına doğru tutuyor. Riley başını sallıyor ve Jo Jo serpiyor.

"Bana Riley diyebilirsin Lene," diye teklif ediyor Riley, çatalının dişlerini bir yığın spagettiye batırıp döndürerek.

Jolene gülümser. "Bence sen ve babam bana sadece Jo Jo diyebilirsiniz."

"Tanrıya şükür," diye iç geçirdi Riley. "Sen sonsuza dek ve her zaman Jo Jo'sun." "Aynen," diye ekliyorum Jolene'e, o da hemen aramızda bir parmak sallıyor. "Şimdiden bana çete kurmaya başladın," diye takılıyor.

"Yaşlı köpekler yeni numaralar öğrenmekte zorlanır," diyorum ona, makarnadan bir ısırık alırken.

"Bu senin için bir bahane olabilir ama Riley senin gibi yaşlı değil." Jolene bir parça sarımsaklı ekmek koparıp makarnasına bandırıyor. Gözlerim bir an Riley'ye kayıyor ve onun bana baktığını fark ediyorum.

O benden çok daha genç. Ve fark ettim ki, her ne kadar durup dururken bu işe girmiş olsak da, geleceğimiz hakkında konuşacak çok şeyimiz var. Riley anne olmak ya da kendi işini kurmak isteyebilecek kadar genç. Ve istediği her şeye sahip olmayı hak ediyor.

"Alo?" Jo Jo çatalını yüzümün önünde gezdirerek alay ediyor. "Dalmışsın."

"Ah," diye boğazımı temizliyorum. "Öncesine dönelim. İçeri girdiğin şeye."

Üçümüz de kıpkırmızı kesildik ve kimin daha çok utandığı konusunda bir dakika süren bir tartışmanın ardından kahkahalar kesildi ve ben yara bandını çıkardım.

"Yaşınız ilerledikçe ve daha fazla deneyim yaşadıkça nelerden hoşlandığınızı öğreneceksiniz. Demek istediğim, ilk kez çikolata yediğinizde beyaz çikolatayı ya da naneli çikolatayı sev. Bitter çikolata yemiştin ve sevdiğin tek çikolatanın o olduğuna yemin etmiştin. Hatırladın mı?" Suyumdan bir yudum alıyorum ve Riley sırtıyor. "Hiç denemezsen neyi sevdiğini bilemezsin. Ve bazen herkesin sevmediği, ihtiyaç duymadığı, hatta anlamadığı şeyleri sevmeye ve onlara ihtiyaç duymaya başlarsın. Charlie dedenin lahana turşusunu ne kadar sevdiğini hatırlıyor musun? Biz sevmiyoruz," diyorum Riley'ye dönerek. "Siz seviyor musunuz?"

Burnunu kırıştırıyor. "Hayır. Kokuyor."

"Aynen öyle. Ama birçok insan seviyor ve biz koktuğunu düşünüyoruz. Ben fıstık ezmesine bayılıyorum ama Jo Jo, sen bir kaşıktan fazlasını sevmiyorsun. Demek istediğim, herkes farklı şeylerden hoşlanır ve seks de farklı değildir. Tek şey, daha kişisel olması. İnsanlar ne tür bir seksten hoşlandıklarını daha az açıkça konuşurlar çünkü seks ve biriyle olan cinsel ilişkiniz gerçekten kişiseldir ve sadece ikinize özeldir."

Riley bir parça sarımsaklı ekmeğe uzanıyor. "Herkes farklı şeylerden hoşlanır ve yatak odasında ve dışında sizin hoşlandığınız şeylerden hoşlanan ve sizin istediklerinizi isteyen biriyle birlikte olmak gerçekten önemlidir."

"İçeri girdiğin şey sadece aynı şeyden hoşlanan iki yetişkindi," diye ekliyorum arkama yaslanıp kızımın yaptıklarını izlemeden önce. Makarnayı çatalında çeviriyor ama bir ısırık almıyor. "Konuşmak istediğin bir şey varsa ya da soruların varsa-"

Başını sallıyor, ağzına makarna tıktırıyor ve yemeğin etrafında konuşarak, "Hayır, ben hallederim. Sadece... bir kilit al."

Başımı eğiyorum. "Not edildi."

Gözleri Riley'ye kayar ve aralarında bir şey geçer. Bir an, ama belki daha fazlası. Sessiz bir anlayış ve neye benzerse benzesin bir aileyle mutlu bir hayat yaşamak için ortak bir arzu. "Burada kalıyorsun, değil mi?" Koyu renk gözlerini bana dikerken yüz hatlarını bir an için endişe kaplıyor. "Baba, o eve gitmiyor, değil mi? Nerede yaşadığını biliyor. Bunu söylediğini duydum." Bana doğru baktı, paniklemişti. "Bunu sen söyledin. Bildiğini söyledin."

Riley ve ben o gece olanları, nereye gittiğimizi ve bizi nelerin beklediğini konuşmak için fazla yalnız zaman bulamadık. Ama ona spor salonunda ve eve dönerken bizimle kalacağını söyledim.

bir yasaklama emri var. Gerçeği söylemek gerekirse, umarım hiç gitmez, ama bu bugünün kararı değil.

Riley başını sallar. "Hayır, eve gitmiyorum Jo Jo. Baban buradaki misafir odasında kalabileceğimi söyledi."

Jo Jo spagetti dönüşünün ortasında durur. "Misafir odası mı?" Kaşlarını çatıyor, sonra da kokuşmuş aptalların karşısındaymış gibi bir surat ifadesi takınıyor. "Babamın odasında onunla kalmayacak mısın?"

"Jo , bizi zor bırakıyorsun. Henüz tüm bunları konuşacak zamanımız olmadı. Riley için şu anda en iyisi kendini güvende ve rahat hissetmesi. Misafir odasında baskı yok. Kendi banyosu var." Riley'nin isterse her gece benim yatağında uyumasını isteyeceğimi çok iyi bildiğim için itiraz ediyorum. Ama zamana ihtiyacı var. Aslında üçümüzün de biraz zamana ihtiyacı var.

"Ama... siz ikiniz çıkmaya başlayacaksınız, değil mi?" diye soruyor.

"Ah evet," diye cevap veriyor Riley hemen, aynı anda ben de "kesinlikle" diyorum.

BÖLÜM OTUZ



AKŞAM YEMEĞİ MÜKEMMELDİ. O KADAR ŞEYDEN SONRA PEK AÇ DEĞİLDİM. Ama birbirini ve beni bu kadar derinden önemseyen iki insanla aynı masaya oturduğumda, iştahım tüm gücüyle geri geldi.

Jo Jo ile derin bir konuşma yaptıktan sonra, Jake ve ben ona şimdilik onlarla kalacağımı ve aynı zamanda çıkacağımızı açıkladık. Henüz flört ederken taşınmak, itiraf etmeden delicesine aşık olmak, bu kadar kısa bir süredir tanıdığınız birine bu kadar bağlı hissetmek ne kadar alışılmadık bir durum.

Michael'la her şeyi sırayla yaptım ve tam bir kabustu.

Jake'le olan ilişkim biraz dağınık ve kesinlikle hiçbir norma uymuyor ama şimdiye kadar yaşadığım tüm diğer ilişkilerden daha iyi.

Şimdiden.

Bir yıl sonraki halimizi hayal ediyorum, iki yıl sonraki halimizi, beş yıl sonraki halimizi? Düşündükçe kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Akşam yemeğinden sonra Jo Jo'nun telefonu susmak bilmiyordu. Kızlar benim için endişeleniyordu ve hatta birkaç veli Jake'i arayarak hem ona hem de Jo Jo'ya bugünü çok iyi idare ettikleri için teşekkür etti. Henüz adet görmediği için onunla dalga geçen ve sataşan kızlardan bazıları özür bile diledi. Birkaçı ise dilemedi ve yola gelip gelmeyeceklerini zaman gösterecek. Özür dileyen kızlarla gurur duyuyorum ama en çok gurur duyduğum kişi Jo Jo. Özür diledikten sonra onların kollarına atlamadı - bunun yerine nazik davrandı ve onlara teşekkür etti ama şimdi Peyton ve Cassidy'nin evinde kalıp kalamayacağını soruyor.

Jake Bay Brownstock'u aradı ve telefonu kapattıktan sonra Jo Jo'ya gidebileceğini ve çantasını hazırlamasını söyledi.

Yatağının ayak ucunda oturmuş, biz sohbet ederken spor çantasına koyacağı şeyleri seçmesini izliyorum.

"Onları affediyor musun?" Tekrar çalan telefonuna doğru başımı sallayarak soruyorum ama cevap vermiyor.

Jo Jo omuz silkiyor. "Ciddi olanlar."

Başımı salladım. "Bana güvenin, bir gün dönüp baktıklarında henüz regl olmamış biriyle dalga geçtiklerini görecekler ve kelimenin tam anlamıyla büzüşüp yok olmak isteyecekler."

Jo Jo başını sallar. "Biliyorum. Ve bunun bir şey olmadığını da biliyorum. Olacağı zaman olur. Sadece... keşke herkes bilmese."

"Biliyorum," diyorum ona, empati kurarak. "Bluebell Lisesi'ndeki herkes artık özel hayatımı ve tacizci biriyle ilişkim olduğunu biliyor." Uzun ve endişeli bir iç geçirdim. "Bluebell'e her şeyi geride bırakmak için geldim ve o da beni buraya kadar takip edip her şeyi mahvetti, değil mi?"

Jo Jo bir an beni inceliyor ve o anda boyundan büyük işlere kalkışıp kalkışmadığını sorguluyorum. Aramızdaki anlaşmazlıktan sonra onunla yeniden bağ kurma çabam on dört yaşındaki bir kız için fazla mı yükseklerle ulaşıyor diye. Çantasına saten bir pijama takımı atıyor, ardından da bir çift çorap.

"Olmayabilir. Yani, babama sonunda annemin fotoğrafından bahsettim," diyerek masasından makyaj çantasını alıyor ve içine atmadan önce fermuarını kapatıyor. "Ya o fotoğrafı bulmamı istediye ve

Amigo mu? Amigoluğa katılmak babamla aramda büyük bir üzüntüye neden oldu ama sonunda bu geceye vesile oldu ve pek çok şeyi konuştuk." Çantasının fermuarını kapatmadan önce çantasına küçük bir pelüş ayı ekliyor, yanıma oturuyor, ortak ağırlığımızdan şilte eğiliyor. "Ya annem fotoğrafı bulmamı istediye, böylece beni sana götürecekti, böylece babamla tanıştığında yakın olabilecektik? Tek istediğim babamın biriyle tanışıp mutlu olması ve onu unutmamak için annem hakkında konuşmamızdı. Ve şimdi, bunların hepsi oldu."

Başımı salladım. "Olan biten her şeye bakmanın çok güzel bir yolu bu, Jolene. Kaderin bir seçenek olduğunu hiç düşünmemiştim ama kim bilir, değil mi? Evren gizemli yollarla işliyor." Bacağımı onunkine çarpıyorum. "Hey, bu gece gerçekten Brownstock'larda kalmak istiyorsun, değil mi?"

Kaşları ince bir çizgi halinde düşüyor. "Evet. Sana söyledim, artık iyiyiz. Onları ektiğim için onlardan özür diledim. Barıştık."

Başımı salladım. "Tamam, sadece gerçekten gitmek istediğinden ve bunu sadece babanla baş başa kalmak için yapmadığından emin olmak istedim." Bu kulağa kötü geldi, ben de hemen düzelttim. "Bilirsin, konuşmak için."

Burnunu kırıştırıyor. "Tamam, seni yalnız bırakacağım gerçeğini düşünmemiştim bile ama bu zihinsel imge için teşekkürler," diye takılıyor.



JAKE VE BEN JO JO'YU BROWNSTOCKS'A GÖTÜRDÜK.

O da onu içeri almak için kapıya gidiyor.

İç çekerek, yorgun ama aynı zamanda her zamankinden daha hafif hissederek, başımı yolcu penceresinin serin camına yaslıyorum ve tembel esintiyle salınan zambakları izliyorum. Gözlerim kapanıyor ve içimi bir huzur kaplıyor.

Sonra telefonum çaldı.

Cevap vermemeyi düşündüm ama aklıma Jo Jo geldi. Jo Jo'ya bir şey olsaydı, sonunda iyi olsa bile, bilmek isterdim. O benim çocuğum değil ama yine de bilmek isterdim. Bu yüzden telefon ekranımda babamın adını gördüğümde cevap veriyorum çünkü yapılacak doğru şey bu ve ben her zaman doğru olanı yaptım.

"Merhaba," diyorum usulca, başım hemen ağrımaya başlıyor. Jake'in, 1.80 , ayakta durduğu ön kapıya bakıyorum.

Bay Brownstock ile yoğun bir şekilde sohbet ediyorlardı. Ama izlediğimi hissetmiş gibi arkasına bakıyor ve bacaklarımın arasında hissettiğim bir göz kırpmıyor.

"Aman Tanrım, Riley, son birkaç saattir seni aramaya çalışıyorum. İyi misin?" diye sorar.

"Şu ana kadar telefonum yanımda değildi," diye itiraf ediyorum, çünkü Jake ve Jo Jo ile eve döndüğümde cep telefonumu çıkarmak öncelik verdiğim bir şey değildi. Jo Jo ve Jake'i yalnız bırakırken Jake'in sabit hattından Leah'yı aradım ama yapacak başka telefon görüşmem yoktu. Önemli olan herkes oradaydı ve diğer tek arkadaşım ile çoktan iletişime geçilmişti.

"Michael'a olanları duyduk. Brian, Bluebell polis karakolunda Michael'dan bir telefon aldıktan sonra beni aradı. Kefaletle serbest bırakılmak istiyordu."

Hat sessizleşiyor. Küçük bir kasabada masum genellikle rehine alıp saldırdıkları için tutuklanmadıklarını anlatmaya çalışmıyorum. Artık ailemi gerçeğe ikna etmeye çalışmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. "Tamam," diyorum, çünkü söyleyecek başka ne var ki?

"Brian oğlunun okuluna gelip seni zorla ofisinde tuttuğunu ve tekrar bir araya gelmenizi istediğini söyledi," diyor babam, annem de arka planda ona bir şeyler mırıldanıyor. "Evet, annem bana Michael'ın sana ellerini koyduğunu itiraf ettiğini söyledi. Seni boğmuş ve ön kolunu boğazına dayamış."

İtiraf etmek zorundaydı çünkü tanıklar vardı ve vücudumda izler "İtiraf etse de etmese de doğru olur, tıpkı geçen seferki gibi," diyorum, ses tonumda hiçbir duygu yok.

Tüm bu Michael saçmalıklarını arkamda bırakmak istiyorum ve aylar önce buraya geldiğimde istediğim de buydu. Bu gece, tüm aptallığına rağmen, Michael sonunda istediğimi elde etmeme yardım etti. "Uzaklaştırma emri çıkartıyorum," diye ekliyorum, garip sessizliği doldurmak için.

Bu değişim benim için garip değil. Hayatım boyunca beni seven kişinin arkasını kollamayan ben değilim. Bu onların suçu.

Annem hatta. "İyi misin? Neredesin? Aşağı gelmemizi ister misin?"

İyi ebeveynlerin haber vermeden gelip beni desteklemek ve korumak için orada olacaklarını düşünmeden edemiyorum. "Hayır, yok. Ben... bir arkadaşşımda kalıyorum. Ben iyiyim."

"Sana daha önce inanmadığımız için özür dileriz, Ry Ry," diye mırıldanıyor annem, sesi hak etmediği bir duyguyla titriyor.

"Ağlıyor musun?" Jake merakla kaşlarını çatarak sürücü kapısına yaklaştığında nefes nefese kalıyorum. Kamyona bindi ama sürmek için bir hamle yapmadı. Bana bakıyor, sabırla görüşmemi tamamlamamı bekliyor.

Bu adam bana bir avuç ay içinde, kendi lanet ailemin yıllar içinde verdiğiinden daha fazla lütuf verdi.

"Ağlaman için bir neden yok. Ben . Kendi ailem, tek çocukları, sadık kızları yerine bir bok parçasına inanıp onu seçtiği için ağlıyor ve hıçkırıyor olmalıydım. Her şeyde yanınızda oldum! Yapmamı istediğiniz her şeyi yaptım ve sizden istediğim tek şey bana inanmanızdı. Ve siz bunu yapamadınız."

"Sana inanıyoruz Riley, bu yüzden arıyoruz. Özür dilemek ve sana inandığımızı söylemek için," diye araya giriyor babam, sanki buna hakkı varmış gibi tüm bu olanlardan bitkin düşmüş bir sesle.

"Bu harika. Ama ne yazık ki, bu yaklaşık altı ay çok geç oldu. Dinle, gitmem gerek. Sizi ararım çocuklar... bir ara. Bilmiyorum."

"Riley-" annem zayıf bir girişimde bulundu ama aramayı sonlandırdım. "Ebeveynler?" Jake soruyor.

Başımı salladım. "Seninkiyle iyi bir ilişkin var mı?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, belki de bu yüzden Doğu yakasında yaşıyorlar. Hiçbir zaman yakın olmadık. Onlar işlevsel ebeveynlerdi, beni okula gönderdiler ve karnımı doydurdular. Ama ben de dahil olmak üzere duygusal olarak pek bir şeye bağlı değillerdi. Janie öldüğünde uçakla gelmediler. Jo Jo'yu üç yaşından beri görmediler."

Başımı salladım. "Bu gerçekten berbat, üzgünüm."

Omuz silkiyor. "Eskiden buna çok takılırdım. Aslında, Janie öldüğünde benim ve Jo Jo'nun yanında olmadıkları için onlara çok kızdığım bir yıl geçirdim. Ne kadar bencil olduklarını ve onlardan ne kadar nefret ettiğimi neredeyse her an takıntı haline getirdim."

Sıcaklık gözlerimi yakarken burun deliklerim alevleniyor, içimde duygusal bir kramp oluşuyor. "Bunu nasıl atlattın?"

"Dr. Tanner," diyor Jake, terapide olduğu gerçeğinden utanmadan. İhtiyacınız olduğunda yardım almak, kaslardan ve büyük bir aletten daha seksi olabilir. Neyse ki benim için, Jake'te üçü de var. "Sonunda onlarla olan ilişkim açısından kederin aşamaları üzerinde çalıştım. Beklentileri ve duyguları bir kenara beni gerçekten özgürleştirdi."

Kirpiklerimin arasından bir damla gözyaşı süzülüyor ve Jake'in gözleri çenemin altına yuvarlanana kadar şefkatle onu izliyor. Ellerimi avuçlarının içine alıyor ve beni

kucağına oturttu.

"Düşündüğün kişi olmamaları canını yakıyor ama başka biri olmalarını ummaya devam edersen daha uzun süre canın yanacak." Ellerini bacaklarımda ve kollarımda aşağı yukarı gezdiriyor, başımı boynunun kıvrımına bastırıyor. "Hadi, eve dönelim ve gevşeyelim."



BEN ATEŞİN YANINDA OTURUP AYAK PARMAKLARIMI ISITIRKEN JAKE DONDURMA HAZIRLIYOR.

Yüzünü. Gelip yanıma oturuyor ve bana bir kase ahududulu cheesecake uzatıyor. Bir ısırık aldım.

"Biliyor musun, genelde çikolatalı kızlardan hoşlanırım ama bu oldukça iyi."

Jake ağzının kenarındaki dondurmayı yalayarak başını sallıyor. Şu anda üzerinde siyah ve bol bir eşofman ve dar olmaması gereken ama kaslarının daha azına izin vermediği gri bir tişört var. Bir eliyle siyah saçlarını okşuyor. Ateş, şişmiş profilinde hafifçe titriyor. Midem sıkışıyor ve ateşten olmasa da vücudum ısınıyor. Göğsümde kelekler uçuşuyor ve aniden onun için, bugün beni kurtaran, kızını tüm varlığıyla seven, toplumunu sadakatle destekleyen ve etrafındakilerle ilgilenen bu adam için ayaklarıma kapanma isteği duyuyorum. Çırılçıplak soyunmak, başımı eğmek ve onun olmak, onun öfkesini ve acısını özümsemek, onları en yüksek orgazmına, en derin arzularına dönüştürmek istiyorum.

Bunu yapmadan önce, son zamanlarda aramızda olanları çözmem gerekiyor.

"Jake," diye başladım, "bilmeni isterim ki o gece benden neden gitmemi istediğini anlıyorum. Bunu tamamen anladım. Bu beni yıktı ve sonraki iki hafta sensiz, senden haber alamadan geçti, işte o zaman anladım ki..." Düşüncelerimi kasıtlı olarak açığa vurmuyorum ama hissettiklerimi kelimelere dökmek için aniden güvensiz hissediyorum.

Elindeki dondurma kasesini yere bırakıyor ve tüm dikkatini bana veriyor. Bunu hem bana hem de Jo Jo'ya yapmasına bayılıyorum. Sevdiği insanlara değer verildiğini ve özel olduklarını hissettirmekte çok başarılı ve ben şimdiye kadar bunun açlığını çektiğim bir şey olduğunu hiç fark etmemiştim. "Ne?"

"Sana aşık olduğumu fark ettim. Jo ile işleri yoluna koymak için zamana ihtiyacım olduğunu anlasam da, geçen her gün

senden haber alamayınca, her şeyin benim kafamda olduğunu düşünmeye başladım. Belki de sen aynı şekilde hissetmiyordun."

Jake başını sallıyor, parmaklarımızı birbirine geçirerek birleşen ellerimizi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerimin kıvrımlarına öpücükler konduruyor. "Senden ayrılmayı hiç istemedim Riley, sana yemin ederim. Ama ne yapacağımı bilemedim. Tüm hayatımı Jo Jo'yu istikrarsızlıktan koruduğumu düşünerek bekâr olarak geçirmiştım ama birkaç şeyi yanlış yaptığımı fark ettim." Gözleri gözlerimi tutuyor, irislerinin yanındaki zümrüt rengi ateşe karşı parlıyor. "Bunlardan biri de o gece gitmene izin vermemdi. O zaman üçümüz oturup her şeyi konuşmalıydık. Ama... Ben her şeyi yanlış ele aldım ve çok üzgünüm." Beni kendine doğru çekti ve kollarımı boynuna dolayarak kucağına uzandım.

Beni öpüyor, dillerimiz cızırtılı bir sessizlik içinde birbirine dolanıyor, ereksiyonu baldırlarımın alt tarafına baskı yapıyor. "Olanlar için özür dilerim Riley, gerçekten özür dilerim. Ve bilmeni isterim ki benim kız arkadaşım olmanı, benim odama gelmeye hazır olana kadar burada, misafir odasında yaşamayı istiyorum. Ve herhangi bir noktada her şey çok hızlı gelirse-"

Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Ben de senin kız arkadaşın olmak istiyorum." Onu tekrar öpüyorum. "Aramızdaki her şey çok hızlı gelişti ama... başka açılardan da zamanlama çok doğruydı."

"Biliyor musun, seninle aynı fikirdeyim," diyor göz kırparak.

Eşofmanını çimdikleyip çeğiştiriyorum. "Jo Jo bu gece dışarıda olduğu için iç çamaşırı mı giyiyorsun?"

Gülmekten başını geriye atıyor. "Terlemek sana iyi geliyor, ha?"

"Bunu benim için yapıyorsun," diye itiraf ediyorum, "ama senin eşofman giymen sadece küçük bir bonus." Çeneme dokunuyorum. "Hiçbir şey küçük değildir, o yüzden sanırım bu *büyük* bir bonus."

Saçımın gevşek bir tutamını çeğiştiriyor. "Bu bonus kucağımda olmanın tadını çıkarıyor, sarışın."

Kaşlarımı oynatıyorum. "Hissediyorum." Onu tekrar öpüyorum, bu kez yüzünü avuçlarımda topluyorum, öpücükler arasında yüzlerimizi bir arada tutuyorum. "Bugün için teşekkür ederim. Benim için ortaya çıktığın için teşekkür ederim. Sen ve Jo Jo bugün benim için çok büyük bir gösteri yaptınız ve daha önce hiç kimse yapmamıştı. Benim için değil, böyle değil."

Dudakları boynuma ve köprücük kemiğıme öpücükler konduruyor. "Her gün senin için geleceğim Riley," diye söz veriyor, elleri tişörtümün altında yolunu buluyor. "Kıyafetlerimin içinde çok seksi görünüyorsun, bunu biliyorsun" diye ekliyor ve gömleğini çeğiştirerek çıkarıp yere atıyor. Beni ateşin önüne yatırıyor, çıplak göğsümü ve çıplak karnımı öpüyor ve

her ne kadar iyi hissettirse de, bir şeyleri kaçırıyoruz. Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum ve dikkatini çekmek, onu geçici olarak durdurmak için çekiştiriyorum.

"Oyuncaklarınızı alın," diye ısrar ediyorum, isteğim göğsümde çınılıyor, bu kadar küstah olduğum için biraz gerginim.

Üzerimde gezinirken gözleri benimkileri arıyor. "Bir gün oldu, bilmiyorum-"

"İstiyorum," diyorum. "Bunu istiyorum, Jake. Seni istiyorum. Beni o acı ve zevk dolu yere götürmeni istiyorum, çünkü bu beni çok iyi hissettiriyor. Beni çok iyi hisset. Bu yüzden lütfen efendim," diye yalvarıyorum, bacaklarımın arasındaki alev her geçen saniye daha da yükselirken gözlerim kararıyor. "Lütfen beni kırbaçlayın, ağzımı tıkayın ve becerin. Buna ihtiyacım var efendim."

BÖLÜM OTUZ BİR



İRİ ELLERİ ÖNCE KİÇİMİN ÇIPLAK KALÇALARINDA GEZİNDİ.

beni ayırıyor. "Tatlı, küçük, el değmemiş delik," diye geveleyerek ağzını kıcıma götürdü. Yanağını ısırmadan önce dili beni izliyor ve tıslamama neden oluyor.

Beni çeviriyor, ona gözlerimi kırıştırıyorum, aç ve vahşi gözlerini gördüğümde tahrik oluyorum. Bacaklarımı ayırıyor ve gözleri benimkilerdeyken aşağı eğilip ağzını amımın üzerine kapatıyor.

Tanrım, içimden haykırıyorum. Evet, tam orada, sessizce yalvarıyorum.

Ağzımdaki tıkaç yine duruyor ve beni ne kadar iyi hissettirdiğini duymasını istesem de konuşmama izin vermediğini fark ediyorum, ona

Ona bedenimle onu ne kadar önemseydiğimi, ne kadar yakın olduğumuzu, ona ne kadar güvendiğimi gösteriyorum. Birçok yönden, Jake gibi bir adam için bu herhangi bir inlemeden daha iyidir.

"Bu amcığı çıplak alacağım, seni mükemmel küçük sürtük," diye homurdanıyor, horoz kafası apeksime bastırıyor, içeri kaymakla tehdit ediyor. "Ve ben söyleyene kadar boşalmayacaksın, anladın mı?"

Başımı çılgınca sallıyorum, bileklerim ve ayak bileklerimdeki bağların izin verdiği ölçüde ona karşı kıvranıyorum. En yeni kırbacını kaldırıyor, kuyrukların her biri kaba bir kırbaç oluşturmak için birbirine örülmüş üç tel sığır derisinden oluşuyor. Yirmi beş kuyruk, kırbacın içinde yirmi beş küçük kırbaç. Bu tasarımla gurur duyuyor ve ben de onu test etmekten aynı derecede gurur duyuyorum.

Kuyrukları göğsümden aşağıya, meme ucumun etrafından dolaştırıyor ve klitorisime getiriyor. "İzin almadan boşalırsan burada hafif bir tane yersin," diye uyarıyor beni, ateşli sinirlerimle alay ederek. Başımı sallıyorum ve ağzım tıkalıyken nasıl izin isteyeceğime dair hiçbir fikrim olmasa da umurumda değil. Her iki durumda da bu adamı, kırbaçlarını ve koca aletini kazanıyorum.

Hızlı bir hareketle ellerimin ve dizlerimin üzerine geri döndüm, deri bileklerimi ve ayak bileklerimi sadece bir ayak açık tutuyor. Aletini ıslak yarığuma doğru hareket ettiriyor, biraz içeri itiyor. Homurdanıyorum ve onu kolayca içime alabileceğim bir zaman olacağından şüpheliyim. Her zaman bir ya da iki dakikalık bir konaklama, yanma ve gerilme, kabullenme olacak. Ama bu hoşuma gidiyor. Bu bana doğru ilişkilerin doğru türden acıları olduğunu hatırlatıyor.

Sol kık yanağıma vuruyor ve ben de karşılık olarak ileri atılıyorum. Eliyle beni omzumdan tutup geri çekiyor, bu da beni aletin daha derinlerine gönderiyor. "İşte böyle, üzerine yat, kendini bana aç," diye emrediyor, nefes alış veriş gittikçe zorlaşıyor. O içimde daha derine batarken, kırbacın sapıyla göt deliğime sataşırken ağızımdaki tıkaçı ısıyorum.

"Ben senin güzel amını siksem ve oyuncağım da senin bakir deliğini sikse nasıl olur? Hoşuna gider mi? Ne diyorum ben?" diyor retorik bir şekilde, ses tonunda alaycı bir kıkırdama. "Tabii ki hoşuna gider. Sana verdiğim her şeyi seversin, öyle değil mi, benim istekli küçük itaatkârım?"

O kadar çok başımı sallıyorum ki boynum ağrımaya başlıyor. "Evet," diye gargara yapıyorum. Kırbacı, kuyrukları dudaklarıma batarken nefesimi kesmeye yetecek bir güçle yanağıma vuruyor. "Seni duymak istediğimde anlayacaksın."

Kayganlaştırıcının kapağı vücudumu titretiyor. Sapın dar deliğime sertçe bastırılması beni sıcratıyor ama Jake'in eli kalçama geliyor,

beni sabit tutuyor. "Sakin ol, sakin ol," diye homurdanıyor ve vücudum tepki olarak tekrar ileri atılırken beni geri çekiyor. Kırbaç sapı kıcımdayken, müdahalenin acısı neredeyse kör ediciyken ve Jake'in aleti o kadar derine gömülmüş ki parmaklarımı karnıma bastırduğım da onu orada hissedebiliyorum, neredeyse başa çıkamıyorum. Acı. Zevk. Dolgunluk. Pürüzsüz deri tıkacın içinde inlerken vücudum ter içinde kalıyor, tükürük çenemden aşağı damlıyor.

"Bunu hissediyor musun? Sahiplik böyle hissettiriyor, bebeğim." Kıcımlı tekrar tokatladı, bu sefer bir kırbaç kullandı. Bunu dolapta görmüştüm ve bu gece istemiştım. Bileğini şaklattı ve kırbacın uzun, tekil kuyruğu sırtımda tepelendi, ardında ateşli, ağrıyan bir deri bıraktı. Bir an sonra kalın parmakları kafatasımın dibindeki tokaya dolanıyor ve ardından tıkaç yatağa düşüyor. Kürek kemiklerimin arasındaki kırbacının bir başka sert ısırtığı başımı omuzlarımın arasına düşürüp vahşi bir çığlık atmama neden oluyor.

"Oh lanet olsun!" Çığlık atıyorum. Gözlerimi yeniden açtığımda, Jake'in ağır taşaklarının altından sallandığını görüyorum, beni sert ve derin bir şekilde becerirken, hala kıcımdaki kırbaç sapını kullanıyor.

Kocaman taşaklarının ve güçlü kalçalarının görüntüsü baş döndürücü ve klitorisim zonklıyor. "Lütfen boşalabilir miyim efendim?" Daha önce yaptığımız bir şey değil ama bu gece bana boşalmadan önce sormam gerektiğini söyledi ve bu beni o kadar tahrik etti ki son yirmi dakikadır orgazmla savaşıyorum.

Kırbacını bir kez daha sertçe şaklattı, bu kez kolumun arkasına. "Seni kimin boşalttığını söyle," diye emretti.

"Siz, efendim," diye nefes alıyorum. "Lütfen," diye yalvarıyorum, pratikte onun horozuna ve oyuncağına dayanıyorum. Dolgunluğa eşlik eden acı tamamen dağılmadı. "Gelmem gerek efendim, lütfen."

"Tamam, seni hissetmeme izin ver," diye inliyor horozu içimde şişip zonklarken.

İki eli kalçalarımın gelirken oyuncağı bırakıyor, beni hızla geri çekerek hem onu hem de oyuncağı becermemi sağlıyor. "Aman Tanrım, Jake, Jake, Jake, lütfen, efendim, evet," diye sayıklıyorum, boşalırken gözlerim yuvalarından fırlıyor, vahşi, arsız dalgalar halinde onun için çözülüyorum. Ben orgazmımı atlatırken o kendini orada, derin ve sıcak bir şekilde tutuyor. İşim bittiğinde beni tamamen boşaltıyor.

Tekrar sırtüstü yattığımda Jake'in gözleri yaptıklarımızdan dolayı hâlâ kızarmış yanaklarına takılıyor. Sonra gözlerime bakıyor ve onları sessiz bir acıyla kararmış buluyor. Çünkü hemen sonrasında bile onu her yerde arzuluyorum. Bunu bana sadece o yapıyor. Gülümsüyor. "Şimdi seni tam istediğim yere getirdim."

Sırt üstü yatmış, ona bakarken, görüşüm bulanıklaşıyor. Göğsü kaslarla dolu, çenesi ince bir tabakayla kaplı, koyu renk saçları karmakarışık, açgözlü olmaktan ve daha fazlası için yalvarmaktan kendimi alamıyorum. "Bir tane daha, lütfen efendim," diye mırıldanıyorum, daha fazla acı mı, daha fazla orgazm mı yoksa her şeyi mi istediğimi bile bilmiyorum.

Ayak bileklerimin ve bileklerimin etrafındaki bağları çözüyor, sonra beni omuzlarımın üzerine geri döndürüyor, bacaklarımı göğsüne yaslıyor. Aramıza uzanan Jake sikini kavırıyor ve amımın üzerine koyuyor, kalçalarını hareket ettirerek kaygan, sıcak sikiğin dudaklarımın arasından klitorisime doğru kaymasını sağlıyor. Bu çok alaycı ve çok erotik. Gözlerindeki arzu ve kısıtlama beni geriyor.

"Lütfen, seni hissetmeliyim, döllerini hissetmeliyim," diye yalvarıyorum, ellerimi çıplak karnımın üzerinde gezdiriyorum. Jake dişlerini gıcırdatarak göğüslerimi avuçlarının arasına alıyor ve bir iniltiyle sıkıyor. Kalçaları gezinip duruyor, klitorisim o kadar dolmuş ve o kadar ıslanmışım ki kendimi daha fazla tutamayacağımı biliyorum. Bacaklarımın arasına bir hamle daha yapıyor, çıplak, ıslak bedenlerimizin birbirine sürtünmesi çok fazla geliyor ve ben onun altında çözülüyorum, her ucundan çözülüyorum.

Titriyor ve kıvranıyorum, adını haykırıyor, onu övüyor, ona ulaşmaya çalışıyorum. Yüzü odaklanmış ve yoğun bir şekilde üzerimde geziniyor, aletini mor kenarlı tepenin etrafında tutuyor, onun için kırılmamı izliyor.

İşim bittiğinde beni tekrar ters çeviriyor, bu sefer dört ayak üzerinde ona bakıyorum. "İşin bitti mi? Yoksa tekrar boşalabilir misin? Biraz daha boşalmak ister misin bebeğim?" Parmaklarını saçlarımın arkasından geçiriyor, beni geri çekerken kafa derimde yoğun bir karıncalanma oluyor. Ani pozisyon değişikliği yüzünden ağzım parçalanıyor ve o da bu fırsatı değerlendirerek ağzımı sıcak ve yoğun tükürüğüyle dolduruyor. Beni yutmaya zorlarken parmağı dilimin üzerinde kayıyor, ki buna gerek yok. Çok yakında bu adam itaat etmeyeceğim tek bir emir, yapmayacağım tek bir şey olmadığını anlayacak.

sahip olamaz. Sahip olduğum her şey onun kullanımı için.

Ben onun kullanıcısıyım.

Aleti de onu takip ediyor ve boğazıma giriyor. Taşaklarının vücuduna attığı her tokat ve dudaklarından çıkan her titrek inilti beni daha da yükseltiyor, daha çok arzulandığımı hissettiriyor. Bir eli saçlarımdayken diğer eliyle boynumu hafifçe kavırıyor.

"Boğazını açık tut, bebeğim, hadi," diye homurdanmadan bir an önce homurdanıyor ve midesi kasılıyor, sonra sıcaklık sırtına sığıyor

Boğazımı o kadar çok sıkıyor ki sayısını unutuyorum. Yutkunuyorum ve onun kaba ikna çabaları beni gururla dolduruyor. "İşte böyle bebeğim, iç bakalım."

İç bakalım.

İki kelime damarlarımda cızırdıyor, beni sıcak ve ağırlı bırakıyor ve kendimi aşağı uzanırken buluyorum, parmaklarımı hala yapışkan ve sıcak olan yere kaydırıyorum. "Tekrar boşalırken sikimi boğazında tut," diye emrediyor ve kendini ağzımda hissetmek için avucunu yanağımda gezdiriyor. Eli ağır ve güçlü ve tabanı çekiştirdiğinde, her son damlayı çıkardığından emin olarak yanıyorum.

Kalçalarımı bir araya getirdiğimi gördüğünde başımı sikinin üzerinde tutuyor, sallanıp inerken orgazmım kontrolü ele alıyor ve çılgınca sürtünüyorum. Sikini emiyor, beni derinlere iterken öğürüyor ve boğuluyorum, orgazmım yatışana kadar öyle kalıyorum. Gevşek horozu uyluğuna bir tokatla ağzımdan düşene kadar geri adım atıyor.

Elini bana uzatarak yavaşça ve dikkatlice ayağa kalkmama, yataktan kalkmama yardım ediyor ve etrafıma bir havlu sarıyor. "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, gözlerimi yakından inceliyor, sanki kafamın iyi mi yoksa sarhoş mu olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi. Ama bu hoşuma gidiyor. Beni bu kadar yakından analiz etmesi, beni en iyi şekilde tanıyabilmek için zihinsel notlar tuttuğunu söyleyebilmem hoşuma gidiyor. Bu her zaman özlemini çektiğim türden bir ilgi ve dikkat ve o bunu karşılıksız, karşılıksız veriyor.

Başımı sallıyorum. "Çok iyiyim," diye nefes alıyorum, o anın yoğunluğundan neredeyse gözlerim doluyor. O da başını sallıyor, uzakta tuttuğum duyguyu görüyor.

"Pekâlâ, şu yaralara bir bakalım ve seni temizleyelim, ne dersin?" diye soruyor, alnımdan öpüyor ve uzun parmaklarını saçlarımda gezdiriyor.

Başımı sallıyorum, konuşursam ağlayacağımdan korkuyorum.

Jake başını yana eğiyor, dalgalı saçlarının kıvrılmış uçları omzunun üst kısmına değiyor. O kadar seksi ki neredeyse nefesimi kesecek ve başka bir duygu dalgası çarpıyor.

Farkında, tetikte ve her zaman benimle uyum içinde olan Jake kaldırıp banyoya götürüyor ve tezgâhın üzerine oturtuyor. Bacaklarımı birlikte açıp aralarında durması için yer açarken elleri dizlerimin üzerinde duruyor.

"Nasıl hissettiğin hakkında benimle konuşmak ister misin?" diye nazikçe soruyor ve işaret parmağının tersiyle yanağımı okşuyor.

Alt dudağım titriyor. "Aptalca duygusal."

Başını sallıyor. "Michael'la olanlar ya da az önce yaptıklarımız hakkında mı?" diye yavaş ve sabırlı bir şekilde soruyor ve Jake'le birlikte yanlış bir cevap olmadığını biliyorum. Onunla güvende olduğumu ve aramızdaki gerçeği, üstesinden gelemeyeceğimiz ya da birlikte üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey olmadığını.

Koyu renk gözleriyle karşılaşıyorum ve eğer dilimde serbest kalmaya hazır kelimeler olmasa, onların ve verdikleri tüm güzel sözlerin içinde kaybolabilirim. Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, onunla ilgili değil, hiç değil." Sessiz ve sabırlı bir şekilde konuşmamı bekliyor. "Seninle ve sahip olduklarımızla ilgili."

Başımla yatak odasını işaret ediyorum, sonra tekrar gözleriyle buluşuyorum. "Beni anlama, bana değer verme ve beni sına ma şeklin. Bana narin biriymişim gibi davranmaman. Birlikte ne kadar kolay çalış tığ ımızı." Dudaklarımı yalıyorum, nabzım hızla atıyor. "Seni ne kadar önem seditimi."

Kollarını gövde min etrafına dolayarak beni sarıyor ve başımın tepesine daha fazla öpücük konduruyor. "Biliyor musun, ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum. Sana bakıyorum ve rüya mı görüyorum diye merak ediyorum. Güzel, akıllı, azimli, çok genç ve önünde uzun bir yol var," diyor ve anlamlı bir göz teması kurmak için geri çekiliyor. "Ve sen beni seçtin."

"Sanki birbirimizi biz seçmiş iz gibi geliyor," diye burnumu çekiyorum. "Ve Jo Jo, bunun kader olduğunu düşünüyör. Janie'nin ilahi müdahalesi" diyorum, karısının adını ilk kez yüksek sesle söyleyerek. Bu kutsal bir duygu ve buna hakkım var mı bilmiyorum. Özür dilemeye başlıyorum ama yumuşak bir öpücük le beni durduruyor, başımı hafifçe geriye yatırmak için parmak eklemlerini saçımın kenarına doluyor.

"Her neyse, ben de hissediyorum," diyor, sözlerini başka bir öpücük le mühürlüyor, bu seferki derin ve ıslak, dillerimiz birbirine kayıyor. "Küçük bir alt düşüş de hissediyor olabilirsin bebeğim," diyor yine o şefkatli terimi kullanarak.

Kaşlarım çatıldı. "Bunu hiç duymamış tım."

Benden bir adım geri çekiliyor, bu hafif mesafe birazdan olacakların alt metinsel önemini ortaya koyuyor. "Neyi sevdiğimi fark ettiğimde..." diye başlıyor, örgülü kuyruklarından birinin arkasında kalan pembe bir izi takip etmek için uzanıyor. "İnternette bu konuda okumaya başladım. Benimle aynı ilgi alanlarını paylaşan müstakbel bir partnere nasıl bir özen gerektiğini okumaya çalış tım."

Uzanıp yumuşak ama yine de çok etkileyici sikini çekiştiriyorum. "Öyle mi?"

Başını sallıyor ve vücuduna rahatça dokunup keşfetmemden ürkmemesine bayılıyorum. "Evet. Yani, bunu yapacağımı hiç düşünmemiş tım ve doğrusu, bu konuda okumak sadece... bir kaçış tı. Beynimin yalan söylemesi için bir yer

bir ilişki. Ama çok şey öğrendim. Ve kısmen zorlu bir sahneden sonra," diyor, yatak odasında yaptıklarımızı ima ederek - üzerinde pis bir ağız, tüm deri oyuncakları, kırbaçlama, acı ve zevk. "Bazen itaatkâr, zihninizin gidebileceği geniş bir yelpazede duygu yoğunluğu hissedebilir. Domunuz olarak, size bu konuda yol göstermek, sizi çok takdir ettiğimi söylemek ve vücudunuzu benimle paylaştığınız, bana böylesine dizginlenemez bir güven verdiğiniz için çok teşekkür etmek için buradayım." Her iki avucuma da öpücükler konduruyor. "İhtiyacın olan ya da konuşmak istediğin bir şey olursa, konuşabiliriz."

Başımı salladım. "Bu konuşmayı yapınca kendimi daha iyi hissediyorum." Ön kolumda kalan izlerden birine bakıyorum. "Bunlar biraz acıtıyor." Duşa giriyor ve büyük cam kapıyı ardına kadar açık bırakarak duşu açıyor. Buhar yavaşça etrafımızı dolduruyor.

"Seni temizleyeceğim ve bunlara biraz arnika süreceğim, sonra da sana biraz tylenol ve su getireceğiz, tamam mı?"

Başımı sallıyorum. Kalbim, benimle nasıl ilgileneceğini çoktan çözmüş olduğunu dinlerken uğulduyor. "Kulağa... gerçekten iyi geliyor."

Birlikte duşa giriyoruz ve her şey kesinlikle mükemmel. Aklımdan üç kelime geçiyor, ama onları saklıyorum, çünkü bu gece zaten çok şey oldu. Başka bir günü bekleyebilirler.

BÖLÜM OTUZ İKİ



ÜÇ AY SONRA

"Son oyun!" Jo Jo mutfak barında ayaklarının üzerinde zıplayarak bağırıyor.

Jasmine, Jo Jo'nun yanağına altın rengi bir makyaj kalemi tutarak, "Kıpırdama, hâlâ bir yıldızım daha var," diyor.

"Heyecanlı mısınız?" diye soruyor kızım bana, arkadaşının yüzündeki parlamayı bitirebilmesi için sonunda sakinleşiyor. Mezunlar günü ve bu son iç saha maçı, bu da takımın her şeyini ortaya koyması anlamına geliyor. Futbolcular için altın formalar, tüm ponpon kızlar için yüz boyası ve parıltılı saçlar (bunu biliyorum çünkü iki

On dakika önce banyo havluları simle kaplanmıştı ve aklımı kaçırmak üzereydim) ve koçlar amigo üniforması bile giyiyorlar.

Mezunlar gününü iple çekiyorum.

Başımı salladım. "Elbette. Seni tezahürat yaparken izlemeyi seviyorum," diyorum ve kahvemden bir yudum alıyorum.

"Bu saatte nasıl kahve içebiliyorsun?" Yasemin kızımın yanağında yaptığı işi incelemek için geri çekilerek bana soruyor. "Seni uyanık tutmuyor mu?"

Gülümsüyorum. "Ben zaten gece kuşuyum." Ve bu gece amigo koçum için ağza alınmayacak planlarım var.

"Bayan Rivers yüzünü de yapmamı istiyor mu?" Jo Jo çalışmayı kontrol etmek için döndüğünde Jasmine kalemini yeniden oynatarak soruyor.

"Oh, Jas, çok güzel görünüyor!" Jo Jo ışıltıyor, bana göstermek için dönüyor.

"İyi görünüyor," diyorum ona. "Bayan Rivers'ın da yanaklarına yıldız isteyip istemediğini kontrol etmemi ister misiniz?" Kafalarından daha büyük saç fiyonklarına geçen kızlara soruyorum.

"Ooh, evet, git sor lütfen baba!" Jo Jo, atkuyruğuna fiyonk takmaya çalışırken derin bir konsantrasyon içinde ağzı açık bir şekilde söylüyor.

Kahvemi masaya bırakıp koridora çıkıyorum ve Riley'nin kapalı kapısını hafifçe tıklatıyorum. Her gece aynı yatakta yatmıyoruz, henüz değil. İkimiz de istiyoruz ve Jo Jo gece bir yerde uyuduğunda Riley benim odamda kalıyor. Jo Jo'nun iyiliği için acele etmiyoruz. Bununla bir sorunu olmadığını söylese de, yine de bu çok büyük bir değişiklik. İşleri biraz düzensiz yapmış olsak da, önemli olan noktalarda zorlamadığımızdan emin olmak istiyoruz.

"İçeri gel," diyor Riley sessizce ve kapıyı iterek açtığımda onu amigo kız üniforması giymiş, at kuyruğundan mavi bir kurdele sarkan boy aynasının karşısında buluyorum. Yüzünü bana dönüyor ve botumla kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum. Yanıma sokuluyor ve şapkamı kafamdan alıp kendi şapkasının üzerine koyduğunda aletim acıyor.

"Üniformamın içinde beni nasıl buluyorsun kovboy?" diye soruyor, son kelimeyi dişlerinin arasındaki bir sakız gibi uzatarak.

Elini çalışıyorum ve kasıklarına bastırıyorum. "Sen söyle, sevgilim."

Yanaklarının pembeyle dolmasını seviyorum, sanki beni ne kadar zorladığını öğrenince şaşırması gibi. Riley ile geçirdiğimiz son üç ay hayatımızın en güzel aylarıydı. Jo Jo artık iletişim kurabildiğimiz için çok daha mutlu. Riley aracılığıyla da değil, her ne kadar ilişkilerinin büyümesini ve gelişmesini izlemeyi sevsem de. Neşelenmek Jo Jo için hâlâ kolay değil.

Görünüşe göre başka bir amigo kızın ömür boyu aşık olduğu Rawley Colt ile dansa gittikten sonra, takımda daha fazla çizgi çizildi.

Her şeyin üstesinden nasıl geldiğine tanıklık etmekten gurur duydum ve bunun büyük bir kısmının Riley'nin etkisiyle ilgili olduğunu biliyorum.

"Kapıyı kapatman biraz ilgi çekecek," diye takılıyor Riley, kollarını yukarı çekip boynuma doladığımda kokusu beni sarıyor. Müzik yok ama ellerimi kıkırda birleştiriyorum ve birlikte yavaşça sallanmaya başlıyoruz.

"Seni saatlerce göremeyeceğim için seninle birkaç sessiz dakika geçirmek istiyorum." Elimi kışının kamburunun üzerinden kaydırıyorum ve eteğinin altından tutuyorum. Kıkırdıyor, ama nefes nefese ve alçak sesle, sanki şu anda benim onu istediğim kadar o da beni istiyormuş gibi.

Bizi kapalı kapıya doğru sürüklüyor ve sürgüyü çeviriyor. Ben daha neyin ne olduğunu anlamadan kemerim açıldı, pantolonum kalçalarımın dolandı ve Riley dizlerinin üzerinde, dili dışarıda.

"Ne kadar hızlı , efendim?" "Ve makyajımı bozamazsınız" diye eklemeyen önce dilini tekrar çıkarıyor.

Elimi başına koyuyorum ve diğer elimle kendimi okşuyorum, Riley de dilini kullanarak sızıntı yapmamı engelliyor.

"Siktir, bebeğim, çok ateşlisin," diye fısıldıyorum, kendimi daha hızlı ve daha hızlı pompalıyorum.

Başını öpüyor, sonra dilini taşaklarımdan horoz başıma kadar sürüklüyor ve beni titretiyor. "Ben dışarıda kızlarla birlikteyken, sen tribünde kendini soğuk ve yalnız hissettiğinde," diyerek elimi çekip beni okşamaya başladı. "Karnımın senin döllerinle dolu olduğunu bilerek teselli bulabilirsin."

"Tanrım," diye yemin ediyorum, bir eliyle beni açık diliyle okşarken, diğer eliyle de eteğini yukarı kaldırırken sesimi çıkarmıyorum.

"Henüz külotumu giymeye fırsat bulamadım," diyor ve elini amının üzerindeki yumuşak sarı buklelerin arasından geçirip benimle alay ettiğini görmek için aşağı bakıyorum.

Elini çeviriyor ve ben utanç verici bir şekilde hızlı ve sert boşalıyorum, diline boşalırken ayakta zor duruyorum. Bitirdiğimde yutkunuyor ve onu ayağa kaldırıp yavaşça yatağın ayakucuna doğru itiyorum. Eteğini kaldırarak vücudunun üzerine eğildim ve dudaklarımı kulağına bastırdım.

"Sakin kimsenin bu amcığı görmesine izin verme, duydun mu beni? Bu ağgözlü küçük amcık benim," diye homurdanıyorum, kirli ve sahiplenici konuşuyorum, bildiğim şekilde

seviyor. Geriye çekilip kışının yanağına şaplak atıyorum ve acı dolu çığlığını bastırmak için yumruğunu ısırmasını izliyorum. Elimi çekiyorum ve şaplak attığım yeri öpüyorum.

Yüzünü bana dönüyor, yatağın üzerinden külotunu ve bluzunu alıyor. Odası her zaman temiz ve güzeldir, şampuan ve kendisi gibi kokar. Onu burada seviyorum, ama bundan daha çok, artık odasını da temiz tutan Jo Jo'ya örnek olmasını seviyorum.

"O dayağı ben istedim efendim," diyor dilini çıkararak. "Bu yüzden teşekkür ederim."

Jo Jo kapıyı çalıyor ve ben de pantolonumu yukarı çekip kemerimi bağlıyorum. "Hey, alo? Gitme vakti geldi."

"Geliyoruz, Riley'ye dışarıdayken onu ne kadar özleyeceğimi söylüyordum," diyorum çünkü bu gerçeğin bir versiyonu.

Jo Jo kusma sesi çıkarır. "Tamam muhabbet kuşları. Gitmeliyiz, belki de ona tribünden mesaj atarsınız."

Jasmine arabayı kendisi kullanıyor, çünkü arabaya ihtiyacı olan birkaç kızı daha almak için duracak, ama Jo Jo bizimle geliyor. Parka gidebilmek için ikisini de alanda bıraktığımda, bir an boş durup kapıya kadar birlikte yürümelerini izliyorum. Jo Jo bir şey söylüyor ve ikisi de kahkahalara boğuluyor. Aralarında şakalaşıyorlar, sırları var, kendi aralarında atışıyorlar ve sıcak anlar yaşıyorlar.

Kendi ilişkileri var ve işe yarıyor, onlar çitin arkasında kaybolurken, çok yakında Jo Jo ile Bayan Rivers'ın Bayan Turner olması hakkında konuşmam gerektiğini fark ediyorum.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ



JO JO AĞZINA BİR ÇİLEK ATIYOR VE ONUNLA KONUŞUYOR
ağız dolusu. "Sadece iptal edebilirsin. İptal etmeni destekliyorum" diyor.

İç çekerek ellerimi tekrar yorganın üzerinde gezdiriyorum ve yatak tepsisindeki meyve kâsesine uzanıyorum. Jake bu sabah bana yatakta kahvaltı servisi yaptı ama Jo Jo ve ben dün gece yatıya kaldığımız için ikimiz de yatakta kahvaltının tadını çıkarıyoruz.

"İptal edemem. En az bir kez gideceğime söz verdim ve onlar da buraya geliyorlar, bu yüzden çabalarını en az bir seansla ödüllendirmeliyim." Jo Jo French Press'ten bardağıma kahve dolduruyor ve bir dut daha koparıyor. "Dün gece benimle takıldığın için teşekkürler. Çok eğlendim. Kafamı dağıtmamı sağladı." Gülümsüyorum.

Bugün ailemle ilk terapi randevum var. Bunu bir ay önce planladığımızdan beri çok gerginim. İlk kez o zaman telefonlarına cevap vermeye karar verdim ve o görüşmede benimle herhangi bir ilişki kurmak istiyorlarsa bunun anlamlı olması gerektiğini ve anlamlı için de terapiye ihtiyacımız olduğunu söyledim. Olayları yeniden ele almak ve neden oldukları tüm acılar hakkında konuşmak istemiyorum. Sanırım bir rahibin önünde papaz muayenesi olmayı tercih ederim. Bunu yapıyorum çünkü yapacağımı söyledim.

Jo Jo aklımı için bir pijama partisi vermek istediğini söyledi. Jake'in de benim için planları vardı ama kız vakit geçirmeye hayır diyemezdin. Ona Jo Jo'nun kızlar gecesi yapmak istediğini söylediğimde bana bekleyebileceğini, Jo Jo ve benim birbirimize bağlanmamızın onun için ikimiz kadar önemli olduğunu söyledi.

Yüz maskeleri taktık, The Wedding Planner'ı izledik, kurabiyeler pişirdik ve birbirimizin ayak tırnaklarını boyadık, hepsi de *Friday Night Lights*'in tekrarlarının yumuşak ışıltısı altında uykuya dalmadan önce.

Güzel bir geceydi.

Jake'le geçirdiğim gecelerden farklıydı ama başka birçok açıdan iyiydi.

Telefonum çalıyor ve cevap vermek için komodinin üzerinden alıyorum. Jo Jo telefonunu aldı ve ben konuşurken kaydırmaya başladı.

"Hazır ?" Leah telefona doğru esneyerek soruyor.

"Olabileceğim kadar hazırım. Sen nasılsın?" Ona sordum. Son bir aydır Leah biriyle görüşmeye başlamış ama bana kim olduğunu söylemiyor. Çok fazla üstelememeye çalışıyorum ama öğrenmek için can atıyorum.

"Yorgunluktan. Sabahın ikisinde duman alarmlarımdan biri çaldı, hangisinin çaldığını bulamadım ve sonunda hepsini süpürge sapıyla dövdüm."

Tekrar esniyor. "Tamirci şimdi burada, onları tamir ediyor." "Oh," diyorum, her zamanki gibi nazlanarak. "Yani erkek arkadaşın yardım etmek için orada

değil miydi?" "Henüz yatıya kalmak yok. Ben yaşıyım. Benim yatıya kalmalar sonsuza dek sürer, bunu biliyorsun," diyor ve bugün ailemle nasıl

başla çıkacağıma dair bir tavsiye konuşmasına başlıyor. Dinliyorum, ama aklımın bir köşesinde onun

kelimeler. Pijama partileri sonsuza dek sürer.

Son üç aydır Jo Jo ve Jake ile birlikte yaşıyorum. Michael o gün okulda bana saldırdıktan sonra Bluebell'deki evimde bir gece daha geçirmedi. Aslında, çoktan başkasına kiraladım.

Burada yaşıyorum, buna şüphe yok. Ama bu misafir odası yaşamam gereken yer değil. Kalbimin olduğu yer orası değil. Ve şimdi Jo Jo ve ben

Jake'in odasına taşınmak için doğru zaman olduğunu düşündük. Jo Jo'nun bu fikre alışması için zaman istedik.

"Kulağa hoş geliyor, Leah," diyorum ona, çünkü yarı yarıya dinlemiş olmama rağmen tavsiyesi iyiydi - tabii ki duyduklarım. "Nasıl geçtiğini bildirmek için seni sonra ararım."

Telefonu kapatmadan önce "İyi şanslar!" diyor.

Jo Jo telefonunu yere bıraktı. "Müdürle arkadaş olman çok garip."

"Neden? O da benim ve senin gibi bir insan. Arkadaş istiyor, gülmek istiyor, telefonda konuşmayı seviyor." Kahvemi yudumluyorum ve kavrulmuş kahvenin mükemmelliği ve demlenmenin verdiği rahatlama karşısında inliyorum. "Tanrım, bu çok güzel."

"Onun da bir insan olduğunu biliyorum," diye sırtıyor Jo Jo. "Sadece... o müdür gibi bir şey." Telefonuna bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Bu işi seviyor mu?"

Soruyu düşünerek başımı sallıyorum. "Bu işi seviyor. Her işin olumsuz yanları ama genel olarak seviyor. Neden?"

Yorganın üzerindeki tüyleri toplarken yanakları kızarıyor. "Bilmiyorum. Bence havalı bir iş olabilir gibi görünüyor."

"Öyle mi?" Ses tonumda şaşkınlık ama aynı zamanda heyecanla soruyorum. Jake, Jo Jo'nun hayatında ne yapmak istediğinden emin olmamasından endişeleniyordu ve bu onun bir planı olmasını istediğinden değil, daha çok tutkusunu bulmasını istediğinden kaynaklanıyordu. "Biliyor musun, eğer istersen, muhtemelen küçük bir toplantı ayarlayabilirim. Bayan Mitchell'a istediğin tüm soruları sorabilirsin."

Bir omzunu kaldırıyor ve indiriyor. "Evet, belki."

Kapı çalınıyor ve Jake kapıda beliriyor, yanımda Jo Jo varken bana hissetmemem gereken şeyleri hissettiriyor. Şapkası, fanilas, kirli kot pantolonu ve botlarıyla kapının pervazına tutunmuş, bize sırtıyor. Şapkasını bile eğip büküyor, dağınık siyah saçlarını ortaya çıkarıyor. Gözlerim kraliyet ve siyah ekose fanilasının arasından görünen bronzlaşmış ten üçgenine kayıyor. İki gece önce bana kemeriyle yirmi kırbaç vurduğu zamanı düşünüyorum - bu arada ona sürünerek yalvarmışım.

"Tekrar günaydın hanımlar," diyor. "Eğlenceyi bölmek istemem ama biz gitmeden önce ikiniz de duş almaya çalışıyorsanız fazla vaktimiz yok."

Beni terapiye bırakacaklar ve Turner Saddlery standında birlikte çalışmak üzere çiftçi pazarına gidecekler. Jo Jo son birkaç haftadır ikimizle birlikte stantta çalışıyor. Çok iyi oldu.

Ve bugün ekstra özel çünkü Jake okul yılının başından beri Jo Jo için özel bir eyer üzerinde çalışıyor. Her sınıftan sonra ona bir mezuniyet hediyesi alıyor ve bana bu geleneği açıkladıktan sonra eyeri gösterdiğinde ağladım. Eyerin güzelliği ve nefes kesen işçiliği için ağladım, baba-kız arasında sembolize ettiği şey için ağladım ama en çok da onlar için çok özel bir an olacağı için ağladım, bunu düşünmek bile göğsümü patlatıyor.

Alt dudağımı somurtarak dışarı çıkarıyorum. "Sizi özleyeceğim çocuklar."

Cumartesi sabahı yediyi on geçe için fazla güzel kokarak içeri giriyor. Ve çok da iyi görünüyordu. Önce Jo Jo'nun başını öptü, sonra benimkini. "Bu akşam birlikte dışarıda yemek yiyeceğiz, sonra sana pazar hakkında her şeyi anlatacağız ve sen de bize terapi hakkında ne istediğini söyleyebilirsin." Neredeyse boşalmış kahvaltı tepsisini yataktan kaldırdıktan sonra yorganı geri çekiyor. "Şimdi kalk ve git. Bir sürü şeyim var ama geç kalmadım."



"MERHABA," DIYORUM SESSİZCE, MASANIN ÜZERINE EĞİLEREK. "BEN RILEY RIVERS.

"8:30 randevusu için buradayım."

Masanın arkasındaki kadın gülümsüyor. "Çok güzel. Sizi içeri alacağım ve bekleme alanında oturabilirsiniz. Diğer parti üyeleriniz henüz gelmedi." Elini uzatarak bekleme salonunda oturan ve okuduğu dergiyle yüzünü kapatan bir kadını işaret ediyor.

"Teşekkürler," diyorum, sessizce bir koltuğa kayıyorum.

Tuvaletten çıkan bir kadın bana doğru döndü ve .

"Cadence?"

Spor salonundaki o günden sonra Cadence pis bakışlarını ve boktan yorumlarını bıraktı. Eski erkek arkadaşı onu bir saat boyunca bir ofiste esir tutan yeni bayana sataşmak kötü görüneceği için durduğunu düşündüm. Doğrusu, durdu ve Cadence hakkındaki düşüncelerim burada sona erdi.

Garip bir şekilde gülümsüyor ve benden bir koltuk uzağa oturmadan önce boş ofise bir kez bakıyor.

"Merhaba." Belirgin bir belirti arar gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Siz de mi Dr. Tanner'ı görüyorsunuz?"

"Evet," diye cevap veriyorum başımı sallayarak. "Ben bir seri katilim ve gerçekten durmayı umuyorum."

Cadence gülümsüyor. "Öyle mi? Sigarayı bırakmayı denemek için buradayım." Göz kırıyorum. "Sen sigara içmiyorsun."

Cadence sırtıyor. "Ve içimden bir ses senin seri katil olmadığını söylüyor."

İçimi çektim. "Ailemle buluşacağım. Daha iyi iletişim kurabilmek için biraz aile terapisi yapacağız. Eğer bu iyi giderse, belki diğer sorunlarımızı da ele alırız."

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve eşofman giydiğini fark ediyorum, hem de öyle Juicy Couture gibi şirin bir eşofman değil, bilekten kelepçeli gerçek bir eşofman. "Yapma," diyor nefes verirken. "Bok gibi görünüyorum."

Başımı sallıyorum. "Gerçekten bilmiyorsun. Seni hiç bu kadar rahat görmemiştim." "Hafta sonundayız," diyor, "bir şeyler dökme fikrine dayanamadım."

"Cumartesi sabahı etek ve topuklu ayakkabı giyiyorum."

Kaşlarımı oynatıyorum. "Neden polo ve kot pantolon giymeyi sevdiğimi sanıyorsun? Topuklu ayakkabılar abartılıyor." Eğiliyorum. "Ama baldırların olağanüstü, belki de buna değer?"

Gülüyor, ama Cadence Caine'in çoğu şeyinde olduğu gibi bu da çoğunlukla garip. Sonunda bana dönüyor, vinil kaplı sandalyenin kolçağını kavırıyor, gözleri tövbe ediyor.

"Sana nasıl davrandığım için özür dilerim. Ne olursa olsun, haklısın. Ben iyi bir koç değilim ve sen kesinlikle JV işini hak ettin."

Onu ikna etmeye çalışmıyorum çünkü gerçekle oturmak ne kadar rahatsız ediciyse, yalanla oturmak çok daha kötü. Özrünü kabul ederek "Teşekkürler," diyorum. Söyleyecek başka bir şeyim yok ama özür diledi ve bunun için ona değer veriyorum.

"O gün ofisin dışındaydım," diye kaçırdı. "Duydum ve- her neyse, Jolene Turner'ın babası gelene kadar ofisin dışında bekledim." Bir an tırnaklarına, sonra tekrar bana bakarken yanakları alev alev yanıyor. "Ben de bir zamanlar böyle bir adamla birlikteydim. Jo Jo'nun babasıyla birlikte olmana sevindim. İkiniz gerçekten mutlu görünüyorsunuz."

"Bunu bilmiyordum," diyorum ona, Jake'le ilgili her şeyi atlayarak. Özür dilemesi hayatımın detaylarına ihtiyacı olduğu anlamına gelmiyor ama Cadence'in yardım gelene kadar beklediğini bilmiyordum.

Başını sallıyor. "Ben sadece... Sen orada ağlarken gidemezdim. Senin için çok korktum Riley," diye itiraf ediyor, gözleri ıslanıyor. Kolyesini düzeltiyor, sonra ellerini atkuyruğunun altından geçiriyor. Bana öyle geliyor ki

Bu şekilde olmaya alışık değil -kırılgan ve dürüst, ama yüzü yumuşak ve vücudu rahat- bu ona şirretlikten çok daha iyi görünüyor.

"Bunun anlamı çok büyük. Teşekkür ederim. Yani, bilmiyordum ama teşekkür ederim." Kapı açıldı, anımızı bozdu ama yepyeni bir anı başlattı. Korktuğum bir an.

Ayağa kalktım. "Merhaba anne, merhaba baba."



"JAKE GELİYOR, O YÜZDEN GITMEM GEREK. NASIL OLUR DA pazar?" Terapi sonrası bir özet sözü verdiğim Leah'ya soruyorum. Tek başıma beklediğim ofisin arkasındaki kaldırımdan ayağa kalkıyorum. Ailem beni markete bırakmayı teklif etti ama ben dünyaları birleştirmek istemiyorum. Bugün değil. Yakın zamanda da değil.

"Ben... bugün biriyle öğle yemeği yiyeceğim," diye söze giriyor. "Yeni biriyle."

"Leah Mitchell! Bana bir randevun olduğunu söylememiştin!" Jake'in kamyoneti görüldüğü sırada ağzımdan kaçırdım. "Ve sen de bana son adamı terk ettiğini söylemedin!"

"Onun hakkında başka bir günün hikayesi. Ama bu sefer, anlatacak iyi bir şey olduğunda, sana anlatacağım. Her neyse, bugün gittiğin için seninle gurur duyuyorum. Gitmek zorunda değildin ama gittin. Sen her zaman daha büyük bir insansın."

Çenemi muzaffer bir edayla yukarı kaldırıyorum. "Gerçekten öyleyim."

"Pazartesi görüşürüz."

"Görüşürüz," diyorum ve Jake kaldırımda rölantide giderken, şapkasının geniş kenarı yüzünün bir kısmını gölgeleyerek camı indirip göz kırparken aramayı sonlandırıyorum. İçim telaşlı bir karmaşaya dönüşüyor.

Dışarı fırlıyor, kamyonun önünden dolanıp beni kollarının arasına alıyor ve sıkıca sarılıyor. "Seni özledim," diye fısıldıyor, sözleri kulağımı ısıtıyor ve gömleğimin yakasından aşağı damlıyor. Kapıyı açık tutarak içeri girmeme yardım eden Jake, bir süre sonra direksiyonun arkasına geçerek bana katılıyor.

"Muhteşem görünüyorsun," diyor elimi tutmak için uzanırken. Üzerimdeki fazladan yıllarından mı yoksa Jake'in kim olduğundan mı bilmiyorum ama bunu seviyorum

Bana sorular yöneltmek yerine iltifatla başladı. Sanki ilk duymak istediğim şeyi biliyor gibiydi -sevgi, sorgulama değil.

"Teşekkür ederim. Eyerle işler nasıl gitti? Bugün kabin nasıl?" Camı açıp kolumu rüzgârda yüzdürürken güzel günün tadını çıkararak soruyorum.

"Bayıldı. Sezon biter bitmez üçümüz birden ata binmeye başlamak istiyor." Tam o sırada eğilip beni öpüyor, sonra yanına çekiliyor, sanki iyi haberi küçük bir kutlamayla mühürlemesi gerekiyormuş gibi. Onun kutlaması olmama bayılıyorum. "Geri kalanı mı? Harika. Ben gelip seni alırken Jo Jo da işlere göz kulak olmak için geride kaldı. Birazdan toparlanacağız ama son bir saat için gelmek istersin diye düşündüm. Belki bu gece için bir şeyler alırsın." Dikkatini yola ve bana verdi. "Dorothea'nın viski aromalı şekerlemeleri var ve Hudson'ın yine kök biralı sütü var."

Kaşlarımı oynatıyorum. "Oh, bunu sevdim." Elini sıkarak bana doğru bir bakış daha atmasını sağlıyorum. "Jake, senin odana taşınmaya hazır hissediyorum. Bu gece Jo Jo'yla konuşup hazır olup olmadığını öğreniriz diye umuyordum."

Şapkasını hafifçe öne eğmiş, koyu renk gözlerini ufka dikmiş, direksiyonu elinde tutan Jake inliyor ve ben bunu bacaklarımın arasında hissediyorum. "Kahretsin, bunu söylediğini duyduğuma sevindim," diyor, sonra onu içinde görmek bile beni ıslatan dar, kirli kot pantolonunun ağını çekiştiriyor. "Beni biraz sertleştirdi." Göz kırıyor.

Aramızdaki boş koltuğa doğru kayıyorum ve elimi kasıklarına koyuyorum. "*Bununla* ilgili hiçbir şey küçük değil."

Gülüyor ve kolunu omuzlarıma doluyor. "Sadece her gün kollarımda seninle uyanma fikri. Uykuya dalarken sana sarılmaktan bahsetmiyorum bile." Başını sallıyor ve boştaki elimle uzanıp boynuna yakın gevşek bukleleri çekiştiriyorum.

"Sen sapık bir romantiksin," diye takılıyorum ona, eğilip boğazındaki nabza bir öpücük konduruyorum.

"Bana ne yapıyorsun bebeğim? Bizi markete geri götürmeye çalışıyorum. Bu şekilde kamyondan inemem," diyor parmaklarımın ucuyla kot pantolonunun üzerinden ereksiyonunu izlerken.

Fermuarını bulup aşağı çekiyorum, sonra en sevdiğim şeyi bulmak için içeri uzanıyorum. Açık pantolonundan çıkıntı yapan Jake'in sikini kendime doğru çekip dudaklarımı başının etrafına doluyorum. Jake bir taşra yolunda ilerlerken kamyon biraz zıplıyor ve lavanta ile taze çam kokusu kabinin içinde dolaşıyor. Dışarıdaki sıcaklık mükemmel, kamyonun yavaş gümbürtüsü

Erkeğimin kucağına eğilip onu emerken vücudumun altından gelen ses iyi hissettiriyor. Parmaklarını başımın tepesinde dolaştırıyor, dudaklarından rüzgarın kaldırdığı hırıltılı övgüler dökülüyor.

"Kahretsin, ağzın çok tatlı bebeğim."

Bir eli direksiyonda, pantolonumdan aşağı uzanıyor ve tam dölleri boğazımın arkasına sıçrarken kıcımın üst kısmını tutuyor. Aletinin tamamını istediğim gibi gırtlığıma kadar alamıyorum ve bunun fikri bile

-Onunla başa çıkabilmek, ona bu zevki verebilmek beni azdırıyor. Ama o asıldı ve şimdilik ellerim ememediğim uzunlukta çalışıyor. Dilimin üzerinde zonklarken pompalamaya devam ediyorum, bana bu sabah ya da dün gece veremediği her şeyi veriyor.

Onu yutuyorum, çünkü ağzıma geldiğinde hep yutuyorum. Kamyondaki yerime geri kayıyorum ve o da fermuarını çekiyor.

"Artık geri dönmeye hazır mısın?" Dilimin ucunu üst dudağımın üzerinde gezdirerek onu daha da baştan çıkarmaya çalışıyorum.

Şapkasını çıkarıp arabanın ön koltuğuna itiyor ve elini dalgalı saçlarında gezdiriyor. Geçen hafta odama gizlice girip gün doğmadan beni yediğinde tuttuğum saçları. "Kahretsin bebeğim, bu başka bir şeydi."

Hudson'a giden uzun yoldan dönerken tekrar eline uzanıyorum. "Terapi iyiydi. Gittiğime memnunum. Ama bunun bir uzlaşmaya yol açıp açmayacağını bilmiyorum ve şu anda bunun peşinden koşmak istemiyorum."

Jake elimi öptü. "Paylaşımınız için minnettarım."

Son birkaç dakikayı huzurlu bir sessizlik içinde geçirdikten sonra Jo Jo ile markette bir saat daha geçirdik. Masayı toplarken Jake ona resmi olarak onun odasına taşınmamın sorun olup olmayacağını soruyor ve cevabı ne oluyor?

"Zamanı gelmişti."

BÖLÜM OTUZ DÖRT



JAKE AYLAR ÖNCE BENİ TURNER SADDLERY'E İLK GÖTÜRDÜĞÜNDE aşık oldum. Yarattığı tüm güzel şeyleri ve onu ve çalışmalarını seven tüm insanların içeri ve dışarı süzüldüğünü görmek kesinlikle inanılmazdı. Her şeye koyduğu detaylar, bunu nasıl yaptığını anlamıyorum. Mükemmeliyetçi biri olduğu kesin ama detaylara verdiği önem kesinlikle inanılmaz.

O zamandan beri her ziyaretimde, sırf onu ve Jo Jo'yu güldürmek için eyer askısına tırmanır ve ata biniyormuş gibi yaparım.

Ancak bu sabah, Jake'in dükkândan eve bir eyer askısı getirdiğini öğrendim, uyandığımda Jake'in eyer askısının yanında çıplak ve sert bir şekilde durduğunu gördüm.

raf, ortasında bir dildo olan bir eyer tepesine takılmış, elinde kırpma. "Gel bakalım kovboy kız," dedi şapkasını bana uzatarak.

Ve son bir saattir bu eyerin üzerinde, isteyerek ve severek onun oyuncağı oluyorum.

Şapkası başımdayken dizlerimi eyerin etrafına sıkıştırıp boynuzu kavıyorum ve Jake kırbacının kenarını boğazımın alt tarafında gezdiriyor. "O gırtlığını benim için aç, kovboy kız," diye bağıyor, bu kadar tahrik olduğunda sesi seksi bir dönüşüyor. Aletini ağızma sokmasına bile gerek kalmıyor, o kadar sert ve hazır ki, eğilip ağızımı açıyorum ve kalçasını bir hamlede dilimin üzerine koyuyor.

"Bin Riley. O eyere bin ve çaresiz küçük sürtük gibi kendini boşalt." Jake, her vuruştan önce geri çekilip kıcımı bir yanaktan diğerine sopalarken törpülüyor.

Sikinin üzerinde nefes nefese kalıyorum, ellerim boynuzun etrafında terliyor. Sikini biraz daha derine itiyor ve ben öğürüyorum ve Jake kırbacının ucunu çenemdeki pisliğin üzerinde gezdiriyor. "Şu haline bak, sikim için damlıyorsun," diye inliyor ve beni sırtım ve kalçalarım boyunca tekrar tekrar sopalıyor.

Acı yoğun, ama birkaç saniye içinde kayboluyor, geride her şeyi tüketen bir yanık ve derimin altında yükselen duyuların patlamasını bırakıyor. Jake'in bana sadece benim ve amım için yaptığını söylediği eyerin üzerinde vücudum titriyor.

"O eyer senin açgözlü küçük amcığını benim için ısıtıyor," diyor ve sonunda ağızımı oyuyor. Uzanarak elini boğazıma, çenemin hemen altına doluyor ve beni tekrar oturur pozisyona getiriyor. "Ağızını aç," diye emrediyor, sesi karanlık, günah ve hoşgörü vaat ediyor.

Kalın, sıcak tükürüğünü yakalamak için tam zamanında ağızımı açıyorum ve daha yutkunmadan, ağızım serbest kaldığı anda yalvarmadığım için beni cezalandırırken, kırbacın acısı önce sol meme ucuma, sonra da sağ meme ucuma yayılıyor.

"Seni duymak istiyorum, benim mükemmel küçük sürtüğüm. Sana verdiğim siki, yaptığım eyerde sürerken kırbacım için yalvardığımı duymak istiyorum." Göğsü genişliyor, meme uçları sertleşiyor, ter, şişmiş göğüs kaslarının arasında minik bir iz bırakıyor. Jake Turner'la ilgili her şey, göğüs kıllarındaki gri dokunuşlardan ellerinin üstündeki kalın damarlara kadar, o benim kişisel Tanrım ve ona veremeyeceğim hiçbir şey yok.

"Lütfen efendim," diye yalvarıyorum, beynimde uhrevi bir sis dolaşiyor. "Beni bu eyerden alın ve becerin, lütfen, size ihtiyacım var efendim, size ve sadece size."

Jake rafin etrafında yavaş daireler çizerken, kırbacını ayaklarımın çıplak altlarında, kalçalarımın, meme uçlarımda ve bir kez de klitorisimde kullanırken kalçalarımı yuvarlayarak sürüyorum, sürüyorum ve sürüyorum. Önümde durduğunda, güçlü kalçalarından dışarı fırlayan çelik bir cazibe kirişi olan horozu, kesinlikle yanacağım.

"Lütfen, lütfen, lütfen, efendim, gelmem gerek. Bırakın geleyim. Gelebilir miyim efendim?" İnliyorum, bir elimle boynuzu kavıyorum, diğer elimi başımdaki şapkasını ayarlamak için kaldırıyorum. Ter omurgamdan aşağı kayıyor ve süslü eyerin içinde kaygan hissediyorum, terim ve uyarılmam deriyi lekeliyor. Gözlerimi ondan alamıyorum ve sikişin pembeleşmiş başına ve ondan yere doğru uzanan meninin ipliğine baktıkça, bana izin verse de vermese de boşalacağımı daha iyi anlıyorum.

"Efendim, boşalacağım, duramam, yapamam," diye başımı sallıyorum, kelimelere tutunmak gittikçe zorlaşıyor. Ağzım kurudu ve midem sıkıştı, yorgunluk ve arzu bedenimi elektrikleştiriyor. Jake'in tanıştığımızdan beri her an içimde sıkıştığı arzu sarmalı çözülüyor ve amım lastik horozun etrafında kenetlenirken başımı geriye atıyorum.

"Siktir, siktir, özür dilerim, özür dilerim, efendim," diye inliyorum, yoğun, utanmaz dalgalar halinde boşalırken eyerin üzerinde kıvranıp duruyorum. Eyerin yanına geliyor, aşağı uzanıyor ve dişlerini çıplak omzuma batırırken başparmağıyla klitorisimi ovuyor.

Isırığının acısı ve elinin verdiği yoğun zevk, beni inleyen, sızlanan bir karmaşa içinde bırakan baş döndürücü bir kokteyl oluşturuyor.

Sertçe boşalmama izin veriyor ve bittiğimi anladıktan sonra beni yavaşça eyerden kaldırıp yatağa yatırıyor. Eyerin üzerine bir çarşaf örtüyor, rafin tekerleklerinin kilidini açıyor ve kapıyı kapatmadan önce onu gömme dolabına yuvarlıyor.

Birkaç ay önce, yatağı bir ton deri oyuncağın içinde bırakan özellikle ağır bir darbe seansından sonra bana "Evde Jo Jo ile sapıkça olabiliriz" demişti. "Sadece temizlik konusunda iyi olmalıyız ve dolabımın bir kilide ihtiyacı var."

Ne zaman bir sahne sırasında ortalığı dağıtsak, Jake ortalığı temizliyor. Yardım etmeyi teklif ediyorum ama onun sözleriyle, "bir dominant hayatınızı kolaylaştırır ve size yoğun zevk verir." Bunun ne kadarının gerçekten bir dominantın rolü olduğunu ya da bunun sadece benim kendi dominant erkeğim olup olmadığını bilmiyorum, ama her iki durumda da şanslı olduğumu biliyorum.

Yatağın kenarına geliyor ve bacaklarımın arasına girerek onları ayırıyor. Beni yere bıraktığında koyduğum şapkayı yataktan çalmak için eğilmeden önce kendini üzerimde okşuyor. Şapkayı kafasına geçiriyor ve gördüğüm manzara karşısında göğsüm sıkışıyor. Benim seksi, baskın kovboy babam.

Aletini bir kez daha pompalıyor, göz kırptıyor, sonra ilk on santim içimdeyken omuzlarımın üzerine yuvarlanıyorum. Göğsünden bir inilti çıkıyor, duvarları sarsıyor ve beni sıvı bir arzu birikintisine bırakıyor. Onun kontrolünü kaybedip boşalmasını izlemek neredeyse her zaman beni tekrar boşaltır.

Bir eliyle bileğimi kavrarken, diğer eliyle taşaklarını tutuyor ve kalçaları pompalanırken inliyor. "Güzel küçük sürtüğümüne sahip olduğum her damlayı vereceğim," diye uyarıyor, kaynayan bakışları benimkiyle buluşmaya geliyor. "Hepsini istiyorsun, değil mi sürtük? Bu koca taşaklardaki tüm döllerini istiyorsun."

Uzanıyorum ve kendimi deli gibi ovmaya başlıyorum, sikinin yanması zaten kenara yaklaştıkça hızla zevke dönüşüyor.

"Boşalacağım Riley," diyor, yaklaşırken adımını kullanarak. "Hazır mısın bebeğim?"

Başımı sallıyorum, ona bakarken nefesim kesiliyor. Tam amım bana verdiği uzunluğun etrafında kasılmaya başladığında, başını geriye atıyor ve kükrüyor.

"Siktir!" diye bağılıyor ve ben de ona katılıyorum, adını inliyorum, içime boşaldığında hissettiğim her şeyi inliyorum.

"Aman Tanrım, çok iyi hissediyorsun! Aman Tanrım, bu çok iyi, çok ateşli, çok fazla döl. Teşekkür ederim, efendim, teşekkür ederim. Oh evet! Evet," diye övüyorum ve daha ne olduğunu anlamadan içimden çıkıp üzerime yığılıyor, devasa gövdesi benimkine bastırıyor. Sıcak nefesi kulağımın dibinde.

"Tanrım, ölene kadar seni o eyerin üzerinde görmeden duramayacağım." Başını kaldırıyor ve ağzını benimkine bastırıyor, dillerimiz hemen birbirini buluyor.

Jake bizi çeviriyor ve beni göğsüne çekerek parmaklarıyla saç çizgimi okşuyor. Dudakları alnıma değiyor ve o beni öperken ben de kalbinin ağır atışının tadını çıkarıyorum.

"Burada olmana çok sevindim," diyor, sesi sert ve çiğ.

"Ben de memnunum," diyorum ona, sonra dudaklarını bulmak için kollarında yuvarlanıyorum. Öpüşürken inliyor ama bir an sonra geri çekiliyor.

"Jo Jo birkaç dakika içinde antrenmanından dönecek. Mutfağa gidelim ve size kahvaltı hazırlayayım, ne dersiniz?" Eliyle göğsümü buluyor ve meme ucumu iki parmağının arasında yuvarlıyor.

"Kulağa mükemmel bir sabah gibi geliyor."

Jake krep yaparken Jo Jo'ya Janie'nin nasıl krep yaptığını ve her zaman gizli bir malzeme eklediğini, sonra da Jake'in bunun ne olduğunu tahmin etmesini sağladığını anlatır. Ona Janienin ne kadar iyi bir fırıncı olduğunu ama bebek sahibi olduktan sonra daha da iyi olduğunu anlatır. "Seni hep tezgâhın üzerine koyardı," der ona, "ve sen onun bir numaralı tat testçisiydin."

Janie'yi ve Jake ile Jo Jo'nun yıllar önce yaşadıkları hayatı dinlemeyi seviyorum. Bu beni onlara daha yakın hissettiriyor ve Janie hakkında daha fazla şey paylaştıkça Jo Jo'nun annesine daha bağlı hissettiğini görebiliyorum. Onların iyileşme yolculuğunun bir parçası olmaktan onur duyuyorum. Doğrusu, onların ailesinin bir parçası olmaktan onur duyuyorum. İkisi de çok sevdiğim güzel insanlar.



"BUGÜN SADECE KIRBAÇ VE KIRPINTILAR VAR," DIYOR JAKE, TAYT VE PANTOLON GIYEN BİR ADAMA.

siyah keçe bir şapka. "Eyerler bu hafta temizleniyor."

Jake ve adamı özel bir sipariş hakkında konuşmaları için yalnız bırakarak Jo Jo'ya dönüyorum. "Kızlarla buluşmak istemiyor musun? Onlar buradalar. Az önce Miranda ve Carrie'yi gördüm."

Jo Jo, saçları sırtında örgülü, kot pantolon ve kapüşonlu giymiş, botları tıpkı benim gibi ayağında, dudaklarını düz bir çizgi halinde birbirine bastırıyor.

"Tamam, yani bu bir hayır. Ama neden?" Bu hafta markete yeni gelen arabadan aldığım buzlu kahveme uzanıyorum.

"Birinci sınıftaki kızların regl olmadığım için benimle nasıl dalga geçtiklerini biliyorsun," diyor, bunu aramızda tutmak için fısıldayarak.

Başımı salladım. "Çok aptalca ama evet, tabii ki hatırlıyorum."

"Alexa ve Carrie arkadaşlar. Alexa Carrie'ye, sonra Carrie ve Kelly'ye söyledi ve geçen hafta ralli sahasında, dördüncü ve beşinci ders arasında benimle saçmalamaya başladılar."

Kontrol edemediği bir şey yüzünden biriyle dalga geçmeyi aklım almıyor ve bu yüzden kaşlarım havaya kalkıyor ve dudaklarımdan küçük bir kahkaha dökülüyor. "Ne? Bu çok saçma. Ne diyorlardı?"

"Sadece... şeyler. Rawley'nin hâlâ bebek olduğumu öğrenince beni nasıl terk edeceğiyle ilgili şeyler." Canını acıtmamış gibi omuz silkiyor ama gözlerinde devam eden acıyı görüyorum.

"Öncelikle, liseli erkekler regl dönemini bilmez. Yani, evet, bazıları var olduklarını biliyor, ama Rawley'nin seni regl olduğun için terk edeceğini düşünmek gerçekten aptalca. Yani, gerçekten, gerçekten aptalca. Tamam mı? Güven bana." Eğildim ve sesimi komplocu bir fısıltıya düşürdüm çünkü kız kızı konuşmamızın Jake'i içermesine gerek yoktu. "Çoğu kadın anatomisinin ne olduğunu bile tam olarak bilmiyor. O yüzden onlara inanmayın."

Sözlerimi anlaması biraz zaman alıyor ama anladığını söyleyebilirim çünkü başını sallıyor, gözleri bir dakika öncesine göre biraz daha kaygısız.

Yaşlı adam siparişini verdikten sonra uzaklaşıyor ve Jake bize dönüyor. "Jo, seni bekleyen arkadaşların var," diyor ve başıyla standımızın yanındaki alanı işaret ediyor.

Alexa, Carrie, Kelly ve Jasmine bir arada dururlar ve Jasmine Jo Jo'ya el sallar.

"Şeytanlardan bahset," diye inliyor.

Ayağa kalktı ve kollarını göğsünde kavuşturarak bana doğru yürüdü. "Hey Jas," diye selam veriyor ve ben de kulak misafiri olmak için taburemi Jake'e biraz daha yaklaşıyorum.

"Alexa, Carrie ve Kelly'nin sana söylemek istedikleri bir şey var," diyor Jasmine, ses tonu sert. Jasmine'in bu sezonki dönüşümünü seviyorum. Minion'dan kendi akli olan bir kötü adama dönüştü ve onunla gurur duyuyorum.

Alexa boğazını temizler. "Seninle dalga geçtiğim için gerçekten özür dilerim. Sadece Rawley seni dansa davet ettiği için kıskandım."

Carrie başını sallar. "Senden hoşlanıyorum. Neden katıldığımı bilmiyorum. Gerçekten üzgünüm Jo Jo," diyor ve vücudunu Jolene'inkine bastırarak sarılmaya zorluyor. Ama Jo Jo sonunda karşılık veriyor ve tam Kelly özür dilemeye başlamışken, Jake dizimi kavrayıp dudaklarını kulağıma götürüyor.

"Ona bir dakika verip ahırın arkasındaki ilk tanıştığımız yere tekrar gitmeye ne dersin?" diye soruyor, sesinin alçak, dumanlı tonu meme uçlarımı sertleştiriyor ve yaralarımı alevlendiriyor.

Jo Jo'ya geri döneceğimizi söylüyoruz ve Jake bize rehberlik ederken omzumun üzerinden onlara bakıyorum. O gülüyor, diğer kızlar da öyle ve her şeyin onun için bir araya geldiğini bilmek beni neredeyse ağlatıyor.

"Bu işi çözdükleri için çok mutluyum," diyorum ahıra ulaştığımızda birleşen ellerimizi çeken Jake'e. Arka tarafa geçiyoruz ve beni güneşin ısıttığı tahtaya bastırıyor, tek eliyle bileklerimi başımın üstünde sabitliyor. Şapkasını geriye doğru eğiyor ve hayatımda gördüğüm en yakışıklı yüzü ortaya çıkarıyor.

Gördüm. Boştaki eliyle çenemi kavrayarak dikkatimi topluyor. "Teşekkür ederim," diyor, sesi hırıltılı ve çiğ, içinde duygu ve arzu birbirine karışıyor, bunu hissedebiliyorum.

Jake'in nasıl hissettiğini hep hissederim.

"Ne için?" Hararetli mahremiyet anımızda nefessiz kalarak soruyorum.

Bir an için çılgınca bir şey yapacağını ve elini kotumun önünden sokup beni parmaklayacağını ya da ağızma tükürüp yüzümü kullanarak boşalacağını düşünüyorum. Bu vahşi yürekli adamımın ne yapacağını asla bilemem. Onun yerine, "Bize hayatımızı geri verdiğin için" derken gözleri benimkileri arıyor.

Cevap verirken kendi sözlerimi zor duyuyorum. "Siz ikiniz de benim için aynısını yaptınız."

Bileğim hâlâ sıkılıyken ve yüzüm hâlâ onun pençesindeyken beni öpüyor. Biraz geri çekiliyor, sonra alnımızı birbirine bastırıyor.

"Seni seviyorum Riley."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. "Ben de seni seviyorum, Jake."

Ellerimi serbest bırakıyor ve avucumun içini öpüyor, aylar önce kıymığı emdiği yeri. Ellerimizi birleştirip Jo Jo ve arkadaşlarının pazar sona ererken her şeyi kaldırmaya başladıkları standı geri dönüyoruz.

Kızlar o gece bize geri döndüler ve büyük bir pijama partisi verdiler. Jake onlara mini pizzalar yapıyor ve filmler kiralyor, ikimiz de odamıza kapanıp mahremiyetimizin tadını çıkarıyoruz.

Uykuya dalarken bana tekrar beni sevdiğini söylüyor ve ben de elimde olmadan en sevdiğim kelimeyi söyleyerek karşılık veriyorum.

"Ben de sizi seviyorum... efendim."

Çeviri Kitaplar Telegram : <https://t.me/cevirigiller>

EPILOG



BEŞ YIL SONRA

"Pekala kızlar. Dinleyin. Artık burada sizlerle istediğim şekilde birlikte olamayacağım için sezon ortasında yerime birini buldum. Kendisi üniversite öğrencisi, Bluebell State'te lisans eğitimine devam ediyor ve burada öğretmenlik ve koçluk yapmayı planlıyor. Sizden bana gösterdiğiniz saygıyı ona da göstermenizi ve benim için çalıştığınız kadar onun için de çalışmanızı bekliyorum," diyor Riley, elleri belinde. "Kızlar, bu Jolene Turner, benim üvey kızım ve eski Bluebell Lisesi amigo kızı."

"Merhaba," diye el sallıyorum kızlara, onlardan sadece beş yaş büyük olmama rağmen ne kadar genç göründüklerini düşünüyorum. "Bana Jo Jo diyebilirsiniz."

Bir ses dalgası cevap veriyor, "Merhaba, Jo Jo."

Riley antrenmanı başlatıyor ve kızlar rutinlerine iyice alıştıktan sonra Leah Mitchell spor salonunun kapısında beliriyor. Parlak kırmızı takım elbisesi ve fuşya rengi boncuklu kolyesiyle karşımızda durana kadar parlak zeminlerde tıkırdayarak ilerliyor.

"Jo Jo, işte buradasın. Antrenmanını bitirir bitirmez ofise uğra ve giriş formlarını al, tamam mı?" Leah gülümseyerek söylüyor.

Başımı salladım. "Başımı sallayacağım. İlk yılımda yanınızda staj yapmamı sağladığınız için tekrar teşekkür ederim. Birinci sınıfta bunun pek duyulmamış bir şey olduğunun farkındayım ama-"

"Bununla başa çıkabilirsin. Benimle geçireceğin dört yıl iki yıldan daha iyi. Çok şey öğreneceksin. Umarım bu konudaki fikrini değiştirmezsin," diyor Leah.

Öğrenci öğretmenliği yapıyorum ve aynı zamanda lisans derecem üzerinde çalışırken genç koçluk yapıyorum ve eğer bu yeterince havalı değilse, geçen hafta Bayan Mitchell'e bir gün müdür olmayı umduğumu söyledim. Tabii ki böyle bir göreve gelebilmek için yıllarca öğretmenlik yapmak gerekiyor ama ertesi gün Leah bana bir staj ayarladı. Mezun olana kadar her hafta istediğim kadar çok ya da az saat onunla çalışabileceğimi, böylece başvuru zamanı geldiğinde diğer öğretmenlere göre avantajlı olacağımı söyledi.

Bu fırsatın üzerine atladım ve burada durup kızlara düdük çalarken, müdür yanımdayken, üvey anneme teşekkür etmem gerektiğini biliyorum. Her zaman benim için çabaladı, her zaman benim için daha fazlasını, benim için en iyisini istedi. Onu çok seviyorum ve küçük kardeşimle tanışmak için sabırsızlanıyorum.



TÜM GÜN SÜREN DERSLER, KOÇLUK TEZAHÜRATLARI VE KISA BİR TOPLANTININ ARDINDAN

Leah'yla birlikte çok yoruldum. Ön kapıyı açtığımda ev yapımı lazanya kokusu içeriyi dolduruyor ve çantamı ayaklarımın dibine bırakıp kokunun peşinden içeri süzülüyorum.

"Aman Tanrım, baba, bu çok güzel kokuyor," diye inliyorum, köşeyi döndüğümde babamı mutfak masasının yanında çömelmiş, Riley'i de yanındaki sandalyede buluyorum. Omzunun üzerinden bana bakıyor, fokurdayan sıcak yemeğe dokunulmamış bir şekilde masanın üzerinde duruyor. Gözleri kocaman.

"Riley'nin suyu geldi." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Jolene- bebek geliyor."

Başımı sallıyorum ve durumun kontrolünü ele geçirirken yorgunluğum kayboluyor. "Tamam, kasılmalar ne kadar aralıklarla oluyor?"

"İki-" Riley inliyor ve babası onun cümlesini bitirdiğinde teselli edercesine dizini okşuyor. "İki dakika arayla."

Gözlerimin izin vermemeye çalışıyorum. "Spor salonundan daha bir saat önce çıktın!"

Ne zaman-"

Babam bana "Eve dönerken kırıldı, kasılmalar devam ediyor" diye açıkladı.

Sakin bir nefes alıyorum ve etrafı inceliyorum. Riley solgun ve terli bir şekilde yere yığılmıştı. Babam ayağa kalkıyor ve sessizce konuşuyor. "Çantalar hazır. Ben onu arabaya bindirirken sen de onları al. Sen de bizimle gel ve her ihtimale karşı önde otur."

Başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor." Babam ve Riley kısık sesle konuşuyorlar, babam onu kamyonete taşımadan önce aralarında yumuşak öpücükler geçiyor ve ben de çantalarını taşıyorum. Birlikte hastaneye gidiyoruz ve yanaştığımızda Riley bana ailesini arayıp arayamayacağımı soruyor.

Üç yıldan uzun bir süre terapiye devam ettiler ve şimdi arkalarında sağlıklı bir ilişkiyle geçen iki sağlam var. Ailesini seviyorum ama sadakatim her zaman Riley'nin yanında olacak. "Elbette, onları arayacağım."

Onları arıyorum ve sonra babam ve ben Riley'nin yatağının etrafında oturup ailemizin büyümesini bekliyoruz.

Rawley sekizinci saat civarında içecek ve yiyeceklerle geliyor, kısa bir süre sonra da Leah ve Denae geliyor. Onlara bilgi vermek için kafamı sandalyelerin bizi seven insanlarla dolu olduğunu görüyorum.

Hudson ve Dolly, Bayan Mitchell, Dean McAllister, Denae, Cadence Caine, Trace, Ivy-herkes.

Bir saat sonra Riley, Mason Turner adını verdikleri bir erkek çocuk doğurdu. Onu elden ele dolaştırıyor, öpücük yağmuruna tutuyor, büyük bir sevinç ve mutlulukla dolup taşıyoruz.

Son

SON SÖZ

Hudson ve Dolly'nin hikayesini okumak ister misiniz? *All My Love'ı* şimdi Kindle Unlimited'ta okuyun veya bu kitabın sonundaki ilk bölüm için kaydirmaya devam edin!

Dövme yapan Trace ve Ivy ikilisini merak mı ediyorsunuz? Onların hikayesini okuyun, Yours Truly, Twisted Sisters serisinin ikinci kitabı şimdi Kindle Unlimited'ta.

Daisy'den daha fazla baskın erkek mi istiyorsunuz? Şimdi Kindle Unlimited'ta olan Big Daddy ile kıskanç, sahiplenici alfa düzeltmenizi alın!!!

TEŞEKKÜRLER

Kocama, her şey için.

AYRICA DAISY JANE TARAFINDAN

Seri: Twisted

Sisters

[All My Love](#) / yaş farkı kadın sapık / MF / Kitap 1 [Yours Truly](#) / yaş farkı düşmandan aşığa / MF / Kitap 2 [Eternally Devoted](#) / seri katil FMC / MMF / Kitap 3

Crave & Cure (3 Kitap)

[Tuck ile Sıkışmış](#) / erkek porno yıldızı / MF / Kitap 1
[Cohen'in Kontrolü](#) / ince femdom / MF / Kitap 2 [Brielle Tarafından Bağlanmış](#) / evcil hayvan oyun işyeri / MMF / Kitap 3

İngiliz Anahtarı Kralları (3 Kitap)

[Vahşi Olan](#) tersine bir yaş farkı romantizmi / MF / 1. Kitap [Arsız Olan](#) / huysuz/güneş ışığı romantizmi / MF / 2. Kitap [Tek Olan](#) / bir femdom romantizmi / MF / 3. Kitap

Cennet Adamları (3 Kitap)

[Menekşelerin Açtığı Yer](#) / bir takipçi romantizmi / MF / Kitap 1 [Başboş](#) / bir femdom romantizmi / MF / Kitap 2 [Güçle](#) / bir CNC romantizmi / MF / Kitap 3

Oakcreek

[Her Şeyi Yaparım](#) / zorba bir femdom romantizmi / MF / Kitap 1 [Fırtınadan Sonra](#) / bir alfa MM romantizmi / MM / Kitap 2

Bağımsızlar:

[İnkâr edilemez](#) / çift POV / MF / yaş farkı / annenin eski sevgilisi [Raleigh Two](#) / tabu bir MFM romantizmi / MFM
[Tanıdığım Adam](#) / evli bir çift romantizmi / MF [Diğer Kardeş](#) / ikili POV / MF
[Köşe Ev](#) / tek POV / MFMM, MFM, MFM, HEA ile [Ateşli Kız Yaz](#) / tabu bir üvey kardeş romantizmi / MF
[Serbest bırakmak](#) / bir tabu MMF, MM, MF romantizm
[Büyük Baba](#) / çift POV / MF / yaş farkı / en iyi arkadaşın babası

Romanlar:

Vişneli Turta çok tabu neden seçilmeli / MFMM

Tatlı Clementine / neden seçilmeli / MFMM

Şeftali & Krema / üvey anne/oğullar neden seçilmeli /

MFMM Şeker Kamışı / neden seçilmeli / MFMMM

YAZAR HAKKINDA

Daisy Jane, sıra dışı baharatlara sahip sıradan insanları yazan bağımsız bir yazar. Kitaplarının çoğu, yaşadığı yerden çok da farklı olmayan küçük bir kasabada geçiyor.

Daisy romantizm yazmadığı zamanlarda okumaktan, fıstık ezmesi yemenin yeni yollarını bulmaktan, sade kahveden, tarihi romantizmden, funk müzikten ve havalı cover gruplarından, Yosemite'den, pasta süslemekten ve gerçek suçlardan hoşlanır.

On yedi yıllık kocası, iki kızı ve üç kedisiyle birlikte Kaliforniya'da yaşıyor.



TÜM AŞKIM BÖLÜM 1



YAŞLI VE BENİM ÜÇ KATIM.

Dahlia

15 yaşında. Beş yıl önce.

"Bütün gün yatakta oturup bir fotoğrafa bakamazsın!" Kız kardeşimin ince parmakları dergiye doğru kıvrılıyor ve onu buruşturarak alıp götürüyor. Ben yataktan kalkıp dergiye doğru zıplarken o geri çekiliyor ve dergiye ulaşamayacağı bir yerde tutuyor.

"Geri ver onu!" Sesim yükseliyor, nabzım hızla atıyor, tüm vücudum panik ve çılgınca bir enerjiyle dolup taşıyor. "Ona *ihtiyacım* var!" Juniper ayak parmaklarının ucunda sallanıp dergiye ulaşmayı zorlaştırırken ben tekrar dergiye doğru sıçrayarak bağırıyorum.

"Dolly," diyor sakın bir şekilde, benim kaosuma karşı her zaman bir sükûnet duvarı. "Noel'de aldığın boya setini al, dışarı çık ve bir şeyler çiz."

"Hayır!" *Diğer* kız kardeşim Ivy yatak odamın kapısında belirdiğinde çığlık atıyorum, simsiyah kutu boyalı saçları başının üzerinde iki büküm düğüm halinde. Siyah gözleriyle bana göz kırıyor, kollarını yırtık Blondie tişörtünün üzerine kavuşturmuş.

"Dahlia, tatilin bitmesine sadece birkaç gün kaldı. Tuhaflıkların için her şeyi yaparım, cidden, yaparım. Ama," diyor sonunda odama girerken,

yatağımın kenarına uzanıyorum. Juniper hala *insanlarımı* tutuyor. dergi ulaşamayacağım bir yerdeydi, ben de Ivy'nin yanına oturup ablama baktım.

Ivy elini kalçama koyup bana gülümsüyor, siyah ruju çatlıyor. "Biraz temiz havaya ihtiyacın var. Herkesin ihtiyacı var."

Juni'nin elindeki neredeyse yok olmuş dergiye bakıyorum. "Henry Cavill hâlâ orada olacak," diyor Ivy, ben yavaşça başımı sallarken usulca gülümseyerek. İkiye karşı bir ve bizim evde sayılara saygı duyarız. Sekiz yıl boyunca ebeveynsiz yaşamayı bu şekilde başardık. Bu ve tabii ki birbirimize olan inanılmaz derin bağımız.

"Peki," diye hayıflanıyorum, ayağa kalkıp masamdan aptal boya setini ve tuvali alıyorum. "Resim yapmayı sevmiyorum bile," diye homurdanıyorum, hırkamı giyip ayakkabılarımı çıkarıyorum. Çimlerin ayaklarımın tabanında bıraktığı hissi, çamurun ayak parmaklarımın arasında kıvrılmasını hep sevmişimdir. "Sanattan nefret ediyorum," diye ekliyorum şımarık görüldüğümü umursamadan.

Peki ya hayatımın aşkının fotoğrafına bütün gün, her gün yatak odamda bakmak ve birlikte yaşayacağımız hayatı hayal etmek istiyorsam? Ne istediğini bilmekte *yanlış* bir şey mi var? Ben öyle düşünmüyorum. Hatta bence akıllıca.

Bence bu yaşta hayattan tam olarak ne istediğimi ve bu hayatı *kiminle* paylaşmak istediğimi bilmek harika bir şey. Aramakla zaman kaybetmeme gerek yok, tek ihtiyacım olan uygulanabilir bir plan.

Juni ve Ivy aşkımın derinliğini anlamaya başladılar. Henry Cavill *ile tanışmanın* bir yolunu bulamayacağımı düşündüklerini biliyorum.

Ve en genç olarak, hafife alınmanın normal olduğunu düşünüyorum.

"Eski meşe ağacına ne dersin? Bizim evle yandaki ev arasında," diyor Juni, koridorda peşimden ön tarafa doğru ilerlerken, elinde hâlâ dergim var.

Ivy en sevdiği eskiz kaleminden birini bana uzatırken, "Bob Ross şu anda bu boku yapıyor, Dol," diye ekliyor. Kendisi hevesli bir ressam ama en sevdiği grafit parçasının bu olduğunu biliyorum. Beni dürtüyorlar ve itiraf etmesem de, çıplak baldırlarıma ve ayaklarıma değen serin havanın hafif sızısı iyi hissettiriyor. Paravan kapı arkamdan kapanıyor ve meşe ağacına doğru ilerlerken öfkem yavaş yavaş diniyor gibi görünüyor.

Belki resim yapmayı severim. Yani, belki de değil, ama buradayım ve Juni ile Ivy'nin bu brandayı kapatana kadar beni içeri almayacaklarını biliyorum. Sırtarak tuvali ters çevrilmiş bir sulama kabının üzerine koyuyorum ve

önünde bağdaş kurup oturdum. Konu olarak meşeyi önerdiler, ancak renk seçeneklerinin paletini incelerken, *onu* resmetmek için ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumu biliyorum.

Kadmiyum kırmızısını sarı aşı boyası ve biraz titanyum beyazı ile karıştırmaya başlıyorum, Henry'nin Cannes'da canlı mavi bir deniz fonunda durduğu bir fotoğrafını hatırlıyorum, cildi güneşte öpülmüş mükemmellikte. Bir miktar yanık umber eklediğimde, gölge güzelce ilerledikçe gülümsemem sırtmaya dönüşüyor.

Başımı arkaya yatırıp gözlerimi kapatıyorum, lavanta ve taze çimen kokusunu içime çekiyorum, o buradaymış, başımda dikiliyormuş, seyahatinden yeni dönmüş gibi davranıyorum. "Her şey harika olacak," diyor görünmez Henry, sesi her zamanki gibi yumuşak ve seksi. Gözlerimi açıp boya rengini inceliyorum. Mükemmel olduğuna karar verdikten sonra Ivy'nin eskiz kalemini tuvale götürüyorum. İlk çizgi, yakın mesafedeki paravan kapı açıldığında çiziliyor. Arkama bakıyorum.

Juniper ellerini ağzına götürerek, "Ve Henry Cavill'in resmini yapma!" diye bağılıyor. Ellerini indiriyor, başını empatik bir şekilde yana eğerek uzaktan bana gülümsüyor ve daha az yüksek sesle ekliyor, "Önümüzdeki *bir saat boyunca* Henry Cavill yok."

Tekil çizgime geri dönerek, Henry Cavill'in kare çenesi olması gereken şeyi nasıl bir gövdeye dönüştürebileceğimi düşünüyorum. Juni ve Ivy tutkulu kişiliğimi destekliyor - kız kardeşlerim oldukları ve desteklemek zorunda oldukları için değil, eşit derecede tutkulu olduğumuz için. Kendi yöntemlerimizle. Gerçek sevginin hem sert hem de şefkatli olduğunu öğrendim ve onlar da bana bunu öğrettiler.

Biraz daha umber ekledikten sonra boyayı karıştırıyorum ve bir elimi kaldırarak gözlerimi meşenin içinden akan güneşten koruyorum. Çiftlikteki en sevdiğimiz ağaçtır. Küçükken ona tırmanmışım, çıplak ayaklarım sert kabuğa sürtünmüş, kesikler ve ağrılar bırakmıştı. Ama elimde *Şimşek Hırsızı* kitabımla o ağacın tepesinde oturup aşkım Percy Jackson'la dünyayı gezme hayalleri kurarken, dünya umurumda bile değildi.

Percy'den büyüdüm ama ağacı sevmekten asla vazgeçmedim. Kız kardeşlerim de öyle. İşin komik tarafı, ağaç teknik olarak bizim arazimizde değil, yan taraftaki çiftliğe ait. Yan evde uzun zamandır kimse yaşamadığı için ağaç bizim sayılır.

Gövde üzerinde çalışmaya başlıyorum, detaylandırma için alt ışık ve vurgu tonlarını karıştırmak üzere birkaç kez duruyorum. Bileğimin tersiyle bir tutam saçı yüzümden iterek tuvalimi geçip yukarı bakıyorum.

Uzakta bir kamyon var, bir tanesi özel toprak yolu yıkıyor. Merakla göz kırpyorum, çünkü bu geniş araziye yayılmış sadece iki ev var ve dediğim gibi, biri uzun zamandır boş. Kamyon yaklaştıkça sesi yükseliyor ve *bizim eve doğru* yol ayrımına geldiğinde neredeyse elimdeki fırçayı düşürüyordum.

Bu da ne?

Juni ve Ivy dışarı çıkıyorlar -yolumuzdan birinin geçmesi o kadar nadir oluyor ki. Ivy'nin ayağında siyah botlar var, bacakları siyah file çoraplarla kaplı, uzun tişörtü bir çeşit elbise. Juni tulum giymiş, benim gibi yalınayak, altın sarısı uzun saçları her zamanki gibi dümdüz. Korumacı bir tavır takındığında yeşil gözleri kararıyor ve kamyon doğrudan arazimize doğru gelirken, meşe ağacının yanından geçip arkasındaki herkesi ve her şeyi korumak için dururken kararan bakışlarını daraltıyor.

Kamyon yan taraftaki boş eve park ediyor. Ivy'ye bakıyorum. "Satılık olduğunu bilmiyordum," diyorum sessizce, kalbim küt küt atıyor.

Komşular mı?

Hiç komşumuz olmadı. Babamın her zaman dediği gibi, Ellington kardeşlerin kendi alanlarına ihtiyaçları vardır. O zamanlar bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama büyüdükçe anladım ki son derece tutkulu üç kadın... eğer hazırlıklı değilseniz *korkutucu* olabilir.

Hatta iki yıl önce Juni kamyonetimizin arkasında bağlı, mutfak önlüğü sarılmış ve ağzına sokulmuş bir adamla geldiğinde biraz gergindim. Adamın kiliseden sonra kasabada önünü kestiğini ve onu anlattı. Onu neden geri getirdiğini anladım; kibarca özür dilemesi ve dersini alması gerekiyordu. *Ateşe dokunmazsan öğrenemezsin*, Juni her zaman mırıldanır. Ertesi gün bize, onu oturtup mantıklı bir şekilde konuşur konuşmaz özür dilediğini söyledi. Hatta eve dönmek için kasabaya kadar üç mil yürüdüğünü, çünkü yeni öğrendiği bakış açısı için kafasını boşaltmak istediğini söyledi.

"Birinin ona sahip olması gerekiyordu. Sadece Dünya'ya ait değildi Dolly. Elbette eninde sonunda satılacaktı," diyor Ivy, kamyonun sürücü kapısı açılırken bana yaklaşarak. Tamponu eve doğru park etmiş, hiçbir şey göremiyorum ama kapı kapanırken zengin sienna kovboy çizimleri yere vuruyor ve bagajı tıkırdatıyor.

Boya fırçası elimden düşüyor, beyaz keten elbisemden aşağı kayıyor. *En sevdiğim* elbisem sonsuza dek Cannes-Henry umber ve

Koyu sarı. Yine de ayaktayım ve yavaşça kamyonun önünden gelen adama doğru sürükleniyorum.

Saçlarının tepesi uzun, dalgalı, sanki babasının kıvrıkcık saçları varmış gibi ya da belki de parmaklarını saçlarında gezdiriyor. *İri yarı*. Boyu 1.80'in üzerinde olmalı ve omuzları devasa. Siyah bir tişört giymiş, göğüs kasları sevilen kumaşın üzerinde dalgalanıyor. Ve Tanrı aşkına, o mavi kot pantolonun canı cehenneme. Uyluk ve diz çevresi yıpranmış ve kirli olan kot pantolon, çok çalışkan bir adamın hikâyesini anlatıyor. Vücudu da bunu doğruluyor. Gözlerim sonunda yüzüne ulaşıyor.

"*Aman Tanrım...*" Sessizce nefes alıyorum, Ivy artık yanımda.

Ona bakmadığım için sadece Ivy'nin keskin gözlerini profilimde *hissediyorum*.

Ve ben ona bakmıyorum. Ben ona *bakıyorum*.

İhtiyatlı bir şekilde burnumdan nefes alıyorum, umutsuzca onun kokusunu çalmaya çalışıyorum. Bütün gün çalışmış gibi mi kokuyor? Yoksa tıraş losyonu ve bira gibi mi? Yatak çarşafı ve fısıldanan arzular gibi mi? Bilmiyorum.

Ama öğreneceğim.

Kokusunu bilmem gerek. Tadını ezberlemeliyim. Onu çırılçıplak soyunurken görmek ve bunu sonsuza dek beynime kazımak istiyorum. Onun özel seslerini duymak ve sonsuza dek zihnimde tekrarlamak istiyorum. Vereceği her şeyi içime çekmek için ayaklarına kapanmak istiyorum. Umarım her şeydir.

"Otuz saniyeden az oldu, sürtük," diye tıslıyor Ivy, alaycı tonu korkuyla karışmış. "O adama bakma. Adam devasa. *Senin üç katın* kadar. Ve... *yaşlı* gibi... her neyse."

Tam o sırada Juni arkasını döndü. "Ivy, Dahlia, gelin yeni komşumuz Hudson Gray ile tanışın."

"*Komşumuz*," diyor Ivy dudaklarını oynatmadan, sesini gizli tutarak. Kollarımızı kavuşturup ona doğru yürüyoruz ve ben onun uyarısını görmezden geliyorum.

Benden büyük olması, komşumuz olması ya da benim üç katım olması umurumda değil.

Onun varlığından sadece otuz saniyedir haberdar olup olmamam umurumda değil. Bundan bahsetmesi beni rahatsız ediyor çünkü aşk ve tutku zaman gibi önemsiz şeyleri umursamaz.

Herkes bilir ki, zaman sadece bir kurgudur.

Elektrik damarlarımda kavrulurken, ruhumu yakarken, her gevşek ve cansız sinapsı, sinir ucunu uyandırırken Ivy'yi zihinsel olarak bir kenara itiyorum,

ve beynimdeki ve vücudumdaki zevk reseptörü. Pamuklu külotumun altında sıcacık ve ıslak bir haldeyim ve hiç şüphe duymadan, *hiç sorgulamadan* biliyorum ki...

Ben bu adama aşığım.

Ve o benim.

"Merhaba, Ivy," diye selamlıyor ve Juni başıyla onu selamladıktan sonra elini onunkinin içine sokuyor. Dokunduklarında içimde kıskançlık patlıyor, yanaklarım yanıyor ve kulaklarım yanıyor. Çok uzun bir aradan sonra nihayet eli benimkine kayıyor. Bakışlarımız sessizlik içinde çarpışıyor ve o da bana odaklanıyor.

Midem bulanıyor ve dudaklarım karıncalanıyor. Gözümün önünden bir görüntü geçiyor, uzanıp ağzımı onunkine bastırduğım ve yavaşça, sıcak bir öpücük aldıktan sonra dudaklarını yaladığım bir görüntü. *Tanrım*, alt dudağını emmek ve dilimle dişlerinin izini sürmek istiyorum. *Tükürüğünün ağzıma girmesini, boğazımdan aşağı kaymasını istiyorum.*

"Merhaba Dahlia." Gülümsüyor ve *ben yeni bir kadın oluyorum*. İçimde derinlerden gelen yeni, ezici bir sızı var. Henry'den daha derinden. Hissettiğim bu şey, kemik derinliğinde. Sanki o ruhumun kayıp parçası, beni tamamlamak için geri dönüyor.

"Çok güzel bir isim," diyor, güneş tepesindeki meşeden kurtulup onu aydınlatırken bana gülümseyerek. *Benim yakışıklı Hudson'ım.*

Elini çekerken ona "Herkes bana Dolly der," diyorum. Gözleri beyaz elbisemdeki boya lekesine takılıyor. Tuvalimi ve malzemelerimi nereye bıraktığımı görmek için dönüyor.

"Resimlere bayılırım," diyor bana gülümseyerek. Tanrım, bu adam bir kule. Bir adamın yükselen duvarı. "Ressam sen misin?"

İsteksizce başımı salladım.

"Bu inanılmaz. Buna bayıldım" diyor.

Gülümseyerek, "Teşekkürler" diye cevap veriyorum.

Odağını Juni'ye çeviriyor ve görünüşe göre komşuların yaptığı gibi telefon numaralarını değiş tokuş ediyorlar. Bir el daha sallıyor; havada asılı duran devasa eli bir şaplak için canımı yakıyor. Sonra gitti ve Juni ile Ivy bana göz kırparak bilmiş bir bakış attılar.

Onlara dönüyorum ve hiçbir şey saklamıyorum. *"Ona sahip olmalıyım."*

O gece, tüm Henry Cavill posterlerimi ve dergi sayfalarımı indirdim. Tıpkı Hudson Gray'inki gibi büyük, siyah bir kamyonun fotoğrafının çıktısını alıp yastığımın yanındaki duvara asıyorum.

Müstakbel kocamın kamyoneti.



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

